

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1
NEW YORK
TIMES
BESTSELLING
AUTHOR

J.R. WARD
THE
BELOVED

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Bu Simon & Schuster e-kitabını indirdiğiniz için teşekkür ederiz.

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

J.R.
WARD

THE
BELOVED

• THE BLACK DAGGER •
BROTHERHOOD SERIES

GALLERY BOOKS

New York London Toronto Sydney New Delhi

*Sana adanmıştır:
Size,
Hayata döndürölmesi gereken bir ölümsüz. Yine
de o her zaman daha iyi bir nişancı olacak.*

TERİMLER VE ÖZEL İSİMLER SÖZLÜĞÜ

***ahstrux nohtrum* (n.)**

Görevi Kral tarafından verilen, öldürme yetkisine sahip özel muhafız.

***ahvenge* (v.)**

Genellikle sevilen bir erkek tarafından gerçekleştirilen ölümcül intikam eylemi.

Kara Hançer Kardeşliği (pr. n.)

Türlerini Azalan Topluluğa karşı koruyan yüksek eğitilmiş vampir savaşçılar. Irk içindeki seçici üremenin bir sonucu olarak, Kardeşler muazzam fiziksel ve zihinsel gücün yanı sıra hızlı iyileşme yeteneklerine sahiptir. Çoğunlukla kardeş değildirler ve Kardeşler tarafından aday gösterildikten sonra Kardeşliğe dahil edilirler. Doğaları gereği saldırgan, kendine güvenen ve gizemli olan Kardeşler, vampir dünyasında efsanelerin konusu ve saygı nesneleridir. Sadece en ciddi yaralarla öldürülebilirler, örneğin silahla vurularak ya da kalbinden bıçaklanarak vs.

kan kölesi (n.)

Bir başkasının kan ihtiyacına hizmet etmek üzere boyun eğdirilmiş erkek veya dişi vampir. Kan kölesi tutma uygulaması yasaklanmıştır.

Seçilmişler (pr. n.)

Kâtip Bakire'ye hizmet etmek üzere yetiştirilmiş dişi vampirler. Geçmişte, zamandan ziyade ruhsal olarak odaklanmışlardı, ancak bu durum

Onları Mabet'ten kurtaran İlk Primale'nin yükselişı. Kâtip Bakire'nin rolünü bırakmasıyla birlikte tamamen özerk hale geldiler ve yeryüzünde yaşamayı öğreniyorlar. Kardeşliğin çiftleşmemiş üyelerinin yanı sıra *shellanlarından* beslenemeyen Kardeşlerin ya da yaralı 1ghter'*ların* kan ihtiyaçlarını karşılamaya devam ediyorlar.

chrih (n.)

Eski dilde onurlu ölümün simgesi.

cohntehst (n.)

Bir dişinin eşı olma hakkı için yarışan iki erkek arasındaki çekişme.

Dhunhd (pr. n.)

Cehennem.

doggen (n.)

Vampir dünyasında hizmetkâr sınıfının bir üyesi. *Doggen*'lerin üstlerine hizmet konusunda eski, muhafazakâr gelenekleri vardır ve resmi bir kıyafet ve davranış kuralını takip ederler. Gün içinde dışarı çıkabilirler, ancak nispeten çabuk yaşlanırlar. Yaşam beklentisi yaklaşık bin beş yüz yıldır.

ehros (n.)

Cinsel sanatlar konusunda eğitimli bir Seçilmiş.

exhile dhoble (n.)

Kötü ya da lanetli ikiz, ikinci doğan.

the Fade (pr. n.)

Ölülerin sevdikleriyle yeniden bir araya geldiği ve sonsuzluğa geçtiği zamansal olmayan alem.

Birinci Aile (pr. n.)

Vampirlerin kral ve kraliçesi ve sahip olabilecekleri çocuklar.

ghardian (n.)

Bir bireyin vasisi. En güçlüsü *sehcluded* bir diş olmak üzere, çeşitli derecelerde *ghardianlar* vardır.

glymera (n.)

Aristokrasinin sosyal çekirdeği, kabaca Regency İngiltere'sinin ton.

hellren (n.)

Bir dişiyle çiftleşen erkek vampir. Erkekler birden fazla dişiye eş olarak alabilir.

hyslop (n. veya v.)

Tipik olarak bir aracın veya başka bir tür motorlu taşıtın mekanik işlemlerinin tehlikeye atılmasıyla sonuçlanan bir muhakeme hatasına atıfta bulunan terim. Örneğin, bir kişinin arabasının anahtarlarını gece boyunca aile evinin dışında park halinde bırakması ve bunun üzerine söz konusu aracın çalınması.

leahdyre (n.)

Güçlü ve nüfuzlu bir kişi.

leelan (adj. veya n.)

"Sevgili" olarak çevrilebilecek bir sevgi sözcüğü.

Lessening Society (pr. n.)

Vampir türünü ortadan kaldırmak amacıyla ilk olarak Omega ve şimdi de oğlu tarafından bir araya getirilen avcılar tarikatı.

daha az (n.)

Azalan Topluluğu'nun bir üyesi olarak vampirleri yok etmek için hedef alan ruhu alınmış insan. *Lesser*'ların öldürölmesi için göğsünden bıçaklanması gerekir; aksi takdirde yaşlanmazlar. Yemezler, içmezler ve iktidarsızdırlar. Zamanla saçları, derileri ve gözbebekleri sarı, allıksız ve soluk gözlü olana kadar pigmentasyonunu kaybeder. Bebek pudrası gibi kokarlar. Artık Omega'nın oğlu tarafından topluma kabul edildiklerinden, eskiden olduğu gibi kalpleri için kavanoz tutmazlar. Artık kadınlar da üye olabiliyor.

lewlhen (n.)

Hediye.

lheage (n.)

Bir cinsel itaatkâr tarafından dominantlarına atıfta bulunmak için kullanılan bir saygı terimi.

Lhenihan (pr. n.)

Cinsel cesaretiyle ünlü efsanevi bir canavar. Modern argoda, doğaüstü büyüklükte ve cinsel dayanıklılıkta bir erkeği ifade eder.

lys (n.)

Gözleri çıkarmak için kullanılan işkence aleti.

mahmen (n.)

Anne. Hem bir tanımlayıcı hem de bir sevgi terimi olarak kullanılır.

mhis (n.)

Belirli bir fiziksel çevrenin maskelenmesi; bir illüzyon alanının yaratılması.

nalla (n., f.) veya ***nallum*** (n., m.) Sevgili.

ihitiyaç dönemi (n.)

Dişi vampirin genellikle iki gün süren ve yoğun cinsel isteklerin eşlik ettiği doğurganlık dönemi. Bir dişinin geçişinden yaklaşık on beş yıl sonra ve daha sonra on yılda bir meydana gelir. Tüm erkekler, ihtiyacı olan bir dişinin etrafındaysa bir dereceye kadar tepki verir. Bu tehlikeli bir dönem olabilir, özellikle de dişi çiftleşmemişse rakip erkekler arasında çatışmalar ve kavgalar çıkabilir.

newling (n.)

Bir bakire.

Omega (pr. n.)

Daha önce Kâtip Bakire'ye duyduğu kızgınlık nedeniyle vampirleri yok etmek için hedef alan kötü niyetli, mistik 1gure. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve yaratma gücü olmasa da kapsamlı güçlere sahipti. Şimdi ortadan kaldırıldı ve yerine oğlu Lash geçti.

phearsom (adj.)

Bir erkeğin cinsel organlarının gücünü ifade eden terim. Kelimesi kelimesine tercüme edildiğinde "bir kadının içine girmeye layık" anlamına gelmektedir.

Princeps (pr. n.)

Vampir aristokrasisinin en yüksek seviyesi, Birinci Aile üyeleri veya Kâtip Bakire'nin Seçilmişleri'nden sonra ikincidir. Bu unvana sahip olmak için doğmuş olmak gerekir; unvan verilemez. Kraliyet kararnamesiyle yasaklanmıştır, ancak yeraltı grupları mevcuttur.

pyrocant (n.)

Bir bireydeki kritik bir zayıflığı ifade eder. Bu zayıflık bir bağımlılık gibi içsel ya da bir sevgili gibi dışsal olabilir.

rahlman (n.)

Kurtarıcı.

***rythe* (n.)**

Bir başkasını davet eden kişi tarafından verilen onurun ritüel şekli. Eğer kabul edilirse, davet edilen bir silah seçer ve kendisini savunmasız bir şekilde sunan davet edene saldırır.

***Kâtip Bakire* (pr. n.)**

Daha önce Kral'ın danışmanlığını yapan, aynı zamanda vampir arşivlerinin koruyucusu ve ayrıcalıkların dağıtıcısı olan mistik güç. Zamansal olmayan bir alemde yaşıyordu ve geniş güçlere sahipti, ancak istifa etti ve yerini başkasına bıraktı. Vampirleri var etmek için harcadığı tek bir yaratma eylemi yeteneğine sahiptir.

***sehclusion* (n.)**

Kral tarafından aristokrasiden bir kadına, kadının ailesinin dilekçesi sonucunda verilen statü. Kadını, genellikle evindeki en yaşlı erkek olan *ghardian*'ının tek yönetimi altına sokar. *Ghardian*'ı, hayatının her şeklini belirleme ve dünyayla olan tüm etkileşimlerini istediği gibi kısıtlama konusunda yasal hakka sahiptir.

***shellan* (n.)**

Bir erkekle çiftleşen diş vampir. Dişiler, bağlı erkeklerin son derece bölgesel doğası nedeniyle genellikle birden fazla eş almazlar.

***symphath* (n.)**

Vampir ırkı içinde, diğer özelliklerinin yanı sıra başkalarının duygularını manipüle etme (enerji alışverişi amacıyla) yeteneği ve arzusuyla karakterize edilen alt türler. Tarihsel olarak ayrımcılığa uğramışlar ve bazı dönemlerde vampirler tarafından avlanmışlardır.

***talhman* (n.)**

Bir bireyin kötü tarafı. Ruhun üzerindeki karanlık bir leke, düzgün bir şekilde temizlenmediği takdirde ifade edilmeyi gerektirir.

***Mezar* (ç.n.)**

Kara Hançer Kardeşliği'nin kutsal mahzeni. Tören alanı ve daha önce de *lesser* kavanozlarının depolandığı yer olarak kullanılır. Burada yapılan törenler arasında göreve kabuller, cenazeler ve disiplin cezaları yer alır

Kardeşlere karşı. Kardeşlik üyeleri, Kâtip Bakire'nin halefi veya üyeliğe kabul adayları dışında hiç kimse giremez.

***trahyner* (n.)**

Erkekler arasında karşılıklı saygı ve sevgi için kullanılan sözcük. "Sevgili arkadaş" olarak çevrilebilir.

***geçiş* (n.)**

Bir vampirin hayatında, bir yetişkine dönüştüğü kritik an. Bundan sonra, hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır ve güneş ışığına dayanamaz. Genellikle yirmili yaşların ortasında ortaya çıkar. Bazı vampirler, özellikle de erkekler, dönüşümlerinden sağ çıkamazlar. Geişlerinden önce vampirler fiziksel olarak zayıftır, cinsel olarak bilinçsiz ve tepkisizdir ve maddesizleşemezler.

***vampir* (n.)**

Homo sapiens'ten ayrı bir türün üyesi. Vampirler hayatta kalmak için karşı cinsin kanını içmek zorundadır. İnsan kanı onları hayatta tutar, ancak güçleri uzun sürmez. Yirmili yaşlarının ortalarında gerçekleşen geçişlerinin ardından güneş ışığına çıkamazlar ve düzenli olarak damardan beslenmeleri gerekir. Vampirler ısırık ya da kan transferi yoluyla insanları "dnüştüremezler", ancak nadiren de olsa diğer türlerle üreyebilirler. Vampirler istedikleri zaman maddesizleşebilirler, ancak bunu yapmak için kendilerini sakinleştirebilmeli ve konsantre olabilmelidirler ve yanlarında ağır bir şey taşımamalıdır. İnsanların anılarını, bu anıların kısa süreli olması koşuluyla, soyabilirler. Bazı vampirler zihin okuyabilir. Beklenen yaşam süresi bin yıl veya bazı durumlarda daha da uzundur.

***wahlker* (n.)**

Ölmüş ve Solgunluktan yaşayanlara geri dönmüş bir birey. Onlara büyük saygı gösterilir ve çektikleri ileler için hürmet edilir.

***whard* (n.)**

Bir birey için vaftiz babası veya vaftiz annesine eşdeğerdir.

BİRİNCİ BÖLÜM

*Rural Route 149
Caldwell, New York*

Bu konuda **içimde** kötü bir his var."

Mickey Trix'in kuzeni konuşurken, o herifi dövmek istedi ama bu onun kendi lanet olası suçuydu. Neden bir vuruşta ölü ağırlığı getirmenin bir işe yarayacağını düşünmüştü ki?

"Mickey, ne dediğimi duydun mu-"

Tepede şimşekler gece gökyüzünde dalgalanıyor ve karlı orman canlanıyor, ağaçların çıplak dalları yakalamak için ileri uzanan kollara dönüşüyor, diz boyu sürüklenmeler tümüyle yanlış olan Rash'i o korkunç fırtınaya geri döndürüyordu. Her şey yeniden karanlığa gömüldüğünde Mickey bir an için iki kez düşündü. Lanet olası Ocak ayıydı. Burada fırtına olmazdı-

"Kapa çeneni." Kök sistemlerinin üzerinde hareketsiz durmak yerine yürüyormuş gibi görünen ağaçlara baktı. "Kahretsin, neden hep konuşuyorsun-"

"Neredeyiz-"

Gök gürlerken Mickey aptala döndü. Lanet olası kar manzarayı parlattığı için kuzeninin zayıf çenesini ve boncuk gibi paranoyak gözlerini fazlasıyla görebiliyordu. Aptala verdiği kar maskesi bir dizi ince kaşın üzerine sıkıştırılmıştı, siyah yün katmanları kötü bir taçtı

Başka birine bunu yapmaya niyetlenmek, işlerin kötüye gideceğine dair bir uyarı olurdu. Evan'da mı? Sadece erken kelleşmesini örtbas etti.

Lanet olası saçları bile onun etrafında olmak istemiyordu.

Ve kim kaşlarını uzatamazdı *ki*? Bilardo topu gibi kel heriflerin bile kaşları vardı - o boktan şeye sahip oldukları zamanlar hariç, adı neydi?

Alpaka.

"Mickey, geri dönmeliyiz. Kötü-"

Mickey bu saçmalığı susturmak için avuç içi eldiveninin içinde titreşecek kadar sert bir tokat attı. "Burada işim var ve sen de işe girmek istiyorsun, bu yüzden işimizi halletmeye geliyoruz, seni lanet olası *pislik*."

Kar taneleri dönerken, Evan çıplak elini yüzünün yan tarafına koydu. "Neden bunu yapmak zorundasın?"

"Çünkü *bu* boku sen yapıyorsun." Aralarında bir ileri bir geri hareket ederek parkasının kolunu tıkırdattı. "Şimdi, hadi ama. *Siktir*."

Karda tepinerek yetişkin bir erkeğe eldivenlerini giymesi gerektiğini söyleyecek değildi. Ayrıca, Evan donarsa muhtemelen ne olduğunu bile bilemezdi.

On lanet yıl, diye düşündü Mickey. On yıl ve ne örgütte ne de amcalarıyla hiçbir yere varamıyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı, hâlâ gişede kaybettiğinde parasını ödemeyen aptalları dövüyor, hâlâ sokakta küçük çantalar taşıyordu. Babası bu yaşına kadar aileyi yönetmiş ve yaşlı adam 19. Cadde'de on iki kez vurulana kadar da işin başında kalmıştı.

Mickey bir efsanenin oğluydu ve bunun doğuştan gelen bir hakkı vardı. Babası Southend çeteleriyle olan toprak anlaşmazlığı yüzünden öldürülmemiş olsaydı, amcası nehrin ikinci yakasındaki bir çetenin ikinci adamı olmaktan öteye gidemezdi-

Çabuk.

Mickey donakaldı ve ormanı taradı. "Bu da neydi Tanrım-"

"Bir şeye bastım." Adama bir daha vurursa Evan muhtemelen ağlamaya başlayacaktı. "Siktir, sakın ol."

Bir şimşek daha çakarken Mickey ormanda gerçek bir hareket aradı, yanılsama olan bir şey değil. Bunu söylemek zordu, o yüzden

olduğu yerde kalacaktı... etrafındakilerin güvenli olduğundan emin olana kadar. Güvenli sayılırdı. Burada ne tür bubi tuzakları olduğunu kim bilebilirdi ki?

"Mickey, ne yaptığını biliyorum ve onunla uğraşmak istemiyoruz."

Tarama. Daha fazla tarama. "Adama küçük bir ziyarette bulunacağım. Onunla konuşacağım."

"Konuşmak için burada değilsin." Mickey omzunun üzerinden baktığında, Evan'ın gözleri tamamen aptal değilmiş gibi kısıldı. "Tamamen aptal değilim."

Tekrar harekete geçme zamanı. "Her neyse."

"Neden benim silahım yok? Silah taşımama hiç izin vermediniz." Evan omzuna vurdu. "Hadi ama. Bunu yapmayalım-"

"Biliyor musun, git işte." Mickey ilçe yolunda bıraktıkları arabanın uzaktan kumandalı anahtarını çıkardı. "Ben işi yaparken sen de bir korkak gibi beni bekle."

"Seni bırakmayacağım." Evan başını salladı. "Kimsenin benim hakkımda bir şey düşünmediğini biliyorum ama bu adam tehlikeli. Onda yanlış bir şeyler var."

"O sadece Amca'nın infazcılarından biri."

"Hayır, değil. Beni getirdin çünkü başka kimsenin seninle gelmeyeceğini biliyordun."

Hayır, diye düşündü Mickey. Evan'ı getirmişti çünkü başka kimse onu dinlemiyordu. Ama bu tür bir dedikoduyu, yarı yarıya iyi bir yedek olması gereken biriyle takas etmek pek de iyi sonuç vermiyordu.

Mickey kumandayı kuzeninin göğsüne dayayıp orada tutarak eğildi. "Bunu ben halledeceğim. Bir erkek gibi. Sen git arabada bekle. Lanet olası bir çocuk gibi."

Şimşek bulut örtüsünün tabanında tekrar yayıldı ve buz mavisi yansımada Evan'ın yüzündeki korku, aralarında duran üçüncü bir kişi gibiydi.

Mickey kendi kararlılığı sarsılırken, "Devam et," diye emretti. "Sen çok lanet *zayıf*."

"Dün gece bir rüya gördüm-"

"Umarım güzel bir kızdır." Mickey arabanın fobunu kuzeninin parkasının ön cebine soktu. "Gerçek hayatta sadece saçmalıyorsun."

"Öleceksin Mickey."

"Harika. En azından seninle muhatap olmuyorum."

"Kendini amcana kanıtlamak zorunda değilsin, biliyorsun. Sen olduğun gibi yeterlisin-"

Mickey kuzeninin omuzlarını iterek onu geriye, karın içine doğru savurdu. "Lanet olası *pislik*. Kimseye kendimi kanıtlamak zorunda değilim."

Arkasını dönmek çok rahatlatıcıydı; ta ki nefes alıp verirken çok gürültü yaptığını ve bunun pek de akıllıca bir hareket olmadığını fark edene kadar. Ayrıca sinirlenmesine de izin veriyordu ve bu sadece tehlikeli olmakla kalmıyor, onu Evan'ın alt düzey, düşük 1 işletim zihniyetine sokuyordu. O bundan daha iyiydi.

Ailenin gerçek reisinin oğluydu-

Çevresel görüşünde bir hareket fark edince omzunun üzerinden tekrar baktı. Evan ayağa kalkmış, kışından sanki sıçıyormuş gibi kar yığınları dökülüyor ve siyah beyaz çıkıyordu. Ellerini öcü görmüş gibi çenesinin altına sıkıştırmış, gözleri anime trajedisi yaşarken Mickey'ye biriyle akraba olmanın onunla hiçbir ortak noktanız olmadığı anlamına gelmediğini hatırlattı.

Kuzeninin yanından ayrılırken odak noktasını kaybetmemesi gerekiyordu, bu yüzden elini kar pantolonunun ön cebine attı. USB bellek tam da sakladığı yerdeydi ve bu operasyonun ikinci yarısında kullanılmaya hazırды. Bir teknisyenin kafasına silah dayayarak işi halletmiş, blok zincirinde sahte bir veri izi yaratarak ailenin dijital cüzdanlarından büyük ölçekte bitcoin çalınmış gibi göstermişti. O lanet klavyede neyin nasıl yazıldığını ya da monitörde neyin kaydırıldığını anlamasına gerek yoktu. Önemli olan tek şey, sonuçla ilgili talimatlarının yerine getirilmiş olmasıydı ve öyle olduğunu biliyordu: Bilgi işlemcinin karısını 21. Cadde'deki gizli dairesinde bağlı tutuyordu ve Mickey sürücüyü "bulup" teslim ettiğinde amcası doğru sonuçlara vardığı sürece karısının gitmesine izin verecekti.

Paranoyanın etkisiyle etrafına bakındı ve Evan'ın dövülmüş bir köpek gibi peşinden geldiğini görmeyi bekledi.

Hiçbir şey. Kirlenmiş topraktan fışkıran lanetli bir ordu gibi görünen budaklı ağaçlar dışında.

İyi, en azından kukla için endişelenmesine gerek yoktu.

Fırtınanın ışık gösterisi ve homurtusu ona rehberlik ederken, dalları yolundan iterek ilerlemeye devam etti. Biri geri çekilip onu kışından yakaladığında, bu gece öldüreceği piçin neden bu lanet olası yerde yaşamak istediğini merak etti. Yine de "Nathaniel" -ne sokak adı ama- çok tuhaf biriydi. Pek konuşmazdı. Kimseyle kaynaşmazdı. İyi işler için mücadele etmedi. Sorun olmayacağını düşünürdünüz ama amcam adamı yabancı olduğu için çok severdi. Herhangi biri olduğu için. Natty her ne boks eleme işlerinde görevlendiriliyordu, gerçek işlerde, kapı kapı dolaşıp üç kuruşluk işlerde değil.

Mickey bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama bu kurnaz herif insanları yere serdi ve kimsenin görmediği bir şekilde paçayı kurtardı. Son yedi yıl mı? Cesetleri saymak mümkün değildi ve şüphesiz bulunamayanlar da vardı. Islak işlerin çoğu Caldwell'de yapılmıştı ama New York ve Boston'da da bazı işler yapılmıştı. Söylentilere göre amcası ondan Florida ve Güney Amerika'ya gitmesini istemişti ama o şehir dışına çıkmayı reddetmişti. Sanki işin özünden fazla uzaklaşmak istemiyormuş gibiydi ve elbette, Caldie polislerini cebinde tuttuğu ve bu kadar uzun süre komplikasyonlardan bu şekilde kaçtığı için olabilirdi.

Ama bundan fazlası vardı. Mickey bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebiliyordu ve bu konuda endişelenmekten bıkmıştı. Bu sorunu çözüp Amca'ya bir kahraman gibi görünme zamanı gelmişti.

İleride, bir açıklıkta eski püskü bir kütük ev belirdi ve çöplükten bahsetti. Buranın yıkılması gerekiyordu, çimleri inişli çıkışlıydı, bacalardan biri çökmüştü, yaprak dökmeyen panjurlar berbat bir MMA 1ghter'ın ağzındaki çürük dişler gibi sallanıyordu. Pencerele tahtalarla kapatılmıştı, sığ yolda araba yoktu ve arkadaki ahır da daha iyi durumda değildi.

Mickey istihbaratından yüzde yüz emin olmasaydı, bırakın kiralık bir katili, burada kimsenin yaşadığına bile inanmazdı. Yine de, dikkat çekmemek Amca'nın müteahhitlerinde takdir ettiği bir şeydi.

Mickey, "Ama burası sınır bölgesi," diye mırıldandı, nefesi buharlaşıyormuş gibiydi.

Lanet olsun. Tuhaf.

Ve düşünmesi gereken bir şey değildi. Şu anda Nathaniel şehir merkezinde amcasıyla birlikteydi. Mickey bundan emindi çünkü kendisi Perşembe gecesı buluşmalarına davet edilmemişti. Bu yüzden bu berbat kulübeye girecek, yaşlı Natty'nin eve dönmesini bekleyecek ve bir kurşun sonra USB belleği amcasına götürecekt ve altın çocuğun o kadar da altın olmadığını ve Mickey'nin saygıyı hak eden lanet bir aile kahramanı olduğunu kanıtlayacaktı-

Vücudu kendiliğinden durdu, kilitlenmeyle ilgili hiçbir bilinçli düşünce yoktu, sahip olduğu her hayatta kalma içgüdüğü çığlık atmaya başladı.

Arkasında biri vardı. Ve
bu Evan değildi.

Sakin kalmaya çalışarak elini parkasının eteklerinin hemen içinde kılıfında duran silaha götürdü. "Şu anda burada olmamanız gerekiyor."

Arkasını döndüğünde, silahını çıkardı.

Dövmeler. Göğüs kaslarında ve kollarında Mickey'nin tüm vücudunda olduğundan daha fazla kas bulunan çıplak bir gövdenin her yerinde. Yeni tıraş edilmiş kafası, kadınların iki kez bakıp rakamları düşürmesine neden olan yüzü ve omzunda bir amatör tarafından dikilerek kapatılmış altı inçlik yarasıyla Nathaniel, hapishane avlusundaki bir müebbet mahkûmuna benziyordu. Ya da kamu güvenliği için dikenli tellerin arkasında tutulması gereken biri.

Mickey başı ağrımaya başladığında, "Giysilerin nerede?" diye mırıldandı.

Bir şimşek daha fırtınadan kurtuldu ve eğer yaşasaydı, kendisiyle buluşan o gözlerin neye benzediğini asla unutamayacaktı: Ölü. Arkalarında hiçbir şey yoktu. Mavi o kadar karanlıktı ki, sanki siyah bir cama bakıyor gibiydi ve yansımada? Mickey'nin kendi korkunç yüzü.

O anda, onu dinlemesi gerektiğini biliyordu. Aptal Evan'ı değil, kendi içgüdülerini... Rte. 149'da arabadan indiği zaman...

"Beni amcam gönderdi," diye mırıldandı, rotasını düzeltmeye çalışarak. "Sana ulaşmaya çalıştı. Ulaşamayınca da beni gönderdi. Ben sana neler olduğunu anlatırken senin evine gidelim mi?"

Nathaniel başını eğdi, o tehlikeli, pırıl pırıl gözler, gerçek erkeklerin büyüttüğü türden kaşların altından bakıyordu, kar maskesine gerek kalmadan kendi başına dikkate alınması gereken bir uyarı olan türden.

"Bana yalan söylüyorsun Mickey," dedi alçak ses.

"Hayır, değilim." Yüzünü buruşturarak düşüncelerini toparlamaya çalıştı. "Özür dilerim, silahımı indireceğim. Biz bir aileyiz, tamam mı?"

"Yalancılard

an nefret

ederim."

"Ben de."

Daha fazla yıldırım Rashed-hayır, bekle. Yoldan aşağı inen bir arabaydı, farları gece yarısından öğlen vaktini çıkarıyordu, ahşap kulübe parıltının içinde daha da yıpranmıştı. Mickey amcasının en sevdiği suikastçısına dönüp baktığında, yüzüne yakın bir şey geçti. Sarsılarak, yanından çoktan geçmiş olan şeyi tokatlamaya gitti-

Gürültü, eski moda, gazla çalışan bir arabanın yağ karterini boşaltan biri gibiydi ve sesin nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ta ki nefes almaya çalışana kadar.

Silahını karın üzerine bırakarak ellerini boğazına götürdü ve sıcak çikolata gibi yumuşak ve yoğun bir sıcaklık hissetti. "Ne..."

Nathaniel bıçağı havaya kaldırdı ve paslanmaz çelik üzerindeki parlak kırmızı kana baktı. Sonra dilini uzattı, soğuk parıltının içinden Mickey'nin gözlerine baktı... ve bıçağı yaladı.

Hayır, hayır, nonononono-

"Tadı yalancı gibi. Cebinde ne var Mickey?"

Mickey geriye doğru tökezledi ama kendisinden çok daha zeki olan aptal Evan gibi kar yığınının içine düşmedi. Onun yerine, omzundan bir tutuşla yakalandı ve sonra katiliyle yüz yüze geldiler

-

Karnındaki acı hızla geldi ve uyuşuk bir şekilde yıldırımın midesini nasıl bulduğunu merak ederek yere baktı. Ama bu fırtına değildi. Karnına doğru bir 1. bastırılmıştı, parkası çok derin bir şekilde bıçaklandığı yerin etrafına dolanmıştı, katilinin dili tarafından okşanan bıçak kabzasına kadar içindeydi.

Omzuna ani bir baskı uygulanıp aşağı doğru itildikten sonra testereyle kesme işlemi başladı: girip çıkıyor, girip çıkıyor, bıçak iç organlarından yukarı doğru ilerleyip göğüs kafesine yöneliyordu. Mickey çığlık atmaya çalıştı ama nefes borusu kesildiği için kulübeye park edip direksiyondan inen kişiye seslenemedi.

Yardım edin... bana... Mickey karanlıktaki kişiye doğru uzandı, eldivenindeki kan bakır kara damlıyordu. *Yardım edin.*

"Nate!" Arabalı adam çürük ön kapıya doğru yürüdü ve kapıya vurdu. "Neredesin?"

Mickey'nin görüşü karardı, sanki yüzüne bir perde çekilmiş gibiydi. *Yardım edin bana.*

Kelimeleri ağzından çıkardı çünkü onun için konuşma diye bir şey yoktu. Ciğerlerinde hava yoktu, ses telleri yoktu. Hiçbir şey... hiçbir şey.

"Nate, geç kaldık," diye bağırdı kapıdaki adam. "Hadi, gitme zamanı."

Mickey Trix'in son düşüncesi, şansı varken geri dönmüş olmayı dilediği idi.

Aptal kuzeni bir kez olsun çok haklı çıkmıştı.

İKİNCİ BÖLÜM

*BDB Yeraltı Konut Kompleksi, diğer adıyla Caldwell, New York'un
Tekerlek Banliyöleri*

Ahgary'nin oğlu, sevgili Bella'nın eşi, Nalla'nın efendisi Kara Hançer Kardeş Zsadist cep telefonlarından nefret ederdi. Tüm bildirimlerden, titreşimlerden, *bing*'lerden, zil seslerinden hoşlanmazdı. Ayrıca kırılabilirlerdi ve iki haftada bir şarj etmek zorundaydınız. En kötüsü, bir tane taşınması gerekiyordu.

Herhangi bir şey yapmaya zorlanmaktan nefret ederdi, özellikle de bu zorlama, beraberinde bir dizi rahatsızlık getirdiğinde.

Ama Samsung'dan nefret etmesinin başka bir nedeni daha vardı. Bir mesajla kapandığında, siyah hançerlerini göğsünde kılıfına yerleştirmeyi bitirdi, silahlarının arasından üniteyi aldı ve Kardeşlik üyelerine ve onlarla birlikte geceleri sinsice dolaşan savaşçılara gönderilen görüntülere lanet okudu.

Ve işte oradaydı: Asla iyi haber değil.

Home Depot'tan alınan müteahhit kovaları, beton bir Roor üzerinde siyah yağ birikintileri ve cesetlerin olmadığı bir başka cinayet mahalli - çünkü öldürülen her şey yeniden canlandırılmış ve Caldwell sokaklarına geri dönmüştü. Vampir avlamak için.

Eski Timex'ini kontrol etti.

"Bu gece yoksun sanıyordum."

Mutfak tezgâhının üzerindeki tunçtan yapılmış sergiye baktı. Oturma odasında, bebek kuyruklu Steinway'inin yanında duran Bella en sevdiği bornozunu giymişti. *Shellan*'ı için telaşlı ipekler yoktu. Geçen yıl insanların Noel'ini kutladıklarında ona verdiği Rannel marka bornozu giymişti. Onu hiç giymemişti ama hediyeği sevmediği için değil.

Tüm o Black Watch tartanının ondan daha iyi örtecek şeyleri vardı.

Deri ceketini göğüs kaslarının üzerine çekerken, burada silahlandığına pişman oldu. Kadınının SIG Sauer'lerinin, patlayıcı paketlerinin, arazideyken omzuna taktığı uzun zincirin yakınında olmasından hoşlanmıyordu.

"O bornozun içinde nasıl görüldüğüne bayılıyorum," dedi ortadaki adanın etrafından dolaşıp vücuduyla onun görüşünü engellerken.

Eşi parıldayan kahverengi saçlarının bir kısmını geriye itti ve belindeki kravatla oynadı. "Bunun senin için bir hediye olması gerekiyordu."

"Sahip olduğum her şey senindir."

Bella gülümsedi, mavi gözleri ısınıyordu. Bir an için, onu dağın altındaki eğitim merkezindeki spor salonunda ilk kez gördüğü zamana, çok gerilere gitti. Sadece bir kum torbası ve içindeki şeytanlarla baş başaydı. Kız kapıdan içeri girmiş... ve ona dünyayı getirmişti.

Sonra tekrar, o onun dünyasıydı.

Eski Ülke'de yaşadıklarına, hâlâ peşini bırakmayan tetikleyicilere ve Mary'yle ne kadar konuşursa konuşsun bir türlü kurtulamadığı insanlardan ayrı kalışına rağmen, onlarca yıl sonra bile kendini gezegendeki en şanslı erkek gibi hissediyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun," diye mırıldandı Bella. "Sen unutulmazsın."

Arkadaşı güldü. "Bu gözlerini dikip bakmak zorunda olmadığın anlamına gelmiyor mu?" "Tam tersine, her zaman gözüme çarpıyorsun."

Bella etrafını görebilmek için yana doğru eğildi. "Telefonun çalıyor."

"Öyle mi?"

Ona doğru yürüdü, öldürme içgüdüsünü bile sadece bir fısıltıyla geçersiz kılabilen dişi tarafından dize getirilen bir yırtıcı. Hançerli elini

Saçlarından bir tutamı takip ederek, kadının boğazına dayadığı bornozun yakasına ulaştı. Yumuşak Rannell'i geriye doğru sıyırarak şahdamarının üzerindeki ısırik izini inceledi.

Ve tanıdık bir kendinden nefret duygusunun ciğerlerini deldiğini hissetti.

Elini öptü ve adamın midesine saf bir şehvet ateşi gönderdi. "Ben mükemmelim ve bunu sen de biliyorsun."

"Sana binerken daha nazik davranmalıyım."

"Hayal kırıklığına uğrardım," diye karşılık verdi gırtlaktan gelen bir sesle. "Açtın ve ben de seni doyurmak istedim. Nazik olmanın zamanı değil."

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında, onu yataklarına yayılmış, ağzı onları okşadığı için göğüsleri pembeleşmiş, bacakları açılmış, seksi şişmiş ve parıldarken gördü. Elinde tahrik edici bir şey, dişleri aşağıya inmiş, açlığı bir bıçak kadar keskin bir şekilde onun üzerinde duruyordu. Onun kanına duyduğu ihtiyaçtan başı dönmüş olsa da, damarını almadan önce ilk önce onun içine kaymıştı. Onun bir tutam bile hissetmesini istememişti.

"Telefonunuz-"

"Hep çalışıyor," diye araya girdi. "Savaş bekleyebilir."

Z yakadan aşağı, belini saran kravata kadar takip etti. Rannell'in saten tenine kıyasla kaba olan kıvrımlarının altında, *shellanı* muhteşem bir şekilde çıplaktı ve burnundan her nefes aldığı anda, vücudundaki kendi bağlanma kokusunu kokladı - ki bunun amacı da buydu. Onun olarak işaretlenmişti ve türün diğer erkekleri onun sahiplenildiğini anında anlayacaktı. Bu onun kendi seçimleri ve hayatıyla kendi kişiliği olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama eğer onunla yatarsan. Peşinden çıplak elleriyle kimin geleceğini biliyor olacaktın.

Oh, ve daha yirmi dakika önce onunla birlikte olmasına rağmen, cinsel organı derisinin Ry düğmesinin arkasında kalınlaşmıştı.

"Tekrar içinde olmak istiyorum," dedi usulca. "Boşaldığında bunu hissetmek hoşuma gidiyor."

Başını eğerek üst dudağını, burnunun köprüsünden yanağına ve ağzının köşesine doğru kıvrılan yara izini çekecek şekilde dişlerinin üzerine doğru kıvırdı. Çirkin olduğunu bilse de, bileklerinde ve boğazında bir kan kölesinin dövmeli bantlarıyla işaretlenmiş olsa da, hatta

Her ne kadar sırtı, hanımının ona attığı kırbaçlarla bağlanmış olsa da... Bella bir şekilde her zaman onun yüzeyinin altını, başka hiç kimsenin, kardeşlerinin ya da kendi kızının bile içine giremediği o yeri gördü.

Eşi onun *kundakçısı* olabilirdi. Onun yerine, kurtarıcısı oldu. *Rahıman'ı*.

Bella zarif bir kavisle ayak parmaklarının üzerine kalktı ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Senin koyu baharatlarının kokusunu almayı seviyorum. Gittiğinde, hala üzerimdesin-"

Telefonu tekrar kesildi ve gözlerini sıkıca kapattı. "Yemin ederim ki "Tanrım, o şeyi bıçaklayacağım."

"Sanırım buna cevap vermelisin." Ellerini hafifçe adamın deri ceketinin üzerine koyarak kendini aşağı indirdi. "Birinin sana ihtiyacı var."

"Gerçekten bu anı mahvetmek mi istiyorsun?"

"Hayır, ama seni bu kadar çok aramalarına neden olan şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum." "Sen ve Nalla burada güvendesiniz."

"Evet, sen ve Kardeşler sürekli dışarıdasınız ve kızımız hafta içi her gece işe gitmek için evden çıkıyor. Bundan nefret etse bile onun için ne kadar endişelendiğimi biliyorsun ve beni o ölümsüz canavarlarla savaşmaya başlatma."

Z yakayı arkadaşının taktığı yere geri yerleştirdi, sonra bornozun kıvrımlarını göğüs kafesinin üzerine daha sıkı sıkıştırdı.

"Anlat bana," diye emretti.

Savaşta, telefonlardan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu. Yine de bu ikisi iç içe geçmişti. Arkadaşıyla birlikte kızlarıyla paylaştıkları kamarada ne kadar mahremiyete sahip olurlarsa olsunlar, her zaman bir kesinti oluyordu ve yine hiçbir zaman mutlu bir nedenle olmuyordu. Her zaman ölüm, acı, mücadele ve bir gece asla eve gelemeyeceği gerçeği -bir gece, paylaştıkları yatak sadece onun olabilirdi, çarşaflardaki ve tenindeki kokusu, evet, kusurlu yaşamıştı, ama onu mükemmel bir şekilde sevmişti ve kızları ona musallat olacak ve sırayla devam etmesini sağlayacak bir yankıydı.

Wrath'ın ölümü zarların sonsuza dek atılabileceği yanılsamasını yerle bir etmişti ve otuz üç yıl sonra hepsi hâlâ bunun yasını tutuyordu.

"Gerçeği benden saklama, Zsadist. Bu hiç adil değil."

Yanıtları düşünürken, bir sonraki hayatında muhasebeci olarak geri döneceğine karar verdi. Arkadaşı işinin ne kadar zor olduğunu sorduğunda, tek söyleyeceği hesap makinesinin bozulduğu ve birinin dinlenme odasındaki mikrodalgada morina pişirdiği idi.

"Başka bir indüksiyon alanı bulduk." *Lanet olası Lash. Tıpkı babası gibi, düzinelerce insanı dönüştürme yeteneğine sahip.* "Ve bu büyük bir tane."

"Nerede?"

"Şehir merkezinde. Yani buraya ya da Luchas House'a yakın bir yerde değil. Merak etmeyin, kimse Nalla'nın işine yaklaşamaz."

Bir kalp atışı için gözlerini kapattı. "Kiminle çıkıyorsun?"

Kimse yok. "Tohr benimle orada buluşacak." *Sonunda.* "Stajyerler ve askerlerle bile çok yoğunuz, bu yüzden gitmek zorundayım."

"Dikkatli olacak mısın?"

"Her zaman." Alnına bir öpücük kondurdu, dudaklarını koyu renk saçlarının her zamanki orta kısmının hemen altına bastırdı. "Şafaktan önce evde olacağım."

Sanki geleceği görmeye çalışıyormuş gibi gözlerinin içine, onun içine baktı. Ya da belki etkilemeye. "Savaş yeniden kızışıyor. Ve ben..."

Aklından geçenleri okumak zor değildi. "Nalla iyi olacak. Söz veriyorum." "Gece dışarıdayken bile mi?"

Alçak ve hırçın bir ses tonuyla eşine yemin etti: "Ona zarar veren her şeyi yok edeceğim. Ya da seni. Bundan asla şüphe etme."

Shellan'ı göğsüne çekerken, telefonunun biraz daha çalmaya başlamasıyla vücudundan geçen ürpertiye hissetti ve *Lassiter*'a yardım et, çılgılık atmak istedi. *Bir gece.* Tek istediği, türleri korumak için yaptığı o iğrenç işten uzak, dolu dolu bir gece geçirmektir.

"Nalla'yla konuşmaya çalışıyorum ama beni dinlemiyor," dedi *Shellan* göğüs kafesine karşı. "Bu noktada benden hoşlandığını bile sanmıyorum."

Bu ikimiz yapar, diye düşündü.

Geri çekilirken, *Shellan*'ın gözlerinin sulanmasından nefret ediyordu; korkusu, yerinde tutmaya çalıştığı soğukkanlılığının hemen altındaydı, hüznü güzel yüzünü örten gri bir tül gibiydi.

"Onu oturtacağım," dedi. "Yine."

"Beth Teyze'de-"

Dişlerini gösterdi ve telefona doğru tısladı.
Ayrılıp masaya geri döndü. "*Lanet* olsun."
İki otomatik silahından birini kenara iterek lanet şeyi aldı ve ekranda sağa kaydırıldı. "*Ne?*"

*I-87, diğer adıyla Kuzey Yolu, güneye doğru
Caldwell şehir merkezine 3,4 mil*

"Yan bahçende neden yarı çıplak olduğunu bana söyleyecek misin?"

Shuli soruyu ortaya atarken, en yeni Tesla'sının içine bir göz attı. Yolcu koltuğunda oturan stil, av tüfeği pozisyonuna getirilmeden önce tahnit edilmiş gibi görünüyordu. Ama erkek nefes alıyordu.

Tamam, Nate'in nefes aldığından oldukça emindi.

"En azından benim arabamdasın. En son ne zaman dışarı çıktık?"

Gerçi bu yolculuğun ne kadar eğlenceli olduğunu düşününce? Neden zahmet ettiğini merak ediyordu.

Sadece daha fazla sessizlik ve bir zamanlar en iyi arkadaşı olan şeyin köşeli görüntüsüyle karşılaştığında, Shuli önündeki Kuzey Otoyolu'nun üç şeridine yeniden odaklandı. Trafik hafifti ve otomatik sürüş özelliği Kanada limanlarından New York'a kadar uzanan güzergâhta çalışan çoğunlukla on sekiz tekerlekli araçları kolayca idare ediyordu. "Orada tek başına yaşamamanın sana bir faydası olduğunu sanmıyorum. Dönüşün bir münzeviye dönüştü."

Tekrar baktı ve adamın kafasını tıraş etmekte ısrar etmediği zamanları hatırladı. Kel olmak kötü bir şey değildi. Yine de o acımasız, yakışıklı yüz hatlarının üzerine bir kese kâğıdından başka hiçbir şey on üzerinden on alamazdı. Kişiliğinin böyle olması çok kötüydü.

"Bu bir kamu hizmeti."

*Oh, bak. Konuşuyor, diye
düşündü Shuli. "Halkı
umursamıyorsun."*

Nate omuz silkti, kalın omzu emniyet kemerinin altından kaydı. "Öyle ya da böyle umurumda olduğunu söylemiyorum. Bu bir gerçeğin ifadesi."

Lassiter sayesinde Caldwell şehir merkezindeki çıkışlar belirmeye başladı ve Shuli hangisinden gideceğini tartıştı. İlk çift bir sürü tek yönlü yola çıkıyordu ve Shuli iki mil boyunca yüzeysel yol ışıklarına takılmakla ilgilenmiyordu. Bir sonraki grup Finans Bölgesi'ne yöneldi. Gidecekleri kulüp olan Bathe, gökdelen ormanının uzak tarafındaki 1. Cadde'deydi.

Siktir et. Otomatik sürüşü devre dışı bıraktı ve erken çıktı çünkü dönüş sinyaline basmak ve direksiyonla oynamak dikkatini dağıtacak. Sessizlikten.

Neden vaktini bununla harcıyordu?

Çıkış rampasının dibindeki trafik sinyali kırmızıya döndüğünde, parmaklarını pencere pervazına vurdu ve hâlâ saatte yetmiş mil hızla gidiyor olmayı diledi.

"Madem bu kadar sinirlisin," dedi Nate, "beni bulduğun yerde bırakabilirdin."

"Bu gece ne olduğu hakkında *bir* fikrin var mı?" "Perşembe. İkimiz de rotasyodayız-" "Bugün benim doğum günüm."

Bakmaya zahmet etmedi çünkü hayır tepkilerini gördüğünde kendisini daha da korkak hissedeceğini biliyordu ve bu onun ilgilendiği türden bir hediye değildi. Güzel bir şişe şarap? Bir oral seks. Nate'den değil. Biraz kek ve kola? Harika.

Bu saçmalık mı? Zor pas.

"Sen uzun zamandır benim en iyi arkadaşımydın." Ya da daha çok, uzun zaman önce, diye düzeltti. "İnsanlar doğum günleri için dışarı çıkar. Arkadaşları gelir ve insanlar içer. İlla hediye ya da balon olması gerekmez. Sadece iyi vakit geçirirler."

Işık yeşile döndü ve pedala bastığında, hızlanmaları yumuşak ve sessizdi, farlar çift şeritli tek yönlü yolu aydınlatıyordu. İki blok ileride sağa dönerek çift yönlü dört şeritli yola saptı. Otoyolda olduğu gibi burada da trafik seyrek, sadece ara sıra bir otoparktan çıkan arabalar vardı, araçların çoğu saatte otuz mil hızla altmış kulaç yüksekliğindeki cam mızrakların arasında onunla birlikte kürek çekiyordu. Gece yarısı ve soğuk nedeniyle kaldırımlar boştu.

Yolun sol tarafından yaklaşan yalnız bir yaya dikkatini çekti ve bunun nedeni yalnız olması değildi. Siyah giyinmişti ve dikkatini çeken cüssesi değil, yürüyüş şekliydi; başını öne eğmiş, omuzlarını kalçalarına dayamış, her adımında betonu yumruklayarak toprağın içine giriyordu: Ava çıkmış bir hayvan, yürüyüşe çıkmış bir insan değil.

Shuli, farlarının ışığında yaralı yüzü tanıyınca kaşlarını çattı. Kara Hançer Kardeş Zsadist.

Nate ve Shuli gibi savaştaki askerlerden birinden çok daha fazlası olan bir cephe savaşçısı. Kardeşlik'in eğitim programı harikaydı; size doğru nişan alarak ateş etmeyi, iyi takip ederek bıçaklamayı ve bombalar, zehirler ve temel BT şeyleriyle nasıl başa çıkacağınızı öğretiyordu. Ancak tüm bunlar, sürekli eğitim ve performans değerlendirmeleriyle bile, bu tür erkeklerin damarlarındaki üstün kanın yerini alamazdı.

Bir de Kardeş'in kişilik bozukluğu vardı. Nate'i lanet bir yarışma programı sunucusu gibi gösteriyordu. Z'nin çiftleşmeden ve kızı Nalla'nın efendisi olmadan önce nasıl biri olduğuna dair söylentiler vardı: Spor olsun diye fahişeleri öldürmek, vampirleri ve *azınlıkları* ayırım gözetmeksizin öldürmek, eski bir tabirle zincirin dışında olduğu için kenarda yaşamak. Elbette, Kardeşlerin hepsinin içinde karanlık vardı -hage'in pika sorunu olan ejderhası vardı ve Vishous'un buz mızrağı gibi bir parıltısı vardı ve Butch'u gerçekten kızdırmak istemezsiniz- ama Shuli her zaman en çok Zsadist için endişelenmişti.

Erkeğin her zaman bir köşede durup izlemesi, aynı takımda olsalar bile erkeğin kendini avlanmış hissetmesine neden oluyordu.

Bu sırada Shuli'nin gözleri Nate'in ellerine kaydı. Adamın kalçalarına dayanmışlardı, uzun bacakları sanki bir basketbol topunu avuçlayacakmış gibi açılmıştı. Ya da birinin kafasını bir karahindiba gibi omurgasından koparacakmış gibi. Tırnakların altında mı? Hafif bakır kokusuna bakılırsa yavaş yavaş kuruyan kan.

Nate nihayet o köhne kulübenin yanından döndüğünde, ellerini koca bir banyo havlusuna silmişti; havlu kumaşın kıvrımları şimşek ve yıldırımların hışırtısı arasında dalgalanıyordu. Shuli sabun kokusunu almıştı ama kadranın altındaki taze kan çok açıktı.

Bir insandan geldiği için burnunu sokmaya hakkı olduğunu düşünmemişti ve aklına Nate'in Caldwell'in karaborsasında bir tür yan iş yaptığına dair duyduğu söylentiler gelmişti. Hiç şüphesiz vampirlerin kuyruksuz farelerle uğraşmaması gerektiğini hatırlatmak hoşuna gitmezdi.

Bu yüzden kışın ortasında dışarıda su akıtmakla ilgili bir şaka yapmıştı. Nate gülmemişti. Ama ne zaman gülmüştü ki?

Shuli adamla ilk tanıştığı zamanı düşündü. İkisi de Luchas Evi'nin inşaatında çalışıyor, evi ilk sakinlerin taşınması için hazırlıyorlardı. Nate geçiş döneminden yeni çıkmıştı ve lanet olası bir izci gibi ciddiydi. Ya şimdi? Kaslıydı, yanardöner dövmelerle kaplıydı ve en son yapay zekanın teknolojik bir ilerleme olarak görüldüğü ve kağıt paranın hala bir şey olduğu zamanlarda gülümsemişti.

Bir zamanlar Shuli erkeğe her şeyi sorabilirdi ve her şeyin farklı olmasının tek bir nedeni vardı.

"Tanrım, Nate. Yeterince uzun zaman olmadı mı?"

"Bu araba yolculuğu mu? Evet, öyle. Muhtemelen bu gece üzerinde anlaşıcağımız tek şey bu-"

Shuli frene bastı. Tra c etrafında patinaj yapıp kornalarını çalarken, direksiyona asıldı ve kaputun üzerinden dışarı baktı. "Yeter artık."

"Bu arabayı sevdiğini sanıyordum-"

"Çık dışarı." Kilitleri açtı ve koltukların üzerinden ters ters baktı. "Senin bu işkence görmüş yalnızlık saçmalığından bıktım. Rahvyn sana geri dönmeyecek. Otuz lanet yıl önce çiftleştin, tamam mı? Ve hiçbir zaman senin olmadı. Büyü artık ve bunu aş."

Diğer erkeğin bakışlarındaki değişim bir anlıktı ve Shuli en yakın arkadaşının gözlerinden fıskıran nefretin derinliğine inanamadı.

Yıllardır arkadaş olduklarından değil. Tanrım, adamı bir şeyleri atlatamamakla mı suçluyordu? Kendi tavsiyesine uyması gerekiyordu.

Şuli derin ama aptalca bir üzüntüyle kabaca şöyle dedi: "Aklını kaçırmışsın dostum. Ve seni gezegene bağlı tutmaya çalışmaktan bıktım-"

Yanıp sönen mavi ışıklar içeriği aydınlatıyor, Nate'in yüzünün sert açılarını ortaya çıkarıyordu. Bir şeyle beslenmeyi reddettiği için dışarıya doğru eğilmişti.

Evlat edinen insan annesinin o laboratuvarda tasarladığı yapay zekâ ürünü-ve belki de yumuşak olan hiçbir şeyi kabul etmek istemediği için.

Muhtemelen klozete dikenli tuğlalar sıçmıştır.

Şuli dikiz aynasına bakarken, "Lanet olası harika," diye mırıldandı. "Yolun ortasına park etmeye karar veren sendin."

"Siktir git."

Yan aynadan Tesla'nın rampasında ilerleyen polis-bot, animatronik yüzü yeni modellerden biriydi. Shuli, plastik bir deri ve kompozit bir metal kafatasından tehditkâr olmayan ifadeler yansıtmak için gereken teknolojiyi tahmin etmeye başlayacak kadar bilgisayarlardan anlamıyordu. Net olarak bildiği şey, devriye polislerinin istedikleri zaman manipüle edebilecekleri zihinlere sahip oldukları o eski güzel günleri özlediği idi.

Camını indirdi. "Üzgünüm, O cer, arabamın elektriği kesildi. Şimdi geri geldi."

"Selamlar. Ben Caldwell Polis Departmanı'ndan O cer 9017. Sizinle görüşebilir miyim?"

"Araba az önce arızalandı." Shuli ekranı işaret etti. "Ama sistemdeki aksaklık kendiliğinden düzeldi, bu yüzden yoluma devam edeceğim."

"Ehliyetiniz ve ruhsatınız lütfen."

Ocak ayında olmamıza rağmen, üzerlerinde uzun kollu ama ceketsiz, lacivert, dört mevsimlik bir üniforma vardı. Hatta heriflere peruk bile takmışlardı, CPD markalı kepin dibinde kıvrıkcık siyah saçlar vardı.

"Sana söylüyorum, O cer, sorun yok. Ben sadece işime bakıyorum."

"Medeni Kanun, bölüm bir-dört-dokuz-on beş, paragraf bir ve iki uyarınca, Caldwell şehir sınırları içinde araç kullanan tüm sürücülerin-"

Silah Shuli'nin görüş alanına sağ tarafından girdi ve namlusu ona, göğüs kaslarının etine doğrultulmuştu. Kolluk kuvvetlerinin fındık ve cıvataları değil.

Nate'e alçak sesle "Ne yapıyorsun lan sen?" dedi.

Gözleri buluştuğunda, yolcu koltuğunda oturan adamın yüzünde ve bakışlarında bir zamanlar tanıdığı erkeğe dair hiçbir şey göremeyince nefesini tuttu. Sonra namlu çeyrek santim sağa kayd. Tetik çekildi,

ve bir mermi göğüs kafesinin yanından kıl payı geçerek polis botuna saplandı ve botlarını havaya uçurdu.

"Oh, lanet *olsun*," diye tükürdü Shuli. "Benimle dalga mı geçiyorsun!"

Devriye arabasının alarmı çalmaya başlayınca gaza bastı ve Tesla bir sonraki kavşağa doğru ekose ve sonra biraz daha gitti. Kırmızı ışıktaki güne doğru ilerlerken, doğudan batıya kürek çekerek, on iki ölümcül tutuşuyla direksiyonu sertçe sola, daha sert sağa, daha az sola, *gerçekten* sağa kırarak arabadan kaçmaca oynadı-

Nate'in hala lanet olası bir heykel gibi oturduğunu fark etti.

Lanet olası yolcu koltuğu, sorunu da beraberinde götürüyordu.

Ve bu, aşırı düzeltmeden, bir kaldırıma çarpmadan ve lanet arabasını devirmeden önceki son düşüncesi idi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Hayır. Sadece *hayır*. Yani, gerçekten mi?"

Ahgon'y'nin oğlu Kara Hançer Kardeş Zsadist'in kanlı kızı Nalla, özellikle de en yakın arkadaşı gibi birine karşı sert bir tavır takınmaktan nefret ederdi. Ama gözlerini banyo lavabosunun üzerindeki aynaya çevirdiğinde tartışamayacak kadar yorgundu ve elinin topuğuyla gözlerindeki buğuyu sildi. Gizlice içeri girip *mah adamından* kaçmak çok yorucuydu. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Kurnazlık yapmak, her zamanki yapmacık konuşmalarından daha iyiydi.

Rhage Kardeş'in evlatlık kızı Bitty, yatak odasının dışında, bir fikrim var iyimserliğini kaybetmişti. Dağınık yatakta oturmuş, sırtını yastıklı yatak başlığına yaslamıştı; eski Baskin-Robbins sweatshirt'ü ve iyi yıkanmış kot pantolonu, önerdiği şeyin tam tersi bir giyim tarzıydı.

"Ama eğlenceli olabilir," dedi.

Evet, tabii. Eğer iki farklı insan olsalardı. Ya da farklı bir yere gidiyorlarsa. Farklı insanlarla.

Nalla sarındığı havlunun düğümünü sıktı. Sonra arkasını döndü ve açık kapı aralığından kaşlarını çatı. "Hey, saçını mı boyadın?"

"Evet, öyle yaptım." Bitty kravatını çekip çıkardı ve karanlığın içinden geçen kırmızılar bakır ve pembe renkte parıldarken, kravatının boyunu sıyırdı.

"Sadece bazı önemli noktalar. Sabine yaptı. Sen ne düşünüyorsun?"

Dışının kalp şeklindeki yüzündeki utangaç gurur, aynı olmadıklarını hatırlatıyordu.

Nalla nazıkçe, "Bence çok güzel," diye cevap verdi. Boya işi berbat olsaydı bile cevabı bu olurdu.

Öyle değildi ama Bitty'nin renklendirmeye ihtiyacı yoktu. Koyu renk saçları ve makyaja ihtiyaç duymayan yüzüyle, doğal bir ışıltısı vardı ve bu ışıltı, beni seçen kadınların ve kadınların üzerlerine yapıştırdıkları göz alıcı şeylerden çok daha değerliydi.

"Bu yüzden mi bu gece dışarı çıkmak istiyorsun?" Nalla fırçasını kaptı ve kendi ıslak düğümlerini çekiştirmeye başladı. "Gitmek için Bathe'den çok daha iyi yerler var."

Endüstriyel kazalar. Aktif volkanlar.

Ehliyet yenileme kuyrukları.

Bitty dalgaları yeniden topladı ve bandı geri taktı. "O kulüp diğer herkesin gittiği yer ama."

"Bahsettiğiniz gruptaki popülerlik bence çok da iyi bir destek sayılmaz."

Bitty gözlerini kaçırarak telefonuna odaklandı. "Onlardan neden bu kadar hoşlanmadığınızı anlamıyorum. Onları hayatımız boyunca tanıdık."

Evet, ama "onları" biz seçmedik, demek istedi. Diğer kardeşlerin ve gençlerin aileden olduğu kesindi. Ancak tatillerle ilgili herhangi bir insan filmi, birisinin köken hikayenizin bir parçası olmasının, onu sonsuza dek mutlu sonunuzda istediğiniz anlamına gelmediğini kanıtladı.

"Birlikte bir yerlerde bir şeyler içmeye ne dersin?" Nalla önerdi. "Ya da sinemaya gidebiliriz? *Örümcek Adam 15* vizyonda."

Kadın başını salladı ve telefonunu ileri doğru çevirdi. "Bundan daha iyisini yapmalıyız. Kendini Keşfetmenin İlkeleri'nde var. *Etrafımızdaki dünyayı araştırın.*"

Nalla dişlerini sıktı. "Hâlâ o inRuencer'ı dinlemiyorsun." "InRuencer mı?"

O eğitilmiş bir yaşam koçu ve bana çok şey öğretiyor. O

Instagram modeli gibi bir şey değil. Bu, kişisel gelişim için gerçek bir program." Samsung'un küçük ekranında bir kadın mor ışıklı bir sahnede ilerliyordu,

kırmızı dudaklı ağzına bir mikrofon dayamış, boştaki elini sanki

otobüse yetişmeye çalışıyordu. Ses kısıktı ama mesajı hayal etmek zor değildi: *Kendinizi sevin. Bu online kurs için bana ayda 199 dolar ver. Kendinizi daha da çok sevin. Kişisel koçluk seansları için bana ayda 599 dolar verin. Kendinizi sonuna kadar sevin. Bu üç günlük konferans için bana \$1,999 verin.*

Yaşam koçuymuş, kıcımin kenarı, diye düşündü Nalla.

Bir insanın Prada giyerek geçit töreni yapması, düşük itibarlı bir boşluğa bağırması ve zihin jimnastiğinden para kazanması fikri rahatsız ediciydi. Onca insan arasında Bitty'nin buna kanması? Gülünçtü. Bu kadında bir azizin nezaketi ile bir askeri analistin zekası bir aradaydı. Stiletto giyen bir yılan yağı satıcısından öğrenmesi gereken hiçbir şey yoktu.

"Onun yardımını da kullanabilirsin,

Nalla." "Pardon?"

Gerçi belki de bu kadar savunmaya geçmeye hakkı yoktu. Beth Teyze'den yeni dönmüştü ve ebeveyn cephesindeki eski anlaşmazlıklarla ilgili yeni bir başlangıç yapmaya teşvik edilmesine rağmen, herhangi bir temizliğe en yakın bulabildiği şey az önce aldığı sıcak duştu.

Ve hiçbir lif kabağı babasının hayatındaki boğucu etkisini temizleyememişti.

"Bu saçmalığa ihtiyacım *yok*," dedi fırçasını diğer eline geçirirken. "Senin de yok. Bu para kazanmaktan başka bir şey değil. Tanrı aşkına, sen de benim gibi eğitilmiş bir sosyal hizmet uzmanısın. Bunu nasıl daha net göremiyorsun?"

"Terapi geçmişim sayesinde onun pek çok konuda haklı olduğunu biliyorum." Bitty telefonu yorganın üzerine koydu ama yüzü yukarı bakacak şekilde, sanki kadın da konuşmalarının bir parçasıymış ve Bitty Prada-kolokolog'un bakış açısının da dahil olduğundan emin olmak istiyormuş gibi. "Her zaman değişimden bahsediyorsun. Hayatında bir şeylerin farklı olmasına ne kadar ihtiyacın var."

"Aradığım türden bir farklılık Bathe'de olmayacak."

"Nereden biliyorsun? Oraya en son ne zaman gittin? Bu gece ikimiz de işten çıkacağız ve her ne olursa olsun, bu olduğunda ne yaparız? Burada telefonlarımızın başında oturup-" Bir *bing!* sesi duyuldu ve cep telefonu tekrar havaya kalktı. "Lyric mesaj attı. Şu anda orada. Mharta da öyle. Sanırım hepsi buluşuyor."

Nalla aynaya doğru döndü, saç fırçasını lavaboya bıraktı ve Secret deodorantını almaya gitti. "Biraz dinlenmenin hiçbir sakıncası yok, özellikle de sakinlerle ve müşterilerimizle geçirdiğimiz gecelerden sonra. Ayrıca, Mharta'yı sevmiyorsun."

"Tabii ki ondan hoşlanıyorum ve tek sahip olduğumuz şey boş zaman."

Clinique nemlendiriciyi pompalayan Nalla, avuçlarını birbirine sürttü ve ardından sarı kremi yanaklarına ve alınına sürdü. "Dinlemeyi bırakmalısın-"

"Ve bence başlamanız gerekiyor. Resolve to Evolve bir harekettir. Bu kadar çok insana yardımcı oldu."

"Sloganla yapabileceklerinin en iyisi bu mu?" Nalla omzunun üzerinden baktı. "Gerçekçi ol."

"Yakında Caldwell'e bir konferans gelecek ve ben de gitmeyi düşünüyorum. En azından akşam oturumlarına."

Nalla yatak odasına doğru yürüdü ve sesini düz tutmaya çalıştı. "Sana bunu söylemem gerektiğine inanamıyorum ama kişisel gelişim parayla satın alabileceğin bir şey değil ve arkana yaslanıp izlediğin YouTube videolarından da gelmiyor. Bu işi kendin yapmalısın ve konferans mı? Hadi ama, Hyatt Regency'deki bir balo salonunda, etrafınızda lastik-tavuk entreleri yiyen ve o kadınla fotoğraf çektiren insanlarla çevrili bir ortamda hayat yolunuzu bulamazsınız. Ayrıca şehir merkezinde, inç kare başına düşen IQ'nun bardaki ceset sayısından daha düşük olduğu ve oraya tanışmak için gittiğiniz insanların bir grup gösterişçi, hançerli partici olduğu bir kulüpte de bulamayacaksınız."

Bitty kaşlarını çatı. "Kulağa ne kadar olumsuz geldiğinin farkında mısınız?"

"Olumsuz değilim, dürüstüm." Dolabının yanına gitti ve çift kapıyı açtı. "Burada sadece gerçeği söylüyorum. Hiçbir yere gitmemen ya da hiçbir şey yapmaman gerektiğini söylemiyorum. Bu gece o kulübe gidecek olsan bile. Sadece bir konuşmacının hazırladığı konuşmanın arkasına saklanmayın ya da onların her şeyi yoluna koyacağını düşünmeyin. Sirki görmek istediğiniz için gidin ve yarı çıplak sarhoş insanların yanında ne kadar eğlenmediğinizi hatırladığınızda bu işi bitirin."

Yerleşik çekmecelerden birkaç iç çamaşırı çıkardı ve havlunun altına giydi. Sonra sütyenini taktı ve bir tişört ile tayt giydi. Hatta

Merkezi ısıtma açık olmasına rağmen, yalıtım için siyah bir sweatshirt ekledi çünkü New York'un taşrasında Ocak ayında iç mekanları soğuk yapan bir şey vardı. Yeraltını bile.

"Örümcek Adam filmine gidelim derim. O kulüpte bize göre bir şey yok-" Nalla kendi etrafında dönerken durdu. "Neden ceketini giyiyorsun?"

"Ben gidiyorum."

"Daha yeni geldin."

"Yarın vardiyada görüşürüz-"

"Bitty." Nalla avuçlarını öne doğru uzattı. "Bekle, sen kabul edildin mi? Ciddiyim."

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

Diğer dışının gözleri Nalla'nın duvarlara astığı doğa manzaralarının fotoğraflarında dolaştı: Yağmur ormanlarında bir şelale. Pasifik'te bir ada. İspanya'da güneşin ufukta görüldüğü bir plaj.

Bitty başını salladı. "Sadece mutlu olmadığımı biliyorum ve bu konuda bir şeyler yapacağım."

"Bunun L.W. ile bir ilgisi var mı?"

Bakışları bir silah sesinden daha hızlı fırladı. "Tanrım, hayır. Neden böyle bir şey söyledin?"

Sebepler. "Peki, ne zamandan beri mutlu değilsin?"

"Bir süredir."

Nalla arkadaşının elinde sıkıca tuttuğu telefona bakarak başını salladı. "O kadını dinlemeye ne zaman başladın?"

"Kendi hayatımın içinde uyanmakla ilgilendiğim için onun tarafından yozlaştırıldığımı falan mı düşünüyorsunuz?"

"Bu gerçekten birdenbire oldu. Safe Place'teki işini seviyorsun, sakinlerle çalışıyorsun-"

"Bu benim ne yaptığım ile ilgili değil, kim olduğumla ilgili." Odanın etrafını işaret etti. "Hayat bundan ibaret olamaz. Onu dinlemenizi şiddetle tavsiye ederim-"

"Kurtarıcı gibi paketlenmiş bir MLM'nin kişiler arası eşdeğeri tarafından vaaz verilecek değilim. Pazarlama hilesini değil, gerçek olanı alacağım, çok teşekkür ederim."

Bitty başka tarafa baktı. Sonra tekrar baktı. "Hayır, sen sadece babana kızmaya devam edecek ve bütün gece burada kalıp hayal kırıklığı içinde kıvranacak ve asla gidemeyeceğin yerlerin internetten indirdiğin resimlerine bakacaksın."

Nalla ağzının açık kaldığını hissetti. "Özür dilerim, az önce ne dedin sen?"

"Her iki şekilde de yapamazsın. Ya büyük Zsadist seninle çıkan herkesi öldüreceği için biriyle görüşmüyorsun ya da kendini ortaya koymaktan ve kendi partnerinle bir hayat kurmaya çalışmaktan çok korkuyorsun. Ama eğer ikincisiyse, artık benimle nasıl kilit altında olduğun ve bundan nefret ettiğin hakkında konuşma ve kendim için bir şeyler yapmaya çalıştığım için beni küçümseme."

"Bir erkeğe ihtiyacım *yok*, çok teşekkür ederim. İhtiyacım olsaydı bile, isteyeceğim türden bir eş, Bathe'de o bir avuç sert içici pislikle takılmak olmazdı."

"Onlar bundan daha fazlası-"

Nalla telefonu işaret etti. "Evrimleşmenin anlamı bu mu? İkinci bir eş bulabilmek için kendini büküp alkol mü alıyorsun? Harika bir mesaj ve eminim bunun bedelini ödemek zorundasın. Hayatında bir şeyi yeniden düşünmek istiyorsan, o lanet ekranda izlediğin şeydir."

Bitty başını salladı. "Birlikte büyüdüğümüz erkek ve kadın grubunu küçümsemen ve zihnini kapatman, yardıma ne kadar ihtiyacın *olduğunu* gösteriyor."

Azaltmak mı? Zihni kapatmak... "O guru senin kafana ne soktu böyle?"

Bitty parkasının fermuarını çekti. "Dediğim gibi, eğer bu izolasyonu seçiyorsan, İne.

Sadece babanın flört yasağına kurban gitmenin başka herhangi bir yanılsama biçiminden daha üstün olduğu fikrine inanmıyorum. En azından evi terk etmeye hazırım."

Kapı çarparak kapanırken, Nalla onu her zaman çok mutlu etmiş olan resimlere baktı.

"Az önce burada ne oldu?"

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Otuz üç yıl," dedi büyük Kör Kral usulca. "Otuz üç lanet yıl..."

Nalla'nın uyuşmuş bir şok içinde yalınayak durduğu yerden birkaç yeraltı yaşam ünitesi ötede, Elizabeth, kızlık soyadı Randall, Wrath'ın eşi, Wrath'ın oğlu, Wrath'ın efendisi, kendi banyosunun ışığını söndürdü ve pervaza yaslandı. Küçük yeraltı süitinin sığ alanının karşısında, *cehennem* arkadaşı çıplaktı ve her zaman uyuduğu ikiz yatağa uzanmıştı... ve son bir saati nasıl geçirdiklerine rağmen, onun ağır kaslı, hala yarı erekte vücudunun görüntüsü, uyanmayı beklediği türden bir şeydi.

Nasıl olur da bu bir rüya olmaz, diye düşündü yüzüncü kez adamın aristokrat yüzüne bakarken.

Dudaklarını yalayarak, eşinin saf kanının koyu şarabının tadını hâlâ alabiliyordu ve karnındaki yanma, daha önce bilmediği türden bir yanmaydı.

"Otuz üç yıl, dokuz ay ve üç gün," diye düzeltti onu. "Saydığımdan değil."

Wrath'ın soluk yeşil gözleri, sanki loş ışığı gerçekten görebiliyormuş gibi, iğne ucu kadar gözbebekleriyle tepesinde parlayan lxture'a dikildi. "*O kadar uzun süredir yoktum.*"

"Sen... bilmiyor muydun?"

Başını salladı ve ona odaklanmış gibi göründü. "Patlama olduğunda, sıcaklığı ve patlamayı hissettim ve öldüğümü sandım." Parmaklarını şıklattı. "Sonrasında bildiğim tek şey, dağın tepesinde, malikanede karlar içinde yürüdüğümdü."

Beth, Rahvyn'in başardığı şey karşısında sadece başını sallayabildi. Sonra da ona bir ömür önceymiş gibi gelen geçmişi yeniden hatırladı. "O gece Fritz'in hayatını kurtardın. Seyirci Evi'ne gideceğini nereden biliyordun?"

O kara kaşlar gerildi. "Boo beni birkaç *köpeğin* konuştuğu yere götürdü. Herkese Lash'in yeri keşfettiğini ve artık güvenli olmadığını söylememe rağmen oraya gittiğini söylediler. İçimde bir şeyler olacağına dair korkunç bir his vardı. Tanrıya şükür zamanında yetişip onu yoldan çektim. Rahvyn sana hiç söylemedi mi? Ne yaptığını?"

"Sadece ona güvenmem gerektiğini söyledi." Gözleri yaşardı. "Bu gece kapımdan içeri girdiğinde, yanında L.W. varken, her şey bir araya geldi. Ama bu benim için... otuz üç yıl ve bir sonsuzluk oldu."

"Neler yaşadığını hayal bile edemiyorum. Ve şimdi buradayım" -sadece yatak odasını işaret etti, o güzel, sert yüzündeki ifade daha önce sadece bir kez, bebek oğlunu ilk kez kucağına aldığı anda gördüğü bir şekilde kararsızlaştı. "Ortam değişikliğinde tüm yılları hissedebiliyorum. Her şey farklı kokuyor... sesler farklı. Malikanedeyken nerede olduğumu bilirdim. Burada mı? Kapı pervazları ve mobilyalardan oluşan bir ormanda kaybolmuş durumdayım ve zamanın geçişi körlemesine attığım her adımda ve çarptığım her şeyde kendini gösteriyor."

Kardeşliğin geri kalanıyla birlikte bu yeraltı yaşam alanlarına taşındığını hatırlıyordu. Artık mücevherlerle süslü Birinci Aile'nin odasında, paylaştıkları o büyük yatakta uyumak zorunda olmadığı için bir rahatlama hissi vardı... ve aynı zamanda başını yastığa koyduğu o ilk gün tam bir çaresizlik ve buz gibi bir yalnızlık. Tanrıya şükür George yanındaydı. Wrath'ın altın rengi ve o kıvrılıp sekiz saat boyunca tavana bakmış, Beth köpeği tutarken ikisi de çok sevdikleri efendilerini hatırlamışlardı.

Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi, diye düşündü.

En azından L.W. beşiğinde onların yanında uyuyabiliyordu ama o da bir bebektir işte. İhtiyaçları temeldi, farkındalıkları basitti ve o zamanlar bilincinde olmadığı her şeye karşı büyük bir nezaket vardı.

Ne yazık ki işler daha sonra onu yakalamadı.

"Zamanın içinde saklı..." diye mırıldandı. "Sanki arkasına sığınabileceğin fiziksel bir şeymiş gibi. Dakikaları ve saatleri bir daha asla aynı şekilde düşünmeyeceğim."

"Ve eminim ki her şeyin nasıl sonuçlandığını tartışmayacağım."

Wrath'ın sert yüzü, ona karşı her zaman hissettiği sevgiyle bir anda değişti. Dişleri kılıfındayken bile kılıç dişli bir kaplanın gibi olmasına ve dul kadının tepesinden dökülen siyah saçlarının Drakula kataloğundan fırlamış gibi görünmesine rağmen, neredeyse yaklaşılabılır görünüyordu...

Tamam, birincisi, *cehennemi* hiç de yaklaşılabılır görünmüyordu.

İnce, medeni bir cilanın altında hâlâ bir hayvandı ve bu cila bir anda bir takım elbise gibi sıyrılıp atılabilirdi. Ve aradan geçen otuz yılın canı cehenneme. Yıllar önce onu gerçek kişiliğine kavuşturan erkek, hayatındaki neşeyi herkesten çok artıran ve kaybıyla dünyasındaki tüm renkleri alıp götüren ilahi bir gizem olarak kalmıştı. Onun "ölümü", o nefes almaya devam ederken bile onu içten dışa doğru yok etmişti ve onun şok edici dönüşü, intihar eden tüm o yerleri yeniden canlandırıyor.

Buna ne zaman güvenebileceğimi merak etti.

"Neden benden bu kadar uzaktasın,
Leelan."

Ona doğru uzanıp devasa kollarından birini kaldırdığında, Kral'ın yüzüğündeki siyah elmas parıldadı ve ön kolunun iç kısmında Eski Dilde safkan soyunu anlatan dövmeler dalgalandı.

"Sadece manzaranın tadını çıkarıyorum,"

diye mırıldandı. Ve ne manzaraydı ama.

Beline kadar uzanan siyah saçları, başını koyduğu yastığın üzerinde sıralanıyor, uçları havaya karışıyor ve neredeyse halıya değişiyordu. Düz, ipeksi uzunlukların nasıl hissettirdiğini düşündü, adam ona binerken her tarafa dökülüyordu, iyi yıpranmış anılardan solmuş olan bu şey gerçek zamanda gerçekleşiyordu, artık hatıralardan damıtmaya gerek yoktu.

Savaşçı vücudu da aynıydı, ağır kemiklerini dolduran kaslar damarlarla işaretlenmişti, hatları onunkinden çok farklıydı. Onu aldığı anda, ağırlığı onu yatağa bastırmıştı ve üzerine çıktığında, seksine nüfuz ettiğinde, onu bağlayıcı kokusuyla işaretlediğinde... ilk sefer gibiydi.

İlk seferden daha iyi-

Göğüs kafesinin arkasında anlam veremediği bir acı parladı ve acıyan yeri ovuşturdu. Bu his tanıdıktı; keder ve yasın enfeksiyonu, tedavi edilmeyi reddeden ve nefes almak için çaba sarf etmesini gerektiren bir zatürre gibiydi. Ama sevinmesi gereken bir an varsa, o da burasıydı, şimdi. Kâbusu sona ermişti.

Yine de tüm bunların bilinçaltının acımasız bir oyunu olduğu hissi onu rahatsız ediyordu.

Wrath kalın kolunu indirdi, göğüs kasları hareketten dolayı şişti. "Özür dilerim. Senin için orada olmalıydım. L.W. için."

Elinin bir hareketiyle iki gözündeki yaşları sildi. "Kendi ölümün için nasıl özür diliyorsun?"

"Acını kendi acım gibi hissedebiliyorum ve başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Ona geri dönmeyi düşünmeden önce ayakları hareket etmeye başladı. "Canım yanmıyor. Nasıl olabilir ki?"

"Yalan söylüyorsun ama inkâr ettiğin için seni suçlamıyorum. Dur, sana yer açayım-"

"Şuraya oturacağım-"

İkisi de güldü ve kadın, adam yan yattığında açtığı boşluğa kendini bıraktı. Uzanarak elini adamın kalçasının kıvrımında gezdirdi.

"Neden bana dokunmaktan çekiniyorsun?"

Gerginliğinin içinden gülümsedi. "Bunu nasıl bilebilirsin ki..." "Gördün mü?" Kara kaşları, ince burnunun köprüsü üzerinde gerildi. "Sen söyleyebilirim. Hâlâ her zamanki gibi körüm. Bu değişmedi."

Elini Reş'in tenine doğru indirdiğinde, Reş'in sıcaklığını ve pürüzsüzlüğünü hissetti ve altında, kıvrımlarının etrafını saran güç iplerini

leğen kemiği. Kadının gözleri, erkek arka arkaya on beş kez kadının derinliklerine boşalmış olsa da, seğirmekte olan erkeğin cinsel organına kaydı.

"Sen olduğuna inanamıyorum," diye fısıldadı. "Bunca yıldan sonra."

Ön parmağıyla yanağını okşadı ve başparmağıyla ıslaklığı sildi. "Bu iyi bir şey, değil mi? Geri dönmüş olmam."

Beth gözlerini kapadı ve yüzünü onun avucuna çevirdi. "Tabii ki. Tanrım, neden bunu sorguluyorsun-"

"Sorun yok."

"Nedir?"

"Eğer bir şey... eğer birini bulduysan. Bilirsin işte. Otuz yıl uzun bir süre."

Beth sustu. "Ne-"

"Yani, sizin için nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyorum. Malikaneden taşınmak, L.W.'yi tek başına büyütmek, yıllar geçiyor, sonra on yıllar. Bir süre sonra, biraz arkadaşlık aradığın için seni suçlayamam-"

Ön parmağını onun dudaklarına koydu. "Şşş."

Duygusal ağzı, üzerine uyguladığı yumuşak baskı altında hareket etti. "Sadece söylüyorum. Otuz üç yıl uzun, çok uzun bir süre."

Başını sallayarak hayatının en kötü sahnesine, ardından gelen tüm kederlere rağmen en derin acısının kaynağı olan sahneye geri döndü: oğlunun öldüğünü öğrendiği an. L.W. ile birlikte gençlerin oyun odasındaydı, oğulları bloklarıyla çalışıyordu, her zaman yaptığı gibi onları üst üste diziyordu, üst üste dizmek onun için bir zorunluluk gibiydi. Aydınlık, neşeli odanın kapısı açılmıştı ve Kardeşlik savaşın siyah derisini giymiş, taze kan, barut ve *lesser* kokusuyla içeri girmeden önce bile anlamıştı. Ama daha kötüsü? Tohr, George'la birlikte yanlarına geldiğinde. Wrath'ın hizmet köpeğini sahibinden başka birinin yanında görmek onu mahvetmişti.

Sesini kaybedene kadar çığlık atmıştı ve sonraki yıllar boyunca, gün ortasında Tohr'un hançerli elinin George'un koşum takımının kabzasına kilitlenmiş görüntüsü zihnine kazınarak uyandı.

Ona Wrath'tan başka kimse dokunmamıştı.

"Asla başka biri olmadı," dedi kabaca. "İster hafızamda olsun, ister oğlumuzu baktığım için... ya da Rahvyn'in tüm sivillerin önünde sen olmasını izlediğim için, L.W. hükmedecek yaşa gelene kadar iktidarı elimizde tutabilmek için bu oyunu sürdürdüğüm için benden hiç uzak değildin. Bunun da ötesinde oğlumuzu tek başıma büyütme zorundaydım ve inan bana ele avuca sığmaz biriydi. Ayrıca türlerden nihai olarak ben sorumluydum. Hepsi bana itaat ederdi - Kardeşlik, 1ghters, Rahvyn. Aklımdaki en son şey seksti, özellikle de onunla kıyaslanamayacağı için."

Eşinin boğazının derinliklerinden erkeksi bir kıkırdama geldi. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun."

"Yaptığın işte... çok iyisin," dedi gülümseyerek.

Ama sonra, cehenneminin üç boyutlu, tamamen cismani bir görüntüsünün sivillerle görüşmesini, konuşmasını, göz kırpmasını, nefes almasını izlemenin nasıl özel bir *cehennem* olduğunu düşündü. İster yasa yapmak, ister davaları karara bağlamak ya da emsal kararlar almak olsun, kararların hepsi ona aitti ama sözcülük Rahvyn'e aitti.

Ya da Rahvyn'in yansıttığı imaj.

İkisi birlikte tahtı ellerinde tutmuş, Wrath'ın koyduğu demokratik seçimle kraliyet ataması hükmünü iptal etmiş, L.W. olgunlaşıp geçiş sürecini yaşarken doğuştan gelen hakkın korunmasını sağlamışlardı.

Oğlunun babasının işini istememesi dışında.

"O gece seni asla terk etmemeliydim." Wrath hançerli elini yüzüne doğru çekti. "Dışarı çıkmamalıyım."

"Dediğim gibi, Fritz'in hayatını kurtardın." "Ve seninkini mahvettim. L.W.'nin."

Omuz silktiler. "Hayatlarımız zaten gitmişti. Lash, Seyir Evi'nin arka kapısına o patlayıcıyı yerleştirdiği anda her şey değişti. Ya Fritz kapıyı açtığında ölseydi? Ya Tohr olsaydı? V? Kardeşlikten herhangi biri? Bunu asla atlatamazdın. Gecelerinizin geri kalanında farklı bir erkek olurdunuz ve bu beni de etkilerdi.

L.W. Öyle ya da böyle, birileri hayatını kaybedecek ve hiçbirimiz kederden kurtulamayacaktık."

Birden Omega'nın oğlunu, Azalan Topluluğu'nun liderini hayal etti. Sarı saçlı, mavi gözlü, porselen lavabo renginde bir ten. Kolay kolay nefret edecek biri değildi ama ona yaptıklarından sonra? Hepsine?

"Lash lanet olası bir şeytan," dedi. "Seni bizden alan, oğlunun büyüdüğünü görmekten mahrum bırakan oydu-"

Sesi kesildiğinde, yüz ifadesi değişmese bile Wrath'ın ruh halindeki değişim açıkça görülüyordu: Yatak odasındaki sıcaklık on bir ya da yirmi derece düştü, nefesi bir bulut halinde çıkarken vücudu titriyordu.

Bu kaybı henüz düşünmemişti, diye düşündü. L.W.'nin çocukluğunu. Onunla ve kardeşleriyle geçirdiği yılları. Tüm bunların kendisi ve oğlu üzerindeki etkisine o kadar odaklanmıştı ki, kendisinden çalınan her şeyin hesabını yapmamıştı.

Ve eşini avucunun içi gibi tanıyordu. "Hayır," diye başladı.

"Lütfen bu hesabı kapatmaya çalışma." "Sorun değil-"

"Şimdi bana yalan söyleme." Saf bir dehşet pençesi kalbini kesti. "Gazap, az önce otuz yıllık bir işkenceden geçtim. Beni böyle bir zaman atlamaıyla daha korkutma. Bunu yapacak gücüm yok. Özellikle de L.W.'nin artık bana ihtiyacı yokken."

Cehennem zebanisi avucunu uzattı ve omzuna değene kadar havayı okşadı. Boynunun çizgisini takip ederek yüzünü kavradı.

"Söyleme," diye yalvardı. "Yapma... yapma."

"Bunun peşini bırakamam. Ben Kral'ım ve türler benim sorumluluğumda. Düşmanımızdan kaçarsam kimsenin yüzüne nasıl bakabilirim?"

Ondan ayrılarak ayağa kalktı ve etrafta volta atmaya başladı, ilk kez beyaz duvarların bomboş olduğunu ve hiçbir yerde biblo ya da kişisel bir şey olmadığını fark etti. Sadece bir çalışma masası, üzerinde kaçak iPad'inin bulunduğu bir komodin ve küçük dolabına açılan bir dizi panjurlu kapı vardı. George için bir köpek yatağı bile yoktu, çünkü her zaman onunla birlikte uyurdu.

Dekoratif sanatınızın kapsamı bir ışık düğmesi ve kapıların etrafındaki pervazlar olduğunda, nerede kaldığınızı önemsemediğinizi biliyordunuz. Bu süit, öğrenciler taşınmadan önceki yurt odası gibiydi. Ya da taşındıktan hemen sonra.

Bu, onsuz hayatının nasıl bir şey olduğunun bir metaforuydu.

Ve şimdi rengi geri geldiğine göre, Lash'ten intikam almak için aptalca bir şey yaparak onu ondan almak mı istiyordu?

Eğer Wrath zaten üç yüzyıldır -tamam, bir *on* yıldır- ölü olmasaydı, onu tekrar öldürmeye meyilli olurdu.

Yatak odasının kapısına bakarken, "Farklı şekillerde liderlik edebilirsin," dedi. Uzak tarafında mı? Savaşın cehennemi. "Ön saflarda olmak zorunda değilsin."

"Kral olmadan önce bir katildim."

"Peki ya L.W." *Peki ya ben?* "Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun ve belki de bunca zamandır sadece sana ihtiyacı vardı."

Uzun bir duraklama oldu. Wrath yumuşak bir sesle, "Kâtip Bakire onu görmeme izin verdi," dedi. Beth yatağa doğru geri döndü. "Ne?"

"Beni malikanenin ön kapısında karşıladı. İçeri girdiğimde her şeyi görebiliyordum. Boş odalar, çarşafarla örtülü mobilyalar... ıssız olmasına rağmen hiçbir şeyin üzerinde toz olmaması."

"Fritz oraya geri dönüyor. Temizlemek için."

"Elbette öyle." Wrath'ın gülümsemesi kısa sürdü. Kaşları çatıktı. "İkinci katta bir parıltı vardı ve ben de onu orada buldum.

L.W. çalışma odamdaydı. Kanepelerden birine oturmuş, tahtın karşısına geçmişti. O eski oyma tahtaya nefret ediyormuş gibi bakıyordu. Beklediğim gibi biri değildi."

"O da senin eskiden olduğun gibi," dedi üzüntüyle. "Duymak istediğim şey bu *değil*."

"Eskiden çok yakındık, o ve ben. Ama geçişinden sonra... öfke geldi ve onu kaybettim."

"Bunu 1 katına çıkaracağız."

"Kolay değil. Onunla denedim, gerçekten denedim. Ama çocuklar araba gibi değildir, Wrath. Onlara bir ayar yapıp tekrar yola gönderemezsin. Özellikle de boyları 1.80'e yaklaşmışsa ve her gece sahada dövüşüyorlarsa."

Zebanisi yumuşak bir hırıltı çıkardı, sanki kafasının içinde birine bakıyormuş gibiydi -L.W. mi yoksa *daha azı* mı? Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu ve ikisi de iyi haber değildi.

"Gazap." Adam kendisini göremese de gözleri tekrar ona doğru dönene kadar bekledi. "Fritz'in neden malikâneye geri döndüğünü biliyor musun?"

"Çünkü o *köpeğin* muhtemelen ilaçla tedavi edilmesi gereken bir temizlik takıntısı var?"

"Oraya gidiyor çünkü senin ölümünden kendini sorumlu tutuyor ve bu onu neredeyse mahvediyor. O kürsüleri temizliyor, o parmaklıkları cilalıyor ve gözlerinden yaşlar akarak tüm kristalleri siliyor, ta ki parmakları kanayana ve avuçları deri gibi olana dek, çünkü hepimize yaptığının inandığı şeye dayanamıyor." *Cehennemlik* göz kapaklarını sıkarak kapatırken, kendisini şok eden bir öfkeyle konuştu. "Zar zor atlattığımız şeyi bize yaşatma. Eğer beni seviyorsan, eğer kardeşlerini ve buradaki aileyi seviyorsan, bu trajediyi kişisel bir kan davasına dönüştürüp tekrar öldürülmene neden olmazsın. Şans eseri kurtuldun. Ölümsüz değilsin. Ve bir dahaki sefere Rahvyn sihriyle orada olmayabilir."

Arkadaşındaki deRation anında ortaya çıktı, göğsü çökecek gibi oldu ve kendi kendine haksızlık ettiğini söyledi.

Ama savaş adil değildi. Hayat adil değildi.

Ve gerçeklik herkesin tehlikeye atılması pahasına göz ardı edildi-

Tak-tak-tak.

Parmak eklemlerinin kilitli kapıya vurduğu keskin darbe onu sıçrattı ve etrafında dönmesine neden oldu.

"Beth," diye tanıdık bir ses geldi. "Bir sorunumuz var-"

"Tohr?" Wrath telaşla doğrulurken, "Tohr," dedi.

Tekrar arkadaşına baktığında, adam sadece on iki adım ötedeki bir şeyin üzerinde iki büklüm olmuş, sol göğsündeki yıldız izi ağır ağır nefes almaya başladığında inip kalkıyordu.

"Seninle kapı arasında hiçbir şey yok," diye fısıldadı. "Açık bir atış. Ve George hâlâ banyoda, düşün yanında uyuyor."

"Kendini sar."

"Zaten öyleyim," dedi bir battaniyeye uzanırken.

Cehennem zebanisi büyük bir güçle hareket ediyor, kalçaları kas ipleriyle kasılıyor ve tamamen koordinasyonu ile ilgili bir sıçrayışla zıplıyordu.

Sonra bir kolunu önüne doğru uzattı. Adamın sığ alanda bu kadar güçlü ama bir o kadar da savunmasız bir şekilde yürümesi, kadının kendini korumacı hissetmesine neden oldu.

Ona kızgın olduğu kadar.

"Beth?" girişin uzak tarafından derin bir ses geldi. "Seni aramaya çalışıyordum -sanırım telefonun sessizde-"

Gazap kapıyı açtı. Eşikte duran Hharm'ın oğlu Tohrment, lacivert gözleri önündeki şeye odaklandığında sessizleşti ve sonra bakışları Beth'e kaydı. Yüzündeki tüm renk kaybolurken Beth bir kez başını salladı: *Evet, bu gerçekten o.*

George'un da belirtmek istediği gibi, o da banyoya girdi ve efendisinin hançer elinin yanına oturarak Wrath'ın kalçasına yaslandı.

Zaman durmuş gibiydi. Yine de iki savaşçı sayılamayacak kadar çok deneyimi paylaşmıştı ve karşı karşıya geldiklerinde her birini yeniden yaşıyor gibi görünüyorlardı.

Tohr boğazını temizledi. Sonra mırıldandı, "Lordum..."

Bu iki kelime boğuk bir nefesle çıkmıştı. Bir hükümdar ile Kral'ın özel muhafızlarının bir üyesi arasındaki mevki farkını kabul eden saygı heceleri söylenmiş olsa da, kastedilen bu değildi.

Aslında söyledikleri şuydu: *Arkadaşım... benim eski, sevgili arkadaşım...*

Wrath kollarını uzattı ve Tohr kökleri koparılmış bir meşe ağacı gibi onun içine düştü.

Arkadan izlerken, iki erkek birbirlerine sıkıca sarılırken gözlerindeki acıyı sildi. Ama bu duygu sadece mutlu bir kavuşmadan ibaret değildi. Önümüzdeki haftalarda Tohr'a ihtiyacı olacaktı. Aylarca.

Kara Hançer Kardeşliği içinde en akli başında olan oydu ve sıkıştığında, muşta kafalı, hançer elli serseriler devasa bir öldürme çılgınlığının eşiğindeyken bile, öfkeli, zincirden boşanmış savaşçılara sağduyuyu dinletmenin bir yolunu bulurdu.

Tanrım, diye düşündü acımasız bir mizahla. Eğer böyle düşünüyorsa? Eşi gerçekten geri dönmüştü.

"Bunca zaman sonra seni görmek güzel," dedi Wrath boğuk bir sesle. "Kardeşim benim."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bathe Gece Kulübü

15. Cadde ve Market Caddesi

En azından su temasıyla ilgili notu almışlar.

Nalla bekleme kuyruğunda bir adım daha atınca, tek katlı binanın ön cephesinde boydan boya uzanan LCD ekranın başına geldi. Mavi ve yeşil pikseller bir iniş boyunca dalgalanıyor, uzaktan bakıldığında B-A-T-H-E yazan neon bir parıltı yaratıyordu. Yakından bakıldığında ise migren aurası gibi bir şeydi.

Bir adım daha ileri.

Nefesini bir buluta üfleyerek üşüyen ayaklarını yere vurdu ve parkasının fermuarını biraz daha yukarı çekti. Önünde, plajda giyebileceğinizden daha az kıyafet giymiş üç kadın vardı. Arkasında da aynısından daha fazlası. *Yıkanan* güzellerin arasına serpiştirilmiş, Rehv Amca ve Butch Amca'nın her zaman giydiklerinin taklitlerine benzeyen şık takım elbiseli zayıf adamlar vardı.

Sıranın dışına doğru bir eğimle, ne kadar daha gitmesi gerektiğini ölçmeye çalıştı. Otuz metre mi? Belki daha fazla. En azından girişteki iki kaslı dağ, müstakbel içicileri dışarıda ve güvende tutmak için oldukça uygun görünüyordu. Yine de seçiciydiler. İçeri girenlerden daha fazlası gönderilmişti ve o da aşağıya baktı.

mavi kotuna baktı. Eğer geçmesine izin verilirse, bunun nedeni onun mesai sonrası temizlik ekibinin bir parçası olduğuna karar vermiş olmaları olacaktı.

Tam geri çekilirken, omurgasında garip bir his belirdi. Kısmen uyarı, kısmen... başka bir şey.

Başını çevirdi. Müzikle gümbürdeyen ve meyve garnitürlü bir bardakta amnezi servis eden bir yalağın önündeki insan sığırlarından başka bir şey yoktu. Caddenin karşısında bir Tayland restoranı ve iki yanındaki kafeler gece için kapalıydı, yani orada hiçbir şey yoktu. Tra c'tan sadece bir kamyonet ve bir sedan geliyordu-

Gözleri kısıldı. Gölgelemin arasından iki adam kavşağın tam ortasından kırmızı ışıktaki geçtiler, etraflarından geçen ve korna çalan araçlara aldırış etmediler. Yine de onlar insan değil, vampirdi ve birbirleriyle tartışıyorlardı; sol taraftaki güzel giyimli olan elini havada gezdirirken ağzından belli ki seçtiği kelimeler dökülüyordu, sağ taraftaki ise bu tiyatroyu görmezden geliyordu.

Shuli. Ve... Nate.

İlkini görmezden gelmek kolaydı. İkincisini? Daha zordu. Çok daha zordu ve kendi kendine erkeği ölçme şeklinin onu çok nadiren dışarıda görmesinden kaynaklandığını söylüyordu. On yıl kadar önce, sosyalleşmek için daha fazla çaba sarf ettiği zamanlarda bile, Nate pek ortalıkta görünmemişti ve görüldüğünde de, sanki pislik olimpiyatlarında jüri üyesiymiş gibi herkesten uzak dururdu ve kimin altın madalya alacağına karar vermek onun için zordu.

Şimdi de bunu yapıyordu. Arkadaşı yanında söylenip dururken bile Nate'in bakışları dümdüz ileriye bakıyor, sanki daha iyi bir yerde olması gerekiyormuş ve kendisine yöneltilen tüm bu gürültü onu en ufak bir şekilde yavaşlatmayacakmış gibi adımlarını hızlandırıyordu.

Gözleri adamın kalçalarına kaydı. Deri kaplı bacaklarına ve deri ceketli gövdesine doğru ilerledi. Tüm dövüşçüler gibi yapıldı, ağır omuzları kaslarla dolu bir alt bedende üçgen oluşturunuyordu ve ne kadar denese de onun hareketlerini görmezden gelemiyordu.

O kadar ağırlıkla yapabileceği pek çok şey vardı ama öldürmek bunlardan sadece biriydi. Tıraşlı kafası ve şahine benzeyen sert yüzüyle? Bir sonraki hedefine yaklaşan bir suikastçıya benziyordu.

Ama belki de bu şekilde sevişmekten hoşlanan bir partnerle sert seks yapmaya hazır bir erkekti-

Nate hiçbir uyarıda bulunmadan sokakta durdu ve ona doğru baktı.

Nefesini içine çektiğinde, çıkan sessiz ses bir arabanın korna sesi gibiydi-

Oh, bekle. Bir araba neredeyse onu biçiyordu. Çok da umurunda değildi. Bir EV'nin ön ızgarası bir adım ötesinde durduğunda ve sürücü bağırmaya başlamak için penceresinden dışarı eğildiğinde, Nate'in tek yaptığı Nalla'nın bakışlarıyla karşılaşmaktı.

Onu gördüğüne daha fazla sevinmiş gibi görünmüyordu. Hiç gülümsedi mi?

Ve şimdi onu sahnenin ortasındaymış gibi görebiliyordu, sanki o da Şuli'yle dövüşmüş gibi yara bere içindeydi. Diğer erkeğin şık takım elbisesinde kan vardı.

Çok uzaklarda bir yerde, tam önündeki kadınların bir şakaya güldüklerini duydu ve arkasında, bağırma olabilecek fısıltılı bir küfür vardı. Ama gözleri bilincinin tüm bant genişliğini kapladığı için kulakları doğru çalışmıyordu-

Shuli sinirlenen şoförün yanına gitti, her türlü sakinleştirme hareketiyle erkeği avuç içleriyle 1re'yi havalandırmaya çalışıyormuş gibi gösterdi. Ki öyle olduğunu tahmin ediyordu. Sonra bir kolunu Nate'in koluna doladı ve onu sürükleyerek götürdü.

Bu ayrılışla birlikte, içinde hayati önem taşıyan bir şeyin fişinin çekildiğini hissetti ve bir sarkma meydana geldiğinde... adamdan hoşlanmadığını fark etti.

Çünkü onun yanındayken hissettiklerinden hoşlanmıyordu.

Yüzünü ovuşturup az önce hiçbir şey olmadığına kendini ikna etmeye çalışırken, normale dönmek zorunda kalışından nefret ediyor ve erkeğe -ve kendisine- çok içerliyordu. Onun için o kimdi? Hiç kimse. Tanımadığı ve umursamadığı siyah derili bir adamın ayakları dibinde aklını ve kendi hayatını kaybedecek türden bir kadın olmadığı da kesindi.

O bundan daha iyiydi.

Ellerini yüzünden indirdiğinde, gözleri hemen adamın tra c'de durduğu yere gitti. O ve iyi giyimli ağız rapçisi görünürde yoktu, muhtemelen Shuli tartışmalarını kulübün diğer tarafındaki ara sokağa sürüklediği içindi.

"*Lanet olsun*," diye mırıldandı.

Siktiğimin biyolojisi. "Ne halt ediyorsun?" diye düşünürken bile ne halt ediyordu?

Sıçrayıp keskin, onaylamayan sese doğru bakarken, Kâtip Bakire'nin Caldwell'e geri dönmeye ve libidosunun yüzüne zorla tuttuğu pembe gözlükler için ona bir kader sunmaya karar verip vermediğini merak etti. Ya da belki de daha önce Bitty ile şirretleştigi için bir mola vermişti.

Oh. Harika. Gece daha da güzelleşiyordu. Bu, türün *mahmen*'i değildi. Siyah bir bodysuit ve yüksek çizmeler giymiş, düz sarı saçları kesinlikle mükemmel kışının hatlarına dökülen ve yüzü etraflarındaki erkek ve kadınların tüm dikkatini çeken altı ayak uzunluğunda bir kadındı.

Tamam, "*bakar* mısın?" ın bir kısmı da şüphesiz sutyen takmadığı belli olan, yerçekimine meydan okuyan muhteşem memeleriydi.

Nalla sahte bir gülümseme bile yapamadı. Eğer daha önce derecesi düşürüldüyse, şimdi kendini seksi bir kamyonun altında kalmış gibi hissediyordu. "Hey, Mharta."

"Neden burada bekliyorsunuz?" Kadın, kendisine parçacık fiziği denklemi sunulan ve karalama kağıdı olmayan birinin yüz ifadesine sahipti. "Biz beklemeyiz."

Beklemedi. Mharta muhtemelen kulübe girmek için para alabilirdi.

"Benimle içeri gel."

Pek çok insan etrafına bakmaya devam ederken Nalla başını salladı. "Hayır, sorun değil. Onlar bekleyebiliyorsa ben de bekleyebilirim."

"Ama buna mecbur değilsiniz. Ve eğer zorunda olmasalardı, onlar da yapmazlardı." "Sesini alçaltır mısın," diye tısladı Nalla. "Ve sen bunu bilmiyorsun." "Burada aynı insan kalabalığından mı bahsediyoruz?"

Mharta sesini çıkarmadı.

olduğu yerde, güzellerin olduğu gibi boyun eğmeden- düşüncesizce çünkü düşünceli olmak zorunda değillerdi. "Bu iş kolunda fedakâr kimse yok. Yoksa bir kulübe girmeye çalışmazlardı. Şimdi, hadi ama, yoksa ücret duyguları incinmesin diye anılarını lekelememde ısrar mı edeceksin?"

Kolundan tutulup kaldırıma çekildiğinde, Nalla da ona eşlik etti çünkü bu, ezilmekte olan bir grup dondurma banyocusunun önünde tartışmaya devam etmekten daha iyiydi. Ve gerçek şu ki

Nate'le ikisinin de ağız laf yapan biri tarafından yönetiliyor olması, ortak olabilecekleri tek şeydi.

Bırakın küçük kalbi tüm *bu* romantizmle sıcacık olsun.

"Zihinlerinin manipüle edilmesine katılmıyorum," diye mırıldandı Nalla çizgiden aşağı kayarken.

"Peki, sen saf değil misin?"

"Bu bir rıza meselesi."

Diş durakladı ve omzunun üzerinden baktı, nefesi kırmızı dudaklarından bulutlar halinde ayrılıp başının üzerinde kayboldu. "Bir insanın bilmediği şey-"

"Bunu kabul edemezler. Anılarına girebilmemiz, girmemiz gerektiği anlamına gelmez."

Mharta güldü. "En azından fedailer için endişelenmemize gerek kalmayacak. Bu hakkı vicdanınızdan alabilirsiniz."

Kadın üstünlük yürüyüşüne devam ederken, adımları daha da abartılı bir hal aldı, her şeyi izliyordu - ve elbette, iki iri adama yaklaştığında, herkesin beklediği rock yıldızı için konsere gelen kalabalığı ayırır gibi diğerlerini zorla yoldan çektiler.

Mharta omzunun üzerinden, "O benimle," diye seslendi.

Her türlü evet-ma'am kış gökyüzünden düşen Rurrie'ler gibi etrafta dönüyordu, çok hoştu ve erkeklerin hiçbirisi Nalla'nın parkasına ya da kot pantolonuna bir bakış bile atmadı. Başları ağrıyormuş gibi yüzlerini buruşturmuyor ya da şakaklarını ovuşturmuyorlardı. Yani zihinsel manipülasyon yok.

Yine de böyle bir vücudun üzerindeki likra, kendi başına bir zihin kontrolü biçimiydi. Özellikle de büyük kafalarının aksine küçük kafalarıyla düşünen erkeklerle.

Mharta'nın içerideki karşılaşması da aynıydı. İnsanlar yoldan çekiliyordu, ama korktukları için değil. Hayranlık içindeydiler ve müzik bile bu ayak topuğu çalımıyla tempoya uymak için bas ritmini değiştiriyor gibiydi.

Güzel olmalı, diye düşündü Nalla loş iç mekâna göz gezdirirken. Etrafındaki dünyayı dikte etmek, tam tersi yerine-

Bir insan ona çarptı, ellerinin arasına sıkıştırdığı altı bardakta ne varsa bir kısmı kızın koluna sıçradı. Süper hassas burnuyla bu, doğrudan bir cin boynundan nefes almak gibiydi

ve kovalayıcı olarak ona bir bakış fırlattı, her ne kadar yoldan çıkan kendisi olsa da.

"Özür dilerim," diye mırıldandı çünkü bela istemiyordu. Adam devam edince gözlerini devirdi. "Ve Bitty bunun gelişmekte olduğunu mu düşünüyor?"

"O da neydi öyle?" Mharta etrafındaki tüm erkekleri görmezden gelerek konuştu.

Belki de müziğin içinden fırlayan mavi ve mor lazer ışınları, kurtaracak hiçbir şeyi olmayan gözlü süper kahramanlar onu kör etmişti - ya da parlayan Roor'a ne demeli, ısı olmadan tamamen mavi lav. Daha büyük olasılıkla, ilgiye o kadar alışmıştı ki, soluduğu hava gibiydi, gerekli olduğu halde kanıksanmış bir şeydi.

Sosyal hizmet uzmanı olmakla ilgili bir şey mi? İnsanların nasıl çalıştığına dair çok şey öğreniyordunuz ve dünyanın Mharta'ları görmezden geldikleri hayranlıktan beslenmeye eğilimliydi, bundan sıkılmaları hesaplanmış bir kalkandı, böylece kimse dışladıkları kişilerin ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu. Nalla, bu tür tutumlara sahip insanların yarattığı sorunların çoğunu çözmeye çalışmak zorundaydı. Gençlerde. Kötü muamele gören eşlerde. İpin ucunu kaçırmış ebeveynlerde. Bıkkın olmamak için elinden geleni yapıyordu ama müşterileriyle derin bağlar kuran biri olarak bıkkın olmamak zordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu çünkü kafasında yaptığı genellemelerden hoşlanmıyordu. Ne kadar doğru olurlarsa olsunlar.

"Bilmiyor musun?" Kadın şöyle bir baktı, saçları sırtında ipek bir eşarp gibi dalgalanıyordu. "Kadife ipin arkasındayız."

Muhtemelen o kadar da uzak olmayan ama bir ya da iki mil gibi hissettiren bir mesafe sonra Mharta, başka bir çift fedainin koruduğu bir kemerin önünde durdu. Ön girişten farklı olarak, bu adamlar siyah takım elbise giymiş ve ince kravatlar takmışlardı ve yetmiş-on beş kilo fazladan kas ve eşleşen bir dizi don't-fuck-with-me kaşları yerine, bu ikili kesimlerini yapmak için kılıçtan ziyade kalem kullanmış gibi görünüyordu.

Ve bir kez daha kadife ipin çözülmesi -evet, gerçekten kadifeydi ve maviydi- ve hızlıca başını sallaması Mharta'nın zihinsel bir numarası olamayacak kadar ani oldu.

VIP bölümünde işler daha sessiz değildi ama kesinlikle daha az kalabalıktı. Her türden insan dans eden bir Roor'un etrafında dolanmak yerine

Ritmi az olan insanlar kıyafetleriyle seks yapıyordu, bir düzine kadar ben senden daha soğukum'u alabilecek çökük oturma alanları Roor planını ayrı ve farklı odalar gibi dolduruyordu: Her bir seksiyonel koltuk mavinin farklı bir tonuyla yıkanıyordu. Robin'in yumurta sarısı, orta halli safir, parlak deniz mavisi, lavantamsı deniz salyangozu vardı.

Gruplarının hangisini seçtiğini bilmek için rehberinin yönlendirmesine ihtiyacı yoktu. Acil çıkış kapısının yanındaki uzak köşede siyah ışıklı bir parıltı vardı, tavandan düşen gece yarısı rengi o kadar yoğun ve karanlıktı ki, sanki zihni ve kalbi zayıf olanları ele geçirmek için bir boşluk açılmış gibiydi.

Nalla'nın gözleri karanlığa odaklanırken hızla alıştı ve bazı yüzleri tanıdı: Ahgony ve en iyi arkadaşı Bedlam. Rhamp ve tek yumurta ikizi Lyric. Ve sırtüstü uzanmış, ama her nasılsa diğerlerinden daha uzun boylu olan L.W., tahtın varisi. Sürüyle birlikte koşan ve daha önce bir ya da iki kez görmüş olmasına rağmen tanımadığı başkaları da vardı.

Bitty yok ama. Tanrım, eğer bu vahşi bir kaz kovalamacasına dönüşürse.

Sürünün lideri olan Shuli ya da Nate de yoktu. Yine de muhtemelen hala sokakta kavga ediyorlardı.

Mharta'nın varlığı fark edilince bir tezahürat koptu ve dişi, erkeklerin birlikte uyumak istediği kız ile herkesin küçük kız kardeşi arasındaki çizgide yürüyen bir selamlama, kucaklaşma ve el çırpma turuyla batık çukura indi. Lyric bile dişiyi gördüğüne sevinmiş görünüyordu, ikisi kucaklaştı ve sonra başlarını yan yana koyarak müzik eşliğinde birbirlerinin kulaklarına konuştular.

En üst basamakta duran Nalla parkasının fermuarıyla uğraştı. Erkekler ona baktıkça, çoğunu hayatı boyunca tanıdığını hatırladı ama hiçbirini selam vermek için elini kaldırmadığında ya da gülümsemediğinde, bir kapının kapandığını hissetti. Sonra da sürgülenmiş. Sonra bir piyano panellere doğru itildi.

Lanet olası babası. Ondan o kadar bıkmıştı ki-

Lyric onun önüne atladı. "Burada olmana çok sevindim!"

Kadın, vücudunu saran Roor uzunluğunda gümüş bir elbise giyiyordu ve Raxen saçları bir şal gibi parlak dalgalar halinde kürek çekiyordu ve heterokromatik mavi-yeşil gözleriyle ortaçağdan fırlamış gibiydi

peri masalı, ruhani ve gizemli. Nalla tam bir kucaklaşmaya maruz kaldığında burnuna bahar çiçeklerinin ve taze gece yağmurunun kokusu doldu.

"Gel benimle otur."

Elini tuttuğunda hayır demek mümkün değildi ve Rhamp kız kardeşi tarafından tekmelendiğinde bir koltuk hazırlandı. Ondan sonra...

Nalla alçak bir masanın karşısındaki erkeklere baktı. Sanki bir tür suçlu izleme listesindeymiş gibi ona bakıyorlardı.

"Bitty'yi görmeye geldim."

Kelimeleri Lyric'e söyledi. Ama seyircilerine "Buraya hoş gelmediniz" diyordu.

Oturma alanının arkasındaki acil durum kapısı yeniden açıldı ve iki kişi kulübün içine süzüldü. Giriş o kadar hızlı oldu ki, kırmızı ÇIKIŞ işaretinin altındaki çelik panel o kadar hızlı kapandı ki, hiçbir alarm çalmadı ve kimse fark etmedi.

"Size ne oldu böyle?" *diye* bağırdı biri.

"Doğum günü çocuğu şimdiden dövüşmeye başladı," diye bir ses daha geldi. "Hadi gidelim!"

Evet, Shuli'nin alnında sızıntı yapan bir yara olduğu kesindi ama yine de kulübün önünde ona yakından bakmamıştı.

Hayır, adamın kiminle birlikte olduğunu kontrol etmekle meşguldü ve bu kadarı yeterdi. Gözlerini dikip bakma olayına geri dönmek için bir neden yoktu. Sanki Nate daha yakından farklıydı?

"Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı Shuli topallayarak Rhamp'ın yanına oturdu ve elindeki peçeteyi şakağına dayadı. "Orospu daha yeni başlamış olmasına rağmen uzun bir gece oldu."

Nate onu takip etmedi. Her zamanki gibi geride durdu ve siyah derisinin içinde, koyu mavi ışıktaki neredeyse yok oluyordu. Burun deliklerini açarak nefesini içine çekti ve her nasılsa alkolün, tahrik olmuş insanların ve Lyric'in parfümünün kokusuna rağmen erkeğin kendi taze kanının kokusunu içine çekti.

Harika. Yine ona bakıyordu. Ama adam gerçekten yaralıydı. Avuç içleri çiğ çiğ çizilmişti ve omzunda bir sorun vardı, sol kolu sağ kolundan daha aşağıda duruyordu... ama birdenbire artık çürüklerini listelemiyordu. Siyah ışıktaki boynu yanardöner dövmelerle parlıyordu,

ve ilk defa vücudunun ne kadar aşağısına kadar indiğini merak etti. İki tam kolu olduğundan şüpheleniyordu ama onu ne zaman görse hep uzun kollu gömlekler giymişti, bu yüzden mürekkepli bileklerinden fazlasını hiç görmemişti.

Göğüs kaslarında mürekkep var mı? diye merak etti. *Göğüs kaslarını kaplayan, güçlü kollarına doğru yayılan?*

Peki ya... daha aşağı.

İstemese de onu bir masaya uzanmış, Kara Hançer Kardeş Vishous'un karın kaslarının üzerine eğilmiş, bir dövme tabancasının tiz vızıltısı eşliğinde hayal etti-

Nalla onun gözleriyle ikinci kez karşılaştığında dikkat kesildi ve adamın kara kaşları aşağıya indiğinde olduğu yerde durup başka tarafa bakmayı reddetti. O da tıpkı Mharta gibiydi, kendi dünyasında yaşıyor ve herkesin kendi şartlarına uymasını bekliyordu. Ama canı cehenneme. Bu kahrolası kulüpte olmak için her türlü hakka sahipti-

"Bitty yakında burada olur."

Nalla kendini Lyric'e odaklanmaya zorladı. "Evet.

Lütfen." Ne diyordu bu kız?

Beyaz havlu ve topuklu ayakkabı giymiş bir insan garson tarafından kendisine bir içki ikram edildi ve elleriyle bir şeyler yapabileceği için içkiyi aldı. Bir kokteyl ona votka ve bir çeşit meyve olduğunu söyledi. Bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu.

Tekrar çıkışa doğru baktığında Nate kalabalığa bakıyordu, gözleri bir şey arıyormuş gibi kısılmıştı ama yüz ifadesi ilgisizdi, sanki bir şey bulmayı beklemiyor gibiydi. Bu bir çelişkiydi. Ama yine de, bu oydu. Her hareketinden saldırganlık fişkıran sessiz bir erkek. Kimseye ya da hiçbir şeye bağlı görünmemesine rağmen tür için savaşan yalnız bir adam. Hâlâ öğrenmesi gereken şeyler varmış gibi antrenman yapan ölümcül bir savaşçı.

Zayıf yüzü yakışıklı olmaktan ziyade ilginçti; yanaklarının çukurluğu çenesini daha da belirginleştiriyor, kaşları derin göz çukurlarının üst kısımlarına doğru eğiliyor, dudakları en azından Bathe hakkındaki görüşlerine katıldığını gösteren bir tür onaylamama ile geriliyordu.

Shuli herkese birer içki ısmarladığında bile Nate batık alanın dışında olduğu yerde kaldı, katılımcı değil izleyiciydi.

Ya da daha çok onaylamayan biri gibi.

"Gelmene gerçekten çok sevindim Nalla. Seni artık hiç görmüyoruz."

Lirik öne doğru oturdu, çok ciddi, çok sevecendi. Müzik devam ederken Nalla'nın tek yapabildiği gülümsemek ve başını sallamaktı.

Lanet olsun, hiç gelmemeliydi.

ALTINCI BÖLÜM

On metrelik bir sopayla değil. Hayır. Taşaklarımı oldukları yerde seviyorum, çok teşekkür ederim."

Müziğin gümbür gümbür sesine rağmen Nate konuşulanları duydu ama altındaki koltuklarda oturan erkeklerden hangisinin konuştuğunu anlamaya zahmet etmedi. Yoğun siyah-mavi ışıkla örtülü gömme koltukların üzerinde dururken, gözleri VIP odasının karşı köşesine dikilmişti.

Birincisi, o kadını fark etmekten daha iyiydi çünkü - burada ne işi vardı ki zaten? Bir diğeri ise, kadife kaplı girişin hemen sağında oturan bir grup insan onun buraya gelme sebebiydi.

Eğlenceli gerçek mi? Nalla'yı yanlarında istemiyordu. Onu ilgilendirdiğinden değil.

"Seksi olmadığını mı söylüyorsun?" dedi bir başkası.

"Oh, o ateşli. Yavaş yanan ateşli, ilk başta fark etmediğiniz ama gizli yetenekleri olan, ne demek istediğimi anlıyorsanız."

Konuşmaları duymazdan gelmeye devam etti, odağı Caldwell'in sahibiymiş gibi arkalarına yaslanan ipek giysili adamlara kilitlenmişti. Yanlarında kadın yoktu ama bu "henüz" türünden bir şeydi. Seks için buradaydılar, huzursuz, kesici bakışlarla odayı tarıyorlardı, libidoları orospuların buleti dediklerini duyduğu yerde gezinirken vücutları o beyaz deri koltuklarda kalıyordu.

Klas. Gerçekten çok şık.

Nate adamları isimleriyle tanıyordu. Kendisinden on beş yaş küçük adamlarla çevrili böyle bir yerde olmak için fazla yaşlı olan ortadaki adamın yetkili kişi olduğunu da biliyordu.

Bugün Shuli'nin doğum günü olabilirdi ama Nate buradaydı çünkü her Perşembe gecesi Mickey Trix'in amcasının bu kulüpte olduğunu biliyordu: Burası, akraba olsun olmasın herkesin ona seslendiği Amca'nın hafta sonlarını önceden başlattığı, yarı yaşındaki kadınlara sakso çekerken imparatorluğunu yönettiği, egosunun biyolojik saati işlemiyormuş gibi davrandığı yerdı-

"Ben olsam yapardım."

"Ha! Hayatının sonuna kadar kaçmak mı istiyorsun? Lanet olası babası seni öldürecek. Onun kim olduğunu biliyor musun-"

"Evet, biliyorum. Peki ya çiftleşmekle ilgileniyor olsaydım?"

Kıkırdamalar birbirini izledi, sırrımızı paylaşırsız türünden. "Sen bir sürtüksün. Eğer çiftleşirsen, dünyanın sonu gelir."

Nate yere baktı. Önündeki üç erkek Shuli'nin arkadaşlarıydı; hepsi de aynı paraya, aynı kıyafetlere, Rashy marka saatlere ve egzotik arabalara sahip aristokratlardı. Güneş gözlüklerine güneş gözlüğü diyen, en üst raftaki likörün içen ve sırf vasiyette kalabilmek için efendilerinin seçtiği dişilerle çiftleşmeden önce insan modellerle çıkan particilerdi.

"Onu denemeye cesaret edemezsin."

"Kesinlikle yapardım-"

"Yapardım."

Erkeklerden biri arkasını döndü ve Nate'e baktı. "Peki ya sen? Var mısın?" Sonra adam yanındaki yüksek bahisçinin kalçasını tokatladı. "O da var. Hadi bakalım, bakalım ona çıkma teklif edecek cesaret kimde varmış."

"Ne kazanacağız?"

Aristokrat, Nalla'yı bir aşağı bir yukarı süzerken, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Eğer doğru giyinirse, bir bitcoin olur. O bir ödül."

Nate dikkatini tekrar "ödüle" çevirirken azı dişleri gıcırdadı. Nalla, Rhamp'ın kız kardeşinin yanında oturuyordu, kot pantolonu ve parkasıyla tam bir uyumsuzluk içindeydi.

Yine de Bathe gibi yerlere hiç gitmemişti. Ve hayır, onun nasıl tartışıldığına katılmıyordu ama bunu daha önce de duymuştu. Herkes daha önce duymuştu: Zsadist küçük kızına fazla yaklaşan herkesi öldürecekti.

O yüzden onu rahat bırak.

İyi bir tavsiyeydi. Ve ona hatırlatılmasına gerek olmayan bir şeydi.

Göz kapaklarını indirerek bakmıyormuş gibi yapmaya çalıştı. Onu hem dışarıda hem de burada iki kez yakalamıştı ve az önce ona ters ters baktığı göz önüne alındığında, ondan ne kadar hoşlanmadığını onaylamak zorundaydı.

Onun görüşünü çok onayladı.

Yani hayır, kesinlikle onunla ilgili her şeyi hatırlamıyordu, saçlarının atkuyruğu şeklinde geriye çekilişinden, sarı, kıızıl ve kumral uçlarının omzunun üzerinde kayboluşundan, yüzünü çevreleyen gevşek buklelerden oluşan bir haleden... yüz hatlarının tıpkı babasınıninki gibi güçlü oluşuna, özellikle de ağzına kadar. Rengi de tamamen Z'ye aitti, sarı gözleri güneş ışığındaki bir kedininki gibiydi, cildi pürüzsüzdü ve çiller ya da benlerle lekelenmemişti.

Kızın birkaç dakika içinde gideceğine karar verdi. Sanki kovalanıyormuş gibi hızla buradan kaçacaktı: Elleri dizlerinin üzerinde kilitli kalmakla, yerinde durmak için kendini zorluyormuş gibi kalçalarını aşağı yukarı ovuşturmak arasında gidip geliyordu. Kadın saatini tekrar kontrol ederken, adam onun neyi beklediğini merak etti.

Ama yine de, tıpkı önünde olup biten aptalca davranışlar gibi, bu da onu ilgilendirmiyordu.

Kullan-at telefonunu çıkarıp daha önce çektiğı bir fotoğrafı açtı ve-

Erkeklerden biri, "Evet, ben de varım," dedi. Sonra Nate'i işaret etti. "Uzun boylu, esmer ve dövmele olan var. Sen de var mısın? Güzel. Bu işi halledelim çocuklar."

Nate hücrelerinden başını kaldırdı ve kaşlarını çattı.

Sonra eğildi ve oynadıkları oyuna gönüllü olan gevşek dudaklı hıyarın omzunu sıkıca kavradı. Adam kıçına gaz yemiş gibi sıçradı ve bir çift soluk göz Nate'inkilerle buluşunca aristokrata dişlerini gösterdi.

"Bir daha *asla* benim adıma konuşma. Anlaştık mı?"

Gövdesinde yaptığı bir hareketle deri ceketinin açılmasını sağladı ve kolunun altında sakladığı kırkılık siyah ışığı yakaladı. Mesajın alındığı an, *glymera* gözlerinin iyice açılmasından belliydi.

"Um, evet. Cool-"

Şuli özü yarıda keserek, sanki ilk dövüşü istiyormuş gibi karşıdaki koltuğundan kalktı. "Sakin olur musun ve şu *lanet* silahı sallamayı bırakır mısın?"

"Bu ona bağlı, bana değil," diye karşılık verdi Nate.

Aralarındaki aristokrat iki elini de havaya kaldırdı. "Hayır, hayır, sorun yok, Shuli. Benim hatamdı. Özür dilerim."

Nate doğruldu ve kullan-at telefonuna geri döndü, bir geyik gibi bağırsaklarını deştiği ve kulübesinin yanındaki ağaç halkasında ölüme terk ettiği Mickey Trix'in görüntüsünün altına bir mesaj yazdı.

Sonra gönder tuşuna bastı ve VIP bölümüne baktı.

Amca elini aniden kaygan takım elbise ceketinin içine daldırıp bir cihaz çıkarırken, girişteki alıcı telefonun titreşimde olduğu belliydi. Ekranı bakarken biriyle konuşuyordu ve ne gönderildiğini kontrol ederken ağzı hemen durdu.

Mafya babası ayağa kalktı ve elini yanındaki adama STFU der gibi uzattı. Sonra ortalık karıştı. Richard Montiere etrafında oturan herkese bağarmaya başladı, çenesini adamların suratlarına dayadı, hırlayarak bulldog çirkinliğindeki suratını daha da çirkinleştirdi. Ve tıpkı aristokratın boyun eğmesi gibi, her türlü avuç içi ben değildim, hayır, nuttin'-boss ile havaya kalktı.

İlginç. Amca da dahil olmak üzere tüm o bilge adamların Oscar'lık oyunculuk yetenekleri yoksa, Mickey patronlar tarafından gönderilmemişti.

Bilmesi gereken tek şey buydu.

Nate, bir daha asla görmek istemediği kadına son bir kez baktıktan sonra kapıya yöneldi.

Rahvyn sana geri dönmeyecek. Otuz lanet yıl önce çiftleştirdi, tamam mı? Ve başlangıçta asla senin olmadı.

"Siktir git, Shuli," diye mırıldandı.

Serbest bırakma çubuğunu yumrukladığında yüzüne soğuk bir tokat yemişti ama gözeneklerindeki cızırtı ve temiz hava hoşuna gitmişti: Caldwell'in sırtı ne kadar kötü olursa olsun

Ara sokaklar kokuyordu, kulüpteki insan terinden daha iyiydi ve Tanrım, burnuna gelen alkol kokusundan nefret ediyordu.

Çelik panel arkasından çarparak kapanıp müziğin büyük bir kısmını keserken, düşmanın tatlı yol kurbanı buketini yakalamayı beklemese de içgüdülerini sokağın her iki yönüne de gönderdi. Bathe'deki adres *küçükler* için biraz fazla iyiydi. Savaş alanı her zaman daha batıda, binaların boktan ve boş olduğu, insanların cep telefonuna sahip olma ihtimalinin daha düşük olduğu ve şehrin tüm o lanet kameralarla izleme projesinin uzun zaman önce bittiği yerdeydi.

Kapı arkasından açıldı. "Hangi *cehenneme* gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden soru sormayan adama baktı. Shuli kulübün dışına doğru eğilmişti ve erkeğin ifadesi de beyaz takım elbisesi kadar kirliydi; iğrenme, öfke ve hayal kırıklığı lekeleri tüm yakışıklılığı kaplamıştı.

"Kardeşlere burada olacağımızı söyledim." Shuli makosen ayakkabılarını işaret etti. "Market Sokağı'nın ortasında yaptığın o saçmalıktan sonra seninle konuşmak isteyeceklerdir."

Daha sonra Nate neden adamın yanına geri döndüğünü merak edecekti.

Arkadaşının yüzüne bakarken, nerede başladıklarını hatırladı. İçinde iyi bir şey olmadığı için hafıza bankalarına pek sık girmezdi ve geçişinden sonraki ilk gecelerde Shuli'yle birlikte çivi çakıp Luchas House'un garajını boyadıkları anların zihninde canlanması göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Özellikle de o çiftlik evine bir daha asla geri dönmemesine neden olan şeyleri düşündüğünde.

"Bırak beni Shuli," dedi usulca. "Denemekten vazgeç, tamam mı? Bunu kendine bir doğum günü hediyesi olarak düşün."

Kısa bir an için Shuli'nin yüzü değişti, bir zamanlar olduğu genç erkek geri döndü. Kasıla kasıla yürüyen, fahişeleri ve parası olan Chad gitmişti. Onun yerinde kim vardı? Kendi değişimini yeni atlatmış ve arkadaş aramanıza neden olan türden bir kararsızlıkla her tür ilke doğru beceriksizce ilerleyen çocuk. Aramamanız gereken yerlerde bile.

"Evet," diye kaba bir cevap geldi. "Bunu yapacağım." Nate bir kez başını salladı.

"Mutlu yıllar."

Yürürken arkasına bakmadı, uzun zamandır taşıdığı bir ağırlığı üzerinden attığı hissi onu botlarının içinde fazla hafif hissettiriyordu...

Mülküne izinsiz giren diğer yeğeni Evan Montiere, karnına yumruk yemiş gibi sokağın başında tökezlediğinde tüm bu duygusal saçmalıkları unuttu.

Ya da belki de midesini bulandıran bir şeye tanık olmuştu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Banliyöde, yeraltında, Wrath'ın ayrılmadan önce yapması gereken bir şey vardı ve bu tek başına bir görevdi. Beth'in yönlendirmelerine odaklanmaya çalışırken, savaş ve beraberinde getirdiği tüm saçmalıklar Kraliçesiyle geçirdiği özel zamana sızdığında her zaman olduğu gibi strese girmiş, onun yatak *odasından* -onların yatak odasından- çıkmış ve nereye gittiğini bildiğini düşünmüştü. O kadar da zor olmamalıydı. Kardeşliğin özel odalarının düzeni tıpkı eski moda bir vagon tekerleği gibiydi; merkezdeki ortak bir alandan bir ailenin uydu gruplarının her birine yayılan koridorların kolları, bir dış kenar oluşturan uzun, dairesel bir yolla birbirine bağlanıyordu.

Çok basit. Ancak bir şekilde geri döndü ve merkezdeki açık alana geldi.

Sonsuza dek körlüğünde ilk kez yönünü şaşırmişti ve George yanında olsa ve koşum takımının sapı hançer avucuna tam olarak otursa bile, aniden galakside başıboş dolaşmaya başlamıştı... ve bir daha asla geri dönmeyecekti.

"Siktir," diye fısıldadı.

Tamamen kör olmadan önce biraz görme yetisi vardı: Puslu, bulanık, belirsiz, sisli, tüylü, sadece göz kırptıyordu. Ama en azından bazı şekilleri ve gölgeleri görebiliyordu, bir koridorla bir köşe arasındaki farkı anlayabiliyordu, merdivenlere ve yoluna çıkan engellere dikkat edebiliyordu.

Düşmanı sahanın ortasında vurabilir.

Körlük tam olarak geldiğinde, malikane, Seyir Evi ve Mezar gibi tüm bu yerler zihninde kalıcı bir görsel haritaya işlenmişti, tekrarlama ve güçlü bir hafızanın doğruluğu ile o kadar dikkatli bir şekilde işlenmişti ki, gözlerinin ona verdiği bilgiler ve hatırladıkları birbirine karışarak bir tür görme haline geldi. Haritaların yön bulmak için bir pusulaya ihtiyaç duyması gibi, onun da dört noktası vardı: işitme duyusu, koku alma duyusu, vücudunun hareketlerinin hissi... ve onun tek gerçek kuzeyi haline gelen şey.

Onun bu kesin hatırası.

Tüm bunlar işlevine öylesine kusursuz bir şekilde entegre olmuştu ki, karakteristik kibriyle, yetkinliğin retinalarındaki genetik zayıflık kadar doğuştan geldiğini, haksız yere kaybettiklerinin bir telafisi olduğunu varsaymıştı. Şimdi bunun gerçekte ne olduğunu gördü.

Sadece tanıdık bir manzara.

Ve şu anda, herkes için sadece şimdiki zaman olan bir gelecekte kaybolmuştu.

Omzu bir şeye çarptığında -kapı pervazı mı? her neyse, hiç esnek değildi ve bir deliğin yanındaydı- elini uzattı. Parmak uçlarıyla incelediğinde, evet, bunun bir kapının etrafındaki pervaz olduğunu gördü ve her türlü derinliği ve konturu ölçtüğünde, malikânedeki gibi süslü, elle oyulmuş, kıvrımlı veya dekoratif bir şey olmadığını gördü. Bu basit, makinede işlenmiş, ticari sınıf bir çamdı, sadece aceleyle adım atmaya degecek bir dikdörtgenin etrafındaki basit bir vurgulayıcıydı.

Ama burası eviydi. Çünkü burası Beth'inin yaşadığı yerd. "Bunu çözeceğiz," dedi George'a.

Altın snu ed ve Wrath'ın tekrar öne çıkmasını bekledi. O da öyle yaptı. Kötü bir işti, bir alanı zor yoldan öğrenmek, bir şeylere çarpmak, tökezlemekten korkmak, ç e k i n g e n , serbest elini önüne uzatarak adım atmak. Dairesel alanın etrafında üç ya da dört kez döndü ve sonra anladı. Sandalye, kanepeler, masa, sandalyeler, yemek servis alanı.

Ve düzen zihninde kurulduğunda, farkındalığı ekstra bant genişliğine sahipti -Ve işte oradaydı. Hatırladığı bir koku.

Bir kapının yanında.

Taşlı yolun nasıl koktuğunu unutabilir miydi sanki? "Bu taraftan," dedi.

Ayak seslerinin metalik yankısından parmaklıklardan birine geri döndüğünü anladı ve ihtiyaç duyduğu yön teyidi burun deliklerine ulaşan bir sonraki kokuydu.

Gümüş cila macunu.

Wrath tatlı kimyasal kokuyu çelik bir kapıya kadar takip etti ve sol eliyle bir şifreyi tuşladı. Ağır kapıyı açar açmaz akan suyun sesini duydu ve botlarının bir tür fayansın üzerine bastığını hissetti.

George durduğunda, Wrath köpeğe güvendi ve daha ileri gitmedi.

"Fritz," dedi sevgili uşağının kokusunu cilaların arasında yakalayınca.

Bir hışırtı duyuldu ve su kesildi.

doggen durduğu lavabodan arkasını döndüğünde, siyah üniforması -Kolalı beyaz gömleği ve papyonu ile *Windsor Ailesi Yemek Kitabı*'ndan fırlamış gibi.

"Bayan Rahvyn!" diye neşeli bir cevap geldi. "Ne... yapabilirim... için..."

O tanıdık ses sessizliğe gömülürken, sadık uşağın çizgili yüzü aklına geldi: Fritz'in yandan ayrılmış beyaz saçları, çok fazla gülümsediği için ağzının etrafında toplanan kırışıklıklar ve endişeli hizmetkârlık ifadesi, Wrath'ın görebileceği kadar netti-

Roor'un üzerinde çınlayan bir şeyin sesi aralarında çınladı.

"Efendim...?" diye boğuk bir soru geldi. "Gerçekten siz misiniz?"

Wrath serbest kolunu genişçe uzattı. "Benim." Kâhyanın gözyaşlarının kokusu asfalttaki bahar yağmuru gibiydi. "Sorun yok, Fritz."

"Anlamıyorum," diye kaba bir cevap verdi. "Şu anda nasıl buradasınız?"

Wrath bir cevap bulmaya çalışırken oluşan sessizlikte Rahvyn'i düşündü. Rahvyn ona Kâtip Bakire'yi hatırlatıyordu, çünkü o kadın o kadar kadim, o kadar güçlü enerjilerle bağlantı kuruyordu ki, tanımlamanın ve hatta tarifin ötesine geçiyorlardı. Ne yazık ki en sadık hizmetkârına hiçbir şey açıklayamıyordu.

"Nedenlerin önemli olduğunu düşünmüyorum. Önemli olan nereye vardığımız. Sonunda tekrar birlikteyiz."

İkisi için de o son kısmı ekledi.

Onun "ölümünden" çıkarılacak ders netleşiyordu. Aşk, zaman gibi elle tutulurdu. İkisini de iliklerinizde, ruhunuzda hissedebilirdiniz. Ve eğer ilkinе sahip olacak kadar şanslıysanız ikincisi bir hırsızdı.

"Seni gördüğüme sevindim," dediğini duydu Wrath.

Bir mu ed sni e sesi duyuldu ve ardından sanki bir sandalye itilerek yoldan çekiliyormuş gibi Roor'un üzerinde bir sıyrık oluştu.

"Tanrım. Lütfen... beni affet, oh, lütfen... Tanrım, beni affet."

Köpeğin sesi şimdi daha alçak bir noktadan geliyordu, sanki Fritz dizlerinin üzerindeymiş gibi. "Affedilecek bir şey yok." Gazap başını salladı. "Hiçbir lanet şey yok." "Hepsi... benim hatam."

Yaşlı *köpeğin* gözyaşlarının kokusu Wrath'ın burnuna doldu ve değerli bir erkeğin hüznünü ve pişmanlığını içine çekti.

Ve onu yok edebileceğini bildiği bir öfke hissetti.

George'un koşum takımındaki tutuşunu bırakarak hançer elini uzattı ve ince bir omuza temas edene kadar ilerledi. Kral'ın yüzüğünün, babasının, babasının babasının ve daha önce gelmiş geçmiş tüm Wrath'ların -kafatası Mezar'daki sunakta bulunan ilk Wrath'a kadar- taktığı yüzüğün ağırlığı doğuştan geliyordu, uzun süredir taktığı için genellikle fark etmediği türden bir şeydi.

Ancak şimdi ağırlığı hissediyordu, özellikle de Fritz üzerine konan şeyi kavradığında. *Köpek*, siyah elması öptü ve ardından yüzüğü ve hükümdarının ve efendisinin elinin arkasını alnına bastırdı.

O ağlarken.

Wrath kendi başını eğdi ve gözlerini kapattı, ancak bu görüşünü değiştirmede. Anın ikisinin etrafını sardığını hissettiğinde, yolların nasıl kesiştiğini, iki yabancıнын nasıl aile olabileceğini ve bir işe bağlılık ve bir çalışana sadakat, işin ötesine geçip... her iki tarafta da sevgiye dönüştüğünde mevki farklılıklarının nasıl çözülebileceğini hatırladı.

"Benim hatamdı, efendim," diye mırıldandı Fritz. "Emirlerinizi dinlemedim. İçeride kalmam gerekirken dışarı çıktım-"

"Neden gittiğini biliyorum. Beth'im söyledi. Karolyn ve yavrusuna yardım ediyormuşsun. Battaniyesine ihtiyacı vardı ve sen de onu almaya gittin."

"Seni ben öldürdüm-"

"*Yapmadın.*" Avucunu *köpeğin* başına koydu. "Bu yükten kurtulmalısın."

"Ama oğlunu efendisinden, *Shellan*'ını eşinden, seni de ikisinden mahrum bıraktım. Türün gerçek liderini elinden aldım-"

"*Dur.* Hemen şimdi."

Bunu takip eden sessizlikte uşak kendini toparlamaya çalıştı ve Wrath bir hırıltı yuttu. Yaratıcı'nın şahit olduğu gibi, otuz üç yıllık acı Lash'in lanet olası derisinden pek çok nedenden dolayı çıkarılacaktı.

"Sana ihtiyacım var, Fritz," dedi emredici bir sesle. "Kralınız hizmetinize ihtiyaç duyuyor."

Titreyen bir nefes, gözyaşlarının selinde dalgalandı. "Öyle mi?"

Erkeğe sarılmak ve seni seviyorum demek istedi. Bir kara mizah şakasından sonra garip bir kahkahayı paylaşmak istedi. Geçmiş tarih kitaplarında bırakmak ve Fritz'in bir astına yardım etmeye gittiği ve hep birlikte çok şey kaybettikleri o geceyi asla düşünmemek istiyordu.

Ama katmanları uşağın kabul edeceği bir şekilde iletmesi gerekiyordu.

Sarılmalar dışlanmıştı. Sevgi ifadeleri dışarıdaydı.

"Sana her zaman ihtiyacım vardı ve her zaman da olacak. Aileme ve evime senden daha iyi kim bakabilir? Ayağa kalk ve görevine devam et, hizmetlerinin artık gerekli olduğunu bilerek güven içinde..." Wrath boğazını temizledi. "... ve sonsuza dek, Fritzgelder Perlmutter."

Neyse ki bir *köpek* için işlerinin güvende olduğunu söylemekten daha iyi bir sevgi dili yoktu ve o kadar değerliydi ki görev yerlerinde Krallarına hizmet etmeleri gerekiyordu.

Keskin bir çıt sesi duyuldu ve sonra Fritz her zamanki gibi şaşırtıcı derecede neşeli bir hareketle kendini fayansın üzerinden topladı. Wrath onun keskin bir hareketle kollarını aşağıya çektiğini ve sonra ceketinin düğmelerinin düzgün iliklenip iliklenmediğini iki kez kontrol ettiğini hayal edebiliyordu - hayır, gümüşleri parlatırken muhtemelen bir önlük giymişti.

Yani bağıının yerinde olduğundan emin olacaktı.

"Size hizmet etmek benim için bir onurdur Lordum," dedi uşak asaletle. Siktir et.

"Ben de seni seviyorum, Fritz." Wrath hançerli elini kaldırdı. "Ve sen de bu ifadeyi sineye çekmek zorundasın, dostum. Ben Kral'ım ve ne istersem söyleyebilirim."

Yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve ardından kâhya bir kez daha eğilirken yer değiştirdi. "Nasıl isterseniz Lordum... nasıl isterseniz-"

"Kutsal. Lanet olsun. *Kahretsin.*"

İkinci bir takırtı duyulduğunda, Wrath sese doğru döndü ve o kayalık dondurmanın kokusunu aldı.

"Rhage." Gülümsemeye başladı. "Bazı şeyler asla değişmez. Ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Seni etrafta gördüğüm kesin Todd."

Ona geri dönen gülümseme yavaş ve seksiydi. "Demek beni izliyordun, ha?"

"Evet, bu gece, aslında."

"İltifat aldım." Gözleri kızın ağzına kayd. "Bu takımını sadece giydim, biliyorsun. Önemli bir şey değil."

"Ben de arkadaşlarını izliyordum."

"Ben olsam onlarla uğraşmazdım. Sıkıcıdırlar."

"O zaman neden vaktini boşa harcıyorsun?" Elini kaldırdı. "Boş ver. Bu beni ilgilendirmez."

"Bu doğru. Bunu sadece ikimiz hakkında tutalım."

"Özür dilerim. Sadece ikimizle ilgilenmiyorum."

Kaşları havaya kalktı. Sonra başını yana eğdi ve ilk kez ona bakar gibi oldu. "Ne sürpriz ama. Ve eğer peşinde olduğun şey bir m n ge ise, adamlarım ve ben bir şeyler ayarlayabiliriz. Kesinlikle."

        ? Tanrım, az önce siki  piyangosunu kazanmadı mı? Ve lanet olsun, sadece onun gibi bir adam reddedilmeyi parlak bir fikre dönüştürebilir.

"Bence bunu zaten yaptınız."  imdi kaşlarını çattı. "Anlamıyor muyum?"

"Dedi im gibi, seni ve 'çocuklarını' izliyordum." Tırnak işaretleri ekledi çünkü iki kişi dangalak oyunu oynayabilirdi. "Buraya geldiğimde beni nasıl s z d  n z  ve sonra kafalarınızı bir araya getirip nasıl  uvallad  n z  gördüm. Sonra, bir hafta boyunca bir   l n ortasında mahsur kalsam gönüllü olacağım son şey olan bir içkiyle geldiniz." Kolunu adamın omuzlarına koydu ve kar ılarındaki erkek grubunu işaret etti. "Onlara bir el sallayalım, olur mu? Çünkü arkadaşların bahis oynadıkları bir at yarı ını izler gibi bize bakıyorlar."

Erkek gözlerini kırpı tırdı. "Ha?"

Bo taki eliyle fıstık galerisine küçük bir selam verdi. "Neler olduğunu d    nd   m  bilmek ister misiniz, yoksa bu konuda bir erkek gibi davranıp bana kendiniz mi anlatacaksınız?"

"Um... ne?"

"Yani PowerPoint sunumunu bana yaptıracaksın. Bu bir." Nalla onu ok adı. "Sanırım siz çocuklar kimin daha iyi sunum yapacağını görmek için

ilk önce beni özel banyolara sokabilir. Bu bir centilmen bahsi tabii ki. İstekli olmalıyım ve hiçbiriniz başarılı olacağınızdan emin değilsiniz. Ama yine de sakın bir Perşembe akşamında vakit geçirmenin eğlenceli bir yolu, değil mi?"

Aristokratın kolalı yakasından başlayıp boğazından yanaklarına kadar inen telaş, kadının ihtiyaç duymadığı bir açıklamaydı.

"Kaçırdığım bir şey var mı?" Kolunu geri çekti. "Kaçırdığımı sanmıyorum. O yüzden pembe içkini alıp çocukların yanına gitmeye, onlara oyunun başlamadan bittiğini söylemeye ve kendini o ananas parçasıyla avutmaya ne dersin?"

Ona çubukla ilgili söylemek istediği şeyi ve onu nereye koyacağını söylemedi.

Erkek boğazını temizledi. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum."

Başını yana eğerek, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye mırıldandı. "Evet."

Daha dik oturdu. "Ama tabii ki."

"Çayın içine ne koyuyorsun?"

İki kez baktı. "Ah. Şey, ben krem de menthe tercih ederim."

"Bu çok doğru. Ve evet, şu anda kendini bir pislik gibi hissediyor olmalısın. Çünkü öyle davranıyorsun."

"Evet... haklısın. Ben-" Ayağa kalkarken başını salladı. "Özür dilerim."

Eğilerek kokteyli kırılğan sapından tuttu ve geldiği yere geri döndü. Kokteyli masanın karşısındaki kanepeye bıraktığında, "çocuklarından" bazı gevezelikler duyuldu, ama o, elindeki çubuktaki ananasla onu selamlarken hemen susturdu ve sonra içkiyi bir dikişte mideye indirdi.

Ayağa kalkarken "Bu büyük bir hataydı," diye mırıldandı.

"Gidiyor musun?" dedi Lyric. "Bekle, bu Bitty."

Kadın başının üzerinden el sallarken Nalla VIP bölümüne şöyle bir baktı-

Tamam, *vay* canına.

Bitty kadife iplerin dibinde, smokinli muhafızlara doğru adım attı ve parıltılarından bahsetti. Artık kot pantolon ve sweatshirt yoktu. Nalla'nın sahip olduğunu kesinlikle tahmin etmediği şeyi gösteren kısa siyah bir kılıf giymişti-

Yeni r fleli saçları omuzlarına dökülmüş ve ı ıl ı ıl parlıyordu, o ruj ve...

Onlar takma kirpik miydi? Nalla merak etti.

Belki de gerçekten iyi bir maskaraydı, ama Maybelline olsun ya da olmasın, o tanıdık yüz olmasaydı, kadın neredeyse tanınmaz haldeydi.

Ve ne biliyor musunuz, smokinler ona Mharta muamelesi yaptı. Hürmetle gönderilirken, Bitty yüksek topuklu ayakkabılarının üzerinde sadece bir kez yalpaladı. Vampir arkadaşlarının bulunduğu kanepelere giden yolun geri kalanı sorunsuzdu. Yani, pürüzsüz gibi. Elbisesinin eteklerinin yükselmesini engellemeye çalışıyordu,  eki tirip durmak bacaklarını daha iyi örtüyordu. Bu arada di i, g rd   ilgiyi fark etmemiş gibi görünüyordu, her türden göz, batık alanların arasındaki koridordan geçerken genişliyor ve sabit kalıyordu.

Yakla ırken, yolun karşısındaki kanepede oturan "o lanlardan" birkaç alçak ı lık sesi geldi ve müziğin gürültüsünü bastıramayacak kadar alçak sesle konuşuldu - ve sonra o a   zl , sıkılmış, komplocu kafalar ikinci kez bir araya geldi.

Nalla düşünmeden hareket etti. Aya ını çukurun ortasındaki alçak masanın üzerine koydu ve bir de baktı ki o lanet şeyin üzerinde yürüyor, bardakları deviriyor, eşyaları kırıyor. Anında bir kargaşa oldu, erkekler ve kadınlar kulüp kıyafetleri sı ramasın diye minderlere geri atladılar.

Bay Cr me de Menthe'nin yanına geldiğinde masanın üzerinde ayakta durdu ve  n kolunu yüzüne doğru sokarken gözlerinin içine baktı.

Sesini alçak tutarak, "Sen ve adamların onu rahat bırakın. Eğer bırakmazsanız, ben 1. dışarı çıkarım ve bunu d zeltece im. Birbirimizi anlıyor muyuz?"

Bir cevap beklemedi. Ondan gelecek herhangi bir cevap gereksizdi: Sonu sal   renme rıza gerektirmezdi. Bu evrenin bir kanunuydu.

Arkasını d nd  nde, kendisine bakan insan halkasına bir göz attı. Mharta gülüyor ve onaylayarak alkı lıyordu. L.W. sıkılmış görünüyordu. Shuli pantolonundaki kiri ilk kez fark ediyormuş gibi fır alıyordu. Ve Lyric iki elini de yanaklarına g t rm  , o eski Noel klasi i *Evde Tek Başına*'yı izliyordu.

Kabul etmeyi reddettiği nedenlerden dolayı Nalla, Nate'e dönüp bakmak zorunda kaldı.

O gitmişti.

Bu aptalca batma hissini görmezden gelerek Bitty'ye odaklandı. Kadın seksi elbisesi, yüksek topuklu ayakkabıları ve uzun kirpikleriyle oturma alanının basamaklarında duruyordu... yüzünde tam bir şok ifadesiyle. Bakışları karşılaştığında Bitty gözlerini kaçırdı ve utançla başını salladı.

Evet, demek öyle oldu, diye düşündü Nalla.

Cam kırıkları ve içki birikintilerinden oluşan enkaz alanından geçerek eski arkadaşının yanındaki Roor'a geri döndü.

"Yeni dünyanızda dikkatli olun" dedi. "Herkes gelişmenize yardım etmek istemiyor."

Yürürken Mharta ve Bitty'nin piste çevirdiği koridora göz gezdirdi ve sinsice uzaklaştığı hissini bastırmaya çalıştı. Özür dilemek için gelmişti ama sonunda bir tokat, bir tehdit ve bir uyarı almıştı.

Islak saçlarını tararken, Bitty'nin takıntılı olduğu özgüven satıcısı hakkında yargılayıcı davranırken gecenin böyle geçmesini beklemiyordu. Tek tesellisi haklı olmasıydı. Dışarı çıkmamalıydı.

-

İleride, VIP bölümüne açılan kemerde bir tür kargaşa yaşanıyordu; kot pantolon ve kayak ceket giymiş kel bir adam, smokinlilerin üzerinden geçmeye çalışır gibi kollarını sallayıp duruyordu. Ama Nalla'nın dikkatini çeken şey bu değildi. Mavi ışığın tonları ve kulübün karmaşası arasında, kadife ipin uzak tarafında bir yüz göze çarpıyordu.

Nate sağ taraftaydı, sanki insanların arasında kasten saklanıyormuş gibi kalabalık tarafından kamufle edilmişti ve kukuletalı gözleri VIP girişinde içeri girenlerle birlikte yerinde olmayanlara kilitlenmişti.

Smokinlilerin yanına geldiğinde, kruvaze takım elbiseli bir adam önünü kesti, siyah-beyaz sınır muhafızlarına havladı ve genç adamı yakalayarak, kulüpten yaşlanmış gibi görünen takım elbiseli adamlarla dolu bir oturma alanına doğru fırlattı.

Köpekbalıklarına yem olmaktan bahsediyoruz.

Ve hey, en azından başka biri huzuru bozuyordu.

Kadife ipin dışına çıktığında müzik daha gürültülü, insanlar daha sıkışık ve çıkışa yönelmek yerine -ki bu akıllıca olurdu- kendini Nate'in tıraşlı kafasını ararken buldu.

Yüzlerin ve öğütülen bedenlerin arasından arkasını gördü ve daha doğru düzgün düşünmeden onun peşinden gitmeye başladı.

Kalabalığı delip geçen mavi lazerler başını ağrıtıyordu. Ya da belki de tüm o parfümler ve giysilerdi - bekle, o neredeydi? Parmak uçlarında ayağa kalkarak dansçıların üzerinden bakmak için zıpladı ve sonra yana doğru eğildi-

"Affedersiniz," diye tersledi adamın biri martinisini önünden çekerken.

"Pardon, lanet olsun," diye mırıldanırken ön kolunu gözlerinin üzerine kaldırdı.

Eğer retinasına bir lazer ışını daha girerse, ne yapacağını bilmiyordu. Ama bu, masa ve içkilerle yaptığı gösteriyi amatör bir gece gibi gösterecekti.

Kulübün önüne geldiğinde, peşinden gitmemesi gereken erkeği kalabalığın içinde kaybettiğini biliyordu ve bunun her zamanki gibi bir hayal kırıklığı olduğu gerçeği hiçbir anlam ifade etmiyordu. Nate'le ilgili hiçbir şey mantıklı gelmiyordu zaten.

Yine, ondan hoşlanmıyordu bile.

Yavaş bir daire çizip geldiği yere döndüğünde, Ocak ayının rastgele bir Perşembe gününde ne kadar çok insanın dışarıda hayatlarını yaşadığını fark etti. Ve bu sadece bu kulüpte değildi. Caldwell'in her yerindeydi. Ülkenin, dünyanın her yerinde. Her perşembe. Tüm hafta sonu boyunca.

Çalışırken. Ya da asla gidemeyeceği yerlerin resimlerine bakarken.

Kendisine Luchas House'da yaptığı şeylerin önemli olduğunu ve bu yüzden dışarıya bu kadar az zaman ayırdığını hatırlattı. Babasının onun güvenliği konusunda bir kabus olduğunu. Bu kulüp işinin tamamen saçmalık olduğunu çünkü pembe içkilerin ve parti elbiselerinin zaman kaybı olduğunu.

İnsan denizine bakarken, tüm bunların doğru olduğunu biliyordu ama yine de bir yalnızlık onu şaşırttı. Parçası olmak istemediğin bir şeyin nasıl dışında kalabilirdin ki?

Göğüs kafesinde bir ağrı hissederek olay yerine sırtını döndü. Girişin aksine, insanların çıkışlarını engelleyen kimse yoktu ve o

iki güvenlik görevlisinin yanından sorunsuzca geçti.

Caddeye çıktığında, ışıkları ve kürek mavileriyle Bathe tabelasına baktı. Bekleme sırası daha da uzundu, karanlık saatlerin sadece vampirlere ait olduğuna dair kocakarı masalını çürütüyordu ve insanlar tıpkı daha önce birlikte durduğu insanlar gibiydi, güzel, soğuktan zar zor giyinmiş, içeride ne olduğunu görmek için sabırsızlanıyorlardı.

Parkasını tekrar çenesine kadar çekti, ellerini Patagonia'nın ceplerine soktu ve ters yönde yürümeye başladı. Kimsenin kendisini görmeden buharlaşıp havaya karışabilmesi için gözden uzak bir köşeye ihtiyacı vardı.

Sonra da gecenin geri kalanını odasında geçirebilirdi.

Bitty'yi VIP bölümünde giyinmiş olarak hayal ettiğinde, FOMO Ferragamo'sunu sardı ve kışına tekmeyi bastı ve yavaşladığında, söylendiği gibi ya sıçması ya da pottan çıkması gerektiğini biliyordu. Ve tabii ki gitmesi gerekiyordu. Sanki tekrar içeri girip o insanlarla oturmak, içki servisinde profesyonel güreşçi olmadan önce olduğundan daha iyi bir seçenek miydi?

Yeniden yürümeye başladığında, gittiği yönü takip etmedi. Bunun bir önemi de yoktu. Sadece başını rüzgara karşı eğdi ve bekleme sırasına doğru ilerleyen daha fazla insanın yoluna çıkmaktan kaçındı

-

Kulübün beş blok aşağısında, Bathe'nin ön cephesinin aydınlatmasından epey uzakta, ara sokaktan çıkan bir adam onun yoluna çıktı.

Karanlıkta, platin rengi saçları ve bembeyaz teniyle döküntüleri görebiliyordu ve daha bebek pudrası ve leş kokusu burun deliklerine ulaşmadan ne olduğunu anlamıştı.

Zayıfın elinde bir bıçak parlıyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Nalla'nın ayrılışının ardından Kara Hançer Kardeş Rhage'in sevgili kızı Bitty, batık alanın ortasındaki masaya baktı. Ne dağınıklık ama... İlk içgüdüğü bir kova, bir rulo kâğıt havlu ve cam kırıkları olmasın diye lastik eldiven istemek oldu.

Keşke arkadaşlıkları temizlemek bu kadar kolay olsaydı- "İşte böyle bir çıkış yapılır."

Bitty kahkaha seslerine doğru baktı. Mharta başını arkaya atmış, elini boğazının dibine dayamış, kırmızı tırnakları şahdamarının üzerinde kan lekeleri gibi duruyordu. Dişi, D olmadan da kendi LB'sinde muhteşemdi ve Bitty, ne kadar dekolte gösterdiğini ya da vücudunun o tulumun içinde nasıl görüldüğünü dert etmiyor gibi görüldüğü için tüm bu özgüvene imrenmek zorundaydı.

Yine de, bir Michelangelo'yu küçülterek paketleseydiniz, patates çuvalı gibi görünmeyecekti.

Birisi, "Bununla hemen ilgileneceğiz," dedi.

"İşte, bırakalım staI geçsin. Bitty? Benimle gel." Kendini toparlayarak Lyric'e başını salladı. "Ah, doğru ya. Evet."

Aslında, hayır. Doğru değil. Mavi üniformalar giymiş iki kadın ve bir erkekten oluşan insanlar, kendilerinin yaratmadığı bir pisliği temizlemek için ellerinde kovalar, paspaslar ve tekerlekli mavi bir çöp kutusuyla yaklaşıyorlardı. Bu tür işler için bir ekip varmış gibi görünmesi önemli değildi.

Kendimizden sonra temizlik yapmalıyız, diye
düşündü. "Hey, Bitty, nasılsın?"

Rhamp onun önüne çıkınca şaşkınlıkla ona döndü. Erkek, babası Qhuinn'e çok benziyordu; uzun boylu ve geniş omuzluydu, siyah saçları bir saç bandıyla arkaya toplanmıştı ve parlak yeşil gözleri vardı. Yakışıklı olduğu kesindi ve özellikle kulak memelerindeki elmaslar ve kusursuz kan bağı kadar onun bir parçası olan havasıyla açıkça bir aristokrattı. Ama ona karşı her zaman nazikti, sanki endişeli olmasının nedenlerini anlamış gibiydi.

Belki de iki ebeveyninden biri ona geçmişinden bahsetmişti. Yine de ayrıntıları sormayacaktı.

"Merhaba," dedi ona aceleyle.

"Seni gördüğüme sevindim."

"Ben, ah... Yeni bir elbise aldım."

"Kesinlikle öyle. Gel ve sarıl bana."

Kucaklaşırlarken, L.W.'nin omzunun üzerinden baktı ve savaşçı vücudu kanepeye yayılmış, taşaklarının ne kadar büyük olduğuna meydan okurcasına dizlerini iki yana açmış olan erkeği görünce irkildi: L.W. içkiler bittiğinde ayağa fırlamayan tek kişiydi.

Gözleri Bitty'nin üzerindeydi. Ve gözlerini ondan ayırmadı.

Hiç yapmamıştı ve o da bunu hiç anlamamıştı. Ve kolayca hışırdayan biri için ihtiyacı olan son şey nefes aldığı için eleştirildiğini hissetmekti.

Özellikle de onun gibi biri tarafından.

"İyi misin?" Rhamp geri çekilirken sordu.

"Burada olmana *çok* sevindim," dedi Lyric, sıcak ve rahat gülümsemesiyle.

"Bir içki ister misin diye soracaktım-"

"Ama ilk raundun nasıl geçtiğini biliyoruz," diye tamamladı kardeşi.

Bitty biraz güldü. Etek ucunu biraz daha çekti.

"Harika görünüyorsun." Mharta'nın gözleri kısıldı. "Harika bir elbise." "Teşekkürler."

"Bir şey değil." O hesapçı bakış bir aşağı bir yukarı gidip geldi. "Bu senin her zaman yaptığın bir şey değil."

"Hayır, değil."

Diğer insanlar geldi ve merhaba dedi. Shuli'yi tanıdı elbette. Ve zaman zaman etrafta gördüğü birkaç erkek daha vardı - çok yaklaşmak için o kadar da aceleleri yoktu. L.W. gibi onlar da geri çekiliyor, ona başlarını sallıyor ya da ellerini kaldırıyorlardı ama bunun dışında olaya dahil olmayı reddediyorlardı.

Görünüşe göre vitrin süsü herkesi kandırmıyordu.

Bunu, temizlik yapılırken geleceğin Kralı hariç hepsinin etrafta durduğu, bitmek bilmeyen bir aylıklık izledi. Bu gerçekten doğru gelmiyordu. Sonra Nalla'nın çöpe attığı içkilerin yerine yenileri geldi.

Başı çarpmaya başladığında, Bitty dikkatlice kanepeye oturdu, eteğini elinden geldiğince yerinde tuttu ve bir turda satın alınan pembe içkiden aldığı test yudumunda da aynı şekilde temkinliydi. O yüzünü buruştururken, birisi ona yönelik olmayan bir espri yaptı ve o espriyi anlamadı. Ardından daha fazla kahkaha ve izlemediği bir filme içeriden bir gönderme geldi.

Yapana kadar taklit et doktrini uyarınca yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve sonra taklit etmenin Resolve2Evolve ilerleme listesinin bir parçası olmadığını hatırladı.

Yeterince dürüst değil.

İçkiyi tekrar denedi, boğazının arkasını yaktığı için öksürdü ve Tanrım, bir kez daha denemeyi başaramadı. Bardağı alçak masanın üzerine koymak için öne doğru eğildiğinde gözlerini kapattı. Bu da hem seslerin hem de kokuların daha yüksek çıkmasına neden oldu-

Her şey aniden geri çekildi.

Hayatı boyunca bir şeyleri hissedebilmişti, sanki göğsünün ortası bir tür akort çatalı gibiydi. Garip olaylar o kadar onun bir parçasıydı ki, onları ilk ne zaman fark ettiğini ayırt edemiyordu, ama net olduğu şey, bazen bir şeylerin olacağını bildiğiydi... ya da olması gerektiğiydi.

Ve şu anda bunu hissediyordu.

Daha önce Nalla'ya söyleyemediği, R2E ile ilgili tartışmanın arkasına sakladığı gerçek, bir şeyin ona bu gece buraya, bu kulübe, bu insanlara gelmesini söylediğiydi.

Sadece nedenini bilmiyordu-

Göz ucuyla Mharta'nın yanına gittiğini gördü.

L.W. Dişinin yürüyüş şekli, kalçalarının omurgasının tabanında yuvarlanması ve uzun bacaklarının sopadan bir parça alıp her adımda cebe atıyormuş gibi uzanması, yeter artık gibiydi. Ve sonra Mharta elini kanepenin arkasına koydu, ona doğru eğildi ve erkeğin kulağına fısıldadı.

Düz sarı saçları omzuna döküldü ve tam L.W.'nin bacaklarının arasına girdi, saç telleri ağır kalçalarını kaplayan siyah deriye yapıştı ve...

Şey, o kısmı da.

Bitty gözlerini sertçe kaçırdı. Sonra kokteyle uzandı ve içebildiği kadar içti. Öksürüp balgam çıkarırken aklına tek bir düşünce geldi:

Nedense o kadından hiç hoşlanmamıştı.

VIP bölümünün karşısında, bambaşka bir dünyada, Evan Montiere amcasına sokakta bulunmuş bir şey gibi sunulurken oturmaya cesaret edemedi. Gerçekten de biraz dinlenmek istiyordu. Vücudu kemiklerinin içinde zayıflamıştı ve kafası bir balon kadar hafifti ve hayattaki her şeyden daha çok korktuğu adamı görmek tüm bunları daha da kötüleştirdi: Richard Montiere beyaz deri koltuğunda arkasına yaslanmış, her zamanki siyah üç parçalı takım elbiselerinden birinin ceketini açık, yeleği ve gömleğinin düğmeleri sıkı sıkıya iliklenmişti. Beyaz kravatı boğazında tam olarak düğümlemişti ve ayakkabıları o kadar parlaktı ki, onu yıkayan turkuaz ışıktaki parlıyorlardı.

Göğüs cebindeki kırmızı mendil, kalbinden vurulmuş gibi görünmesini sağlıyordu ve o kadar sert bir adamdı ki, kendi ölümüne teslim olmayı reddetti.

Evan'ı oturma çukuruna getiren teğmen daha ileri gitmesine izin vermedi. Sarılmak yok. Yıkılmamak için savaşıırken güven vermek yok. Bir yabancıyla tokalaşmak bile yoktu. Ama ailesiyle pek ortak noktası olmamıştı ve onlar da onu hiç sevmemişlerdi.

Amca, her zamanki gibi, bu garip duraklamanın ardından sessiz kaldı ama kısık ve soğuk gözleri kesinlikle konuşuyordu. Evan kanepelerde oturan ve hepsi de kuzen olan adamlara baktığında ise daha iyi bir şey göremedi. Hepsi sanki kafalarında onun kim olduğunu seçiyorlarmış gibi bakıyorlardı. Yardımcı olmalarını beklemiyordu.

Ama yine de ailesinden birinden bir şeyler duymak isterdi. "Mickey öldü," diye mırıldandı müziğin sesini bastıracak kadar yüksek sesle. "O... gitti. Ve bunu kimin yaptığını biliyorum."

Yanında duran ve üçüncü dereceden kuzeni olan teğmen, "Evet. Kim?" *Umurunda bile değil*, diye düşündü amcasının yüzünden gözlerini ayırmadan. "Bu senin kullandığın infazcı. Nathaniel."

Amca nihayet kıpırdandı ve teğmeninin mırıldanmalarını susturmak için elini kaldırdı. Sonra önündeki Roor'u işaret etti.

Evan refakatçisinin etrafından dolanmak zorunda kaldı, sonra da ön tarafa geçebilmek için yardımcı masanın ve diğer erkeklerin ayakkabılarının arasındaki pistte sıkışıp kaldı.

"Bunu nereden biliyorsun," dedi Amca.

"Olduğunu gördüm." Evan burnunu ovuşturdu. "Adamın arazisinin dışındaydı. Taşrada."

"Orada ne yapıyordun?"

"Mickey onu görmeye gitmek istedi." Evan gözlerini sildi. "Onunla bir işi olduğunu söyledi. Mickey'e gitmemiz gerektiğini söyledim. Dinlemedi ve ben de bunu gördüm."

"Onu gördün."

"Mickey... bıçaklandı."

İlk olarak boğaz kesme olayı vardı. Ama bunun gerçekten bir önemi var mıydı? Amca soluna baktı. Sağına baktı. "Yeğenim bıçaklandı."

"Karnından," diye ekledi Evan.

"Ve sen buraya bana bunu söylemek için geliyorsun." Amca yine ayaklarının dibindeki Roor'u işaret etti. "Bu kulübe."

Evan VIP bölümündeki diğer yabancılara göz gezdirdi. Yüksek sesli müzik eşliğinde içiyor, gülüyor ve seks yapıyorlardı.

bir tür mahremiyet örtüsü. Ama amcası, aile sınırları içinde olsalar bile onu küçük düşürmenin bir yolunu bulurdu.

"Ha?" Amca kulağını tutup öne doğru eğilirken, "Seni duymadım," dedi. "Seni duymadım."

"Tabii ki sana söylemek için buradayım. Bu konuda bir şeyler yapmak isteyeceksin. Yani, o... senin yeğenin."

"Bu adam." Amca başını diğer kuzenlere doğru salladı. "Yeğenime inanabiliyor musun?"

Adamın çevresinden bir tür homurtu yükseldi. Ve sonra... hiçbir şey. Hiç kimse, Amca bile, hiçbir şey söylemedi.

"Anlamıyorum." Evan elini tekrar gözlerinin üzerinde gezdirdi. "O adamın yanına kâr kalmasına izin vermeyeceksin. Değil mi?"

Amca ayağa kalktı ve özel dikim ceketinin iki yarısını düğmelerini iliklemeden bir araya getirdi. "Seni aptal orospu çocuğu. Buraya gelip kıcını okşamamı bekliyorsun. Ödül mü istiyorsun? Yeğenimin ölümünü izlediğin için mi? Defol git buradan." Amca, Evan'ın göğüs etine iki tane 1nger sapladı. "Gördün mü? Neden sorunun icabına *bakmadın*? Birimizi öldüren pisliğin kellesi nerede?"

Her talep, o 1ngers'ın başka bir yumruğuyla noktalandı. Gözleri yanarken Evan, "Anlamıyorum..." diye mırıldandı.

"Sen lanet bir korkaksın. Olay olduğunda bir şeyler yapmalıydın, ama kaçtın, değil mi, seni küçük pislik. Kanı gördün ve pantolonunu ıslattın. Tanrım, kız kardeşim bunu görmek için hayatta olmalıydı. Kuzeninin öldüğünü gördü ve hiçbir şey yapmadı diye sırtı sıvazlansın ve lanet olası bir pislik olsun istiyor." Amca çenesini öne doğru itti. "Siktir git gözümün önünden. Ben *senin* hakkında bir şey yapmaya karar vermeden önce."

Evan tökezleyerek uzaklaştı, teğmenlerin ayaklarına takıldı ve Diğer adamların, amcasının saygısını kazanmış gerçek adamların küfürleri. Çukurdan çıkmak için küçük merdivenleri tırmanırken, kar botunun burnunu kaptırdı, sert halıya düştü ve kahkahalar duydu.

Kendini Roor'dan çekerek, kulağındaki o alaycı sesle ileriye doğru dirsek attı, o kadar yüksekti ki müziği bastırdı, o kadar yüksekti ki aşağılanmadan gözleri kör oldu... ve bildiği bir sonraki şey, tekrar

Kulübün önündeki kaldırımında. Soğuktan titreyerek gökyüzüne baktı. Hiç yıldız göremedi. Bunun nedeni hâlâ fırtınadan kalma bulutlar mıydı yoksa sokaklardan ve binalardan gelen ışıklar mıydı, emin değildi.

Büyük ihtimalle ağladığı için görüşü bozulmuştu.

Titreyen bir eliyle Mickey'nin tokatladığı yanağına dokundu. Sonra annesini hayal etti, yatağında solmuş, dudakları tavandan amcasının ve kuzenlerinin oturduğu koltuklara düşen soluk mavi ışığın rengindeydi, tüm o adamlar oturuyor olsalar bile ondan çok yukarıdaydılar.

Sonunda... Mickey'nin bıçağın kendisine saplanmasıyla sarsıldığını hatırladı-

Evan kusmamak için bir elini ağzına kapattı.

Kahkahalar başını döndürdü. Kendi yaşlarında bir grup adam ona doğru yürüyordu ve kulüp kıyafetleri giymişlerdi, takım elbiseleri ailesininki kadar şık değildi ama giydiği kot pantolon ve kayak ceketinden çok daha iyiydi. Sakallarını kasıtlı olarak çenelerinde gölge haline getirmiş olmaları ve aynı uzun saçlara sahip olmaları, etnik kökenlerindeki farklılıklara bakılmaksızın, karizmatik bir altılı pakette gelen raftan bir şey olan markalı bir set gibi görünmelerini sağladı.

Seçimle gelen bir aile.

O bile yoktu.

Onlar yanından geçip giderken, bir süredir ertelediği karar, midesini bulandırdı ve telefonunu çıkardı. DM'lerine girerek yukarı kaydırıldı ve en az iki haftadır tekrar tekrar okuduğu konuşmayı yeniden okudu. Ve zaten ezberlemiş olduğu her satırla birlikte, bir uçurumun inşa edildiğini fark etti. Kelimesi kelimesine uçurum inşa edilmişti ve şimdi, öyle görünüyordu ki, büyük uçurumun kenarında duruyor, gizemleri içinde yaşadığı dünyadan daha güvenli ve rahatlatıcı görünen bir uçuruma bakıyordu. İçinde doğduğu dünyadan.

Sarsıntı durduğunda atlamaya karar verdiğini anladı: Bir metin yazarken elleri tamamen sabitti ve önemli bir şey olduğunda genellikle yaptığı gibi metni iki kez okumadı.

Yanıt hemen geldi.

Evan telefonunu cebine geri koydu ve gözlerini sildi.

Sonra göz kapaklarını sıkıca kapadı, nefesini tuttu ve doğruca tra c ' a koştu.

ONUNCU BÖLÜM

Nate'in Nalla'yı kulüpten çıkarken takip etmeye hiç niyeti yoktu. Ama Evan'ın, amcasının üç parçalı haydutlarından biri sayesinde kadife ipten içeri girmesini izlerken, işte *oradaydı*, kendi çıkışını yapıyordu. Nate onu fark etmek istememişti ve onun da kendisini fark etmeyeceğine güveniyordu çünkü kamuflajın pek çok şekli vardı ve o da kendini insan denizine bırakıp gitmişti.

Yeterince iyi değil.

Gözleri onu bulmuştu ve sonra ona yaklaşıyor gibi görünüyordu. Onu ne için isteyebileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bilmek istemiyordu, bu yüzden geri çekildi. Ve kadın avlanmaktan vazgeçip çıkışa yöneldiğinde, gitmesine izin vermeliydi. Nereye gittiğinden ona ne? Tek başına. Gece yarısından sonra. Etrafta dolaşan erkeklerin neredeyse *daha az* tehlikeli olduğu şehrin bir bölümünde-

Kendini kaldırımında bulmuştu.

umursamadığı bir kadının korumalığını yapıyordu.

"*Lanet* olsun."

Bathe'den uzaklaşırken kendi kendine bunun sadece o her nereye gidecekse oraya gidene kadar olduğunu söyledi ve onu çok yakından takip etmemeye dikkat etti; böylece posta pulu etekli ve meme uçları pembe parıltılarla süslü bir kadın yoluna çıkıp geri çekilmeyi reddettiğinde

Görüş alanını kaybetmek istemediği için, sert mermiyi yolundan itti.

"Benim için çok mu iyisin?" diye tiz bir talep geldi. "Bunu istemiyor musun, kaltak?"

İnanılmazdı. İhtiyacı olan son şey Nalla'nın kargaşayı kontrol etmek için arkasını dönmesiydi-

Omzuna bir çanta asmış tıknaz bir kas yığını araya girdi ve Nate'in oIense'e karşı insan kalkanı oldu, bazı yatıştırıcı hey-baby'lerle ego gevşekliğini topladı ve muhtemelen çabalarından bir oral seks almak istiyordu. Bu işi hallettikten sonra Nate tekrar yola koyuldu ve Nalla'nın bir sonraki ara sokakta ortadan kaybolmasını ve böylece hayatına devam edebilmeyi umuyordu.

Hayır. Acelesi yoktu.

Ama çok da vicdanlıydı. Kadın, ister ara sokak olsun isterse trafik ışığı olan düzgün bir yol kavşağı olsun, her blok kavşağında durup her iki yönü de kontrol etmeye dikkat ediyordu ve bu, gelen arabalar veya yayalar lehine trafiği durduran kırmızı bir ışık olmasa bile geçerliydi.

Dostum... güzel hareket ediyordu. Hareket halindeyken, adımları iyi ve uzundu ve başını aşağıda tutuyordu, rüzgar at kuyruğunun etrafında esiyordu. Parfüm kullanmıyordu. Yumuşatıcı, doğal şampuan ve tamamen kendisiyle ilgili bir şey gibi kokuyordu.

Kendine derin nefes almadığını söyledi-

İç cebindeki aralıklı bir titreşim göğüs kafesini dört kez gıdıkladı ve sonra kesildi. Titreşim hemen tekrar başladığında ne olduğunu anlamıştı: Babası, Shuli'nin Tesla'daki küçük atlıkarınca gezintilerini yetkililere bildirmesinin ardından Kardeş'in gönderdiği mesajla ilgili arıyordu. Temizlik çoktan başlamıştı ama Murhder'in konuşmak istediği konu bu değildi.

Nate ikinci kez sesli mesaja yönlendirdi.

Üçüncü kez çalmaya başladığında telefonunu çıkardı - Murhder değil. Üvey annesi Sarah.

O durdu, onun thumb gezinme üzerinde ve Ekran.
Yapma Cevap o.

Donotanswerit-

"Merhaba," dedi.

Bir sessizlik oldu, sanki şaşırmış gibiydi. "Ah, Nate? Selam."

Biri diğetine bağırırken gözleri sokağın diğere tarafına kaydı.

Sadece birkaç insan Market'te kırmızı ışıktaki geçerken iğrençlik yapıyordu. Muhtemelen Bathe'ye gidiyorlardı. Bu gece Caldwell'deki herkes gibi.

Yeniden odaklandı. "Ne oldu?"

"Ben sadece... iyi olup olmadığını bilmek istedim."

Vücuduna bir göz attı. Ceketinin altında kanama vardı; kolunun üst kısmında sadece yüzeysel bir sıyrık vardı ama ıslaklığı hissedebiliyordu. Kötü durumdaki sağ dizi sızlanıyordu ama buna alışkındı. Göğsünde hava yastığından kaynaklanan bir morluk vardı ve yuvarlandıklarında Tesla'nın tavanına çarptığı için başının tepesinde bir darbe ağrısı vardı.

O da açtı. Yemek için... ve kan için.

Ve biraz da başı dönüyordu. Bu da o kadının peşinden giderek burada ne yaptığını açıklıyordu: Sarsıntılar insanları aptallaştırır.

Aptal-er. "Evet,

ben 1ne."

"Baban seni arıyor."

Bahse girerim, diye düşündü.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Nate. "Hiçbir şey değildi. Dinle, gitmem gerek. Sahadayım."

"*Savaşıyor* musun? Kazadan sonra mı?" Annesinin sahte sakinliği kaybolmaya başlamıştı, boğuk bir ses bağlantıda dalgalanıyordu. "Nate, içeri gel de Doktor Jane sana bakabilsin. Emniyet kemeri takmıyormuşsun ve..."

Annesi o eski, tanıdık tavşan deliğinden aşağı inerken gözlerini kapadı ve Shuli'ye söylediklerinin aynısını kadına söyleyecek cesarete sahip olmayı diledi. Onu Sarah ve Murhder doğurmamıştı; ikincisi Nate'in hapsedildiği laboratuvarı bastığında ve tesiste çalışan bir insan olan ilki ona ne yapıldığını keşfettiğinde gönüllü olarak üstlendikleri bir sorumluluktaki.

Onları itmeye devam ederse, er ya da geç gitmelerine izin vermek zorunda kalacaklardı, çünkü sadece duygular için yıpranma yasası geçerliydi. Ya da en azından öyle olmalıydı.

"Emniyet kemeri takıyordum," diye araya girdi. "Ve bunu arabanın bilgisayarından doğrulayabilirsiniz."

"Nate," diye fısıldadı. "Lütfen."

Lütfen ne, diye düşündü.

"Gitmem gerek-"

Omzuna aniden gelen yumruk onu öne doğru savurdu, telefonu elinden fırladı ve kaldırırma çarparak kırıldı.

"Nasıl istersin, pislik? Ha? Kadınları itip kakmanın iyi bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nate öfke nöbeti geçiren eli çantalı buldog insana döndü. Parlak zırlı şövalye, squat rafı arayan bir spor salonu kardeşiydi, tüm roid kasları ve kulakların arasında fazla motor yoktu, öyle görünüyordu - yoksa bu lght'ı seçmezdi. Çıkık çenesi ve parfümüyle muhtemelen kız arkadaş aramak zorunda kalmayacaktı ve göğsünde parıltılar olan kadının altı yaşında olduğu göz önüne alındığında, bu kahramanca yüzleşmeden sonra çok fazla aramak zorunda kalmayacaktı.

"Bunun iyi olduğunu mu sanıyorsun, göt herif? Cevap ver bana, amcık-" Adam avuçlarıyla tekrar ileri doğru yumruk atmaya başladı.

En fazla bu kadar ilerleyebildi.

Kalın bileklerin her ikisini de kavrayan Nate, bir dönüş ve itme hareketi yaparak adamı yüzüstü, kolları arkada, akşam için kapalı olan bir restoranın ön tarafına doğru sıkıştırdı. Azı dişleri aşağı doğru inerken ve üst dudağı seğirirken, Nate'in aklına uçuruma çok yaklaştığı düşüncesi geldi. Ama kendi öfkesine "whoa-Nelly" çekecek kadar umursamadı.

Yüzünü yaklaştırarak alçak sesle, "Bu gece bunu *gerçekten* yapmak istiyor musun?" dedi.

Kalın boyunlu insan hareket etmedi. Nefes almadı, konuşmadı. Gözleri şişirilmiş omzunun üzerinde buluştuğunda sanki zamanda donmuş gibiydi.

Sonra tekrar, Nate gerçekten de adamın boğazını parçalamak istedi. Tam burada, kaldırırmda, etrafta bu kadar insan varken. Neredeyse kanın tadını alabiliyordu.

Ve belli ki bu mesaj alınmıştı. "Sen söyle ona!"

dedi kadın. "Bu doğru!"

Sanki fiziksel çatışmalarda üstünlüğün nasıl işlediğini anlamıyormuş gibi.

"Nesin sen?" diye fısıldadı adam.

Nate'in dişçilikle ilgili bazı sert donanımlar gösterdiğine şüphesiz yoktu. Ama bu da onun umurunda değildi.

"Kadını alabilirsin," dedi usulca, "ve buradan defolup gidebilirsin. Ya da bunu yapabiliriz, sen ve ben. Seçim senin. Şimdi yap."

Baskıyı gevşetir gevşetmez, adam dışarı fırladı ve korna sesleri arasında arabalardan kaçarak, du e çantası at yarışının son ayağındaki bir jokey gibi kışını tokatlayarak tren yolunda koşmaya başladı.

Yarı çıplak kadın şaşkınlık içinde kalkışa baktı. Nate ona,

"Seni ittiğim için özür dilerim," dedi.

"Ah..." Tekrar ona baktı, kaşları korkması gerekip gerekmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi çatıktı. "Ona ne söyledin?"

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başı yavaşça ileri geri gidip geldi. "Hayır, bildiğimi sanmıyorum." "Banyoya gitsen iyi olur. Üşütmek istemezsin."

"Tamam. Bunu yapacağım."

Nate başıyla onu selamladı ve sonra Nalla'ya doğru baktı. Her nasılsa onu ya da insanları fark etmemişti.

Bırak kadın gitsin, dedi kendi kendine.

Eğilip telefonunu eline aldı ve hâlâ çalışıyor olması içini rahatlattı. Aptal izine devam ederek uzaklaştığında, pembeli kadından bir daha ses çıkmadı. Belki de kış soğuşundan kurtulmak için evine gidip ayrılmayı akıl etmiştir. Bundan şüpheliydi. Yine de muhtemelen eve gidip Mickey Trix için bir çukur kazmaya başlamalıydı. Bunun yerine, kendisini hiç ilgilendirmeyen bir kadını izliyordu-

Bebek pudrası.

Burun deliklerini genişleterek, saldırganlığının düşmanın ortaya çıktığına dair bir tür koku alma yanılsamasına dönüşmediğinden emin olmak için derin nefes aldı. Ama sonra bir blok ötede bir 1gure'un Nalla'nın yoluna çıktığını gördü. İkili bir an birbirlerine baktı... ve sonra Nalla geri çekildi, lanet olası bir ara sokağa girdi, gözden kayboldu.

Daha küçük olan onu

takip etti. Tabii ki

takip etti.

Nate koşmaya başladı, deri ceketinin altındaki bıçaklarından birini -hayır, bir silah, silahlarından birini istiyordu- almaya çalışırken kaldırıma vuruyordu. Kaldırım kenarına vardığında köşeyi döndü ve 357 Magnum'luk el topunu tuğla kaplı kanaldan aşağı doğrulttu.

Sikeyim.

Avcı tam Nalla'nın önündeydi. Yani içinden geçen her kurşun doğrudan ona gidiyordu.

"Dişiyi istemiyorsun," diye seslendi Nate. "Benim için gel."

Daha küçük olanın başı döndü ve Nate onun ön yüzünün hızlı bir görüntüsünü aldı; beyaz derisinin arasından yüzünün zayıf kemikleri görünüyordu, beyaz saçları karanlıkta parlıyordu, gözleri kutsal olmayan beyaz ışıkla parlıyordu.

Ve sonra her şey ağır çekime geçti.

Her nedense bir bıçak avcının omuz hizasında bir kavis ızdı ve sonra o şey iki eliyle kendi boğazına sarıldı, tuttuğu bıçak asfalta düşüp sekerek uzaklaştı. Hortlak bir yay çizerek ileri atılırken, Nalla tam görüş alanına girdi ve... ohhh, kahretsin. Yüzü soğukkanlılığın ölü bir maskesiydi, yüz hatlarını bozan hiçbir korku ya da şok yoktu. Bir markette avokadoları bakıyor da olabilirdi-

Dişi o kadar hızlı hareket ediyordu ki, izini sürmek neredeyse imkânsızdı.

Bıçağını iki katına çıkardı, elinde bir sopa varmış gibi gerildi ve büyük bir darbe indirerek bıçağı avcının kulağına gömdü. Gövde sola doğru sarsılırken korkunç sesler yükseldi ve kadın kabzayı sıkıca tutarak silahın kendini serbest bırakmasına izin verdi. Sonra da işi devraldı. Kafasının yan tarafına sert bir tekme atarak *ölümsüz* piçin yere yuvarlanmasına neden oldu ve kaldırıma çıkar çıkmaz onu sırt üstü iterek kalçalarına bindi-

İki gözünü de bıçakladı.

Nişan alması kesinlikle mükemmeldi, silahının ucu iki hızlı vuruşta gözün etini delip geçti. Bundan sonra avının üzerinde durdu ve hanerinden siyah kan damlarken gösterinin tadını çıkartıyor gibiydi. Kollar ve bacaklar sarsıntı ve sıçramalarıyla nihayet yavaşladığında, attan indi ve gösteriyi doğrudan göğsün ortasına bir son penetrasyonla bitirdi.

Parlak ışık parladığında ve *patlama* sesi duyulduğunda, parçalanmadan etkilenmemek için geri sıçradı ve sakin yüzünün ve kıvrak vücudunun ışığa karşı silüetini asla unutamayacağı bir şeydi.

Bunların hiçbirini unutmuyacaktı ve ne kadar tuhaftı ki, bir an için ruh ikizi olup olmadıklarını merak etti: İkisi de düşmanlarının boğazını keserek saldırıya geçmişti. Eğer bu uyumluluk değilse, neydi? Diş macunu kapaklarını ve uyku programlarını sikeyim.

Daha küçük olanın yaratıcısına geri gönderilmesinin yarattığı kızarıklık azalıp da ortalıkta sadece yanmış şekerleme ve ölü hayvan kokusu kaldığında, sakince ona döndü.

"Silahınızı indirmenizin bir sakıncası var mı? Tabii beni bir tehdit olarak algılamıyorsanız. Ki bu oldukça saçma olurdu."

Nate gözlerini kırıştırdı ve Magnum'una baktı. Sonra boğazını temizledi. "Benim için eğilir misin?"

"Ne?"

"Ördek."

Kadın kaşlarını çatı ve arkasına baktı. "*Lanet olsun!*"

Kadın asfalta doğru sıçrarken, adam arkasındaki gölgelerden çıkan avcıya iki kurşun sıktı. O şey bir patates çuvalı gibi geriye düştü, güm diye yere çakıldı ama iş bitmemişti. Onları ortadan kaldırmak istiyorsanız göğüs kafeslerine saplamanız, bir zamanlar kalplerinin bulunduğu boşluğa bir çelik parçası sokmanız gerekiyordu.

"Senin tarafından kesinlikle tehdit edilmiyorum." Silahını kılıfına sokan Nate kendi bıçağını çıkardı ve ayaklarının dibinde yüzükoyun yatan kadına baktı. "En ufak bir şekilde bile-"

Pop!

Tamam, bu ses hiç mantıklı gelmedi. Kim ateş ediyordu? "Nate!"

Kahretsin!"

"Ne?"

Kadın belini işaret ettiğinde, aşağı baktı ve her şey çok hızlı bir şekilde bulanıklaştı. Karnında garip bir şey vardı, sanki bir hayalet yemiş gibiydi.

Elini Hanes tişörtündeki kırmızı lekeye götürdüğünde taze bir sıcaklık ve ıslaklık hissetti.

Dizleri çözülmeye başlarken, "Her *zaman* karnımdan vurulmak zorunda mıyım?" diye mırıldandı.

Ve lanet olsun, az önce düşürdüğü adamın silahı vardı.

"Kaç," diye mırıldandı. "Buradan... çıkmalısın..."

ON BİRİNCİ ŞAFT

\Sadist, 1075 Cedar Post Road adresine ilk ulaşan kişi oldu. Karanlıkta yeniden şekillenerek huş ağaçlarının arasında hızlı bir içgüdü kontrolü yaptı ve radarına bir şey takılmayınca ağaç hattından dışarı çıktı ve iki katlı bir kulübeyle buluşmak üzere yükselen kış çayırına baktı. Yağan taze karla birlikte arazi vanilyalı bir pasta gibiydi.

İlerideki taş yapının her yerinde küçük yaşlı kadın yazıyordu. Dışarıdan bakıldığında, her gün fırında kurabiyelerin pişirildiği, her şeyin altında örtülerin bulunduğu ve temizlik işlerinin titizlikle ve elle yapıldığı bir yer gibi görünüyordu. Gerçek pencereler olmadığı için perdelerin hiç açılmadığı ve sanki tüm hızıyla devam eden bir operasyonmuş gibi çevreye yerleştirilmiş kameralar olduğu gerçeği?

Burada görececek bir şey yok. Yok. Yok.

Mükemmel karı mahvetmek yerine -çünkü onun bozulmamış doğası yer için bir güvenlik kamerası gibiydi- arka verandaya çıktı. Bundan tam üç saniye sonra bakır kilit uzaktan açıldı ve çelikle güçlendirilmiş panellerden ilkinin açtı. Dışarıdaki panel, ön giriş gibi her zaman mevsimine uygun bir çelenk asılı olan ahşap bir taklitte kaplanmıştı. Ötedeki kısa koridordaki diğer ikisinde kamuflaj yoktu çünkü neden zahmet edilsin ki? Eğer onlara ulaşırsanız ya hoş karşılanırdınız ya da öldürülürdünüz.

Her kilit onun için açıldı ve geçerken arkasından yeniden kilitlendi ve sonunda rustik masa ve sandalyeleri, Aga'sı ve derin karınlı porselen lavabosuyla mutfaktaydı. Bu gece bekleme salonunda siviller olmadığı için kahveleri ve Danimarkalıları getirmeye devam etmedi. Rütbeli biriydi ve kendi haline bırakılması en iyisiydi ve kimsenin ihtiyacı olan son şey, vişneli bir şeyi ve bir fincan kahveyi geri çevirdiği için pasta şefini ağlatmasıydı.

Karışık çeşitlerden oluşan bir kâsedden bir Granny Smith alarak siyah hançerini kınından çıkardı ve kapalı koridora giden yolu açarken bir yandan da bir şeyleri soymaya başladı. Erişimi kısıtlı, bombaya dayanıklı bu koridor yapının çelikle kaplı çekirdeğini oluşturuyordu ve koridora açılan dört sağlamlaştırılmış kapının yanı sıra en uçta da bir kapı vardı.

Seyirci Evi'nin ön yarısı, V'nin saha içi güvenlik personeli tarafından uzaktan kontrol edilen oda ve koridorlardan oluşan bir yapboz devresine bölünmüştü. Siviller ana girişten sağ taraftaki resepsiyona alınıyor, burada karşılanıyor ve kayıtları yapılıyordu. Daha sonra, Saxton'ın avukat ekibinin dava nedenlerini kaydettiği, hukuki ya da cezai bir sorun olup olmadığını belirlediği ve onlara bir dava numarası verdiği ya da izleyici bir çiftleşme ya da bir yavrunun kutsanmasıyla ilgiliyse, kurdeleli bir sertifika hazırladığı önemli triyaj odalarından birine yönlendirildiler. Zamanı geldiğinde, siviller "Gazap" filmini izlemek için geri götürülüyordu ve sonra solda, ön tarafta bulunan son odada izleyiciler, ister adli bir soruşturma, ister bir yavru makbuzu ya da bir tür tahsilat faaliyeti olsun, ne tür bir takip gerekiyorsa ya da Kral'ın mührünü taşıyan çiftleşme ya da kutsama belgesinin sunulması da dahil olmak üzere, elden çıkarılıyordu. Saxton süreci geliştirmiş, Tohr mekânları ve düzeni tasarlamış, Vishous da her şeyi güvenlik, izleme ve eski moda bubi tuzaklarıyla donatmıştı. Çok sayıda kapı ve koridor vardı. Çok sayıda özel saha güvenlik personeli. Merkezi kapalı koridorun etrafında çok sayıda hareketli sivil. Karşı savunmak için tetiklenebilecek bir sürü gizli şey her türlü saldırgan.

Her şey Rahvyn'i Wrath gibi davranarak korumakla ilgiliydi.

Ve geçici bir önlem olarak kullandıkları güvenli evden taşındıklarından beri son on yıldır iyi işliyordu. Sivillerden herhangi birinin bildiği kadarıyla, Kral'la olan görüşmeleri her zamankinden daha iyi yürütülüyor, daha iyi takip ediliyor ve daha verimli geçiyordu. Ve hiçbirisi otuz yıl önce her şeyi değiştiren patlamayı bilmiyordu. Darius'un eski ana konutunun onarımına hemen başlanmış, arka giriş *Doggen* marangozları tarafından bir gün içinde yeniden inşa edilip boyanmış, mahalledeki insanlara ve soruşturmaya gelen polislere bunun bir gaz kaçağı olduğu bahanesi uydurulmuştu.

Kral'ın öldürüldüğü gerçeği uzun zamandır korunan bir sırdı - o kadar uzun ki, gerçek Gazap'ın türün üyelerini gördüğü, anlaşmazlıklarına arabuluculuk ettiği ve dönüm noktalarında kraliyet lütfunu bahsettiği geceler Eski Ülke'de yapılan bir şey gibi görünüyordu. Hatta ikinci nesil gençler bile gerçeği bilmiyordu. Bu olay olduğunda hepsi küçük birer çocuktu - Bitty hariç. Ama onun anıları değiştirilmişti çünkü yalanı yaşamak onlar için daha güvenliydi.

Bunu bilen tek kişi L.W.'ydi. Ne de olsa Kral ve Kraliçe'nin toplum içinde birbirlerine karşı resmi davranmaları bir şeydi. Annen her gece yalnız uyurken?

Rahvyn ve Beth, L.W.'nin dizginleri ele alabilmesi için türü pek çok yönden kurtarmıştı. Yine de baba oğul gibiydi. Erkeğin tahtla hiç ilgisi yoktu. Tek istediği savaşmaktı ve her gece daha da pervasızca zar atıyordu. Belki de bu yalana sonsuza dek saplanıp kalmışlardı - ve sonsuza dek derken, birisi Wrath'ın iki bin yaşında falan olduğunu ve vampirlerin yaşamlarının sonunda sergiledikleri keskin düşüşten hiçbir belirti göstermediğini fark edene kadar.

Yanlıştı, tamamen yanlıştı. Tüm bu lanet şey, ama ne yapabilirdin ki?

Lesser'ları öldürmekten başka tabii ki. Ve Lash'i avlamaktan.

Bir öfke dalgası Z'nin göğsüne saplanırken, telefonundaki saate baktı ve sonra elma soyma işine geri döndü. İşini bitirdiğinde parlak yeşil spirali çöp kutusuna attı ve meyvenin yuvarlak kabuğuna ilk vuruşunu yaptı.

Aynı anda hem tatlı hem de ekşi, azı dişi çıtırtısı tatmin ediciydi. Aatan bir şeker, belki kan şekerini yükseltir ve huysuzluğunu biraz azaltırdı.

Sssz duvara dayalı birkaç tabure vardı ve diğerlerini beklemek için bir yük aldı. Kardeşliğin acil bir toplantısına takılıp kalmış olması -ki bu hiç de acil bir durum değildi çünkü her zamanki gibi kötü bir şey olmuştu ve erkek Nate de bu işe karışmıştı- gecenin gidişatını etkiliyordu. Çok tanıdık, yanardöner beyaz bir Tesla'nın lanet olası dört şeridin ortasında durduğunu, bir polis robotu tarafından yaklaşıldığını ve ardından susturucusu olmayan bir silahtan kolluk kuvvetleri robotuna bir kurşun sıkıldıktan sonra havaya uçtuğunu izlediğinde sadece on dakikadır şehir merkezindeydi.

"Bu noktada işler boktan bir hal aldı..." diye mırıldandı dişleriyle siyah bıçağı bir dilim daha keserken.

Botun devriye arabasını bir Roma mumuna eviren acil servis ışık gösterisi sayesinde bir anlığına kr olmuştu ve sonra Caldwell'in Sivil Koruma Protokolü'nn bir parçası olarak tetiklenen tüm lityum lambalar ve tra c enforcement kameraları nedeniyle istese bile Dodge'dan çıkamamıştı. Ondan sonra mı? Araba kazası. Salak Shuli kendi yarattığı felaketten kaçmak için gaza baştığında, Tesla bir simitinin önündeki kaldırıma atlamış, devrilmiş ve tavanında bir karnaval kaykayı gibi kaymaya başlamıştı.

Doğal olarak Z'nin gidip Tweedle-twat ve Tweedle-twit'in iyi olduğundan emin olma zorunluluğu vardı, böylece kafalarını kendi elleriyle ezebilecekti. Koşar adımlarla yola koyulduğunda, ayak sesleri ve tekrarlanan sikişler Tesla'daki iki pisliğe atacağı dayağın kalp atışlarını oluşturuyordu ve daha görseller bunu doğrulamadan önce içeride iki kişi olduğunu biliyordu. Shuli rahat yaşayan bir aristokrat olabilirdi ama erkek, tahrik olmadan şehir merkezindeki bir caddenin ortasında bir robotu patlatacak tipte biri değildi.

Elbette, Nate yolcu tarafından sürünerek çıkmıştı ve Shuli adamı yere serdiğinde, polis olay yerine akın etse de, tetiği kimin çektiğine dair hiçbir soru işareti kalmamıştı.

Dahiler, Z onlara ulaşmadan kaçmışlar, bir ara sokağa dalmışlar ve şüphesiz oradan da kaçmışlardı. Tabii ki arabanın içine etmişlerdi. Shuli'ye anne ve babası öldükten sonra miras kalan parayla erkek, iki koltuklu arabayı kaldırımında bırakmayı göze alabilmişti ve evet, izini sürmek mümkün değildi.

Zaman içinde bazı şeyler değişti. Sahte New York Eyaleti kayıt çipleri değişmedi.

Ama mesele bu değildi. Kolluk kuvvetleri droidlerini bu şekilde hedef alamazdınız. Kardeşlerin ya da askerlerin CPD'nin dikkatini çekmek için olay yerinde bir ya da iki zihinsel fırçalama yapabileceği geceler geride kalmıştı. Bu lanet olası botlarla V ve F.T. Genel Merkezi'ndeki hacker ekibi ilgilenmek zorundaydı ve o bir avuç beyinsiz, Kardeşliğin sahip olduğu ve işlettiği tüm yerleri uzaktan izleyerek zaten yeterince uğraşıyordu.

Nate'in yaptığı dikkatsizlik bile değildi. Bu, nişanlılığın karışmama maddesine karşı kasıtlı bir davranıştı ve şimdi kardeşlerin hepsi bu akli dengesi yerinde olmayan salak hakkında bir toplantı yapmak zorundaydı. Dışarı çıkıp gerçek işlerini yapmak yerine. Ya da burada bulunup izleyicileri bizzat izleyerek işlerini yapmak yerine: Tohr'un emriyle tüm sivil randevular iptal edilmiş ve tüm Kardeşlik üyelerine burada toplanmaları söylenmişti.

Nate acımasız bir askerdı, sahada gerçek bir katildi. Ama bu saldırganlık kendini kontrol etmediğinde? İşe yaramazdan da kötüydü. İşleri yavaşlatan, insanların hayatını tehlikeye atan ve başkaları için iş yaratan bir karmaşaydı.

-

Bing-bing.

Neşeli çan sesiyle birlikte Z son dilimini aldı, yontulmuş çekirdeği fırlattı ve bıçağını bir bandanaya sildi. Sonra koridora baktı. Tohr da her zaman erken gelirdi-

Kasa dairesinin kapısı ardına kadar açıldı ve...

Ortaya çıkan şey karşısında ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Daha sonra, nasıl bildiğini merak edecekti. Koku mu? Bir çeşit moleküler tanıma mı? Ya da belki... köpekti.

George'un deri kaplı kalçasına doğru bastırışında bir şey vardı, sanki yan yana yürümek yerine koşum takımını kavrayan erkeği yönlendiriyordu.

Zsadist kara hançerlerini asla elinden düşürmezdi. Onları çok uzun zamandır çok farklı şekillerde kullanmıştı.

Hayatında ilk kez kılıcını düşürdü.

Silah boktan tekmelerinden birine çarpıp çelik parmaklı ucundan sekerken, o şeyi tamamen unuttu.

"Sen misin?" dedi yumuşak bir sesle, taburenin üzerinde kayarken. Biliyor olmasına rağmen.

"Z."

Wrath boştaki elini uzattı ve Zsadist sersemlemiş bir halde ilerledi, zihni karmakarışık.

Tohr'un Kral'ın -*gerçek* Kral'ın- arkasında durduğunu fark ettiğinde bunun bir rüya olmadığını anladı.

Böylece Gazap'ı yakaladı ve karşılığında o da yakalandı. Her nasılsa, büyük Kör Kral...

.. ölümden dönmüştü.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Nate dizlerinin üzerine çöktüğünde zaman yavaşladı ve Nalla, ikisinin bulunduğu yerden kaldırımdaki yanık izine ve göğsünden vurulmuş olan kişiye kadar ara sokakla ilgili her şeyi paralel *olarak* değerlendirdi.

Ve yine de kendi tetiğini çekmeyi başardı.

Nate'in sesi zayıftı. "Gitmelisin-kurtarmalısın... seni-"

Avcının gözleri, o şeyin yüzüstü kaldırıma düştüğü yerden ona dikilmişti ve elindeki silahı Nate'e doğru yeniden ayarlarken dudaklarını yukarı kaldıran gülümseme saf bir nefretti.

Kendi göğüs kemiği mükemmel bir hedefti.

Nalla bir kez göz kırptı. Ve bir, iki, üç adımda öne fırladı.

Dördüncüsünde, ayağını topa vurmak için açılı tuttu. Tam o sırada *daha azı* tetiği tekrar çekti-

Iskaladı. Tekmeyi ıskaladı.

Ve kurşun doğrudan Nate'in kalbine saplandı.

Nate bir nefes verip yana düştüğünde, etrafta dolanırken ayağı takıldı ve gördüklerini asla unutamayacaktı... Ağzından kan gelirken ve kirli karın üzerine ölü bir bedenin sıçrayışıyla inerken Nate ona ve sadece ona odaklandı.

Daha önce hiç çıkarmadığı bir ses çıktı içinden ve hiçbir şey görmedi, sadece beyaz bir öfke düzlemi. Dişlerini göstererek kendini

daha az, silahı tutan ele doğru gidiyor.

Ağzında kötü bir şey tadana kadar bileğini ısırığının farkında değildi ve sonra ne yapacağını düşünmedi bile. Serbest eliyle dirseğini büktü, namluyu avcının yüzüne çevirdi ve bir çenesini tetik korkuluğuna soktu.

Mermi burun köprüsünden girdi ve vücut bir anda kendini toparladı, tüm kaslar senkronize bir şekilde kasıldı, siyah kan ve gri madde kafatasının arkasından dışarı fişkırdı. Bu sefer dalga geçmek yok. Sağ kolunu aşağıya doğru savurdu ve adamı sırtından bıçakladı.

Bu yeterli değildi.

Tanrım, ya daha fazla avcı olsaydı, ya destek olsaydı, ya

-

Gücü iki katına çıktı ve *daha az* kar yağan adamı kolundan tutarak soydu. Ceketini bir sarsıntıyla yuvarladı. Avlanma içgüdüğü normalde damarlarında dolaşan şeyin yerini alana kadar kabarmış olsa da avının beyaz yüzüne bakmadı.

Gözleri Nate'in üzerindeydi.

Avcının gövdesinin ortasına sapladığında, ışıktan kör oldu ve bir otobüs egzoz dumanı patlamasıyla bir anlığına sersemledi.

Ama sonra dağılan sığağın içinden sürünerek geçti. "Oh, Tanrım, Nate..." Sesi sadece bir vıraklamaydı. "Kimseyi çağırma-"

"Sen aklını mı kaçırdın-" "-Bir

dakikaya ihtiyacım var." "-

Kan kaybından ölüyorsun!" "-

Kan kaybından ölmüyorum!"

İkisi de aynı anda bitiş çizgisine ulaştıklarında, Nalla Tartışıyorlardı. Sokağın yukarısına ve aşağısına bakınca, başka bir *cüce* görünmüyordu. Etrafta ne kadar insan varsa Market Sokağı'nın kaldırımlarına çıkmıştı. Ve bu alakasız sokakta şehrin suç önleme sistemleri ya da meraklı gözlerle ve telefonlara sahip insanlar için pencereler tarafından izleme yoktu.

Teşekkürler.

Cep telefonunu çıkardı ve titreyen elleriyle düşürmemeye çalıştı -

Nate cep telefonunu ondan kaptı ve kaldırıma çarptı.

"Senin derdin ne be!" diye bağırdı. "Yardıma ihtiyacımız var-"

"Hayır-bana bir dakika *ver*. Hayır... ne olursa olsun... sadece..."

Öksürmeye başladı ve ağzından kan gelip çenesini beneklerken, kadın yerinden sıçradı. Ama nereye koşuyordu?

"Senin derdin ne be!" diye tekrar bağırdı.

"Sakin ol," dedi boğuk bir nefesle. "Bir dakika. Belki daha az. Hepsi bu kadar."

"Senin ölmen için!"

Ceplerini karıştırmak için ceketinin içine dalmaya başladığında, *siktir* et, diye düşündü.

Tabii ki onunla dövüşmeye çalıştı, çünkü o bir aptaldı. Ama şu anda iki yerinden kan kaybettiği gerçeğinin tek iyi yanı, gücünün uzun sürmemesi ve bir patty-cake-patty-cake vakası olmasıydı. Ve telefonunu buldu. Ekranı çatlamıştı ama avucunun içinde canlandı. O kadar çok kan kusuyordu ki, yüz tanımanın işe yarayacağından emin değildi-

Öyle oldu.

Bu sırada dudakları kıpırdıyordu ve giderek grileşen yüzündeki ifadeye bakılırsa, ona elinden geldiğince bağırdığı belliydi. Bu da delilikti. Hayatının son anlarını bir yabancıya düşmanca davranarak mı harcıyorsun?

Rehberine girdi, oradaki son girişe kadar. Yine de tüm aciliyetine rağmen, parmak ucu isim üzerinde tereddüt etti: *Zsadist*.

"Ailene son bir mesaj vermen gerekiyor," diye tersledi onu kalp atışları üç katına çıkarken.

Ara onu.

Ama bunu yapamazdı. Efendisi bir insanın ölüm kalım durumunda isteyebileceği en iyi insanlardan biri olsa da... burada ihtiyacı olan son kişiydi. Evin dışında olduğu için kendini kaybettiğini hayal edebiliyordu, bir de avcılar eklersek?

"Olmalısın-" Gözyaşları bu ismi bulanıklaştırırken sesi çatladı. "Ailene onları sevdiğini ve üzgün olduğunu söylemelisin. Tüm bu iletişimsizlik ve mesafe için."

"Ben... iyiyim..."

Bu hışırtılı ses onu kendine getirdi ve kolunu yüzüne sildi. "Peki ya bir kız arkadaş ya da bir sevgili. Tanrım, enerjini bana kızarak ve kendini aptal yerine koyarak harcamayı bırak."

Bu şefkatli, tamamen eleştirel olmayan not üzerine, yukarı kaydırды, bir aramayı tetikledi ve telefonu kulağına götürdü. Sonra Nate'e bakmaya devam etti -sanki bu hiçbir işe yaramayacakmış gibi? Sanki yapılacak bir şey varmış gibi? Onu hayata döndürmek mümkün değildi. Göğüs kompresyonu yaparak içindeki delikleri tıkayamayacağından emindi.

Bir erkek sesi spiralini kesti. "Nate?" "Nonoit'sNallayougottahelpmehe's-"

"Yavaşla," dedi Dr. Manny Manello. "Bu kim?"

"N-n-nalla-o vuruldu. Göğsünden ve karnından. Ölüyor! Bir ara sokaktayız-"

Yumuşak bir küfür duyuldu. "Dinle, benim için derin bir nefes al-" "Hemen gelmen gerek! Pazar arasında-"

Tam bu sırada Nate bir tür nöbet geçirdi, gövdesindeki spazmlar onu büktü ve kaldırımında yan çevirdi. Açık ağzından fışkıran kan havada bakır rengi bir çiçek ve kirli kar üzerinde kırmızı bir leke oluşturmuştu ve gözyaşları tekrar görüşünü kaplarken, kendini toparlaması gerektiğini biliyordu.

"Market Sokağı'ndayız. Bu çağrıdan yerimizi öğren-"

"Güvenli bir yere gidebilir misin? Eğer yapabilirsen maddeleşmeni istiyorum-" "Siktir et! Gelip onu kurtarmalısın-"

"O iyi olacak."

İfade o kadar sert ve soldan gelmişti ki, telefonu kulağından çekip arızalı olup olmadığını anlamak için Samsung'u kontrol etti. Adam birdenbire adının sonundaki doktor kelimesinden hoşlanmadığına mı karar vermişti?

O şeyi tekrar yerine koydu. "*O ölüyor!*"

"Hayır, değil. Bak, sen onu bırak, ben de şimdi birini göndereyim-"

"Gitmiyorum ve iyiyim, buraya gel! Buraya birini getir!"

Boğuk bir ses yükseldiğinde Nalla telefonu bıraktı ve Nate'in yüzünü ellerinin arasına aldı. Onu daha önce fark ettiği zamanı düşündü, dışarıda

kulübün önünde. O büyük sallanan penis enerjisinden tekrar rahatsız olmak için her şeyini verebilirdi. Buraya nasıl gelmişlerdi? Tüm bunlar neden olmuştu?

Bu onun hatasıydı. Eğer bu gece dışarı çıkmasaydı, o-

"Benimle kal amına koyayım," diye boğuldu. "Yardım geliyor. Yoldalar."

"Fark etmez..."

O mavi gözler yukarı doğru döndü ve onunkilere yapıştı. Sonra kan lekeli dudakları griye döndü. Çok az nefesi, çok az yaşamı kalmıştı.

Nate usulca son sözlerini fısıldadı: "O kadar güzelsin ki... sana bakmaktan nefret ediyorum."

Bir şok şimşegini içine çekti. Ama bunu takip eden bir şey yoktu. Gözleri yuvalarında geri yuvarlandı ve derin bir nefes çekti, bunu herhangi bir öksürük takip etmedi. Bunu hiçbir şey takip etmedi.

Gözyaşları adamın kanlı yanaklarına düşmüştü ve artık o da nefes almıyordu. "Nate...?"

Ondaki durgunluk dünyayı çığlık atarak durdurdu, göğsündeki hareketsizlik onun da kalbini durduran türden bir şeydi.

"*Nate.*" Sanki o kadar güçlüydü de onu Solukluk'tan geri çağırabilirdi? "Çok özür dilerim..."

Onu kucağına aldı, ağır gövdesini kucağına kaydırıp ve kendini ona sardı. Gözlerini sıkıca kapatırken, o ilk sözleri tekrar hatırladı ve çığlık atmak istedi. Söyledikleri bir başlangıç noktasıydı, her şeyi değiştirebilecek, beklenmedik bir itiraftı.

Nefret onun içinde derin bir yara açmıştı. Savaş, hayatının büyük bir kısmına dokunmuş olsa da her zaman çok uzakta görünmüştü.

Şimdi ensesinde nefes alıp veriyordu. Özellikle de o silahı nasıl tekmelemeye çalıştığını, ayağının ıskaladığını, hep ıskaladığını durmadan tekrarlarken. Onu kendisi de vurabilirdi-

"Burada ne *haller* dönüyor?"

Nalla başını kaldırdı. Babası uzun boylu, güçlü, siyah deri ve siyah kılıçlar giymiş, yaralı yüzünde tek eli arkasında tüm Lessening Topluluğu'nu öldürmeye hazırmış gibi bir ifadeyle karşısında duruyordu: Zsadist her zaman olduğu gibiydi ve belki de bu yüzden ve kesinlikle

Silahın yönünü değiştirmeyi başaramayınca olanlar yüzünden Nalla çok ama çok uzun zamandır olmadığı kadar gençleşti.

Sesi küçük ve yumuşaktı, bir çocuğunki gibiydi. "O öldü, baba. Aman Tanrım, o öldü ve bu benim hatam-"

"Burada ne yapıyorsun?" Sonra Zsadist elindeki telefonla asfaltı işaret etti. "Kaldırımda *daha az* kül mü var? Ve sen *bununla* ne yapıyorsun?"

Nalla'nın beyni o kadar kötü çalışıyordu ki, adamın sözlerini tutarlı bir anlama bağlayamadı. Yine de adamın Nate'den cansız bir nesne olarak bahsetmiş olabileceğine dair bir his vardı içinde.

"Anlamıyorum-"

"Ayağa kalk." Efendisi kolundan tuttu ve Nate hâlâ kucağında olmasına rağmen onu ayağa kaldırmaya çalıştı. "Hemen şimdi maddesizleşmeni istiyorum-"

Kıpırdamayı reddederek onu tutmaya çalıştı. "Nate öldü-" "Çok şanslı olmalıyız."

Bir lastik bandın gerilmesinden sonra geri çekilmesi gibi, zihni konuşmaya ayak uydurdu ve öfkesi de öyle.

Nalla kolunu kurtardı. "Ne dedin sen?"

"Beni duydun." Zsadist telefonuyla mesajlaşmaya başladı. "Şimdi git buradan ve bırak temizliği ben halledeyim-"

"Hayır."

Babası dondu kaldı ve ekrandan başını kaldırıp baktı. "Affedersiniz."

"Onu bırakmayacağım." Nate'in omuzlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı, beyaz tişörtündeki kırmızı lekeler görmek yerine duyduğu bir şey gibiydi: Ucuz kumaşa işlenmiş çığlıklar. "Buradan ayrılmayacağım."

Uzakta, trenlerin gürültüsünü, Market Caddesi'ndeki insanların kahkahalarını, çalan bir araba alarmını duydu. Ama bunların hiçbirinin önemi yoktu. Sadece taze kanın kokusunu alabiliyor ve öfkesinin sıcaklığını yüzünde hissedebiliyordu. Ve efendisinin gözleri her zamanki sarıdan, Azalan Toplum'daki her şey kadar şeytani görünen bir siyaha döndüğünde bile etkilenmedi.

"*Evine git.*"

Başını yavaşça sallayarak, kırılan bir sesle, "Seni bu yüzden aramadım," dedi.

"Manny ameliyata girmek üzereydi ki sen bu saçmalıkla onun sözünü kestin. Şimdi, sorunun değil çözümün bir parçası olacak ve bu sokaktan defolup gidecek misin-"

"Artık seni dinlemek zorunda değilim. Ve onu bırakmayacağım."

O şeytani gözler Nate'e kaydı ve sonra tekrar onun yüzüne döndü. "O senin için kim?"

"Seni ilgilendirmez. Tıpkı hayatımın geri kalanının seni ilgilendirmediği gibi."

"Sen benim kızımsın."

Bir ömür boyu sürecekmış gibi görünen bir duraklama oldu.

"Ama senin tek umursadığın *Shellan* ve savaş."

"Bu da nereden çıktı?" Zsadist Nate'e başıyla onay verdi. "Kafana bir şeyler mi sokuyor?"

"Ne? Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Belli belirsiz, bu hesaplaşmanın uzun zamandır yaklaşmakta olduğunu fark etti. Sadece ikisinin, çok az tanıdığı bir erkeğin kalıntıları üzerinde bir kız/baba kapışması yapacağını asla tahmin edemezdi.

O siyah gözler kısıldı. "Bu adam senin hayatını mahvetmeye değmez."

"Birincisi, o öldü, bu yüzden rahatlamadın mı? Ve ikinci olarak, sen Hayatımı bir arada tutmaktan sorumluyum ve bundan sonra -fikrini bile istemiyorum-"

"Bu gece zaten bir arkadaşını öldürmeye çalıştı, şimdi de kız arkadaşını mezara sokmaya çalışıyor. Lanet olası bir el bombasıyla da çıkıyor olabilirsin - *gerçekten* bu kadar sıkıldın mı?"

"*Sıkıldın mı?*" diye bağırdı ona. "Belki de sadece bir hiç olmaktan sıkıldım. destansı bir aşk hikayesinin dipnotu!"

"Öyle olduğunu mu sanıyorsun?" Babası sol tarafa baktı. Arkasına dönüp baktığında, kızının onu hiç görmediği kadar suratsızdı. "Bu küçük zinger'ı paylaşmak için ne kadar bekledin?"

"Yıllar." Nate'in omuzlarını yana yatırdı ve ayağa kalktı. Çünkü göz göze gelebildiği kadar yakın olmak istiyordu. "Aslına bakarsan her gece beni evde kalmaya zorladın."

Babası avuçlarını havaya kaldırarak telefonu kırbaçladı. "Sana bunu yapmanı *hiç* söylemedim.

Sana bir kez bile yapman gerekeni söylemedim-"

"Ne demek istediğin *her zaman* açıktı."

"Burada lanet bir savaş var! Sana gösteriş mi yapıyordu? Büyük erkek olmak, birkaç *küçüğü* öldürmek, seni tehlikeye atmak-"

"İlk avcıyı buraya çektim. Nate ortalıkta yoktu. Onu ve desteğini öldüren de bendim. Ama aynı zamanda onun-" Sesi kesildi. "Ölmesinin sebebi benim. *Gerçekten* bu kadar zalim misin? Cesedi aramızdaki kaldırımında soğurken benimle dövüşmek için mi?"

Babasının ağzı kapandı, dişlerinin bir tanesi ses çıkarıyordu. Sonra kızın parkasının önüne odaklandı.

"Evet, bu *daha az* kan." Ağzını ve çenesini sildi ve ona avucunu gösterdi. "Ben de bir tane ısırdım."

"*Yapmadın.*" Yüzündeki tüm renk uçup gitmişti. "Nalla-"

"Gerçeklerin senin şablonuna uymaması berbat bir şey, değil mi?" Telefonuna başıyla işaret etti. "Ambulans isteyen o mesajı bitirecek misin? Çok geç olsa bile mi? Yoksa askerlerinden biri gibi hizaya gelmediğim için benimle tartışmaya devam mı edeceksin?"

"Burada olmamalısın."

"Beni kendin eğittin." "O kendini savunmak içindi."

"Evet, işe yaradı." Kot pantolonundaki kanlı karı fırçaladı. "Hâlâ buradayım, değil mi?"

Tek istediği ona haklı olduğunu itiraf etmektir. O *küçüğü* ara sokağa çekerek bir hata yapmıştı ve bu Nate'in hayatına mal olmuştu.

Ama ihtiyacı olan son şey kendini daha kötü hissetmektir ve bir şekilde babasıyla yaptığı her konuşma damarlarında öfke ve kalbinde acıyla sonuçlanıyordu.

"Sen buraya ait değilsin, Nalla."

Bingo.

"Ama Nate'in var mı?" diye çıkıştı. "Kurallar onun için farklı." "Çünkü o bir erkek."

"Hayır, çünkü onun için hiçbir zaman çok geç değildir-"

Aralarındaki yüklü havada patlayan soluk o kadar beklenmedikti ki, Nalla arkasında başka bir avcı görmeyi umarak döndü. Ama düşman o sesi çıkarmamıştı.

Asfalta düşen Nate doğruldu ve ağzındaki kanı silerken derin bir nefes daha aldı. Bacakları önünde, gövdesi kalçalarının üzerinde o kadar dik ve dik duruyordu ki, ipleri kuklacısı tarafından çekilmiş bir kukla gibiydi.

"Nate...?" dedi zayıf bir sesle.

Başını ona doğru çevirdi ve sonra ona bakabilmek için eğildi. "Sana söylemiştim. Sadece... bana bir dakika ver."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Koku korkunçtu.

Evan terk edilmiş binanın girişinde duraksarken burnunu sıktı ve kar botunun burnuyla cam kapıyı destekleyerek açtı. Doğru adresi biliyor muydu acaba? Tekrar dışarı eğildi ve numarayı teyit etmek için yukarı baktı. Evet, doğru adrestir. Ama seminer neden burada, bu köhne yerde olsun ki?

Tanrım, pis koku üç günlük bir suç mahalli gibiydi ve arkada şekerli kurabiye pişiren biri vardı.

Buranın sahibi her kimse ön kapıyı kilitlememesine şaşmamalı. İşleyen bir burnu olan herkes arkasını döner ve dışarı çıkar.

"Alo?" dedi karanlığa doğru.

Sesinin yankısı lobinin uçsuz bucaksız ve boş olduğunu gösteriyordu ve içgüdüsel olarak bir denizci gibi elini alnına götürdü, sanki güneş gözlerini kamaştırıyordu ve bu yüzden önündeki denizi göremiyordu. Tabii ki bunun bir faydası olmadı.

Sorun ışık eksikliğiydi.

Geri çekilerek etrafına baktı, Market Sokağı'nın bu dönemecinden fütüristik bir dünyanın ağaçları gibi yükselen yirmi katlı diğer binalara baktı. Koşarak indiği yol buraya ve sadece buraya çıkan bir sığır oluğu gibi görünüyordu, kaldırım taşları sadece onu bu kapıya, bu girişe ulaştırmak için döşenmişti:

Bunların hiçbirisi mantıklı gelmese de... hepsi ona kaçınılmazmış gibi geliyordu. O DM'yi gönderir göndermez ve bu adresi alır almaz ve yanıt olarak başka hiçbir şey almaz almaz, sanki kilitlenmiş gibiydi. Ya da belki de her şey Amca'nın kulübe gelmesiyle başlamıştı. Ya da daha önce Mickey arabada kulübeye doğru giderken.

Belki de her şey doğduğu ana kadar uzanıyordu; bir korkak olarak, sonunda cesaretini toplayıp gerçek bir erkek olmaya karar verene kadar dünyaya intihar etmek için gelmişti.

Yine de tereddüt etti.

Tam bir korkaksın.

Bunu ona hangi aile üyesinin söylediğini ya da özellikle bu geceye mi yoksa başka bir zamana mı ait olduğunu hatırlayamıyordu bile. Belki de kafasının içindeki kendi sesiydi bu, etrafındakilerden soğuk algınlığı gibi kaptığı ve içine attığı, gelgitin nihayet döndüğü, kabullenişin gerçekleştiği Ragellation.

Ve beraberinde daha önce hiç hissetmediği bir şey gelmişti: Öfke.

Sikeyim. Onlar.

"Alo?" diye tekrarladı karanlığın içinde.

Tanrım, bu *koku da* neydi-

Bing!

Bir dizi asansör kapısı açıldığında, boş alanın karşısında ışık parladı; aydınlatma, kırık dökük bekleme alanı sandalyeleri ve çöplerden oluşan boş bir şirket-Amerika manzarasını ortaya çıkardı. Otis'e gelince, çelik kutunun içinde vandallar tarafından parçalanmış aynalı panellerin kalıntılarından başka bir şey yoktu, sadece yırtık pırtık kalıntıları çerçevelerinde duruyordu.

Kafasında bu tekerlemeyle ileriye doğru bir adım attı ve sonra kapıyı bırakıp bırakmamayı ve arkasından kapanmasına izin verip vermemeyi seçmek zorunda kaldı.

Buraya geldiniz. İstediginizi, ihtiyacınız olanı alın.

Ses onun dışında bir yerden kafasına girdi, bu sefer hatırası yoktu, hatta bir alay bile değildi.

Birkaç hafta önce spor salonunda ona yaklaşan sarı saçlı adamı hayal etti, çok güçlü, çok yakışıklı, yaşayan ve nefes alan bir Ken bebeği, olduğundan daha fazlası olmak isteyen Evan gibi bir eziğe ne söyleyeceğini biliyor gibi görünen kişisel bir eğitmen.

Bu akşamki seminer Evan'ın tüm hayatını değiştirebilir, ona yeni bir bakış açısı ve topluluk kazandırabilir, ona destek ve daha büyük bir amaç sağlayabilir.

Peki neden tereddüt ediyordu? Aslında hiçbir şeyi yoktu. İşi yoktu ve varlığına tahammül eden tek kişi Mickey'di.

Kişisel antrenör onu istedi ama.

Ve ne büyük bir fırsat. Caldwell'de ortak iyilikleri için birlikte çalışan, düşmanlarını yenen ve kendi kaderlerinden sorumlu oldukları bir gelecek kuran gizli bir grup.

Ailesinin organizasyonunun böyle olması gerekiyordu.

Tek istediği buydu... diğerleri gibi ait olmak.

Bunu kendin için yap, dedi kafasının içindeki ses ona. Pişman olmayacaksın. Tüm hayatın değişecek, söz veriyorum.

Evan'ın ağırlığı yer değiştirmeye başladı ve sonra her şey oldu. Arka botunu kaldırdı ve kapının pervanesini serbest bıraktı, panel kemiklerinde hissettiği bir çınlamayla onu içeri kapattı-

Anında metal metale çarptı, bir kilit devreye girdi. Sanki tuzak kurulmuş ve rakun yakalanmıştı.

Evan arkasını döndü. Barı yumrukladı. Hiçbir yere varamadı.

Panik boğazına sıçradı ve bir şeyleri sarsıp tıkırdatarak kilidin açılmasını sağlamaya çalıştı. Birincisini kıvrarak, uzak taraftaki tahtalarla kaplı cama vurdu-

Telefonunun çalma sesi onu durdurdu.

Elleri titreyerek telefonu çıkardı ve cevap verdi. "Alo?" "Bu senin güvenliğin için. Sakın korkma."

Kişisel antrenörün tanıdık sesi onu rahatlattı. "Neredesin sen?"

"Ben aşağıdayım. Bodrumdayım. Asansöre bin."

Diğer adamın kendine güveninin altında bir güç akımı vardı ve Evan nefes verirken, hayatını daha iyi bilen birine devretmek çok rahatlatıcıydı.

"Seni bekliyorum."

Evan'ın gözleri, sadece kendisi için açık duran asansöre kaydı... çünkü burada isteniyordu. Burada önemliydi. Burada birileri ona başarı ve gelişim planı sunacak kadar önemli olduğunu düşünüyordu.

"Pekala," dedi.

Çağrı diğer uçta sonlandırıldı ve amcasının ve tüm o ikinci teğmenlerin küçümsemelerini düşündü. Kuzeninin öldürülmesi konusunda bir şeyler yapabilecek türden bir adam olmalıydı... ve kulüpte kendisine gösterilen saygısızlık konusunda bir şeyler yapacaktı.

Korkaklığı bırakmıştı.

"Bir asker, ölü ağırlık değil," dedi nefesinin altında. "Sen kendi kaderinin efendisisin, Evan."

Aydınlatmaya doğru ilerlerken ayaklarının altında bir çıtırtı duydu. Cam mı? Bir şeyin kırıkları, kesinlikle, belki de tahrip edilmiş olan aynalar ve kendisinden daha narin bir şeyi ezdiği için kabaran bir heyecan hissetti. Yağlı bir izi takip ettiğini fark ettiğinde egosunun yükselişi biraz sekteye uğradı ve botlarından birinin tabanını almak için durakladı. Bu leke her neyse, içinde her türlü ayak izi vardı, sanki giriş ile bodruma inen çelik kutu arasında düzinelerce insan geçmişti.

Bu onu daha iyi hissettirdi. Belli ki gurunun antrenman programı başarılı olmuştu. Vücut geliştiriciler gösteriş için bronzlaşmıyor muydu? Belki de spreyci bronzlaştırıcıydı.

Asansöre adımını atar atmaz kapılar kapandı ve bir çarpma ve iniş oldu. Bir başka *bing!* sesi alt kata vardığını duyurdu ve paneller ayrıldığında nihayet daha iyi bir ışık elde etti. Gördüğü şey...

Dudaklarından iniltili bir ses çıktı.

Siyah yağ, her yerde. Turuncu Home Depot kovalarında. Geniş açık alanın beton Roor'undaki su birikintilerinde. Gri badanalı duvarlara sıçramıştı. Ve pis koku burada çok daha yoğun, o kadar bunaltıcıydı ki burnunun içine işliyor ve onu içten dışa doğru öldürüyor gibiydi.

Sanki o her neyse onun deposuymuş gibi.

"Geldiğine sevindim."

"Alo?" Evan beton destek kolonlarının etrafını görmeye çalışarak konuştu. "Sen misin?"

"Tabii ki benim. Başka kim olabilir ki. Oradan çıkacak mısın?"

Kişisel antrenörün sesi alçak ve rahatlatıcıydı ve Evan adamla yaptığı ilk konuşmaları düşündü. Evan'ın spora başlamak için bir Yeni Yıl kararı vardı ve adamla daha ilk gece tanışmıştı. Kirpik

-Thomas Lashelle'in kısaltması olan Lashelle ona çok yardımcı oldu, ağırlıkları güvenli bir şekilde nasıl yapacağını öğretti, devam etmesi için onu cesaretlendirdi ve yeni bir sayfa açmaya çalışan çoğu insanın aşamadığı üç haftalık engele karşı onu uyardı.

Ve sonra teklif geldi. Spor salonunda özel müşteriler için özel bir egzersiz grubu. Evan bire bir koçluk için kaydolmamış olmasına rağmen davet edilmişti çünkü eğitmen onun takibinin çok iyi olduğunu söylemişti: Evan üç haftayı geride bırakmıştı. Artık üzerine inşa edilebilecek bir alışkanlık *temeli* -adam buna ne demişti, bir alışkanlık *temeli*- vardı.

Sorulduğu için onur duymuştu ve bir sürü başka adamla tanışmıştı. Bazıları güç kaldırıcılarıydı. Bazıları kalın omuzlu ve serseri kafalı, rahat sporculardı. Ve bir de o vardı. Ama Lash hiçbir zaman zorbalığı kabul etmemişti ve Evan fazla kaldıramasa bile kendini bir kez daha kanıtlamış olmalıydı.

Çünkü bu dönüşüm seminerine davet edilmişti.

Ama...

"Diğer herkes nerede?" Evan sordu. "Bu özel bir şey, sadece senin için."

Lash bodrumun karşısındaki sütunlardan birinin arkasından çıktı. Tavan ışıklarının altında, adamın sarı saçları beyaz görünüyordu ve egzersiz kıyafetleri yoğun bir siyahtı. Yakışıklı yüzü herkesin aynada bakmak isteyeceği türdendi ama insanlar üzerindeki etkisi gözlerinden, elmacık kemiklerinden ve çene çizgisinden çok daha fazlasıydı.

Onda bir manyetizma vardı.

Eminim kimse ona korkak dememiştir.

"Sana söylediğim gibi Evan, bana ulaştığın için çok mutluyum ve bu bağlılıktan pişman olmayacaksın. Bana fiziksel ve zihinsel olarak daha güçlü olmak istediğini söylemiştin. Sana bunu verebilirim."

"Burası neresi?" diye sorduğunu duydu.

Asıl bilmek istediği Roor'da ne olduğu, her şeyin neden kötü koktuğu ve diğer adamların nerede olduğuydu.

"Burası bir ara istasyon, Evan. Her şeyin başlayacağı bir yer. Dönüşmeye hazır mısın? Bana sadece fiziksel olarak değil, daha büyük ve daha güçlü olmak istediğini söyledin."

Bu alçak, hipnotik sözler kokuşmuş havada gezinirken, Evan eğitmenin omuzlarının genişliğini, kollarının hacmini ölçtü.

"Sana steroid kullanmak istemediğimi söyledim," diye mırıldandı. "Vücudunda o kimyasalların olması doğal değil."

"Sana bunun uyuşturucuyla ilgisi olmadığını söyledim. Şimdi, oradan çıkıyor musun? Asansörde dururken seninle çalışmamı bekleyemezsin."

Evan kontrol paneline baktı, üzerindeki tüm Roor'lara ait düğmeler, kullanabileceği diğer yollar gibiydi. Belki de yapmalıydı.

Kendi kendine bunun sadece koku olduğunu söyledi. Eğer bodrum böyle kokmasaydı, her şeyi ikinci kez sorgulamayacaktı.

Çizmesini uzatırken, Mickey'yle karlı ormanda yürüdüklerini ve sonra kuzeninin onu yere ittiğini hatırladı. Sanki bir hiçmiş gibi. Bir hiçmiş gibi. Annesi mezara girene kadar ana kuzusu olan korkak bir pislikti, çünkü muhtemelen o da herkes gibi ondan uzaklaşmak istiyordu.

Amcık. Kukla. Orospu çocuğu pısırik-

Göğsünde çınlayan kararlılıkla Evan'ın botu eşiğin uzak tarafına indi. Ağırlığını verip arka botunu kaldırdığı anda, kapılar sanki yayla yüklenmişler gibi şangırdarak kapandı ve Evan kapılardan sanki bir çift dişmiş gibi sıçrayarak uzaklaştı.

"Kahretsin!" diye bağırdı ikinci kez geriye sıçrarken.

Her nasılsa, eğitmen otuz metre uzaktayken tam önüne gelmişti.

"Bunu nasıl... yaptın?"

Ona geri dönen gülümseme güven vericiydi. Neredeyse nazikti. "Daha güçlü. Daha iyi. Daha güçlü. İstedğin bu, değil mi?"

Evan amcasının yüzündeki küçümsemeyi hayal etti. Ve kulüpten ayrılmasına izin verildiğini biliyordu, böylece her şeyin yolunda olduğunu, kendisine bir şey yapılmayacağını düşünecekti. Ama amcası böyle şeylere izin vermezdi. Evan'ı öldürtecekti.

Mickey'i korumadığı için. Kuzeninin o korkunç karlı ormandan ayrılmasını sağlamaya çalışmış olsa bile. Bıçağı olan o olmasa bile.

Artık bir hedefti. "Evet,"

dedi. "Buna ihtiyacım var."

"Ve sen de istediğin şey için çalışmaya hazırsın, öyle değil mi Evan?"

Eğitmenin gözleri onun yüzünü aradı ve Evan o zaman bir şeylerin yolunda gitmediğini fark etti. Gözbebekleri... siyahtı ve gözbebekleri... maviydi.

Lash'in gözleri daha önce hiç böyle bakmamıştı.

Yine de "Evet," dediğini duydu.

Ağır bir el Evan'ın omzunda durdu. "Fedakârlık gerekiyor ve bunun geri dönüşü yok. Sana bunu nasıl söylediğimi hatırlıyor musun?"

Hayır, bunu daha önce hiç duymamıştı.

"Evet, hatırlıyorum," dedi anlamadığı bir nedenle. "Sana ne demiştim? Spor salonundayken."

"Eğer değişmek istiyorsam," diye transa benzer bir itaatle tekrarladı, "bir taahhütte bulunmalıyım."

"Ömür boyu." Lash'in tümüyle yanlışı olan gözleri o kadar yoğunluğa ki, Evan üzerine bir telaş geldiğini hissetti. "Söyle Evan. Oyuna hangi deriyi koyduğunu duymak istiyorum. Eğer ben kendi payıma düşeni yaparsam, senin de kendi payına düşeni yapacağını bilmem gerek."

Aralarındaki garip çekim yoğunlaştı ve Evan'ın eğitime fiziksel olarak, iplerle bağlı olduğunu hissetmesine neden oldu. Zincirlerle. Paniklemeye başlasa da, daha büyük bir parçası bu tuzağa hiç aldırılmıyordu. Annesi öldüğünden beri bir bağa sahip olmak istiyordu ve amcasıyla, Mickey'yle birlikte olmayı umduğu şey de buydu.

"Ömür boyu," diye emretti eğitmen. "Tamam mı?"

Söyle." "Ömür boyu," diye fısıldadı Evan-

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey ters gitti.

Lash dişlerini gösterdi ve tıpkı irislerinde olduğu gibi köpek dişlerinde de bir terslik vardı. Ve sonra sanki saldırmak üzere olan bir yılanmış gibi tıslayan bir ses çıkardı.

Evan ne olduğunu anlayamadan ya da ne olduğunu düşünmeden, eğitmen o ekstra uzun kesici dişleriyle boğazının yan tarafına saldırdı. Bir acı parlaması oldu ve ardından çelik bantlar kadar güçlü kollar ona kilitlendi.

Emme başladığında.

Evan avazı çıktığı kadar bağırdı. Ama yukarıdaki dünyada olduğu gibi... kimse onun için orada değildi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Market Sokağı'nın ara sokağında, Nate başında dikilen iki vampir arkadaşına baktı. Baba-kız oldukları çok açıktı; yüz yapıları aynıydı, gözleri benzer yuvalara yerleşmişti, kalçalarının üzerinde öne doğru eğilip ona odaklanırken duruşları aynıydı.

Nalla hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Zsadist Nate'i tekrar bir Nate'e dönüştürmek ister gibi bakıyordu. "Bu nasıl... mümkün olabilir..." diye fısıldadı.

Nate deri kolunu tekrar yüzüne sürdü ve yutkunurken kendi kanının tadını aldı. "Uzun hikâye."

Homurdanarak avuçlarını çamura bastırdı ve ayaklarını altına aldı. Ayağa kalkmak zor oldu ama geri döndükten sonra hiçbir zaman tam gücünde olmadı. Bunu artık çok sık yaptığından değil.

"Anlamıyorum." Nalla bakışlarını adamın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi ve sonra göğsüne, öldürücü kurşunun kalbine girdiği yere kilitlendi.

Ya da öldürücü atış olmalıydı.

Gergin sessizlikte, bir rüzgâr ara sokaktan fırladı ve sanki dedikodu arıyormuş gibi etrafta döndü. Ve akıntıyla birlikte, *daha az* kan ve yanık kalıntısı kokusu, emen bir sinüs salatasıydı.

Bu sırada tek görebildiği Nalla'nın parkasındaki lekelerdi: Siyah ve kırmızı, savaşın renkleri. O anki öfkesi çok büyüktü.

Avcıydı ve onu kurtarmak için uzun zamandır herkesten daha fazla çaba göstermişti. Neden? Hiçbir fikri yoktu.

Zsadist'in simsiyah bakışlarıyla karşılaştı ve sesini düz tuttu. "Göründüğü gibi değil. Beni istemiyor ve ben de onun fikrini değiştirmeye çalışmayacağım. Bitirilmesi gereken hiçbir şey başlamadı ve sen söylemeden önce, onun yanına gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

O konuşurken, göğsündeki yaradan arta kalan acı, beyaz sıcak bir acıya dönüştü. Kendi kendine bunun sadece iyileşmenin son parçası olduğunu söyledi... çünkü yaşayabileceği tek şey buydu. Bir kez aşık olmuş ve yıkılmıştı ama bu, Nalla'yı kalabalıkta her gördüğünde hissettiklerinin yanında çocuk oyuncağıydı.

Ona sahip olsa bile, ki olmayacaktı, bunun sonu nereye varacaktı? Ölemezdi, yani o gittikten sonra dünyada yalnızlık içinde mi dolaşacaktı? Çünkü onun için Fade yok. *Dhunhd* bile.

Yani hayır, onunla bir boka başlamayacaktı. Zaten yaşaması gereken yeterince laneti vardı, canı cehenneme.

Ve bunu takip eden sessizlikte, Kardeş'in gözleri onunkilerden ayrılmadı. Yine de bir Kara Hançer Kardeş hiçbir şeyden geri adım atmazdı.

"Senin sözün benim için hiçbir şey ifade etmiyor," dedi Zsadist acımasızca. "Ve sen de bu saygısızlığımı eski usullerle hak ettin."

"Biliyorum. Ve şimdi gidiyorum."

"Sen ne sikimsin. Daha işimiz bitmedi, sen ve ben. Bu gece için hesap vermen gereken şeyler var."

"Bunu ben de biliyorum. Ama burası yeri değil, değil mi?"

Nate Nalla'ya baktı ve onun kulüpte nasıl görüldüğünü düşündü, tüm o uydurma ilgi arayanların arasında taze bir nefes. Şimdi şoka girmiş, kanlar içindeydi... ama yine de ham, acımasız bir şekilde güzeldi, sarı gözleri dökülmemiş gözyaşlarından parlıyordu.

Ona bir şey söylemesi gerektiğini hissetti. Ama sonunda sesini kaybetti, bu yüzden sadece başını salladı ve ikisinden de uzaklaştı.

Maddesizleşmek harika bir fikir olabilirdi ama bu gerçekleşmeyecekti. Birincilerini ceketinin içine sokarak, duyularını önündeki şeye odakladı ve yürümeye başladı-

"Nate!"

Omzunun üzerinden baktı. Nalla ona doğru koştu, sonra ağzına dokunmak için uzandı. Elini geri çektiğinde parmak uçları adamın kanıyla kızarmıştı.

"Nalla," diye bağırdı efendisi.

Tekrar Kardeş'e baktı ve geceyi daha da kötüleştireceği kesin olan o tek kelimeyi söyledi: "Hayır."

"Siktir," diye nefes aldı Nate.

Zsadist gözlerini kıstı. "Er ya da geç, seçtiğin şeyin bedelini ödeyeceğini anlayacaksın. Ama haklısın, Nalla. Artık senin hayatından ben sorumlu değilim. Bu dersi kendi başına öğrenmen gerekecek. Ve Nate, şimdi benimle doğru şeyi yapmak için tek şansın. Umarım söylediklerinde ciddisindir."

Bu not üzerine Kardeş, ara sokaktan yukarı ve dışarı doğru çıktı.

Nate bir küfür savurarak başını salladı. "Sana söylediğinde gitmeliydin."

"Eve tek başına gidebilecek kadar iyi olup olmadığını nereden bileceğim?" "Ben senin sorunun değilim."

Ve Tanrım, o büyük biriydi. Market'teki polis robotunu patlattığı için başı belada olmakla kalmamış, şimdi de bir Kardeş'in hedef tahtasındaydı. Oh, ve hala yan bahçesinde gömülmesi gereken ölü bir insan vardı - ya da toprağın don tabakası göz önüne alındığında 1re.

Nalla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda hiçbir yere hızlı gitmediğini anladı. "Az önce ne olduğunu anlat bana."

"Dediğim gibi, yapmak zorunda değilsin-"

"Senin için endişelenmek mi? Bu sadece bir parçası. Bir noktada uyumaya çalışmam gerekecek ve bunun için gerçekten bir bağlama ihtiyacım var." Tekrar adamın kan birikintisine baktı. "Kimsin sen?"

"Özel biri değil."

"Bu" -dişini onun "öldüğü" yere sapladı- "normal değil." "Bu ben değilim."

Ona aptal olma der gibi bir bakış attı. "Peki ben şu anda kiminle konuşuyorum?"

Tek yapabildiği yine başını sallamak oldu. Shuli "durumunu" biliyordu, ailesi ve Kardeşler de biliyordu ama bunun dışında her şeyi sessiz tutuyordu. Bu bokla yaşamak yeterince zordu, açıklaması imkânsızdı ve ilk etapta konuşmak istemediği şeyleri başkalarının anlamasına yardım etmekle ilgilenmiyordu.

"Önemli değil." Sokağa doğru baktı. "Ama baban haklı. Hayatını mahvetmeye degecek biri değilim ve zaten seni güvende tuttuğu için ona kızmamalısın -küçüklerden ya da başka birinden. Bu sevgidir ve seni önemseddiği için şanslısın."

Bir süre sessizlik oldu ve kısa bir an için doğru şeyi yapmanın verdiği sessiz tatmini hissetti. Bu uzun zamandır hissettiği bir duygu değildi.

Sonra yine, doğru bir şeyi doğru bir nedenle yapmamıştı-

"Aman Tanrım, beni yardımsever kurtarıcı rolünden kurtarır mısın?" Nate rekor bir çığlık atarak dikkat kesildi. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Biliyor musun, sen ve babam daha iyi anlaşmalısınız. İkiniz de aynı tavırlara sahipsiniz." Aralarında bir ileri bir geri hareket etti. "İleride ikimiz için birkaç sınır çizgisi olacak. Birincisi, hiç kimse için hayatımı mahvetmeyeceğim, buna sen de dahilsin. Seni tanımıyorum bile. İkincisi, her ne kadar kült olsa da, hakkında hiçbir şey bilmediğin konularda yorum yapmamaya çalış. Bir dağın tepesinde durmak size kendinizi üstün hissettirebilir, ancak gerçek şu ki, büyüklük taslamanın zaferi yoktur. Özellikle de hedeflediğiniz kişi"-kendisini işaret etti-"sizin fikirlerinizi önemsemiyorsa."

Nate kaşlarının havaya kalktığını hissetti. Sonra asfalttaki iki kül lekesinden birine baktı; avcıyı Lash'e metafizik bir gezintiye göndermişti.

"Ama kaçırdığım için üzgünüm."

Onun gözleriyle tekrar karşılaştı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"*Daha azı* seni vurduğunda. Ben... ıskaladım. Silahı elinden almaya çalıştığım da."

Nate bir adım öne çıkıp kollarını ona dolamak için saçma bir dürtü duydu. Onun yerine sadece omuz silkebildi. "Silahlar bana

zarar veremez." "O zaman bunu bilmiyordum."

O buna cevap veremedi kadını boğazını temizledi. "Ve eğer bir sürtük gibi konuştuysam özür dilerim. Ama çok uzun bir gece oldu. Yorgunum, ödümü kopardın ve babam beni gerçekten kızdırıyor. İşte bu noktadayım."

Yanaklarındaki Rush'tan kollarını kavuşturma şekline, kokusuna ve sözlerinin ritmine kadar onunla ilgili her şey onun için canlı, acı verici bir şekilde netleşti. Yine de, etrafındaki her şeyi ve herkesi kaplayan sis - artık gerçekten fark etmediği kadar doğuştan gelen bir şeydi - ona hiç uygulanmamıştı.

Onu her zaman net bir şekilde görmüştü.

"Gecen neden bu kadar zor geçti?" diye sordu usulca. "Orada ölü taklidi yapmam dışında. Ve *daha küçük* bir şey. Şeyler, aslında, çünkü iki tane vardı. Sonra babam. Aslında haklısın. Orada bir liste var, değil mi?"

Gözleri şaşkınlıkla parladı, sanki insanlar ona kişisel bilgilerini çok sık sormuyormuş gibi. O da aynı şekilde hissetti. Çok sık sorduğu bir şey değildi. Ya da hiç.

"Ben, ah, ben en iyi arkadaşım ile 1ght ile başladım." "Ah, evet." Başını salladı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilirim."

Shuli ile uzun zamandır arkadaş olduklarından değil. Ama o Tesla'da kesinlikle anlaşmazlık yaşamışlardı.

"Bazı geceler hiç başlamasam daha iyi," diye mırıldandı. "Bana bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" "Anlatacak bir şey yok."

"Sizin 'hiçbir şey' tanımınızla benimki farklı." Sanki ona konuşma fırsatı vermek istercesine durakladı. "Ama işte böyle."

Kadın bir adım geri çekilirken, adam ona kendisiyle kalmasını teklif etmek istedi. Evet, sonra ne olacaktı? Burada öylece durup birbirlerine laf mı atacaklardı, adam onun tamamen makul sorularını geçiştirirken, onlar da *daha küçükler* için kolay hedef mi olacaklardı?

"Sana kendine dikkat etmeni söyledim," diye mırıldandı, "ama dediğin gibi, sanırım buna gerek yok. Her neyse, orada arkamı kolladığın için teşekkürler ve işte telefonun."

Ondan gelen şeyi kabul etti. "Rica ederim-"

Başını sallayarak kalktı ve dışarı çıktı; arkasında bıraktığı ince hava, fiziksel varlığıyla kıyaslanamazdı.

Hayal kırıklığına uğradığını hissettiğinde, zaten hiçbir zaman onun olmayacak bir kadından daha önemli dertleri olduğunu kendine hatırlattı.

O cesetten kurtulma zamanı.

Birkaç blok ötede, Bathe'nin VIP bölümünde, Bitty meşhur duvara çarpıyordu. Etrafındaki insanlar eğlenceli olmadığından değil. Kesinlikle gülüyor ve eğleniyorlardı. Kendini güvende hissetmediğinden de değildi. Etrafı, birçoğu Kardeşlik tarafından dövüşmek üzere eğitilmiş diğer vampirlerle çevriliydi. Müzikten, insanların varlığından ya da elbisesinin gördüğü ilgiden rahatsız olduğu da söylenemezdi.

Bakım işlerinden biraz yorulmuştu.

Ama gitmeye hazırdı. Kulüp ortamından nefret etmiyordu; sadece ona göre değildi - ve Nalla'nın haklı olabileceğini kabul etmek zorundaydı. Sadece evde olmamak için dışarı çıkmak, dışarı çıkmamak için evde kalmaktan çok daha iyi değildi.

Bir fincan kahve daha iyi olurdu.

"Lyric," dedi. "Sanırım ben gidiyorum."

Kadın konuştuğu adama arkasını döndü, güzel gümüş elbisesi vücudu hareket ettikçe parıltıyordu. "Ama sen daha yeni geldin."

"Bir saat oldu." "Bu

hiç de zaman değil."

"Bugün erken yatmam gerekiyor. Yarın gece çift vardiya çalışacağım."

Bu tam olarak doğru değildi. Birisi ondan bir şey yapmasını isterse diye bir bahanesi olsun diye dublörlük için gönüllü olacaktı.

"Geldiğine çok sevindim."

Lyric kollarını Bitty'ye doladı ve sarılma o kadar içtendi ki, sosyal bir performans değildi, varlığının "kalabalıktan" biri tarafından kabul edilmesinde utangaç bir mutluluk vardı. Ve evet, bu biraz liselere özgü bir şeydi ama gerçek şu ki Shuli, Rhamp ve Lyric insanların etrafında dönüp durduğu bir üçlüydü.

"Yine geleceksin, değil mi?" Lyric sordu.

Bu umutlu ifade biraz anlaşılmazdı ama Bitty kendini başını sallarken ve iyimser hissederken buldu. Her zaman gittikleri kulüp bu değildi.

Grup film geceleri, gözleme maratonları, dağ tırmanışları ve ev partileri yapıyordu. Tüm bunların bir parçası olmak istiyordu. Ya da bazılarının.

Ya da en azından birkaç şeye gitme seçeneğiniz olsun. "Çok isterim."

"Harika."

Bir kucaklaşma daha oldu ve bu, Shuli'nin kendi deyimiyle altı paketlik fare sürüsü hariç, bir kucaklaşma furyası başlattı. O aristokrat erkekler, Shuli diğer herkesle kucaklaşırken bile geri çekildiler. Yani neredeyse herkesle.

L.W. bunca zamandır olduğu yerdeydi, hâlâ arkasına yaslanmıştı ve kapüşonlu gözleri başından beri içiyor olmasına rağmen hiçbir şey kaçırmıyordu.

"Arka taraftan çıkmak isteyeceksin," dedi Lyric, 1. kapıyı göstererek. "O ara sokak gerçekten sessizdir, bu yüzden kolayca kaydınızı silebilirsiniz. Rhamp, onu dışarı çıkar ki güvende olsun."

"Evet, kesinlikle." Kadının erkek kardeşi martinisini bıraktı. "Hadi Bitty, seni yakaladım."

Rhamp kaygan takım elbise ceketinin düğmelerini ilikledi, dostça bir kolunu onun omuzlarına doladı ve onu merdivenlerden yukarı, oturma alanına doğru yürüttü. Tam çıkışa geldiklerinde adamlarından biri ona seslendi.

Geri dönmeye başlarken, "Bir saniye burada bekle," dedi.

O anda müziğin ritmi değişti ve sanki ses kabinindeki biri sesi açmış gibiydi. Midesi bulanıp biraz başı döndüğünde, çelik panelin üzerindeki çubuğu yumrukladı ve-

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye mırıldandı soğuğa çıkıp derin bir nefes alırken.

Kapı arkasından çarparak kapandı ve sanki halka yapan bir sigara tiryakisiymiş gibi nefesini bıraktı. Aşırı ısınan teni sıcaklık düşüşünün tadını çıkardı ve garip hissi de dağıldı. Rahatladığında, elbiseye ve kulübe bir şans verdiği için mutluydu-

Arkasında kapı yeniden açıldı, müzik ve kahkahalar yükseldi, bir ısı dalgası 1re ile ayarlanmış bir ocak gibi sırtını ısıttı.

"Teşekkürler, Rhamp," dedi. "Ben gideyim-"

Koku ilk olarak kaydedildi. Ve sonra derin bir ses gürledi, "Rhamp değil."

Bitty yavaşça arkasını döndü. L.W. kulübün hemen dışında duruyordu ve Tanrım... çok büyüktü. Sadece boyu değil, genişliği de Bitty'nin üzerindeydi. Yüz ifadesi de öyle. Dinlenen kaltak suratı mı? Daha çok, hamlesini yapmak için özel bir köşeyi bekleyen ya da beklemeyen eğitimli bir katil gibiydi.

Soluk yeşil gözleri o kadar sabitti ki Bitty gözlerini kaçırmak zorunda kaldı ve Ocak ayının dondurucu soğuşuna ne demeli? Soğuk muydu? Hiçbir şey hissedemiyordu.

Hayır, bu tam olarak doğru değildi.

"Sende bir şey fark ettim," dedi.

Elbisesinin eteklerini çekiştiriyor, lanet şeyin daha dar, daha kısa ve daha düşük kesimli görüldüğünü düşünüyordu. "Bu ne olabilir?"

"Sen bir sarılıcısın."

Bu o kadar anlamsızdı ki, tekrar ona baktı. "Özür dilerim?" "İnsanlara sarılıyorsun ve bunu yaparken ciddisin."

"Oh. Teşekkür ederim? Sanırım."

Gözleri kızın vücudunda gezindi. "Yeni elbise. Kışın genellikle kot pantolon ve kazak giyiyorsun."

"Ne giydiğimi nereden biliyorsun?" "Seni izliyorum."

"Neden," diye fısıldadı.

Omuz silkmesi nedenseldi. Gözlerindeki ışık volkanikti. Vücudundan gelen enerji...

"Bana hiç sarılmıyorsun," dedi.

"Özür dilerim, ne-" Boğazını temizledi ve adamın ağır omuzlarını ölçtü. "Şey, sen... tam olarak kucaklanabilir bir tip değilsin."

"Hayır mı? Neden olmasın."

Gözleri adamın göğsüne kaydı. Ceketinin altında, muhtemelen kollarının altında ve belinin etrafında kılıflanmış silahlar vardı. Silahlar ve bıçaklar onu rahatsız etmemişti; babası her zaman silahlıydı, o yüzden bunlara alışkındı. Ama L.W.'nin vücuduna yaklaşma, onu vücudunda hissetme fikri?

Kollarını açtı. "Peki ya ben?"

Bu yüzden gelmek zorundaydım, diye düşündü. Bu an, tam burada.

Yine de bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissiyle donup kalmıştı, öyle bir şey ki...

Bir süre sonra L.W. kollarını indirdi. "Yeterince makul. Ama siz güvenli bir şekilde maddesizleşene kadar kalacağım."

Bitty silkinerek kendine geldi. "Sadece beni şaşırttın, hepsi bu." "Açıklamak zorunda değilsin." Pek de niyetli görünmüyordu. "Sen de iyi geceler."

"Cisimsizleşebilir miyim bilmiyorum." "Neden olmasın?"

Kaşlarını çattı. "Hasta mısın?" "Hayır."

Saçları yanlardan kazıtılmış ve başının ortasından aşağıya doğru örülmüştü, yüzü vurguluydu, çenesi kesikti ama ağır değildi, elmacık kemikleri yüksekti, kaşları her nasılsa yüzünün alt yarısı ne yaparsa yapsın her zaman küçümseme ile kavisliydi. Onun gülümsediğini hiç görmemişti. Hiç-

Acil çıkış aniden açıldı, mavi bir parıltı dışarı fırladı. Ve işte o zaman oldu.

Bilinç perdesinin hemen altında titreşen imgelem, gerçek farkındalığa doğru kırıldı ve L.W.'nin otokrat yüzünü tıpkı şimdi olduğu gibi, bir tarafı gölgede, diğer tarafı koyu mavi bir ışıkla yıkanmış olarak gördü. Ve sonra - evet, aynen şimdi yaptığı gibi- dışarıya bakan kişiye baktı.

"Bir sırrın var," dediğini duydu usulca. L.W.'nin kafası ona doğru döndü. "Ne?"

"Paylaşamayacağın bir şey... ve bu gece eve geliyor." Sözleri gittikçe hızlanırken gözlerini kıstı. "Dikkatli olmalısın, L.W. Öfken senin çöküşün ve aldatıldığın şey, haksız kazançlarını umursamayan bir hırsız tarafından çalındı. Kaderi affedemezsen, hepimizi yok edeceksin..."

"L.W." Mharta açtığı kapıdan dışarıya doğru eğildi. "Burada ne yapıyorsun?"

Kadını görmezden geldi. "Ne dedin sen?"

Bitty başını iki yana salladı ve bir adım geri çekildi, çoğunlukla da kendisini kaplayan trans benzeri durumdan kurtulmak için. "Özür dilerim. Hiçbir şey için. Bilmiyorum, sadece saçmalıyordum. Unut gitsin."

Mharta başını salladı ve eliyle işaret etti. "Evet, iyi geceler. Seni ağrlamak çok güzel-L.W., hadi içeri girelim. Dışarısı buz gibi."

Kendini sakinleşmeye zorlayan Bitty gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve kendini ara sokaktan uzaklaştırabilecek kadar iyi odaklanabilmek için dua etti. Ne yazık ki konsantrasyon gerekiyordu ve onu neyin daha çok korkuttuğuna karar veremiyordu.

Az önce L.W.'ye söylediğı şey.

Ya da onun kendisine sarılmasını istemesi.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Terk edilmiş bir binanın bodrumunda, Evan sıcak bir su birikintisinin içinde yüzüstü uyandı. Korkunç sesler çıkarıyordu, ıslak ve kabarcıklı... tıpkı boğazı kesildikten hemen sonra Mickey'den çıkan sesler gibi. Ama en azından Evan düşünemese bile nefes alabiliyordu ve üzerinde bulunduğu sert yüzeyi itti, burnundan ve çenesinden yapışkan bir sıvının damladığını ve ağzından salya aktığını hissetti-

Avuçlarından biri altından kaydı ve tekrar yere yığıldı. Ciğerlerine biraz hava alabilmek için başını çevirdi, bacaklarını oynattı ve inledi. Eklemlerine çivi çakılmış gibi hissediyordu ve kafatası sanki beyni üç kat şişmiş gibi zonkluyordu...

Koku onun içindeydi. Derisinin altında, kemiklerinin içinde, göğsünü ve bağırsaklarını tıkıyordu. O bir kokuydu-

O kadar da kötü değildi, değil mi?

Eğitmenin alaycı sesi, çorak bodrumda yankılandığı gibi bilincinde de yankılandı ve onunla birlikte görüntüler, korkunç görüntüler geldi. Anılar korkunçtu, kanı normal bir insan olmayan o adam tarafından alınmıştı, Evan'ın şahdamarındakiler topraktan çıkarılmış bir şey gibi yutulmuş, onu ısıran kişi tarafından sahiplenilmiş, ölümün eşğine gelene kadar alınmıştı. Ve sonra, tüm o kovalarda ve Roor'un üzerinde bulunan o çok kötü kokan siyah yağ, Evan'ın boğazından aşağı zorla akıtılmıştı.

Boğazını sıkıyor, ağzını açıyor, ön dişleri kırılana kadar bileğini dudaklarına bastırıyor, hortum gibi pompalıyor ve dolgunlaştırıyor, patlamak üzere olan bir lastik gibi.

Tüm bu zaman boyunca ağlamıştı, gözyaşları yanaklarında sıcaktı. Şimdi ağlamıyordu. Çok bitkin düşmüştü.

Beton Roor'u tekrar iterek sırt üstü uzandı ve bodrumun tavanına monte edilmiş LED ışıklardan oluşan Sıçan panellerine baktı. Gözleri çorba gibiydi ve onları ovuşturarak bulanıklığı daha da kötüleştirdi-

Asansör.

Asansöre binip gitmesi gerekiyordu. Burada güvende değildi. Ya o dehşet onun için geri gelirse?

Ya o canavar geri dönerse?

On iki yüz kiloluk kafatasını kaldıran Evan, asansörün kapalı kapılarını buldu ve yönünü belirledi. Çok uzaktaydı ve kendi kendine sadece bir dakikaya ihtiyacı olduğunu söyledi.

Boynundaki baskıyı hafifletirken çıplak gövdesine baktı. Roor'un üzerine yatırıldığını ve parkasının, Reece'inin ve tişörtünün kesildiğini hayal meyal hatırlıyordu. Nereye gittiklerini bilmiyordu ve umursamayacak kadar korkmuştu: Göğsüne bir şey yapılmıştı. Ortada, göğüs kafesinde morarma vardı, derisi parlak kırmızıydı, kalbinin atışına eşlik eden donuk bir ağrı vardı.

Yağ boğazından aşağı fişkırtıldıktan sonra eğitmen... sonra ne olmuştu?

Evan hatırlamaya çalıştı. Tek hatırladığı, Lash'in avucunun kalbinin üzerinde gezindiği ve bir şekilde onu ikiye bölmekle tehdit eden bir basınç yarattığı görüntüsüydü. Ve sonra-

Eğitmenin kafası sanki adı söylenmiş gibi tavana doğru kalktı.

Küfretilmiş ve Evan'ın göğüs kaslarını yumruklamıştı. Sonra ortadan kayboldu. Bir hayalet gibi.

"Şimdi gitmeliyim," dedi Evan törpüleyerek. "Şimdi... gitmeliyim."

Aralarında her ne geçtiyse yarıda kesilmişti. Ve o dehşet geri geldiğinde hayatta kalamayacaktı.

Ayağa kalkmak zor oldu ama korkusu onu dik durmaya itti. Bir zombi yalpalamasıyla her şeyin başladığı yere geri döndü. Asansörün kapısında, titreyen elleriyle bir şeyler çağırmak için yukarı okuna bastı ama bir şey olmasını beklemiyordu ve etrafına bakınıp bir çeşit merdiven aradı-

Bing!

Çelik paneller açıldı.

İçeri atladı ve etrafında dönerek hayatı buna bağlıymış gibi "L" düğmesine bastı.

Kapılar onun paniğiyle tembel bir tezat oluşturacak şekilde kapandığında, Roor'un üzerindeki o yağın görüntüsü kesildi. Ama bok her tarafındaydı; botlarında, kot pantolonunda... hamur gibi olmuş karnının derisinde. Acı verecek kadar yavaş tırmanışın yarısında, binadan çıktığında donacağını fark etti ama bunu dert edemezdi.

Polise gitti mi? Evet, ve onlara ne söyledi? Bir suç patronunun yeğeniymiş ve bir şey tarafından ısırılmış.

Boynunun yan tarafına dokundu, delinmiş yaraları yokladı. *Acıması gerekmiyor mu*, diye merak etti.

Bunun için de endişelenemezdi. Bu binadan çıkmalı ve nereye gitmeliydi...? Nerede kalabilirdi? Dairesine geri dönmek bir seçenek değildi. Amcasının suikastçılarından biri onu orada bekliyor olabilirdi-

Mickey'nin saklandığı yer. Mickey'nin gizli yerine gidebilirdi, kuzeninin kimseye söylemediği, Evan'ın sadece yanlışlıkla öğrendiği için bildiği ve Mickey'nin kendisine söylenen yalana inanmayacak kadar aptal olduğunu düşündüğü yere.

Durmak için bir sarsıntı olduğunda bekledi. Ve biraz daha bekledi.

Kalbi küt küt atarken, panellerdeki dikişe yöneldi. Ellerini çatlağa sokarak bir şeyleri ayırmaya çalıştı ve hiçbir yere varamayınca kendini kaybetti, Korkuluklar, tırmalama, vurma-

Bing!

Kapılar açıldı. Ama o hareket etmedi.

Parmaklarını açarak uçlarının çiğ olarak ovulduğu yere baktı. Yağdan simsiyah olmuşlardı.

Kendi kendine bunun içinde uyandığı su birikintisinden kaynaklandığını söyledi. Ama sonra avuçlarını yukarı çevirdi.

Damla. Damla. Damla-

Kanı simsiyahtı. Kanıyordu... yağ... Evan ağzını açtı ve çığlık attı.

Asansör kapıları üzerine kapanırken.

Nalla yeniden oluştuğunda, Çark'ın yeraltı bölümlerine inen çıkmaz sokaktaki giriş evlerinden birinin yakınında değildi. Hayır, kırsal kesimde, tuğla bacasından dumanlar yükselen, etrafını saran verandası ve bahçesinde büyük bir ağacı olan, başıboş bir çiftlik evinin önündeydi. Kürekle kazılmış patikada yürürken eve gitmesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca bütün günü babası ve *mahmenleriyle* yeraltında kilitli geçirmek zorunda kalırsa aklını kaçıracağını da biliyordu.

Burası şehir merkezinden çok daha soğuk görünüyordu ve Koşu ayakkabıları kar yığınının üzerinde gıcırdıyordu. Verandaya çıkan dört basamağı zıplayarak çıktığında, kulübün oturma alanına çıkan basamakları düşündü.

Tanrım, o kadar içkiyi ayaklar altına aldığına inanamıyordu. Yine de o iki avcıyı öldürdüğüne inanabiliyordu. Babası onu bizzat eğitmek için ısrar etmişti ve hayır, bu sadece kendini savunmak için değildi. Patlayıcıları, zehirleri ve birinin arkasından gizlice yaklaşıp ona nasıl piyano teli bağlayacağını biliyordu.

Onunla geçirdiği zamanı çok severdi. Her zaman çok özel olmuştu çünkü o saatleri sadece onun için ayırmıştı. Babası arazide ve askerleri eğiterek çok fazla zaman geçirirdi ve *mahmenleri* onu hep gündüz vakti, herkes yere çöküp uyurken yakalarlardı.

Çok fazla sorumluluğu olduğunu bilmesine rağmen üçüncü sırada olmak zordu.

Verandaya adımını atar atmaz ön kapı onun için açıldı ve diğer taraftaki platin saçlı kadın gri kazağı ve siyah pantolonuyla bir hayal gibiydi. Peki Rahvyn hiç kötü görünür müydü? *Hayır*. Yaşarken ve nefes alırken bile ruhani bir ay ışığı havuzu gibiydi.

Kadın gülümseyerek, "Bu gece işbaşı yapman gerekiyor," dedi.

"Biraz fazladan zamanım vardı." Nalla, spor ayakkabılarının altındaki karın çoğunu çıkarmak için ayaklarını paspasın üzerinde yere vurdu. "Yardım edebilir miyim diye bir bakayım dedim."

"Her zaman çok verici oluyorsun-" Rahvyn yere baktı ve geri çekildi. "Sen iyi misin?"

Nalla bir an için neyin yanlış olduğunu anlayamadı. Sonra bir küfür yuttu: Parkasında daha *az* kan vardı. Nate'in kanı da.

Gözlerini kapattı. "Ben Bir'im. Sadece... bir duşa, kıyafetlerimi değiştirmeye ve biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sadece gecenin geri kalanı için."

"Elbette. Bunun için buradayız, değil mi?"

Eşikten adımını atarken Nalla sanki buraya ilk kez girmiş gibi hissetti. Yine de buraya hiç sakın olarak gelmemişti ve neye ihtiyacı olduğunu açıkladığında ve böyle bir kabulle karşılandığında, burada ne yaptıklarına dair yeni bir bakış açısı edindi: Luchas Evi, Qhuinn Amca'nın yıllar önce ölen kardeşinin anısına kurulmuştu. Amacı, değişim geçirmiş erkekler oldukları için artık Safe Place'de kalamayan gençlere geçici barınma sağlamak ve travma veya ebeveyn ölümünden sonra bağımsız yaşamak isteyen erkek ve kadınlara destek ve beceri eğitimi vermektir. Nalla gönüllü olarak işe başlamış, uzaktan eğitim sayesinde bir insan üniversitesinden sosyal hizmet diploması almış ve daha sonra tam zamanlı danışman olarak işe alınmıştı.

"Şu paltoyu alıp senin için temizleyeyim."

Nalla eşyanın omuzlarından sıyrılmasına izin verirken oturma odasına göz gezdirdi. Son otuz yıl içinde mobilyalar değişmiş, arka taraftaki mutfak iki kez elden geçirilmişti ama özellikle ocakta çıtırdayan ateş, yumuşak kanepelerin ve derin koltukların üzerine katlanmış battaniyeler sayesinde ortam her zaman sıcaktı. Sol tarafa yaklaşık on yıl önce bir kanat eklenmiş, zemin katta bireysel danışmanlık odaları ve bir grup toplantı alanı, alt katta ise on beş yatak odalı süitler inşa edilmişti. Ayrıca, çimenlik alanın altından geçen bir tünelle birbirine bağlanan, içinde çalışma odaları ve ofis alanı bulunan bir ek bina da vardı.

Yine de, ayak izi ne kadar büyük olursa olsun, burası hala her gece Toll House kurabiyeleri gibi kokuyordu ve insanlar nazikti ve hikayeler

duymak zor olsa da, çalışma bir fark yarattı.

Rahvyn parkayı katlarken, "Sizin için başka ne yapabilirim?" diye sordu.

Nalla sadece başını sallayabildi. Lassiter'in *shellan*'ı olan diğer kadın, hafta sonları evin *mahmen*'i olarak çalışan en iyi gönüllüleriydi. Yine de çok fazla şey görüyordu. O gümüş gözler sizin gözlerinize baktığında? Tüm hayat hikayenizi okuyabildiği hissine kapılırdınız.

"Bir şey yok mu?" diye sordu kadın.

"Ben... gerçekten ne isteyeceğimi bilmiyorum," diye fısıldadı Nalla.

"O zaman deneme bile. Hadi, seni yukarı çıkaralım. Sana giyecek ve yiyecek bir şeyler getireceğim-"

"Yemek yok, lütfen." Burnundan her nefes alışında kan kokusu alıyordu. "Karnım ağrıyor."

"Yeterince adil."

Nalla'nın bildiği bir sonraki şey, artık erkek ve kadın sakinler tarafından kullanılmayan, bunun yerine okuma ve meditasyon için sessiz alanlar olarak tutulan yatak odalarından birinde olduğuydu. Gerçi yataklar hâlâ yerinde duruyordu ve o yorgan cennet gibi görünüyordu.

"Kıyafet için özel bir isteğiniz var mı?"

Nalla kapı aralığına bakarak başını salladı ve ardından banyoya girerek kapının yanındaki elektrik düğmesini söktü. Kendi yüzünü görmek istememesine rağmen lavabonun üzerinde durdu ve aynada kendine baktı. Boynunda, yanaklarında ve alnında benek benek siyah noktalar vardı. Saçında da avcı kanı vardı ve Rahvyn kıyafetleri konusunda haklıydı. Berbat durumdaydılar ve muhtemelen leş gibi kokuyordu.

Buraya bu şekilde gelirken ne düşünüyordu?

"Başka bir yere gitmeliydim," dedi kot pantolonuna bakarken. "Bu, bazı sakinlerimiz için muazzam bir tetikleyici."

"Herkes şu anda grupta. Ben de kıyafetlerinizin ek binada yıkanmasını sağlayacağım."

"Düzgün düşünemiyordum."

"Evet, öyleydin. Güvenliğe ihtiyacın olduğunu biliyordun." "Neden eve gitmediğimi sormayacak mısın?" "Hayır."

Nalla, *müşterinizle olduğu yerde buluşun*, diye düşündü. *Mükemmel bir yaklaşım.* Sonra kaşlarını çattı. "Hafta sonu değil ama yine de burada mısınız?"

Yanılmıyorsa ve şehir merkezinden ayrılıp buraya gelene kadar geçen bütün bir geceyi kaybetmediyse? Şu anda her şey mümkün görünüyordu.

Rahvyn onun yaptığı gibi şefkatle gülümsedi. "Artık hafta boyunca daha fazla zamanım olacak. Ve ben de sizin gibi, fark yaratabileceğim bir yerde olmak istiyorum."

Nalla titreyen elleriyle suyu açıp kanı durulamaya başladı ve kan gidere akarken siyahın kırmızıyla karıştığını görmekten nefret etti.

Soğuk akıntının altında parmaklarını esnetirken... soğuğu çok az hissetti. Muhtemelen şoktaydı.

Aynaya tekrar bakıp omzunun üzerinden Rahvyn'e odaklandığında, dışı evde kendi yatağında otururken Bitty ile aynı şeyi yaptığını düşündü. Her şey geri dönülmez bir şekilde değişmiş gibi hissediyordu ve hayatların giysiler gibi olmasını diliyordu... onları biraz OxiClean ile Maytag'a koyabilir ve her şeyin kurutucudan taze kokulu, sıcak ve giyilmeye hazır çıkmasını sağlayabilirdiniz.

"Bana gerçekten ne olduğunu sormayacak mısınız?" dedi kabaca.

Rahvyn başını salladı ve o resmi üslubuyla konuştu. "Hazır olduğunda bana söyleyeceksin. Tek bildiğim hayatta olduğun ve bununla çalışabileceğimiz. Ancak bir şeye ihtiyacı olan başka biri olup olmadığını bilmek isterim."

Nalla göz açıp kapayıncaya kadar o sokağa geri döndü. "Bu gece gördüklerimden sonra, nasıl cevap vereceğimden emin olmadığım başka bir şey daha var."

"Tıbbi destekle iletişime geçildi mi?"

"Evet, ama onlara ihtiyaç yoktu. Anlaşıldığı üzere."

"Tamam. Yanınızdaki kişinin tedaviye ihtiyaç duymamasına sevindim."

Nalla suyu çevirdi ve krom bir çemberin içinden dolgun ve hoş kokulu bir şekilde geçirilmiş el havlusuna uzandı.

"Evet, bu işin yarısı değil. Ama size hikayenin tamamını anlatsam bana inanmazsınız."

"Dene beni." Rahvyn avucunu öne doğru uzattı. "Ama baskı yok."

"Bir erkeğin önce karnından, sonra da kalbinden vurulduğunu gördüm ve gözümün önünde öldü." Soluk soluğa kalınca Nalla döndü ve her şeyi kuruladı. "Ama sonra ayağa kalktı. Ayağa kalktı. Ve mükemmel bir şekilde tek başınaydı. Yani hayır, herhangi bir yardıma ihtiyacı yoktu, ancak bunu bir perspektife oturtmak için biraz zamana ihtiyacım olduğu kesin."

Rahvyn uzun bir süre Roor'a baktı. Sonra başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Duşa gir. Ben sana ihtiyacın olanı getireyim."

"Gördün mü? Bana inanmayacağını biliyordum. Ama gerçek bu."

Diğer dişi tekrar baktı ve Tanrım, o da Nalla'nın hissettiği kadar yaşlı görünüyordu. "Doğru söylediğinin farkındayım."

"Kimden bahsettiğimi biliyor musun? Belli ki bunu çoğunlukla kendine saklıyor. Ama babam biliyordu. Dr. Manello da öyle."

Nalla şaşırmamalıydı. Dişi, ırkın ruhani lideri olan Lassiter ile çiftleşmişti. Muhtemelen pek çok insan hakkında pek çok şey biliyordu.

"Bana Nate hakkında bir şey söyleyebilir misin?" Nalla sordu. "Nasıl... ne olduğunu?"

Rahvyn'in yüzü kızarır gibi oldu ve içini bir hüznün kapladı. Ama tek yaptığı başını sallamak oldu.

Kadın uzaklaşmadan önce, "Siz duştayken yatağın ucuna birkaç kıyafet bırakacağım," dedi. "Sıcak suyun içinde acele etmeyin. Bazen bu, hırpalanmış bir bedeni rahatsız eden şeylerden çok daha fazlası için bir merhemdir."

Kapı kapanırken Nalla lavabonun musluğuna baktı ve soğuk akıntının altındaki ellerini düşündü. "Eğer bir şey hissedebiliyorsan tabii."

ON ALTINCI BÖLÜM

Merhaba, V Amca. Bir dakikan var mı?"

Bitty çelik ve camdan yapılmış salonun k a p ı s ı n d a beklerken, eski moda Post Malone'un sesini duyurabilmek için yüksek sesle konuşmak zorunda kalmıştı ama bilgisayar monitörlerine dikkatle bakan Kardeş'i şaşırtmadığını biliyordu. Kan Mektubu'nun oğlu, şifacı Jane'in eşi Vishous, Kara Hançer Kardeşliği'nin işlettiği tüm tesislerin güvenliğinden sorumluydu ve onun Seyir Evi'nin garaj yolunda belirip bu eski ahırın girişine yaklaştığı anda bunu anlamıştı.

F.T. Genel Merkezi güvenlik merkeziydi ve kapıdan geçebilmesi için izin alması gerekiyordu.

Kardeş sandalyesinde döndü ve müziğin sesini kısarken Türk tütününden bir nefes verdi. "Neye ihtiyacın var? Söyle."

Kadın erkeği tanıdığından beri -ki bu onlarca yıl olmuştu- keçi sakalı, bir şakağında dövmesi ve siyah bir eldiveni vardı ve her zaman yanında ucunda turuncu bir parıltı olan elle sarılmış bir sigara taşırdı. Ayrıca, kızın yanında rahat etmesini sağlayan jilet gibi keskin bir bakışı vardı. Sert kabuğunun altında pek de yumuşak biri sayılmazdı. Ama verdiği cevap onun tüm karakterini oluşturuyordu: Kendisinden olduğunu düşündüğü kişiler için her şeyi yapardı.

"Sizinle konuşabilir miyim?" Omzunun üzerinden, açık alanda bilgisayarların önünde oturan insanlara baktı. "Yani, meşgul olduğunuzu biliyorum-"

Elindeki siyah deri eldivenle içeri girmesini işaret etti ve içeri girer girmez buzlu cam kapı kendiliğinden kapandı.

"Sizin için çok meşgul
değil." "Teşekkür
ederim."

Cam masaya yaklaştı ve yanındaki tekli sandalyeye oturduğunda, normal, rahat kıyafetlerini giydiği için minnettar oldu. Endişelenecek bir etek ucu yoktu. Göğüs dekoltesi görünmüyordu. Ve parkasını üzerinde tutuyordu çünkü Kardeş'i rahatsız ettiği için kendini kötü hissediyordu.

"Uzun sürmez," diye ekledi.

"Ben iyiyim," dedi hızlıca. "Bir süredir ortalığı temizliyordum ama sanırım sonunda hallettim."

Öne doğru eğildi ve sigarasını cam kül tablasına attı. Viktorya dönemine ait her türlü tıbbi ekipmanın sergilendiği raflardan, zemindeki ve tavandaki ışıklı karolara ve şeffaf masaya kadar odanın içindeki her şey camdı. Her açıdan akan parlak ışıkla, sanki kendisi ve bilgisayar ekipmanlarıyla dolu odası bir monitörden yansıtılıyor gibiydi; Kardeş, birlikte çok zaman geçirdiği teknolojinin ta kendisi haline gelmişti.

"Bir sürü şeyi temizliyorsun, değil mi?"

Ekranlara başıyla işaret etti. "Ben Farmers Insurance gibiyim. Bir iki şey bilirim çünkü bir iki şey gördüm."

Bitty gülümsedi ama yüz ifadesini korumayı başaramadı. Vishous alçak bir sesle, "Biri sana sorun çıkarıyor," dedi. "Oh, hayır. Öyle bir şey değil."

"Emin misin?" Kapalı olan hançer elini kaldırdı. "Babanın arkasından iş çevirmem, ama bir şeyin yapılmasını istiyorsan ve o kişinin parçalanmasını istemiyorsan, işleri belli bir şekilde halledebilirim. Eğer ne demek istediğimi anlıyorsan."

Ellerini kucağında birleştirdi. Etrafına, odanın buzlu duvarlarına baktı. Ses geçirmez camdan yapılmış çift bölmenin içinde indirilebilen ekranlar vardı ve bunlar şu anda yerinde dururken, adamın burada en sadık programcılarının ve güvenlik personelinin bile bilemeyeceği ne yaptığını merak etti.

O siyah masalarda ve parlama önleyici monitörlerde çalışan astlarından hiçbiri konuşulanları duyamayacak olsa da kimsenin içeriği görememesinden memnundu. Bazen biraz daha mahremiyete ihtiyaç duyardınız çünkü yüzler ve vücut pozisyonları çok şeyi açığa çıkarırdı.

"İngelemler görüyorsun, değil mi?" O yanıt vermeyince, Kardeş'e bir bakış atma riskini göze aldı ve ne kadar açık sözlü olduğuna inanamadı. "Onlar hakkında hikâyeler duymuştum."

Vishous sigarasını söndürdü, içtiği diğer sigaraların izmaritlerini iterek küllüğün göbeğindeki pürüzsüz seramik yüzeye uzandı.

"Ne tür hikâyeler?" diye sordu, yeni bir şarkı çalmaya başladığında, ritmi otomatik doldurucunun ritmine benziyordu.

"Sadece ölümü gördüğünü söylüyorlar, başka bir şey değil." "Onlar kim?"

"İnsanlar." Boğazını temizledi. "Sadece bilmek istiyorum..."

Kadın doğru kelimeleri ararken, adam omuz silkti. "Eğer herhangi bir öngörü görseydim - ki gördüğümü söylemiyorum - olumlu yönde etkileyebileceğim bir sonuç olmadığı sürece bunları kimseye söylemezdim. Ve eğer biriyle ya da mesela ailesiyle ilgili sağlık ya da uzun ömürle ilgili bir şey görmediysem, onlara endişelenmemelerini söyledim. Yani endişelenmeyin, doğru mu?"

"Oh, bu çok iyi. Teşekkür ederim." "Benim gördüğüm kadarıyla değil."

"Tabii ki." Sert koltukta kıpırdandı ve adamın bu koltuğu soğuk çimentoya oturmak gibi olduğu için kasten seçip seçmediğini merak etti. "Gelme sebebim bu değil ama. Ben, ah, bilmek istiyorum... eğer size bir şeyin neden gösterildiğini bilmiyorsanız ne yaparsınız? Mesela, önemli olduğunu bildiğiniz ama içeriğini bilmediğiniz bir şey gösterilirse ne yaparsınız? Ya da... bir şey."

Bir an sessizlik oldu. Sonra Vishous öne doğru oturdu, elmas gözleri o kadar yoğundu ki sanki yüzünde kaz boyunlu bir sorgu lambası parlıyormuş gibi hissetti. Hatta kör olmuş gibi gözlerini kırıştırdı.

"Bitty, bir şeyler görüyor musun?"

Yüzü kızarınca keşke gelmeseydim dedi. Birdenbire özel kaosu ortaya çıkmıştı ve keşke konuşmak için kimi seçtiği konusunda daha fazla düşünseydi. Ama sanki başka birine gidebilirmiş gibi?

"Tam olarak imgelem değil. Bazen kafamın içinde resimler görüyorum ama daha çok bir tarih kitabını yüksek sesle okumak gibi." Elini dudaklarına götürdü. "Kelimeler ağzımdan çıkıveriyor ama bana gösterilenleri kendime saklamaya çalışıyorum çünkü insanların deli olduğumu düşünmelerini istemiyorum. Ve değilim, gerçekten."

Vishous düzgün bir el sarması yığınınına uzandı, küçük sarılı tütün tüpleri 1re için istiflenmiş odunlar gibiydi.

"Bu ne zamandır devam ediyor?"

"Küçüklüğümden beri. Öz babamın *beni* ne zaman döveceğini bilirdim." Terli avuçlarını kalçalarında aşağı yukarı gezdirdi, kot pantolonunu yakalayıp sürükledi. "Bir anlık görüntü görürdüm, yüzünün açısını, avucunun kavisini. Bazen... kan olduğunda... damlacıkları havada görürdüm. Donmuş. Ve sonra kelimeler ağzımdan dökülürdü. Onu uyarırdım, o da dinlerdi ama hiçbir şey değişmezdi."

Kardeş ön dişlerinin arasına taze bir sigara koydu ve etrafta konuştu o.

"Lanet olsun, Bitty." Başparmağını kırmızı bir Bic'in tekerleğine vurdu ve Sonra nefes verirken konuştu. "Bu şekilde büyümemeliydin."

Bir reRex'te kolunu uzattı, birçok kırık kemiğinden bazılarının kötü bir şekilde yeniden kaynakıldığı eski ağrıyı hissediyordu. "Bu bir erken uyarı sistemiydi. Ya da öyle olması gerekiyordu, belki de. Yine de onu asla kurtaramadım."

V Amca'nın üst dudağı sanki dişleri aşağı iniyormuş gibi seğirdi ve bir hırıltıyı içinde tutuyordu.

"Sorun yok," dedi ona.

Ve onun kolunu okşamak için uzanır mıydı? Ya da başka bir şey? Ama o alaycı ve normal haliyle çok korkutucuydu. Bu şekilde mi? Hayır. Kesinlikle hayır.

Bic'i abartılı bir hassasiyetle yere bıraktı ve tabanı üzerinde durduğundan emin oldu. "Görüntülerde kendini görüyor musun?"

"Hayır, asla. Sadece başkaları."

Başını salladı. "Bu doğru. Benim için de aynı şey geçerli."

"Yani doğru. Senin hakkında."

"Evet." Sigarasını ona doğrulttu. "Bu halkın tüketimi için değil, anlaştık mı? Bu seninle benim aramda."

"Ah, elbette." Biraz daha dik oturdu. "Evet."

"Bir grup insanın gelip bana cevaplarını istemedikleri sorular sormasına ihtiyacım yok."

"Tamamen anlıyorum." Tanrı biliyordu ki, öz anne ve babasından gördüklerinden nefret ediyordu. "Tek kelime etmeyeceğim."

Bir an sigara içti ve kokusu onu sakinleştirdi, belki de amcaları V ve Butch'un yeşil keçe kaplı masalarla dolu o odada bilardo oynamalarını izlemek için gün boyunca uyanık kaldığı zamanları hatırlayabildiği için. Pijamalarını giyip battaniyeyle büyük koltuklara kıvrılmak ve göz kapakları ağırlaştıkça, yetişkinlerin konuşmalarını ve gülüşmelerini dinlerken sadece gözlerini dinlendiriyormuş gibi yapmak çok özel bir muamele olmuştu.

"Bitty, sana şu anda inanmayacağın bir gerçeği söyleyeceğim, ama zamanla, eğer akıllıysan, bunun gerçek olduğunu anlayacaksın." Ucunda hiç kül olmamasına rağmen sigarasını kül tablasına vurdu. "Sana gösterilen şey senin hatan değil. Kanalın ne zaman açılacağını ya da ne vereceğini kontrol *edemezsin* ve kaderi durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ayrıca kendinizi çok fazla işin içine sokamazsınız. İşin içine çok fazla girersem, başkasından kaynaklanan enerjinin kendi yoluma çıkacağını her zaman hissetmişimdir. İnsanlara sonuca yardımcı olabilecekleri bir olasılık olduğunda ipuçları veriyorum, ancak ortaya çıkan durumu nasıl ele alacakları onlara kalmış."

"Peki onlara hiçbir şeyi değiştiremeyeceklerini hiç söylemiyor musunuz?"

Kaşları düşerken, sol şakağının etrafındaki Eski Dildeki semboller bozuldu, ancak uyarı okunaklı kalmaya devam etti ve söylediklerine katılmak zorunda kaldı. Geleceğe dair sahip oldukları bakışlar tehlikeli bir çizgide yürüdükleri anlamına geliyordu. Ölümlülerin kaderle uğraşmaması gerekiyordu. Sadece onun içinde ilerlemeleri gerekiyordu; bireysel kararlarla çizilen yol, şanslıysanız önünüzdeki birkaç metreyi görmenize izin veren bir patika oluşturunuyordu.

Bir hayatın uzun rotası örtülü kalmaktı, bilinmeyen ve bilinemez olan... ölüm gibi: Sizi takip eden bir doğa kanunu.

Sonunda yakalayıp sizi ele geçirdiğinde hızlı ve kolay.

Uzayan sessizlikte, bir yanı amcasının ne hatırladığını bilmek istiyordu, böylece tam olarak hangi çizgileri ne zaman çizdiğini ilk elden öğrenebilecekti. Ama kendi sorunları ona yetiyordu ve ayrıca o savaşta sertleşmiş bir Kardeş değildi. Kan Mektubu'nun oğlu Vishous travmatik olayları yeniden yaşıyormuş gibi görünüyorsa, bu yolculuğun üstesinden nasıl geleceğini hayal bile edemiyordu.

"Bana ne gördüğünü anlatmalısın," dedi sonunda.

Bitty bilgisayar ekranlarına baktı, hepsinde yansıtılan şeyi görebilmek için bir kişinin doğrudan önlerinde oturmasını gerektiren 1'li adaptörler vardı.

"Her türlü özel şeyi biliyorsun," dedi duraksarken. "Ve onları bu şekilde saklıyorsun."

"Burası bir kasa dairesi." Başının yan tarafındaki dövmelelere dokundu. "Yasa dışı olmadığı veya tahtın belirtilen kural ve düzenlemelerine aykırı olmadığı sürece. Ve o zaman bile, gri alanlar var."

"Babama ya da anneme bunların hiçbirinden bahsetmedim. Tehlikeli olduğumu düşünmelerini ve beni uzaklara göndermelerini istemedim."

Bu da kelimelere dökmek bile istemediği bir başka gerçektir: Evlat edinmekten vazgeçeceklerinden hep endişe etmişti. Ona sevgilerinden şüphe etmesi için hiçbir sebep vermemişlerdi ama o onlar için bir "öteki" idi. Ya onun çok fazla sorun yarattığına ya da çok karmaşık olduğuna karar verirlerse?

"Sen tehlikeli değilsin, tatlım. Ve dediğim gibi, bunların hiçbirisi senin suçun değil. Şimdi konuş benimle. Seni buraya getiren ne gördün?"

L.W.'nin koyu mavi ışıkla yıkanan otokratik, tutuklayıcı yüzünün görüntüsünü hayal etti.

"Küçük Gazap'la ilgisi var." Ne aptalca bir lakap. Erkek, golf arabasına kıyasla bir tank gibi "küçük"tü. "İşte bu yüzden... dikkatli olmak istiyorum. O diğer insanlardan daha önemli."

Vishous keskin bir ses tonuyla, "Size *tam* olarak ne gösterildiğini bana söylemeniz gerekiyor," dedi.

Güven veren amca gitmiş, yerine Kral'ın özel muhafızlarından biri olan Kara Hançer Kardeş gelmişti. Ve bu değişimi beklemesi gerekirdi.

"Onun bir sırrı var," diye ağzından kaçırdı, içindeki baskı bir anda boşaldı. "Bu, arkadaşlarıyla birlikte göğsüne yakın tuttuğu bir şey. Ve bir tür hırsızlık olmuş. Henüz bilmiyor. Öğrendiğinde çok kızacak ve bu onu karanlık bir yere götürecektik..."

"Ne kadar karanlık bir yer."

Göğsünün ortasına dokundu. "Bu onun içinde. Ruhunda karanlık bir yer ve hepimizi tehlikeye atacaktır."

Vishous bir şeyler mırıldandı. "Onunla bu konu hakkında konuştun mu?"

"Pek sayılmaz mı? Bir anda oluverdi. Ona bir şeyler mırıldandım ve onu gerçekten tanımıyorum. Birbirimize paralel büyüdük, anlıyor musun? Birbirimizin hayatına girmedik. Her zaman onun herkesten ayrı olduğunu düşünmüştüm."

"Evet, bunu babasından almış," diye kuru bir yanıt geldi.

"Bu yüzden ne yapacağımı bilmiyorum. İmgelemler konusunda deneyimli olduğunuz için bana nasıl davranmam gerektiğini söyleyebileceğinizi düşündüm... Bilmiyorum. Ve sonra, gerçekten, o olduğu için, bu kendi başıma halletmem gerektiğini düşündüğüm bir şey değil."

Vishous bu kez klavyesinde kül olmak istemiyorsa buna ihtiyacı olduğu için elindeki ruloya vurdu. "Bana gelerek doğru şeyi yaptın."

"Başının belaya girmesini istemiyorum." "Başı belada değil."

Başının üstündeki havalandırma deliğinden aşağıya serin bir hava süzülüyordu ve masanın altındaki kulelerin ne kadar sıcak olması gerektiğini fark etti. Ayak bileklerine üfleyen uzay ısıtıcılarına sahip olmak gibi bir şey olmalı, diye düşündü Kardeş'in boktan kıçlarına bakarken.

Aralarında her şey iyice sessizleşirken, Vishous'un ergonomik siyah deri koltuğunda sigara bile içmeden öylece oturuyor olması muhtemelen iyiye işaret değildi.

"Bu sana mantıklı geliyor mu?" diye sordu.

Cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama sonra kaşlarını çatı ve monitörlerine baktı. Klavyelerinin üzerinde öne doğru oturarak bir fareyi hareket ettirdi ve birkaç kez tıkladı.

"Gitmen gerek Bitty," dedi. "Halletmem gereken bir iş var."

Ayağa sıçrayarak, bir oyuncak kafa gibi başını salladı. "Seni rahatsız etmemeliydim-"

Kardeş uzandı ve onun elini tuttu. Elmas gözleri ciddi bir bakışla onunkilere bakarken derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı.

"Sen doğru olanı yaptın," diye tekrarladi. "Ve sana asla ailenle konuşmamanı söylemeyeceğim, ama bunun dışında? Bunu gizli tutalım."

"Bunu yapacağım. Söz veriyorum."

"Bana her zaman gelebilirsin, ne zaman istersen. Bu konuda ya da başka bir konuda. Yine de kurallarımı biliyorsun. Sağlık ya da güvenlik söz konusu olduğunda ailenle ya da daha üst makamlara gitmem gerekir."

"Anlıyorum. Güvenli Yer'de yaptığımız şey bu." Parlayan Roor'a odaklandı. "Yine de bilmem gerek. Bunun neyle ilgili olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Başını ciddi bir şekilde sallaması, bir inkârdan ziyade durumdan pişmanlık duyduğunu gösterir gibiydi.

"Şimdi gitmelisin, tatlım. Beni nerede bulacağını biliyorsun."

Çıkış sanki o istemiş gibi kendiliğinden açıldı ve kadın mırıldanarak, tökezleyerek ayrıldı. IT iş istasyonlarının arasındaki koridorda ilerlerken hiçbir erkek ya da kadın başını kaldırıp bakmadı ve görünmezliğinin kendisini daha iyi mi yoksa tamamen kaybolmuş mu hissettirdiğine karar veremedi.

Açık alanın diğer ucunda, tesisin iç girişi açıldı ve Bitty kimin geldiğine bakarken, yolu açmak için hemen yana atladı.

L.W.'nin babası, büyük Kır Kral, hizmet köpeği ve özel korumasıyla birlikte pervazlardan içeri girdi ve heybetli erkek tüm binadaki tüm alanı ve havayı kaplıyor gibiydi. Bitty'nin içinden bir korku dalgası geçerken, bunu anlamadı. Daha önce de Wrath'ın etrafında bulunmuştu, ta Kardeşlik ve ailelerinin dağdaki malikânede birlikte yaşadığı zamanlara kadar. Kardeşlik malikâneden taşınıp varoşlardaki o yeraltı köyüne yerleştikten sonra onu pek görmemişti elbette ama zaman zaman yeni Seyirci Evi'ne gitmiş ve orada onunla karşılaşmıştı. Daha da önemlisi, yüz ifadesi her zaman ne kadar sert olursa olsun, ona karşı bir kez bile kaba davranmamıştı.

Bitty gözlerini kıstı. Yine de onda artık farklı bir şeyler vardı.

Belki de sinirleri bozulmuştı. Her neyse, Kral ona dikkat bile etmiyordu. Gözlerini Vishous'un gözlerine dikmiş, tam karşıya odaklanmıştı; bu sırada Kardeş yavaşça sandalyesinden kalktı ve yüzünde bir şok ifadesiyle öne doğru geldi.

Bitty baktığını bilse de, ikisi camekânın kapısında durduklarında gözlerini kaçıramadı.

"Zamanı gelmişti," dedi Vishous Kral'a kabaca. "Otuz yılınızı alan şey."

Gazap kısık bir sesle güldü. "Bir mucize karşısında bile etkilenmemeyi sana bırakıyorum."

"Bu mu yani?"

"Geldiğim yere geri dönmemi mi istiyorsunuz?" "Hayır. Sanırım seni tutacağız."

Erkekler arasındaki kucaklaşma, sanki çok zaman geçmiş ve çok uzak mesafeler ayrılmışlar gibi sert, sırtları yere getiren bir kucaklaşmaydı. Bu hiç mantıklı değildi. Birbirlerini her gece sivillerin önünde görüyorlardı-

Kral'ın omzunun üzerinden Vishous'un gözleri Bitty'ye kaydı ve başını eğerek girişte toplanmış olan birkaç amcayı atlayarak aceleyle dışarı çıktı. Gerçi babası diğer Kardeşler arasında değildi.

İyi oldu. Bu gece ona ne söyleyeceğinden emin değildi.

Karın içine adımını attığında, izleyicilerin bulunduğu rahat kulübeye baktı. Sonra tekrar çelik kapıya baktı ve bir tür sıfırlama gerçekleşmiş, eksik olan bir parça hak ettiği yere geri dönmüş gibi hissetti.

Ancak bu delilikti, dedi kendi kendine eve geri dönerken. İlk etapta hiçbir şey değişmemişti.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Ateşin alevleri karanlığı yaladı ve duman bulutları soğuk rüzgârda etrafa yayıldı. Alevlerden yükselen ışık kış manzarasının üzerine yayılıyor, çıplak kollu ağaçları ve bozulmamış kar örtüsünü canlandırıyordu.

Nate rüzgârın ters yönünde durdu. Yanan Resh'in kokusundan hoşlanmıyordu, ızgaradaki yenilebilir bir şey olsa bile ve hızlandırıcı olarak kullandığı benzin de burnuna daha iyi gelmiyordu. Yine de ikincisini kullanmıştı çünkü yakacak çok şey vardı. Çoğunluğu Mickey Trix'in cesediydi ama adamın işini yaparken giydiği pantolonu ve Shuli'yi karşılamaya gittiğinde kanlı ellerini sildiği havluyu da atmıştı.

Yanmayı izlerken zihninde görüntüler canlandı ve hiçbirini onu daha iyi hissettirmedi-

FireRies. *Fireflies?*

Yanlış mevsim olmasına rağmen, 1re'nin uzak tarafında toplanmış bir 1reRies kolonisi varmış gibi görünüyordu. Ama bu doğru olamazdı. Rames'ten gelen kıvılcımlar olmalıydılar...

Birden ne olduğunu anladı. Ve kim olduğunu. "Anne... *sikik*."

Tüm Rames'in karşısında, ışık halkasının hemen içinde, küçük kıvılcımlar birleşerek tek bir cisme, ay ışığı gibi saçları ve güneş gibi aurası olan bir kadına dönüştü

Kendisi.

Bu gece olmaz, diye düşündü. O kadar enerjim yok.

Yine de ona doğru yürümeye başladı, o da aynısını yaptı, ta ki pusulanın doğru işaretinde buluşana kadar. Rahvyn'in gümüş rengi saçları kırmızı yün paltosunun omuzlarına dökülüyordu ve ayağında uygun kar botlarının yanı sıra eldivenleri de vardı. Kız ona ihtiyatla bakarken, Rahvyn'in aklına yıllar önce karnından aldığı bir başka kurşun yarası geldi.

Hayatının akışı sonsuza dek değiştiğinde.

"Üşümüyor musun?" dedi.

Üzerindeki ceketsizliğe hiç bakmadı. O şey, Mickey'nin ölü ağırlığını karda sürükleyerek ısındığı zamanlardan kalma bir ağaca asılı duruyordu. O da endişesini başka bir yere taşıyabilirdi.

"Neden buradasın?" diye sordu.

"İyi olduğundan emin olmak istedim."

Nate kollarını uzattı ve bir daire çizdi. "İyiyim, her zamanki gibi. Neden soruyorsun?"

"Benimle oyun oynama. Nedenini biliyorsun."

Zsadist ona sokaktaki olaydan bahsetmiş olmalı, diye düşündü sessiz kalırken.

"Nate, keşke biriyle konuşsan. Bu ben olmak zorunda değilim." Kadın kulübesine doğru baktı. "Bu hiç sağlıklı değil, hiçbirisi. İzolasyon. Sahip olduğun öfke. Ve iyi beslenmiyorsun-"

"Buraya gelmeden önce ailemle görüştünüz mü, yoksa tüm bunlar sizin gözlemlerinizi mi?"

"İnsanlar senin için endişeleniyor." "Bu konuda bir şey yapamam."

"Evet, yapabilirsin." Gümüş rengi gözleri onun üzerinde gezindi. "Kendine daha iyi bakabilir ve biraz destek arayabilirsin."

Sadece başını salladı çünkü gerçekten aklından geçenleri söylemek istemiyordu.

"Bu kadar mı?" diye sordu resmi konuşma tarzıyla sessizliğin içine.

"Orada öylece duracaksın ve-"

"Rahvyn, senin endişelenmen gereken kendi sorunların var. Söyleyeceklerim bu kadar."

Rüzgâr yön değiştirdi ve duman aralarına girerek onu gizledi ve Tanrım, keşke iři bitirip defolup gitseydi, diye dūřındı. Onun etrafında olmaktan hoşlanmıyordu ve bu anıdan nefret etse de yıllar öncesini, onu Lassiter'le birlikte Luchas House'un arkasındaki arazide gördüğü zamanı dūřındı. Nate ona bir buket çardak çiçeği getirmişti. O melek bütün çayırı bir çiçek denizine çevirmişti.

Kadın ona bakmaya devam ettikçe, ona mülkünü terk etmesi için bağırmak istedi. Onun yerine şöyle dedi: "Tamam, belli ki bana söyleyecek bir şeyin var, tersi değil. O yüzden söyle bakalım."

"Burada ne yakıyorsun?"

"Odun."

"Başka ne var?"

"Hiçbir şey."

"Nate." Başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "İkinci bir şans elde ettin. Ama bununla ne yapıyorsun? Bu senin hayatın değil."

Nate kadına ters ters baktı. Meleğe. O her ne haltsa artık. "Senden büyü istemedim ve otuz yıl önce beni ölümden döndürmeyi seçtiğin için sana hiçbir şey borçlu değilim. Eğer sonucu beğenmediysen, bu senin sorunun, benim değil."

"Hayat hala bir nimet, Nate. Artık ölüm hakkında endişelenmen gerekmesi bile. Seninki artık nadir olmasa da hayat hala değerli."

İkisinin birlikte yalnız kaldıkları son zamanı dūřındı. Birlikte ayrıldıkları o güzel anı on yıllar içinde bozulmuştu çünkü Nate herkesten ve her şeyden soğumuştu ve bu Rahvyn'e duyduğu aşktan ve Rahvyn'in Lassiter'la mutlu-mutlu-sevinçli-sevinçli sona ermesinden çok daha fazlasıydı. Nate'in varoluşunun gerçeği, sahip olduğu tek şeyin zaman olmasıydı ve önündeki sayısız yıl onu intihara sürüklüyordu. Her gece uyanıyor ve içinden geçmesi gereken bir bataklık gibi saatlerle yüzleşiyor ve her gün kendisini delilik noktasına kadar takip eden kabuslara hazırlıyordu.

Durulayın ve tekrarlayın.

Ne olana kadar? Dünya patlayana kadar mı? Evet, sonra ne olacak? Vücudu tamamen yok olsaydı, muhtemelen kolları ve bacakları filizlenerek yeniden canlanırdı.

tekrar bir kafaya sahip olmak ve sonsuza dek ölmek ve yeniden doğmak için uzayda dolaşmak.

Ya bu gece Nalla'yla olanlar? Ve ona yaşattıkları? O kadından uzak durmak için o kadar çok neden vardı ki... Ama en büyüğü, şu anda önünde dururken öğrendiği dersti.

Zaten bir kez yanmıştı. Hayatının geri kalanında yasını tutabileceği bir tekrar aramıyordu.

"Ölümsüzlük bir hediye değil, bir lanettir Rahvyn. Ve sen bana böyle bir sonsuzluğu isteyip istemediğimi hiç sormadın. Sorsaydın, hayır derdim."

Güzel yüzünü geren kasvetli şok, neredeyse onu geri almaya, ona bunu kastetmediğini, her şeyin bir olduğunu söylemeye zorluyordu. Ama kendine yalan söylemiyordu ve başka kimseye de söylemeyecekti.

Gümüş rengi bir gözyaşı yanağının çevresini çizdi ve parmak uçlarıyla onu yakaladı. "Böyle hissettiğin için çok üzgünüm."

Uzaklara, Rames'e baktı ve diğer insanlar tarafından verilen kararların iyi ya da kötü kaderlerin gidişatına nasıl yön verdiğini düşündü.

"Nate, seni önemseyen, sana yardım etmek isteyen o kadar çok insan var ki. Bunca yıldan sonra sana ulaşmayı bıraktılar ama hâlâ etrafındalar ve yeniden denemeye hazırlar. Sevginin zaman sınırı yoktur. Bir rafta dursa bile, aşağı indirilebilir ve tekrar kalpte tutulabilir."

"İkimize de bir iyilik yap ve git," diye yorgunlukla araya girdi. "Bu konuşmayı kafanda birkaç kez prova etmiş olabilirsin ama bu tam da benim ilgilenmediğim türden bir etkileşim. Başkalarının kalp raflarındaki duygusal bibloları yönetmekten sorumlu değilim - ya da bu saçma metafor her neyse. Benim üzerimde zaten bir kez en iyi çalışmanı yaptın ve hayır anlamıyorum, herhangi bir tür tekrar aramıyorum. Bu ilk sefer yeterince kabus oldu. Şimdi izin verirseniz, içeri giriyorum."

Ona sırtını dönerken, "Bunu senden alabilirim" dedi. Nate durdu.

Etrafında döndü. "Affedersiniz."

Yüzünü kaplayan Rames Rickering ile hem kış manzarasını hem de uhrevi bir hayaleti andırıyordu. "Eğer bu kadar mutsuzsan... Senin için her şeyi sona erdirebilirim."

Tüm bu ölümsüzlük olayının sınırlarını ilk kez test ettiği zamanı düşündü. Ormanda, Shuli-'nin gözleri önünde kendini vurmuş, sonra ayağa kalkmış, kendine gelmiş ve tekrar ayağa kalkmıştı. Ölmenin acısı, intihar, yeniden ortaya çıkan dehşet ve yaklaşan kıyamet duygusu, sanki sonuç kalıcıymış gibi yaşadığı şeylerdi, ama yenilenme, elektrik kesintisinden sonra kendini yeniden başlatan bir bilgisayar gibi sonunda gelmişti.

Hayatının bir döneminde bu döngüyü defalarca tekrarlayarak içindeki karanlıkla başa çıkmaya çalışmıştı. Sonunda bundan sıkılmış, bilincin yeterince maruz kalındığında her türlü strese uyum sağlayabileceğinin kanıtı olmuştu.

Zihnini başa çıkamadığı şey boşluktu. "Yalan söylüyorsun," dedi.

"Hayır." Rahvyn iki eliyle onun gümüş gözyaşlarını sildi. "Eğer istediğin buysa, içine koyduğum kıvılcımı çıkaracağım ve öleceksin. O zaman ve orada."

Derin bir nefes aldı ve vücudundaki gerginliği onunla birlikte serbest bıraktı. Ancak o zaman kaşlarını çattı. "Bu neden sadece şimdi ortaya çıkıyor?"

"Yoluna devam edeceğimi ummuştum. Senin için pek çok şey ummuştum. Yeterli zamanın geçmesiyle, güzelliği ve olasılıkları görmeye başlayacağını düşünmüştüm-"

"Beni bitirebilirsin."

"Evet," dedi kabaca.

"Ve gerçekten bitti."

"Seni geri getirdiğimde içinde bulunduğun duruma geri döneceksin." Kadın avuçlarını öne doğru uzattı. "Ama bunu ciddi bir şekilde düşünmelisin Nate. Biraz zaman ayır. Çünkü sonunun Solgunluk olacağının garantisi yok. Sana ne olacağını bilmiyorum."

"*Dhunhd* benim Caldwell versiyonumdan daha kötü olamaz." "Ne istediğinizi bildiğinizden emin olmanızı istiyorum."

Başına bela olan kâbusları düşündü, onu o insan laboratuvarına geri döndüren, kaçamadığı kâbusları. Sonra Nalla'yı o ara sokakta hayal etti, kıyafetlerinde siyah ve kırmızı kan vardı, gözleri kızarmış ve büyümüştü çünkü pek çok nedenden ötürü önemi olmayan bir ölüm için kendini suçluyordu.

Nate Rahvyn'e doğru bir adım attı. "Yap hadi. Şimdi hazırım-" "Önce vedalaşmalısın."

"Ne? Neden?"

"Benim durumum bu." Rahvyn bulutların ardında yıldız arar gibi gökyüzüne baktı. "Sen ailenle vedalaşana kadar bunu yapmayacağım. Shuli. Kardeşliğe. Ve bunu düzgün bir şekilde, samimiyetle yapacaksın. Aksi takdirde ben bilirim."

"Şimdi de kural mı koyuyorsun? Gerçekten mi?"

"Seni sevdiklerinin acı çekmemesi için geri getirdim ve tek gördüğüm etrafındaki mutsuz insanlar." Başı öne eğildi ve sert gözlerle ona baktı. "Ailen için huzur yok. Sadece onları kurtarmaya çalıştığım kederin farklı bir türü var. Sana gelince, sen de daha iyi değilsin. Bu durumu zaten bir kez daha kötüleştirdim, sevdiklerinizi kandırarak bunu bir kez daha yapmayacağım. Bunu yapacaksın ve ben de sana aradığın şeyi vereceğim. Ve bu şekilde devam edeceğiz."

Garip bir şekilde, teknik olarak "En Yakın ve En Sevgili" başlığı altında yer alan insanlardan hiçbirini hayal etmedi. Bunun yerine, bir balerin zarafetine ve onlarca yıl et paketleme bölgesinde çalışmış birinin bıçak becerilerine sahip bir kadın gördü.

Ah, romantizm.

"İşleri gerçek bir şekilde bitir, barış yap ve sonra gidebilirsin." Rahvyn kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi. "Ama ne yaptığını bileceğim, o yüzden bunu iyi değerlendir."

Bununla birlikte, 1reRies olmayan 1reRies'in o ışıltısıyla ortadan kayboldu.

Nate kadının durduğu yere baktı. Yanında, bon1re yuvarlanışını yavaşlatıyordu, Rames o kadar uzun değildi, ısı o kadar büyük değildi, çatırtı o kadar yüksek değildi.

Bir saat sonra köz olacaktı. Şafakla birlikte... külden başka bir şey olmayacak.

Yıllarca kendisine sunulani istedikten sonra, rahatlayacağını düşünürdünüz. Çözüldü. Ve Tanrı biliyordu ki ölmenin fiziksel acısına alışkındı. Bunu yeterince sık yapmıştı. Ailesiyle konuşmaya gelince? Davranışlarından dolayı üzgün olduğunu duymak isteyeceklerini düşündü.

Yine de tek düşünebildiği Nalla'ya veda etmektir. En azından babası çok sevinecekti.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi akşam, Nalla Luchas Evi sakinleri için İlk Yemek'in hazırlanmasını devraldıktan sonra, güzelce temizlenmiş parkasını giydi ve mutfağın arka Fransız kapılarından birinden dışarı çıktı. Gece her zamankinden daha da soğuktu, şüphesiz bunun nedeni gökyüzünün kristal berraklığında olması, gökyüzünün yıldızlarla dolu olması ve Samanyolu'nun parlayan bir şerit halinde belirmeye başlamasıydı.

Ay hâlâ yükseliyordu, mükemmel hilali ona Rhage Amca'nın gençlere dolunay olduğunda onu avuçlarında nasıl tutacaklarını öğrettiğini düşündürdü: Herkesin dağdaki konakta birlikte yaşadığı zamanlarda, ayda bir kez çocukların kendisiyle birlikte dışarı çıkmaları için ısrar ederdi, farklı büyüklükteki tüm o eller ayın yüzüne doğru uzatılır, kıkırdamalar ve huşu dolu solumalar Fade'e doğru okunan dualar gibi yükselirdi.

O zamanlar sadece dört ya da on beş yaşındaydı, ama o kadar çok şeyi o kadar net hatırlıyordu ki.

Kapının arkasından düzgünce kapandığından emin olurken, o zamanlar ne güzel günlerdi, diye düşündü. Artık orada kimse yaşamadığı için daha da özeldi.

Terastan başladı ve sonra çimenlerin üzerinden geçerek ağaçların uzandığı karlı çayıra çıktı. Yavaş ilerliyordu,

Botları buzlu üst tabakayı delip geçerek çatırtıların altındaki yastığa ulaştı.

Sonunda bütün gün kalmıştı ve kaldığına da memnundu. Uyuyamamıştı ama babasının koridorun sonunda olmadığı, isimsiz bir yerde uykusuzluğa katlanmak daha kolay olmuştu. Bir telefon ödünç almış ve nerede olduğunu bildirmek için ailesine mesaj atmıştı ve işte kendisine ihtiyaç duyulduğuna dair açıklamasına inanmaları mümkün değildi. Ama belki de kendilerinin de ihtiyacı olduğu için ona yer vermişlerdi.

Nate ne yapıyordu, diye merak etti. Muhtemelen arazide.

Gününün bir kısmı o sokakta yaşanan her şeyin gerçekten hatırladığı gibi olup olmadığını merak etmekle geçmişti. Diğer kısmı ise babasıyla yaptığı tek taraflı konuşmalarla heba olmuştu.

Şimdi dışarıdaydı ve ne biliyordu ki? Temiz hava zihnini temizlemek için hiçbir şey yapmıyordu ve nedense Kardeşlik ve ailelerinin malikanede birlikte yaşadığı zamanlardaki halini düşünüp duruyordu.

Köpeklerle çevrili o sarayı, tüm sanat eserlerini ve antikaları, çiçek açmış bir elma ağacının mozaik tasvirine inen kırmızı halı kaplı, altın varaklı merdiveni düşünmeyeli uzun zaman olmuştu. Oldukça genç olmasına rağmen, buranın nasıl koktuğunu, limonlu Roor cilasını ve taze buketleri, gümüş cilasının uzaktan gelen vızıltısını ve ikinci Roor'da, tıpkı Eski Ülke'de olduğu gibi el yapımı olduğu söylenen çamaşır sabununu hala hatırlayabiliyordu.

Lyric, Rhamp ve L.W. gibi daha küçük çocukların orada olduklarına dair hiçbir anıları olmadığı için üzgündü.

Konağı zihninde canlandırırken, yetişkinlerin nasıl değiştiğini düşünmeden edemiyordu. Hiçbir şey söylenmemiş ya da açıklanmamıştı ama bir gecede tüm Kardeşler, evdeki diğer erkekler ve kadınlar kasvetli bir hal almış ve öyle de kalmışlardı. Yıllar geçtikçe, ciddiyet daha az ön plandaydı, ancak duygulardaki değişim devam etti. Anne ve babasına bu konuyu ve neden kasabaya taşındıklarını sormak istediği zamanlar olmuştu ama soruyu nasıl ifade edeceği konusunda hep bocalamıştı.

Ve her zaman, babasıyla arasının bozulmasının nedeninin yaşananların bir parçası olup olmadığını merak etmişti. Sonra tekrar, belki de bu sadece onun yaşlanması ve kız çocukları olgun birer kadın olduklarında yaşanan tüm ayrılıklardı ve-

Sol taraftaki bir Ricker gözüne çarptı ve durdu. Hiçbir şey yerinde görünmeyince neredeyse yoluna devam edecekti ama yine oradaydı: Ormanın içinde bir yerde küçük bir ateş yakılmış gibi sarı ve turuncu renkte bir Nadir.

Belki de en iyi fikir olmasa da, parıltının olduğu yöne doğru ilerledi. Güvenlik açısından iyi haber, ormanın her yerinde iz kameraları olmasıydı. Eğer bir sorun ya da güvenlik riski varsa, burası çoktan bir grup insanla dolup taşmış olurdu.

Ağaçların arasına doğru yürürken duman kokusunu takip etti. Tüm gövdeler ve dallar yüzünden çok uzağı göremiyordu, ama sonra bir açıklığa yaklaştığında yavaşladı... ve durdu.

Açık alanın ortasında, zeminde bir çukur vardı ve toprak sadece çorak değildi, sanki orada hiçbir şey yetişemezmiş gibi, aynı zamanda merkezden yirmi metrelik bir yarıçapta kar da yoktu. Ve evet, büyük çukurun ortasına küçük bir 1re yerleştirilmişti, Rames'ler sürüklenip çukura yuvarlanmış bir kütüğe benzeyen bir şey üzerinde çalışıyorlardı. Ayrıca yan tarafta toplanmış dallardan oluşan bir yığın ve daha hafif Ruid olduğunu tahmin ettiği bir kap vardı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi. Asıl önemli olan, uzakta duran erkekti.

Nate siyah deri giymişti, giysileri vücuduna yapışmıştı, ceketini sıcaklığa rağmen açtı, böylece kılıfındaki silahların bir kısmı görünüyordu. Havanın huzursuz ışığında yüzü ciddiye, gözleri Rames'e kilitlenmişti ve Rames bir an durup onu baştan aşağı süzdü.

Adam iyiydi. Fiziksel olarak öyleydi ve ceketin altındaki tunç ve çeliğe bakılırsa, burada her ne oluyorsa, onun 1. Bölge'ye giderken uğradığı bir mola olduğunu biliyordu.

Elindeki bir sweatshirt müydü?

Adam onu fark etmemiş gibi görüldüğünde omzunun üzerinden baktı ve belki de eve geri dönmesi gerektiğini düşündü-

Nate'in kafası yukarı fırladı ve bir eli silahını almak için ceketinin altına sıkıştı. Ama silahını çıkarma sürecinde durdu.

"Tanrım!" dedi. "Birine gizlice yaklaşırken dikkatli olmalısın."

Bir eşek gibi elini selamlamak için kaldırdı. "Aslında bir süredir burada duruyordum. Rames'i gördüm ve bir şeylerin ters gittiğinden endişelendim."

"Bu ormanda ne işin var?" diye sordu silahını yeniden kılıfına sokarken ve kazağını arkasına saklarken.

"Luchas House'da çalışıyorum." İre'ye baktı. "Burada neler oluyor?" "Sadece biraz şekerleme kızartmak istedim."

"Sweatshirt'ün nesi var?"

Kaşlarını çattı. "Her zaman bu kadar çok soru sorar mısınız?"

"Evet, öyle. Danışmanlık söz konusu olduğunda, yaptığınız şey bu."

Nate başını salladı. "Sosyal hizmet uzmanı olarak harcanıyorsun. Sen bir savaşçısın."

Ara sokaktaki o tekmeyi nasıl kaçırıldığını ve sonrasında olanları düşündü. "Hayır, ben asker değilim. Babam sözde kendimi savunma eğitimi almamı sağladı ama-"

"Dün gece nasıl davrandığınızı öğretemezsiniz." Direkt bakışlarında tam bir saygı vardı. "Saldırganlığın, içgüdülerin, korkmadan hareket etmen? Bu senin kanında var. Öğrenciye, düşmanını öldürmeden önce ona hükmetmek için gözlerinden bıçaklamasını söyleyen bir talimat yoktur. Bunu yaparsın çünkü sen bir savaşçısın."

Nalla ağzını açtı. Kapattı. "Ne söyleyeceğimden emin değilim." Omuz silkti. "O zaman sessizlik işe yarar."

Adamın çok zayıf yüzünü inceledi ve yüzündeki, tüm vücudundaki gerginliği merak etti. Onu son gördüğünden beri bir şeyler olmuştu.

Belki de efendisine verdiği söz peşini bırakmıyordu. Ama siktir et.

Uzun bir süre düşündükten sonra, "Peki neden o tişörtü yakmak istiyorsun?" diye sordu.

Harika, diye düşündü Nate. Bir dinleyici aramıyordu ve kesinlikle bu özel kadının bu saatte ortaya çıkmasıyla ilgilenmiyordu.

belirli bir an.

Kulaklarının arasında olup biten her şeyle birlikte, onun önünde çıplakmış gibi hissediyordu. Soğukta. Büzüşme departmanında gerektirdiği her şeyle birlikte.

Ve hayır, o aptal kazak hakkında konuşmak istemiyordu- "Veda ediyorum."

Kelimeler ağzından çıktığı anda onları geri almak istedi. Ama bu mümkün olmadığından, giysiyi Rames'in içine fırlattı ve otuz yıl önce, aslında meteor olmayan bir meteorun buraya düştüğü çukurdan açgözlü bir telaş, bir ısı ve Rame patlamasını izledi.

Rahvyn. Rahvyn'di, her nereden geldiyse, Caldwell'in topraklarına -ve lanet olası hayatına- bir bomba gibi çarpmıştı.

Onun etkisinden sonra toprakta hiçbir şeyin büyümemiş olmasına şaşırmamıştı. Nalla'ya kadar onda da hiçbir şey büyümemişti. Ve özellikle yeni çıkış stratejisi göz önüne alındığında, bu boku gerçekten tomurcukta durdurmak zorundaydı.

"Kimin gitmesine izin veriyorsun?" diye fısıldadı.

Kapa çeneni. Kapa çeneni. Sus- "Kim değil.

Ne." "Yani o sweatshirt annene şaplak mı attı?"

Gülümsedi. Ama tutamadı.

"Bir rüyayı yakıyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, silahlarının kılıfları omuzlarını çekiştiriyordu. "Bir insanı değil, bir hayali. Ve bu ne kadar aptalca."

"Bu hiç de aptalca değil."

Bu kez ona baktığında, her şey yerli yerindeydi. Çarpma çukurunun hemen kenarında duruyordu, üzerinde dün gecedan kalma parka vardı ama kırmızı bir atkı ve yeni olan bu renkte bir patika pantolon giymişti. Saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde arkaya toplanmıştı ve yüzü ışıktaki dikkat çekiyordu, yüz hatları canlanıyordu.

Ama havayı onun kokusu için test ettiğinde, farklı bir şampuan ve yumuşatıcı kokusu aldı.

"Dün gece eve gitmedin, değil mi?" Kız biraz geri çekilince, adam kendini suçladı. "Gidip babanla tekrar konuşmamı ister misin?"

"Neden senden bunu yapmanı isteyeyim ki?" "Seni benim yüzümden mi kovdular?"

Nalla'nın kaşlarını çatması, kurtarılmak istemediğini hatırlatıyordu. "Hayır, öyle olsa bile bu benim sorunum, senin değil."

Bingo, diye düşündü.

"Peki ya yaktığın rüyaya gelince?" diye devam etti. "Aptal ya da duygusal değilsin. Hayallerden vazgeçmek herhangi bir gerçeklikten vazgeçmekten daha zordur. İstedığımız şey, kafamızda hayal ettiğimiz şey, aslında var olmasa da yaşayan ve nefes alan bir eylemdir. Gerçek olmadığını fark ettiğimizde ve onu bırakmak zorunda kaldığımızda? Fanteziyle birlikte kendimizin hassas bir parçasından da vazgeçeriz. Bu acı verir."

1re'ye dönüp bakmak zorunda kaldı çünkü onun içini görmesini istemiyordu. Ama sanki zaten görmemiş miydi?

"Beni psikanalize tabi tutmaya çalışıyorsun," diye mırıldandı. "Hayır, sadece bir gözlemimi paylaşıyorum."

"Demek sen de bazı hayallerinden vazgeçtin, ha?"

"Daha kötü." Adam ona baktığında, kadın omuz silkti. "Her zaman çok korkmuşumdur. Ben böyle bir korkağım."

"Sen korkak değilsin. Hayatta olmaz."

Bir süre sessizlik oldu, 1re'den gelen çatırtıdan başka hiçbir şey aralarında ses çıkarmıyordu. Bir de yarım mil ötede soğuk karanlığa doğru konuşan bir baykuş.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Rames'e bakmaya devam etti ve onlar tarafından tüketilebilecek her şeyi düşündü. Ve tüketemeyecekleri her şeyi.

Omuz silkerek cevap verdi: "Yaktıklarım mı? Pek sayılmaz. İyi bir savaşçı olduğunu göstererek mi? Evet."

Nalla biraz güldü. "Anlayamadığım nedenlerden dolayı önyargılı olduğumu düşünüyorum."

Her neyse."

Orada öylece dururken, gitmesini istiyordu ama bu onun yanında olmasından hoşlanmadığı için değildi.

"Sweatshirt otuz yıldan daha eskiydi," diye belirtti. "Bunca zamandır çekmecedeki durduğu için mükemmel durumdaydı. Onu bir yere gitmek ve birini görmek için bahane olarak kullandım ve artık tüm bunlara veda etme zamanı geldi."

"Bir şeyleri bırakmak sağlıklı olabilir. Zor olsa bile."

Sana nasıl veda edeceğim, diye düşündü.

Bu arada, eğer Rahvyn'in onu gönderdiği bu görüş-ya-later yoluna giriyorsa, zor olanlardan da başlayabilirdi, değil mi? Rahvyn'in kendisi, Luchas House'daki şantiyede bıraktığı o aptal sweatshirt ile- sırf Shuli'yi onunla geri dönmeye zorlayabilmek için, sırf belki, umarım, o kadınla karşılaşabilmek için.

O lanet şeyi yakarak Nalla hakkında kurduğu o saçma fantezinin kapısını kapatıyordu. Bu temayı takip ederek, artık hiçbir yere varmayan aşklara ısınmışken kendine bir iyilik yapıp Nalla'yla sahneyi terk etmeye ne dersin?

Tam
burada. Şu
anda.

"İre'niz dışarı çıkıyor." Nalla topladığı sopalara başıyla işaret etti.
"Bırakacak başka şeylerin var mı?"

"Evet. Sen."

Kadının gözleri kendi gözlerine dikildiğinde, adam kendine lanet okudu.
Ama bu bokun geri dönüşü yoktu.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra alçak bir sesle, "Ya beni bırakmanı istemiyorsam?" dedi.

"O zaman bir sorunumuz var
diyebilirim." "Öyle mi?" diye karşı
çıktı.

Başını salladı. "Ama bu sana bağlı."

Cevabı hareket tarzındaydı: Yavaş ve bilinçli adımlarla öne doğru ilerliyor, adamın bacak arasına geldiğinde duruyordu. Onun kadar uzun boylu değildi ve güzel boğazını ortaya çıkardığı için ona bakmak zorunda kalması hoşuna gitmişti.

Kanı deli gibi akarken, onun tadının nasıl olduğunu bilmek istiyordu. Damarını delip onu içine alırken çıplak teninin kendi tenine karşı nasıl hissettiğini.

"Şunu açıklığa kavuşturalım, biraz yanmak benim için sorun değil." Ellerini ceketinin üzerine, göğüs kaslarının tam üzerine koydu. "Şu anda kendimi oldukça ateşli hissediyorum mesela."

Şu anda da oldukça ateşli görünüyordu. Özellikle de dudakları zihninde çoktan öpüşmüşler gibi ayrılırken.

Yapma, diye düşündü Nate. *Bu sefer daha kötü kaybedeceksin.*

İyi tavsiye.

Bunu kaldıramaması çok kötü.

Uzanarak elini Nalla'nın sıcak ensesine doladı. Sonra eğildi ve ağzını Nalla'nınkinin tam üzerinde gezdirdi.

"Emin misin?" diye fısıldadı.

Ceketini kavradığı gibi ayak parmaklarının üzerine yükseldi ve mesafeyi kapatan o oldu-

Oh, lanet olsun.

Nalla'nın tadı taze nane ve çok iyi bir kadın gibiydi, dudakları onunkilerin altında yumuşacıktı

-Yavaş keşfe daha fazla baskı uyguladıkça daha da yumuşuyordu. Tanrım, kız harika kokuyordu, uyarılmışlığının kokusu beynine işliyordu. Aklına hemen her türlü plan geldi: Eğer onun evine geri dönebilirlerse, bir tür mahremiyete sahip olabilirlerdi.

Nate aniden geri çekildi. "Seni incitmek istemiyorum."

"Beni yakıyorsun," dedi boğuk bir sesle. "Ama çok iyi hissettiriyor."

Bir elini yüzünün etrafındaki Ryaways'in üzerinde yumuşatarak kabul etti. Ayrıca ona dünyadaki son dişiymiş gibi ihtiyacı vardı.

Sonra tekrar, istediği tek kişi oydu, bu yüzden kontrol edildi.

Ama geleceği düşünmek zorundaydı. Ne de olsa yakında gezegenden ayrılacaktı. Yani buna onunla mı başlayacaktı? Haksızlıktan da öteydi.

"Nalla..."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Tamam, adım bu şekilde söylemende çok fazla pişmanlık var."

"Bu... iyi bir zaman değil. Benim için."

Bir an için şaka yapmaya hazırlanıyor gibi göründü, zoraki bir gülümseme ağzını eğdi. Ama sonra belli ki bunu devam ettiremedi ve bunun yerine ondan bir adım geri çekildi, elleri sıkıca kavradığı siyah deri kıvrımlarını serbest bıraktı.

"Tamam." Omuz silkti. "Eğer yalvaracaksam, ikimiz de çıplak olduğumuz ve zevk aldığımız için yalvarırım. Ve burada olan şey bu değil, değil mi?"

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Ondan uzaklaşarak, ölmekte olan 1re'nin etrafında dolandı - ve bu gerçekten de her şey hakkında bir yorumun top-twister'ı değil miydi? Çelik burunlu botuna bir şey çarptığında küfretti ve çakmaklı Ruid kabını almak için eğildi.

Arka etiketi okumak için durakladı. Şu uyarılara bakar mısınız... "Geri çekilin," diye homurdandı.

Onun hareket etmesini beklemek yerine, kendini onun önünde konumlandırdı ve ardından 1re marş motorunu yığının içine fırlattı.

Nalla hemen küfretti. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum-"

Patlama onu beklediğinden daha sert vurdu, ısı patlaması onu geriye doğru savurdu, böylece Nalla'yı da kendisiyle birlikte yere düşürdü. Karın üzerine düştüklerinde, Nalla'nın üzerine atladı ve onu örttü, böylece Nalla 1reball'dan korunmuş oldu ve en azından Rare kısa süreliydi, bu da iyi bir şeydi.

Ne yazık ki, kıyafetleri partiden ayrılmak istemiyordu ve acı göz kamaştırıcıydı.

Deri ceketini tuttuğunda zıpladı ve karda yuvarlanmaya başladı. Nalla da hemen peşindeydi, avuç dolusu karı üzerine kürekle boşaltıyor, her şey sönene ve acısı biraz hafifleyene kadar onu daha fazla karla dolduruyordu.

Onu söndürme telaşı geçince, her nereye düştüyse oraya uzandı, nefes nefese kaldı, kafası yüzüyordu, burnu kendi yanık derisinin kokusuyla doluydu.

Adamım, barbeküden nefret ederdi. Özellikle de menüde kendisi varsa. Nalla'nın endişeli yüzü kendisinininkinin üzerinde belirdi. "İyi misin?" *Harika*, diye düşündü. *İki gece üst üste.*

"Ben her zaman iyiyim. Sadece-"

"Sana bir dakika vereyim," dedi boğuk bir sesle. "Evet, bunu seninle daha önce de yaşamıştık, unutma."

Bir dizi omuz silkme hareketiyle parkasından çıktı.

"Hayır, hayır-" Topal bir eliyle vurdu. "Sıcak kalmalısın-"

"Kapa çeneni." Elini onun geveleyen ağzının üzerine koydu. "Ölü olarak kalmaman dava açmadığın anlamına gelmez. Seni eve geri götürüyorum ve gidiyoruz-"

"Luchas House'a gitmiyorum."

Ona bakarken, dişi sanki yetki kendisindeymiş gibi görünüyordu. Bu yüzden, aşağıdaki gibi bir sesle anons etmesi pek de şaşırtıcı olmadı

ayağa kalkmış ve onun emirlerine göre yürüyordu: "Evet,
ylesin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Nalla'nın tartışmayla işi bitmişti. Nate'in irade gücünden daha fazla sahip olduğu tek şey aptallıktı. İyi haber? Fiziksel olarak bir şey yapamayacak kadar zayıflamıştı. Kötü haber mi? Onu parkasının içine sokmaya çalışmak, bir kayayı sırt çantasına sokmak gibi bir şeydi. Bu yüzden Patagonia'sını tekrar giydi, yanına çöktü ve kollarını her iki dizinin arkasına ve kürek kemiklerinin hemen altına itti-

Nate acı içinde tısladı.

Oh, Tanrım. Deri derisiyle kaynaşmıştı. Bunu hissedebiliyordu ve sırtının büyük bir kısmında üçüncü derece yanıklar olmasından korkacak kadar temel tıbbi bakımdan anlıyordu.

Bu ölümcül olabilir. Peki ya... ya bir daha gelmezse. "Kendini hazırla," dedi dişlerini kenetlerken.

"Bekle, beni kaldıramazsın-"

Derin bir nefes alarak ayaklarını yere vurdu ve kalçalarındaki ve kışındaki tüm kasları kullandı. Zor bir işti ama onu karların üzerinden kaldırdı.

"Seni taşıyamam ki," diye homurdandı.

"Yürüyeceğim-"

Nate onun tutuşuna karşı kendini itmeye başladığında, onun aceleci yüzüne ters ters baktı. "Kes şunu yoksa seni kafanın üstüne düşürürüm Tanrım, *hep* böyle mi yapıyorsun?

Herkesle ve her şeyle tartışmak mı?"

"Hayır," diye tersledi.

"Artık insanların benim etrafımda nasıl hissettiklerini biliyorum," diye mırıldandı.

Bir podyum mankeni gibi değildi elbette, ama düz bir zeminde olsaydı ve iki yüz elli kiloluk gevşek bir ağırlık taşımasaydı bile kalçalarıyla Mharta rutinini yapabileceğinden şüpheliydi. Ama ormandan geçmeyi başardı ve tüm o iğrenç dallardan ve çalılıklardan kurtulmak onu rahatlattı. Çayrık alanda daha iyi zaman geçirdi ama yine de ciğerleri yanıyor ve ona yanmayı umursamadığını söylediğini düşündürüyordu.

İsteyin ve alacaksınız.

Bu arada Nate'in durumu pek iyi değildi. Dudakları dişlerinden sıyrılmıştı ve yanmış, çiğ elleri, herhangi bir şeyle temasını sınırlamaya çalışıyormuş gibi göğsünün önünde pençeleşiyordu.

Hangisinin ona daha çok acı vereceğı konusunda kararsızdı: Karda yatıp ölümü ve ardından dirilmeyi beklemek mi, yoksa eve yaptığı bu yolculuk, sırtının açıkta kalması, tüm bu itiş kakış ve çarpışmaların onu daha da kötüleştirilmesi mi? Peki ya ormanda ölmezse? Sadece dışarıda, doğanın içinde, acı çekiyor olacaktı.

Ne karmaşa-

"Beni... içeri almamalısın..." diye homurdandı. "Beni görmeleri... onlar için... çok üzücü..."

"Ben zaten... bunu... düşünmüştüm..."

Evet. İkiz değiller miydi, küçük nefes nefese bir ikili.

Hedefe giden yolun yarısında durmak ve nefesini tutmak zorunda kaldı. Onu yere bırakmak istiyordu ama bunu yaparsa onu tekrar kaldıracak gücü bulamayacağından korkuyordu. Ayrıca, yaralı sırtında işler ne kadar kötüyse, onu karda yatırmak da o kadar kötüydü.

Bu onu kesinlikle öldürecekti.

"Sen... biliyorsun... bir şey..." dedi soluk soluğa nefesler arasında. "... ne..."

"Ben... gerçekten... yoruldum... senin... benim için ölmenden..."

Rüzgâr etraflarında savrulurken, gözleri tünelindeki tek ışığı, var olan tek ışığı aradı: Uzaktaki çiftlik evini. Beyni ona

sadece üç yüz metre uzaktaydı. Vücudu bunun daha çok yedi yüz elli bin mil olduğuna ikna olmuştu.

Tekrar yürümeye başladı çünkü ilerlemekten daha kötü olan tek şey olduğu yerde kalmak ve gücünün tamamen tükenmesiydi.

Sol ayak. Sağ ayak. Sol ayak.

Ve böyle devam etti. Bu arada, ev bir tür raylı sistem üzerindeymiş gibi görünüyordu ve o yaklaştıkça daha da uzağa çekiyordu. Her tökezlediğinde ya da başka bir duraklama yapmayı düşündüğünde, ışıklara daha sert bakıyor ve soğukta, karda yanmanın ne kadar acı vereceğini düşünüyordu.

Nate'in davası onun motivasyonuydu.

"Ne," diye inledi.

Onun solgun yüzüne baktı. "Ha?"

O bulanık gözler onunkileri aradı ve onun eve odaklandığı gibi odaklanmış görünüyordu. "Sürekli... benim... adımları söylüyorsun."

Nalla başını salladı. "Hayır, ben... istemiyorum." "Evet, var."

"Kapa çenenizi." Aldığı kıkırdama doğru değildi. "Bu... hiç komik değil..."

Nate ciddi ciddi gülmeye başladı. "Bütün bu... durum çok... tamamen berbat. Aman Tanrım... ah, ah, ah... beni... güldürme-"

"Ben değilim!"

"Sen... öylesin..."

"Ben..." Bir kahkaha attı. Birkaç kez. "Komik değil..."

Ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bir an, yanmış bir kurbanı, içinde bulunduğu durum nedeniyle kimsenin çatının altında olduğunu fark edemeyeceği bir eve götürürken efordan 1re'ye düşmüştü. Sonra, o da gülüyordu. O kadar çok gülüyordu ki, onu tutmayı kaybetti ve ikisi de karların içine düştüler.

İkisi de aynı anda hem hiçbir şeye hem de her şeye ulur, kıkırdar ve homurdanırken, beyninin gerilerinde bir yerde, duyguları serbest bırakmanın pek çok farklı yolu olduğunu düşündü. Küfredebilirdiniz. Bir şeyler fırlatabilirdiniz. Düşene kadar koşabilirdiniz. İçine hapsedebilir ve kendini kaybedene kadar gayzer gibi akabilirdiniz.

Gözleriniz şişene ve burnunuz tıkanıp aynı anda akana kadar ağlayabilirdiniz.

Ya da... hiçbir neden yokken komikliğin sihirli halısına binebilirsin.
Seninle aynı boktan durumda olan biriyle.

Kahkahaları nihayet dindiğinde, Nate yüzünü fırçaladı ve karda yanında duran dişiye bakarken nefesini tutmaya çalıştı. Nalla'nın yanakları kıpkırmızıydı, saçları atkuyruğundan bir o yana bir bu yana dağılmıştı, dudakları pembeleşmiş ve gülümsüyordu. Daha genç görünüyordu. Ya da belki de kara mizah, Nalla'nın gözlerinin ardında gizlendiğini fark etmediği hüznü silmişti.

Çok güçlüydü, mutsuzluğunu iyi saklıyordu ama bir şey için yas tutuyordu.

Tıpkı onun gibi.

Kadın nefes verip kendini toparlamaya çalışırken, adam yüzüne doğru uzandı ve bir tutam saçı gözünden uzaklaştırdı.

Birdenbire her şey ciddileşti. Öyle ki artık soğuğu hissetmiyordu. Ya da acıyı... Dışında ya da içinde.

"Güldüğünde çok güzel oluyorsun." Bahane bulmasını gerektirecek bir şey olmamasına rağmen şimdi onun yanağına dokunmuştu. "Ve sen benim adımları s-s-s-söylüyordun. Tekrar tekrar."

"Hayır, değildim."

"Yalan söylüyorsun."

Derin bir nefes aldı. "Dişlerin takırdıyor."

"Öyle mi? Fark etmedim. Bana acı veren şeyleri unutturuyorsun."

Nalla o tekinsiz sarı gözlerindeki yaşları temizler gibi gözlerini kırıştırdı. "Lütfen sizi içeri alabilir miyim?"

"Ben ölmüyorum."

"Önemli değil." Elini onun elinin içine koydu. "Ölmek tek ölçü değil. Yaşam kalitesi diye bir şey duydunuz mu hiç?" "Bir yerlerde okumuştum. Ve yürüye biliyorum."

Ayağa kalktı ve adam ona hayır, dur, yardıma ihtiyacım yok diyemeden - ya da d-d-d-d-durumda olduğu gibi h-h-h-h-yardıma ihtiyacım yok diyemeden - uzandı ve onu dengesiz ayaklarına doğru çekti. Kolunu omuzlarına atıp belini kavradı ve karlı çayırdan topallayarak ilerlemeye başladılar.

Rüzgâr etraflarında dönerken, ne kadar yol kat ettiklerine, kızın onu ne kadar uzağa taşıdığına baktı. "Vazgeçmiyorsun, değil mi?"

"Hayır, bilmiyorum."

Bu not üzerine, düşmemeye ve onu da yanında götürmeye odaklandı.

"Garajın arka kapısından gireceğiz," dedi içeri girdiklerinde. çiftlik evinin aralığı. "Ve merdivenlerden yukarı, çamurluğun yanına. Grup yeni başlamış olacak. Kimse bizi görmeyecek."

Yapmak istediği son şey o eve geri dönmektir. Ama başka ne seçeneği vardı ki? Birkaç saat dinlenirse mülkten ayrılacak kadar iyileşecekti ve tam da eğer isterse onunla birlikte Kuzey Kutup Dairesi'ni geçebileceği sonucuna varmak üzereyken garaja vardılar ve kadın tuş takımına bir kod girerek onları hızla içeri aldı. Arka merdivenler berbattı ve sorulsa kabul etmeyecek olsa da, onun desteği olmadan koridordan aşağı inip kendisi için seçtiği yatak odasına ulaşmasının imkânı yoktu.

"İşte başlıyoruz," dedi onları birbirine yaklaştıırken.

Biraz ivme ve çokça yerçekiminin onu yatağa götürmesine izin verdi ve yüzüstü yatağa yayıldı - ve işte o zaman onun kokusunu aldı. Yüzünü yastıklara gömüp derin bir nefes aldı ve onu uyuduğu yere getirdiği için ilkel bir heyecan hissetti.

"Kıyafetlerini almana yardım edeyim mi?"

Kukusu yastığının içinde kalırken bile kaşları çatıldı. Sonra başını çevirdi ve yanık kışkık omzunun üzerinden ona baktı.

"Hiç sormayacaksın sanmıştım," dedi derin bir sesle.

Nalla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, gözleri parlıyordu ve çenesi yukarı kalkıktı. "Ben de şu anın senin için iyi bir zaman olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Beni ormandan ve o lanet çayırdan geçirdiğini düşünürsek? Görünüşe göre fikrimi değiştirdim."

Bunun sadece bu gece için olduğu gerçeğini kendine sakladı. Ama bok kafalı olduğu için değil.

Onun o kahkahasını bir daha asla duyamama düşünceci canını çok sıkıyordu ve bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Yirmi mil güneyde ve batıda, Zsadist Caldie'nin Finans Bölgesi'ne geri dönmüş, Market Caddesi'nde bir gece önce oynadığı gibi geziniyordu. Tesla yoktu. Vurulan polis-botlar yok. Şu anda 1x'lik bir şey yok ve birinci dereceden bir akrabasıyla it dalaşı da yok.

Ama eskiler ne derdi? Gece daha yeni başlamıştı. Sırada ne olduğunu kim bilebilirdi ki?

Kaldırımından atlayıp ara sokağın girişinden geçerken Nalla'nın hâlâ Luchas House'da olduğuna sevinliyordu. V oradaki güvenlik kameraları sayesinde bir güncelleme yapmıştı ve iyi haber olarak, dün bildirilen neredeyse her şeyden daha iyi olduğunu düşündü.

Wrath'ın geri dönmesi Tanrı'nın bir lütfuydu. Rahvyn'in eli yani. Ama diğer her şey bok gibiydi ve sonuç olarak o ve Bella bütün gün Nalla için endişelenerek uyanık kalmışlardı. Şafaktan bir saat önce sosyal hizmet görevlilerinden birinin telefonundan onlara gönderdiği mesaj pek yardımcı olmamıştı ve o da *Shellan*'ıyla aynı fikirde değildi. Kızlarının yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu. Onun haklı olduğunu görmesi, Nate'le ne halt ediyorsa bırakması ve eve dönmesi için üçünün bir şeyler yapması gerekiyordu.

"Ve hayır, ona karşı çok sert değilim." Yanı başında bir korna çaldı ve Volvo'nun yaşadığı sorun başka biriyle ilgili olmasına rağmen ona ters ters baktı.

"Onu hayatta tutuyorum, lanet olsun," dedi frenlerine basan bir Kia'ya.

Bu arada, kafasını oyuna vermesi gerekiyordu.

Evdeki tüm o lanet olası mutluluğu bir kenara iterken, Azalanlar Topluluğu'yla olan savaşa odaklanmak onu rahatlatmıştı: Kardeşlik'in eline düşmüş bir *Azınlık*'in izniyle, buralarda bir yerde bir avcı indüksiyon alanı olduğuna dair istihbarat alınmıştı. İlginç bir yer seçimiydi ama mantığını anlayabiliyordu. Evden çalışan bu kadar çok insan varken, şehir merkezindeki pek çok alan bilgisayar sunucuları, veri madenciliği çiftlikleri ya da çip ve işlemciler için robotik üretimle doluydu.

Yirmili yıllarda olduğundan tamamen farklıydı. O zamanlar gökdelenler dokuzdan on beşe kadar işe gidip gelen profesyonellerle doluydu ve ortalığın sakin olduğu tek zaman hafta sonları ve hava karardıktan sonraydı. Ama şimdi, eğer mahremiyet istiyorsanız? Alırdınız.

Başka bir sokağın başına geldiğinde, karşı sokağı iki kez kontrol etti ve sonra rastgele dört şeritli yolun uzak tarafındaki bir binaya baktı. Bir reklam panosunun mor ışıltısı tüm bloğu üzümlü gazoz gibi yıkıyordu ve gözlerini uzun siyah saçlı bir kadının profiline dikti.

Resolve2Evolve logoydu ve slogan gerçekten çığır açan bir şeydi: Canlı Ol, Daha Fazlasını Yap, Daha Fazlası Ol. Sonra şehre gelecek olan bir tür konferansla ilgili ayrıntılar vardı.

Yoluna devam edip Bathe kulübüne ve onun mavi-yeşil girişine yaklaşırken, "Keyfine bak," diye düşündü.

Birkaç blok daha ilerledikten sonra bir sonraki kavşakta durdu ve iyi aydınlatılmış yan sokağa bakarak neredeyse devam edecekti. Vücudunun içindeki bir tür yankı onu durdurdu.

Kaşıntısını gidereceğini düşünerek, protokol gereği bulunduğu yere bir ping gönderdi ve dönüşe geçti, tuğla ve harç vadisinin sağ tarafına yapıştı, yirmi katlı kulelerin saflarına yaklaşık bir buçuk metre girip durduğunda iyice sessizleşti. Tohr iki blok ötede, Phury bir blok aşağıda, Xcor üç blok ötedeydi. İstihbarat kesin bir adres içermiyordu ve bu ipucunu kendi başına takip etmek istemesine rağmen, bu iki kişinin koordinasyonu

eİort sadece daha verimli olmakla kalmadı, aynı zamanda bu kadar çok kişinin yoğun bir alanda bulunması daha iyi oldu.

Nalla'ya güvende kalması konusunda ders verecekse, en azından kendisi için aynısını yapmalıydı.

Ama başkalarıyla çalışmayı sevmezdi.

İçgüdülerini gölgelerde gelen giden bir şey olmadığından emin olunca tekrar ilerlemeye başladı. Tüm güvenlik ışıkları düzenli aralıklarla yerleştirilmişti ve onları söndürdü, bir korku filminin geri sayımı gibi adım adım sönüyorlardı. İçinde bir vampir olan. Bir şey avlayan bir vampir.

"Evet, ama biz lanet olası iyi adamlarız," diye mırıldandı.

İleride, gra ti ile kaplı bir dizi kontrplak panel, doğru yerde olabileceğine dair ilk ipucuydu. Sonra rüzgâr yön değiştirdi ve köprüünün ucundan gelmeye başladı... ve koku çok açıktı.

Bebek pudrası ve ölüm.

Derisinin altında, içindeki yırtıcı hayvan sanki saldırganlık onun içinde yaşayan bir "öteki", ayrı bir bilinçmiş gibi uyandı. Yine de o bir şekil değiştiren değildi. Bu sadece onun doğasındaki ikilikti, medeni ve barbar sadece bir Rip uzakta, her zaman.

Geçmişte, onun üçüncü bir parçası bile vardı. Ama Bella'sı o en karanlık parçayı iyileştirmişti, artık sadece kalıntıları kalmıştı - işte bu yüzden o şerefsiz Nate gibi değildi. Z'nin kaybedecek şeyleri vardı ve bunlar onun için çok önemliydi, onu deliliğin eşiğinden döndürmüştü ve yerinde tutmuşlardı.

Mahvolmuş yerine kırılmış.

Bu da ona Nate'in geçmişini düşündürdü. Bu erkek bir insan laboratuvarında yetiştirilmiş, bir iğne yastığı ve hastalıklar için bir petri kabı gibi muamele görmüş ve daha sonra *mahmenlerinin* ölümünü izledikten sonra kurtarılmıştı. Her şey göz önüne alındığında, korkunç geçmişi muhtemelen Zsadi's'in bir asır boyunca Metres tarafından kan kölesi olarak kullanılmış ve istismar edilmiş olmasıyla eşit olan tek gerçek modeliydi. Ve bu işkencenin üstüne bir de Nate'in ölümsüzlüğünü ekleyin. Elinizde patlamayı bekleyen kişiler arası bir H-bombası vardı.

Yani hayır, adamı Nalla'nın yakınında istemiyordu.

Bella'nın sevgisi olmasaydı, Z her şeyin kendisi için çok daha farklı bir şekilde gelişebileceğini çok iyi biliyordu. Ama iyi sonuç alması milyonda bir ihtimaldi ve kızının da bu ihtimali değerlendirmesini istemiyordu.

Tahtalarla çevrili girişe vardığında burnuna taze insan kanı kokusu geldi.

"Tam isabet," dedi karanlığa doğru.

Kolları yavaşça test ederken, diğerlerini uyarması gerektiğini biliyordu.

Ama öfkesi için iyi bir çıkış noktasına da ihtiyacı vardı. Eğer orada dövülecek bir şey varsa, her ne ise ilk fırsatta onu vurmak istiyordu.

Düşmanı katletme havasındaydı.

Yavaşça.

Kontrplak levhaların diğer tarafında, Evan girişin tıkırtısını duydu ve yumuşak ses başını kaldırmasına neden oldu. Asansörün yanındaki yontulmuş, soğuk Roor'un üzerinde oturuyordu, sırtı duvara dayalı, dizleri yukarıda, kolları ortasına dolanmıştı. Şafaktan beri bu pozisyondaydı ve gün ışığının bir diliminin mermer üzerindeki siyah yağlı izler üzerinde fırıl fırıl dönmesini izleyerek zaman geçirmişti.

Kontrplaktaki bir milimetrelik boşluk ışığın içeri girmesine izin vermişti ve ışık yüzünden kendini daha da yalnız hissetmişti; güneşin altın ışıltısı, etrafındaki Caldwell sakinlerinin ve ziyaretçilerinin hayatlarına devam ettiklerini, çalıştıklarını, araba kullandıklarını, yediklerini, içtiklerini, seviştiklerini, ağladıklarını, güldüklerini hatırlatıyordu. Tüm bu koşuşturmadan bir adım uzaklaştığı hissi kaçınılmazdı ve eğer bir tazelenmeye ihtiyaç duyarsa, tek yapması gereken yırtılmış parmak uçlarındaki siyah sızıntıya bakmaktı.

Şimdi içinde olan şey kurumamıştı. Madde, içinden çıkmayı bıraksa bile, saatler boyunca yapışkan kıvamını korumuştı. Ön kollarını çevirdiğinde damarlarının eskisinden daha koyu olduğunu görebiliyordu.

Ağzında hâlâ o mide bulandırıcı tatlı kalıntının tadını alabiliyordu ve boğazından geçenler hakkında çok fazla düşündüğünde midesi bulanmaya başlıyordu-

Giriş tekrar tıkırdadı ve o da gerildi.

Ama belki şimdi cevaplarını alabilirdi.

Evan ayağa kalktı ve kot pantolonunun paçalarını fırçaladı. Kısa bir süre sonra... ona her ne yapıldıysa, binadan kaçmış ve gidebildiği kadar gitmeye devam etmişti. Kendini bir otoparkta bulmuş ve bir süre orada ağlayarak ve kafası karışmış bir halde kalmıştı. Mickey'nin saklandığı yere gitmek bile istememişti çünkü daha önce olduğu kişiyle kıyaslanmayı kabullenemiyordu.

Sonunda, o ce binasına geri döndü. O... "yapılmıştı"... niyetle yapılmıştı, bu yüzden eğitmenin onu yok edeceğini düşünmüyordu. Ve tüm bunları nasıl geri alacağını anlaması gerekiyordu. Elbette bir yolu vardı ve eğitmenin bir noktada geri döneceğini biliyordu-

Evan olduğu yerde dondu kaldı. Sonra vücuduna baktı.

İçinden çok garip bir his geçiyordu. Derisi kaslarını ve kemiklerini saran bir şal gibi hissedene kadar gerilmişti ve derisinin altında, sanki yağlı madde damarlarında kaynıyormuş gibi bir titreşim vardı.

Çık dışarı.

Kaçma içgüdüğü o kadar güçlü ve netti ki, neredeyse kendi dışından gelen bir ses gibiydi ve kaçmayı seçtiğinin farkında olmadan bu dürtüye kulak verdi.

Küfrederek asansörü çağırmak için aşağı oka bastı. Tekrar bastı. Üçüncü kez yumrukladım.

Dudaklarından fısıltıyla bir dua çıktı ve kalbi çarpmaya başladı.

Birdenbire girişteki fare yumuşaklığındaki sesler kesildi ve tek duyabildiği kulaklarına dolan şırıltı oldu-

Bing!

Ses onu sıçrattı ve sanki uykudan uyanmak istemiyorlarmış gibi her seferinde bir milimetre açılan kapılara doğru hızla döndü. Omzunun üzerinden geriye baktığında, derisinin altında yine o cızırtıyı hissetti ve her kimse... girişten ayrılmadıklarını biliyordu. Bu çok garipti. Sanki dışarıdaki varlığı kaldırımda görebiliyordu, sanki X-ışını görüşü vardı ve onları camın, çeliğin ve kontrplağın arasından görebiliyordu.

Bir adamdı ve kahretsin, tahtalarla kapatılmış girişten çömelerek uzaklaşıyorlardı.

"Kapıyı patlatıyorsun," diye nefes aldı Evan asansöre sıkışarak binerken. "Ve sen benim düşmanımsın."

Bu hiç mantıklı gelmese de. Bunu nereden bilebilirdi ki?

Ama bunun bir önemi yoktu. Sadece gitmesi gerekiyordu. Şu anda herhangi bir dövüşe hazır değildi. Hiç silahı yoktu ve hâlâ başı dönüyordu. Ayrıca her şeyde olduğu gibi bunda da berbattı.

Çılgınca LL düğmesine basarken, gözlerini barikatlı girişe kilitledi, küçük parlayan daireyi yıpratırken çıkan ses yüksekti, *chk, chk, chkachkachka-*

"Hadi, hadi, kapat-"

Pop!

Patlama gerçek bir patlamadan ziyade bir patlamaydı ama işini gördü. Tahta kaplı kapının bir tarafı gevşedi, panel menteşelerinden kurtuldu ve zıplayan bir ceset gibi kaldırırma düştü.

"Oh, Tanrım, yakın, *yakın-*"

Asansörün kapıları kılıflarından çıkarken kararsızdı ve avuçlarını kapıların üzerine koyarak acele etmelerini sağlamaya çalıştı-

Lobinin girişinde, bir lğure zorla oluşturulan açıklığa adım attı, bacaklarının etrafında duman dalları dönüyordu. Sadece varlığın büyüklüğü bile Evan'ı korkutabilirdi. İç duyularının çılgılık atmaya başlaması, bu her kimse onu omzunda baltası olan bir seri katile dönüştürdü.

Kapılar yaklaştıkça, iri yarı erkek Evan'ın yüzünde bir spot ışığı gibi parlıyordu ve Evan, yüzünde S kıvrımıyla uzanan ve ağzını çarpıtan yara izinden kafatası süslemesine ve siyah deriye kadar bu özel düşmanın neye benzediğini asla unutamayacağını biliyordu.

Gözleri buluştu ve Evan sanki asansör çoktan bodruma inmeye başlamış gibi bir emme hissi duydu: Birdenbire, sanki vardıgı bir sonuçtan ziyade yeniden ortaya çıkan bir anı gibi, şimdi daha büyük bir şeyin içinde olduğunu fark etti, içine yeni düşmüş olsa da binlerce yıldır devam eden bir şeyin.

İnsan gibi görünen ama insan olmayan şeylerle bir savaş. Sanki artık insan değilmiş gibi.

Evan, içindeki siyah kanın kendisiyle birlikte bilgi ve... bir tür miras taşıdığını fark ettiğinde soğuk terler döktü.

"Seni öldüreceğim *Lesser*," diye hırladı kapı aralığındaki adam. "Seni öldüreceğim-"

Asansör bir gümbürtüyle kapandı ve alt kata iniş başladı.

Evan kırık ayna panelleri onu yakalayana kadar geri çekildi ve saldırıya uğramak üzereymiş gibi kollarını iki yana açtı.

Ya o yaratık bodrum merdivenlerini bulursa?

Ölecekti.

ŞEFTEN BİRİ

Luchas House'daki yatak odasında Nalla, omzunun üzerinden kendisine bakan Nate'in gözlerinin içine baktı. Gözbebekleri ve irisleri odak noktası olsa da, yüzündeki her şeyi görüyordu: Uzun kirpiklerinden kafatasının kıvrımına, dolgun alt dudağının çizgisinden çenesinin itişine kadar.

Ve ona ciddi olmasını söylemek istedi. Kıyafetlerini çıkarmasını önerdiğinde, bunun tıbbi bir nedeni vardı.

Ya da tamam, bir, rahatlatıcı bir tane. Onun gibi ölümsüzlerin tıbbi sorunları yoktu.

Ama o 1re'de, başka bir kadınla ilgisi olduğunu çok iyi bildiği bir sweatshirt'ü yaktıktan sonra, arkadaşları sevgililerden ayıran çizgiyi aşmışlardı.

Aşıklardan tanıdıklar, daha çok.

Yani "çıplak" artık farklı şeyler ifade ediyordu... ve adamın zamanlama konusunda fikrini değiştirdiğine dair söylediklerine inanmamıştı.

Yine de ona bakarken, söylediklerinden geri adım atmıyordu. *Ha-ha* yoktu, *öyle demek istememiştim*. Hayır, *sadece şaka yapıyordum*. Hayır, *bu çok garip*.

Çünkü ciddiydi, şaka yapmıyordu... ve bu garipti.

Ama bu aynı zamanda o ormanda başlatılan ve tamamlanması gereken bir şeydi.

"Tamam, sana yardım edeyim," dedi tanımadığı boğuk bir sesle. Ancak o zaman başını salladı. "Hayır, ben yapabilirim."

Sanki onun blul'unu falan mı aramıştı?

O aralarında neler olduğunu anlamaya çalışırken, Nate yan yattı, gövdesi sertçe kayıyor, çenesi acıyla kilitleniyordu. Şimdi de oturmuş, yanmış deriyi ve tişörtünün parçalarını omuzlarından ve kollarından nazikçe sıyrıyordu. Öylece durup bir süre daha izleyebilirdi, yatağa doğru giderken bile bunu onun için nasıl kolaylaştırabileceğinden emin değildi. Silah kılıflarını çıkarmasına yardım etmekle yetindi.

Oh... *Tanrım.*

Önü ve arkası yanmıştı, muhtemelen patlama sırasında geri tepen bir hızlandırıcıya çarpmış, sonra da karda yuvarlanmış ve bir şeyleri söndürmeye çalışırken onu ve Rames'i etrafa yaymıştı. Sonuç olarak, hasar yaygın ve şok ediciydi, kemiklerinin üzerindeki kas ipleri açığa çıkmıştı, ikincisi pembe ve kırmızıya karşı parlak beyaz görünüyordu - ancak cildi iyileşmekten çok gözlerinin önünde yenileniyordu, epidermisi o kadar hızlı yeniden örülüyordu ki, dövmelelerinin yeniden ortaya çıkışını izleyerek değişimi takip edebiliyordu: Kalıcı olan mürekkep deriyle birlikte yeniden ortaya çıkıyor, üçüncü derece yanıklar ikinci dereceye, sonra birinci dereceye ve sonra... dönüşürken desenlerin girdapları bir kez daha görünür hale geliyordu.

"Sen..." diye nefes aldı.

Nalla aklından geçen her neyse onu bitirmek yerine uzanıp adamın omzuna dokundu. Adam tıslayınca elini geri çekti.

"Çok özür dilerim-"

"Bana zarar vermedi." Bakışları kadının dudaklarına kaydı. "Hissettiğim bu değildi."

Birdenbire Nalla nefes alamaz oldu. Düşünemiyordu. Özellikle de elini tekrar üzerine koyduğunda: Teni çok sıcak ve pürüzsüzdü, kas çıkıntılarının üzerinde esnekti ve üzerindeki desenlere rağmen bu bir sürprizdi. Ama sanki mürekkep onu düzensizleştirecekmiş gibi?

"Tüm bu dövme... acıttı mı?"

"Evet, acı vericiydi," diye yanıtladı. "Bu yüzden bu işin yapılmasını istedim." Gözleri tekrar onunkilere kaydı. "Bunu kendine neden yaptın?"

"Bir şeyler hissetmeye ihtiyacım vardı."

Gözlerini kederle kapattı. Sonra aşağıya, dövmelemin adamın derisinin kemerinde kaybolduğu yere baktı.

"Neden?" diye sordu.

"Sadece o anda bulunduğum yerde." "Peki ya şimdi?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonra göz kapakları yarıya indi. "Evet... Şimdi bir şeyler hissetmeye ihtiyacım var."

Ben de öyle, diye düşündü. Ama adamın pazularına baktığında yaşadığı bilişsel kırbaçlanma çılgıncaydı.

"Bunların nasıl gerçek olduğunu anlamıyorum," diye fısıldadı. "Sen... nasıl gerçek oluyorsun."

Buna karşılık Nate kendini yastıklara yasladı ve iki elini traşlı başının arkasına koydu, göğüs kasları ve omuzları duvarın yarısını kaplıyor gibiydi, karın kasları bir dizi çıkıntı oluşturuyordu.

"Bu bir işaret bu arada," diye söze girdi.

"Ne için?" diye sordu.

"Konuşman için." Adam hâlâ cevap vermeyince omuz silkti ve yatağın kenarına oturdu. "Bunu sessiz sinema olarak mı yapmak istiyorsun?"

Nefes verışı uzun ve yavaştı. "Havayı bilerek mi bozuyorsun yoksa...?"

"Ortam diye bir şey var mı?"

"Ayak masajı yaptırmaya gitmiyordum," dedi kuru bir sesle. "Tabii gönüllü değilsen ya da benimle keşfetmek istediğin bir sapkınlığın yoksa. Bu durumda, ben varım."

Nalla gülmek istemedi. Ama yine de güldü. "Çok komiksin."

"Ve çok güzelsin."

Uzandı ve dağılmış saçlarına dokundu. "Berbat durumdayım ve kamp ateşi gibi kokuyorum."

Gözleri kızın yüzünde dolaştı. "Bunun nasıl görüldüğüne hiçbir ilgisi yok. Ve her şey senin kim olduğunla ilgili."

"Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur."

"Sadece beni çuval gibi kullananlar." "Kulağa pis geliyor," dedi yine gülerken.

Aşağıda, oturma odası gibi görünen bir yerden sesler yükseliyor ve bir film stüdyosu logosunun orkestral tanıtımı duyuluyordu - ya da belki de HBO'ydu.

Nate kilitli olmasını umuyormuş gibi yatak odasının kapısına baktı. Sonra tekrar ona odaklandı.

"Beni tekrar öpmek ister misin?" diye sordu usulca. "İyi bir zamanlama olmasa bile."

Yüzündeki açlık ifadesi geri geldi ve ellerini çözüp onunkilerden birini yakalamak için uzandı. Adam bir çekiştirme yaptığında, kadın da ona uyararak adamın göğsüne yaslandı ve güçlü vücudunun hatlarını kendi vücudunun altında hissetti.

"Evet, seni biraz daha öpmek istiyorum," dedi gözleri dudaklarında oyalanırken. "Ama bu iyi bir fikir değil."

"Çiftleştiniz mi?"

"Tanrım, hayır." "Kız arkadaş ya da eş?"

"Hayır."

"İkimiz zamanlama hakkında konuşmayı bıraksak nasıl olur?" Nalla başını salladı. "Aksi takdirde babamdan korktuğunu ve takvimi bahane olarak kullandığını düşüneceğim. Bu da senin için iyi bir görüntü değil."

"Başını belaya sokmak istemem."

"Bu konuda kendi işine bakmalısın." Onun omzunu okşadı. "Ve senden şu andan daha fazlasını beklemiyorum."

"Yeterince adil." Gözleri parkasına kaydı. "Onun içinde çok sıcak değil misin?"

Nalla, ceketini çıkarırsa, giydiği diğer her şeyin Roor'a düşebileceğini biliyordu.

Oturdu ve pulu siyah kıvrımların fermuarını açtı. Fermuarı çekerken, adamın vücuduna baktığını, gözlerinin kendisine ödünç verilen Reece ve tişörtün altındaki göğüslerinde gezindiğini hissedebiliyordu.

Kendini tekrar onun göğsüne doğru indirerek göğüs kaslarını okşadı. "Her yerin çok sert."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra bir kaşını kaldırdı. "Şimdi, işte bir yorum."

Nalla kızardı. "Öyle demek istemedim." "Peki," diye mırıldandı. "Bu doğru."

Ağzından ne *haltlar* çıkıyordu?

Nate sanki bir kulüpteki Shuli gibi konuşurken, söylediklerine inanamıyordu. Ama şöyle bir şey vardı. Nalla'ya baktığında... içinde olup bitenler hoşuna gitmişti. Sonsuzlukta ilk kez, karanlık ve öfkeden başka bir şey vardı ve çiftleşme içgüdüğü içinden geçen bir yük treni gibi olsa da, her zaman olduğu yerden çok daha iyiydi.

Ayrıca çok yakındaydı, ağzı onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi, göğüsleri göğüs kaslarına yaslanıyordu, uyarılmışlığının kokusu burnunda, kanında karıncalanıyordu.

Onun saçlarına dokundu, karda yuvarlanırken ıslanan saç tellerini okşadı ve güldü. Onu kaldırıp çayır boyunca yürüdüğüne hâlâ inanamıyordu ve onun konsantrasyonunu, her şeyiyle ikisini de eve geri götürmeye odaklanışını asla unutamayacaktı. Onunla garajın arka kapısı arasında bir NFL savunma hattı kurulabilirdi ve onun bu hattı dümdüz geçeceğinden emindi.

Onu biraz daha öpmek istiyor muydu? Kahretsin, evet, istiyordu.

Kendisi de dahil olmak üzere herhangi biriyle cinsel bir şey yapmayalı uzun zaman olmuştu ve her neyse, geçmişte para ödediği eskortların onu bu ana, tam buraya, şu ana hazırladığını düşünmüyordu. Bu sadece işlemseldi. Bu... gerçektir.

Ve 1re'de olduğu gibi, öne çıkan kişi Nalla oldu.

-Ve bunu istiyordu. Onu yuvarlama, üzerine çıkma ve içine girme dürtüsü o kadar güçlüydü ki, dişleriyle kıyafetlerini parçalamamak için kendine güvenmiyordu.

-

Ağızlarının teması düşüncelerini durdurdu ve tüm bilincini hislerin tuğla duvarına çarptı: Kadının daha fazla sıcaklığı ve kadifemsi

yumuşaklığı. Göğüslerinin çıplak göğsüne karşı hareketi. Her türlü cinsel uyarım omurgasından aşağı fırlıyor ve doğrudan sikine giriyordu.

Derisinin düğmeleri zonkluyordu.

Daha fazla. Şimdi.

Kadının ensesini kavrayarak onu içine çekmeye çalıştı ve keşfe devam edebilmeleri için başını eğdi. Ödülü, kadından çıkıp kendisine doğru titreşen bir iniltiydi ve bunu yutarken, içinde başka, farklı türden bir dürtü patladı

-

Sertçe geri çekildi.

İlk başta onun yataktan kalkacağını düşündü -en azından birinin akli başına geliyordu- ve bu hayal kırıklığı berbattı. Ama sonra mavi Reece'inin fermuarını açtı ve onun yanında yan yatacak şekilde kaydı.

Kadın boğazını açıp tasmayı aşağı doğru tutarken kalp atışları hızlandı.

"Damarımı al. Buna ne kadar ihtiyacın olduğunu hissedebiliyorum."

Elbette haklıydı. Son on yıldır, annesinin laboratuvarında formüle ettiği sentetik bir ürünle yaşıyordu. Türün yüzyıllardır ihtiyaç duyduğu bu buluş, işleri pek çok açıdan kolaylaştırmıştı ama biyo-özdeşlik gerçeikle aynı şey değildi, özellikle de söz konusu damar Nalla'nınki gibi bir dişiye.

Yüzünü ona dönerek bir parmak ucunu şahdamarının üzerinde gezdirdi, nabzını hissetti, çarptı... çarptı... çarptı...

Dişleri düştü ve dudaklarını yaladı.

"Emin misin?" diye nefes aldı.

"Başka türlü teklif etmezdim. Dün gece ve şu andan sonra buna ihtiyacın olmalı."

Bunu takip eden sessizlikte, onun kim ve ne olduğuna dair tüm soruları aralarına girmekle tehdit etti ve kendini onlara cevap vermek isterken buldu. Görünüşte o kadar da zor değildi: Rahvyn onu karnından aldığı kurşun yarasıyla öldükten sonra hayata döndürmüştü ve ölümsüzlük stuI'u hakkında bildiği tek şey buydu. Ancak bu konu Pandora'nın kutusu gibiydi. Yüzeyin altındaki her şey, o insan laboratuvarındaki geçmişine ve orada ona yapılanlara kadar uzanan her şey ortaya çıkacaktı.

Ve bununla başa çıkamadı.

Neyse ki bir vampirdeki en güçlü dürtü aklının bir köşesindeydi.

Fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı yavaşça hareket ederek yüzünü okşadı. Sonra ağzını bir kez daha onunkine dayadı. Bu kez öpücük daha derindi ve diliyle onun içine girdiğinde, elinin sırtının alt kısmına kaydığını hissetti. Bacağını onunkinin üzerine koyarak, yavaş yavaş onun üstüne çıkacak şekilde kaydđ -bu, onun için uyluklarını ayırdığında daha kolay hale gelen bir şeydi. İç içe geçtiklerinde, onun vücudunu daha da iyi hissetti. Kadın güçlüydü ama kendisinden daha yumuşaktı ve adam ondaki farklılıklardan zevk alıyordu, çok daha küçüktü ama inanılmaz derecede çekiciydi.

Sonunda dudaklarının temasını keştiğinde, onun sarı gözlerinin içine baktı. "Korkmuyorsun, değil mi?"

"Neyden, senden mi? Hayır, değilim." "Sana zarar vermeyeceğim."

"Biliyorum."

Yanağını öptü ve aynısını çenesine de yaptı. Sonra kulağını ısırđı... sonra boynuna doğru ilerledi. Dilini uzatarak damarlarını yaladı-

"Yap şunu," diye emretti.

Gözlerini kapattığında, ağılığının altında ani bir sakinliğin kök salmasına şaşırdı. İçinin derinliklerinde, aniden kendi kontrolüne güvenebileceğini biliyordu ama bu, onu ısıracağı gerçeğinden bile daha şok edici bir nedendi.

Her şey yatak odasında dolaşan karanlık baharatlarla ilgiliydi:

Nalla ile bağ kurmuştu.

Ve bağlı erkeklerin tek ve sadece tek bir ana direktifi vardı: Dişilerini herhangi bir kaynaktan gelebilecek herhangi bir tehdide karşı korumak.

Kendileri de dahil.

ŞAFTÖR on iki

Şehir merkezinde, terk edilmiş o ce binasında, asansör bodrum katında durdu ve Evan neredeyse dışarı fırlayıp panik içinde etrafta koşturacaktı, ister istemez - hiçbir yere - ancak son dakikada, kapılar kapanmadan ve Otis o katil tarafından yukarı çağrılmadan önce, beyni devreye girdi ve içeri atladı ve onu yerinde dondurmak için durdurma düğmesine bastı. Alarm çalmaya başlamıştı ama bu onun umurunda değildi.

Tökezleyerek dışarı çıktı, etrafındaki siyah yağ ve kırmızı kan dolu kovalara baktı, korkunç anılar tarafından saldırıya uğradı ve kendine bunu aşmasını söyledi.

O varlık ya da her neyse, merdivenlerden inmek için hiç vakit kaybetmeyecekti. Evan'ı kurtaracak şey, eğer bir şey olduysa, barikat kurabileceği bir kapı olup olmadığıydı. Eğer bu katın güvenliğini sağlayabilirse ve eğitmen geri dönebilirse, o zaman-

Evan'ın vücudu kendi etrafında döndü ve hızla hareket etmeye başladı, ayakları önce titredi sonra da karanlık bir köşeye doğru düzgünce koşmaya başladı.

"Bekle, bekle, bekle-"

Omzunun üzerinden geriye bakmaya devam ederken başı omurgasının tepesinde sallanıyordu. Ama her ne kadar bacaklarına yön değiştirmelerini ve onu ÇIKIŞ işareti olan kapıya götürmelerini emretse de, sanki otomatik pilottaydı.

Ve sonra üst kattaki ana girişin kırıldığı yerden aynı patlama sesi geldi.

Karşı köşede bir ışık huzmesi ve ardından bir kez daha betona çarpan bir kapının çarpma sesi Evan'ın zamanının dolduğunu haber veriyordu.

"Hayır!" Ayakları gölgelerin içine doğru ilerlerken nefes nefese kalmaya başladı. "Oh, Tanrım, hayır-"

Karanlıkta olabilirdi ama orada uzun süre saklanamazdı. Ağır nefes alıp vermesi çok fazla ses çıkarıyordu ve-

Kolu öyle bir güçle ileri fırladı ki, onu döndürdü ve yüzüstü düşmeden önce elini uzattı ve soğuk bir şeye temas etti.

Anında, bel hizasında bir tuş takımı mavi renkte parladı.

"Seni görüyorum," dedi patlayıcıları olan şey bodrumun karşısından. "Ve senin için geliyorum, *daha küçük*."

"Benim adım Evan," diye seslendi. "Seni tanımıyorum-"

Boştaki eli tuş takımına gitti ve mantıklı gelen her şeye rağmen yedi haneli bir kod girdi. Ya da belki sekizdi? Bilmiyordu. Hemen bir buhar kilidinin serbest kalmasıyla bir tıslama duydu ve kendini soğuk, dikey bir çubuğu kavrarken ve keskin bir çekişle geriye yaslanırken buldu.

Kasa benzeri geçit oval biçimliydi ve iyi aydınlatılmış metal duvarlı bir koridoru ortaya çıkarıyordu. Hiç vakit kaybetmeden kapı ağzından atladı, geri döndü ve ağır yükü arkasına çekti. Yerine oturduğu anda bir tıkırtı ve vınlama sesi duyuldu.

Bardaklar yerine oturuyor.

O kadar zor nefes alıyordu ki hırıltılı soluyordu ve bir mil uzunluğunda görünen bir tüneli düşünürken, burada olduğunu nasıl bildiğini ve erişim sağladığını anlamıyordu. Ancak otomatik pilot hayatını kurtarmıştı.

O geçitten geçmek için balistik bir füze gerekir.

Titreyen eliyle parlatılmış gümüş duvara dokundu. Sonra parmak eklemleriyle duvara vurdu. Çelik mi? Kim bir yeraltı tünelini-

Ayakları bir dönüş daha yaparak vücudunu döndürdü ve koşuya başladı. Kolları pompalanmaya ve adımları daha emin olmaya başladığında, nereye gittiğini merak etti - her ne kadar kontrolü ele geçiren her neyse hayatta kalmasını düşündüğü açık olsa da.

Daha azı neydi? diye merak etti.

Peki ya bu hız? Dün gece karanlıkta Şehrin etrafında koŐt rurken buna sahip değildi.        hiç atletik olmamıştı.

Bu yüzden, tünel önünde ilerlemeye devam ederken bu koşu bir Şey olmamalıydı. Yine de kaslarında hiçbir ağrı yoktu ve korkusu azaldıkça kalp atışları ve nefes alıp vermesi yavaşladı. Sanki vücudunun içinde bir motor vardı ve bu motor elektrikli bir bisiklet değil, bir arabaydı; kalçaları ve baldırları, solunum sistemi insandan çok makineydi.

İŞin tuhafı, ne kadar sert giderse kendini o kadar güçlü hissediyordu; ta ki ağır kar botları  elik Roor'a vurarak koŐana, gök gürültüsü yankılanarak ona ŐimŐekli o korkunç kar fırtınasını hatırlatana kadar.

Tüm bunlar başladığında.

Daha k     olan neydi ve düşmanı kimdi?

Yeraltındaki yaya yolunun sonu nihayet kendini gösterdiğinde hâlâ bunları düşünüyordu. Bir mil ya da daha fazla koŐmuŐ olmalıydı ve yüz mil daha koŐabilirdi - bir kanepede oturuyormuŐ gibi nefes alıyordu ve terlemeye gelince? Ne teri.

Yeni keŐfettiĐi gücün farkındalığı bir tür sarhoş ediciydi ve yeteneklerini kataloglamaktan o kadar dikkati dağılmıştı ki,  n parmağı başka bir tuş takımıyla kare Şeklinde dans ederken ve başka bir oval kapı kilit mekanizmasından kurtulurken zar zor fark etti.

EŞyaları iterek açtı ve dışarı baktı.

Bir bodrum dairesi gibi görünüyordu. Ve boktan bir daire.

Yıpranmış mobilyalar ve köşelerde toz. Her yere saçılmış   pler. Muhtemelen beyaz olan ama Şu anda mineral birikintileri ve Tanrı bilir başka nelerle lekelenmiŐ bir mutfak lavabosunda damlayan bir musluk.

Dışarı çıkarken temkinliydi. Birkaç kapı vardı, bunlardan biri açıktı ve arka duvarında sıçrama lekesi olan bir dolabı, diğeri ise Roor'un üzerinde kirli bir Şilte ve tavandan parça parça sarkan duvar halıları olan bir yatak odasının bir bölümünü gösteriyordu.

İçeride biri vardı.

Bunu, hareket ettiklerini duyduğu için değil, aynada bir yansımayı görmeye benzeyen bir radar pingi, benzer bir kayıt olduğu için biliyordu: *Oh, bu benim.*

Kim olduğunu takip eden kimse yoktu.

Evan'ın bedeni kapılardan birine döndü ve onu oraya doğru götürdü. Elini uzattığında, tünel girişini kapatması gerektiğini düşündü -Ama geriye dönüp baktığımda kapının kapandığını ve yeniden kilitlendiğini gördüm. Geçidin önüne uyduruk bir kapı takılmıştı, böylece bir sahne dekorunun başka bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Dikkatini tekrar tuttuğu topuza çevirerek- "Hadi, geç kaldık."

Bir kadın, askeri bir çavuşun tüm komutlarıyla yatak odasından çıktı. Kısa boylu ve bir powerlifter gibi yapılıydı, saç örgüleri kafasına sıkıca yapışmıştı, her iki lobunda da delikler olmasına rağmen küpe takmıyordu ve elinde bir sustalı vardı. Vücudunda sarılı ve kılıflı başka mühimmatlar da vardı ama siyah bir pardösü giydiği için onları tamamen örtüyordu.

Durdu. "Silahlarınız ve kıyafetleriniz nerede?"

Kendine baktı ve üzerindeki tek şeyin kot pantolon ve botlar olduğunu fark etti. Neden üşümemişti ki? Silahlara gelince, Mickey onun silah almasına hiç izin vermemişti.

O daha yüksek sesle cevap veremeden, kadın İspanyolca küfretti. "Siz lanet olası yeni askerler asla hazır değilsiniz."

Ceketini giydikten sonra kasıla kasıla yaklaştı ve onu iterek yolundan çekti. "Benimkilerden hiçbirini sana vermeyeceğim. Toplantıdan sonra sana silahları alacağız."

Evan ağızını açtı-

Vücudu kadının peşinden ilerlemeye başladı, sıraya girdi ve çürük merdivenlerden yukarı çıktı. Sadece Rimsy gibi görünen ama çelikten yapılmış gibi çınlayarak kapanan bir başka kapıdan geçtikten sonra kendini sokakta buldu. Etrafına bakınırken, tam olarak nerede olduğundan emin değildi. Yine de buna gerçekten ihtiyacı var mıydı? Burası Finans Bölgesi'nin on blok kadar güneyinde, onlu yaşlarda bir caddeydi.

"Hadi ama. Geç kaldık ve ben tur rehberi değilim."

Kadın kısa boyuna rağmen NBA'de oynuyormuş gibi adımlar atıyordu. Yine de kolayca ayak uydurdu, vücudu o garip fiziksel performans durumuna geri dönmüştü.

Dur bakalım. Neden aç değildi? Bütün gün bir şey yememişti. Susamamıştı da-

Eli dışarı fırladı ve kadının kolunu yakaladı, ileriye doğru hareketlerine demir attı. "Burada neler oluyor? Bana anlatmalısın."

Etrafında dönerken, ona tokat atacakmış gibi görünüyordu ve küçümsemesinin ona Mickey'yi hatırlatması pek çok nedenden dolayı canını yaktı. Ama o sırada kaybettiği her şeyi ve ailesinin onu her zaman ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını düşünmüyordu.

Gözlerinde bir sorun vardı. Gözbebekleri siyahtı ama irisleri neredeyse beyazdı, sadece renk çizgisinin nerede olduğunu gösteren küçük bir halka vardı. Bir de saçları vardı. Koyu renk olmasına rağmen yeni çıkan saçları buz gibi beyazdı, sanki sık sık boyuyormuş gibiydi.

"Lütfen," dedi. "Bana yardım edin."

İspanyolca bir çağlayan vardı. Sonra başını eğdi. "Gerçekten bilmiyorsun."

Evan başını salladı. "Dün gece, ben... bir bodrumda kişisel antrenörle tanıştım ve..." Ürperdi ve ağzını kapattı. "Korkunç bir şey olduktan sonra, belki geri gelir ve her şeyi açıklar diye düşündüm ama sonra başka bir adam ortaya çıktı. Bana *aşağılık* dedi ve beni öldüreceğini söyledi. Bir şekilde tüneli buldum ve-"

"Şu adam," diye araya girdi. "Neye benzediğini."

Evan elini kendi başının hizasına kadar uzattı. "Çok uzun boylu. Senin gibi giyinmişti aslında. Bir yara izi vardı-"

"Buradaki gibi." Kendi yüzünü burnundan ağzının kenarına kadar çizdi. Sonra siyah eldivenli elini kafatasının üzerinde gezdirdi. "Ve saçlar hayır."

"Bu o," diye nefes aldı Evan. "Kapıyı patlatarak açtı ve-"

"Kapa çeneni." Çenesini adamın yüzüne doğrulttu. "Bu adam değil. O bizim düşmanımız. Bu bir vampir."

Son kelimedede Evan'ın işitme duyusu tamamen durdu, yani ağzı tekrar hareket etmeye başladığında kelimelerin kaydedilmesinde bir gecikme oldu. Fakat

Anlamlar gizlendi: Antik savaş. Vampirler. *Lesser'lar*. Azalan Toplum...
Ölümsüzler.

"Ne?" Paniği geri dönerken bir elini seyrelmiş saçlarına götürdü.
"Ölümsüz-"

"Biz ölmeyiz." Göğüs kafesine yumruk attı. "Göğsümüzden bıaklayıp bizi geri gönderebilirler ama ölmeyiz. Dikkatli olun. Kötü yaralanırsan, bıaklanana kadar öyle kalırsın-"

"Sadece kişisel eğitimdi." ığlık atma isteğini bastırdı. "Sadece güçlenmeye çalışıyordum-"

"Sen yaptın. Ertesi gün bunu daha fazla hissedeceksin. Bilemeyeceğin kadar güçlüsün ve bunu öldürmek için kullanacaksın."

Kadının sesinden yayılan memnuniyet onu tiksindirdi. "Kimseyi öldürmek istemiyorum."

Ellerine baktı ve Roor'un üzerindeki, boğazındaki, iziklerinden çıkan siyah kanı düşündü...

Ölümsüz.

Ruhundan bir inilti yükselirken başını kaldırdı. Kadın yeniden yürümeye başlamıştı ve sokağın sonuna doğru ilerliyordu, pardösüsü bir çizgi romandaki kötü adam gibi peşinde kükrüyordu.

Onun sola dönüp gözden kaybolmasını izledi.

Elini kalbine götürerek onu takip etme *ihtiyacı* hissetti. Sanki çağrılmış gibiydi ve tüm şaşkınlığı ve dehşeti içinde, gelgiti geçersiz kılacak hiçbir rezervi yoktu. Ayakları yeniden yürümeye başladı ve göremese de önündeki yolu bir kez daha takip etti.

Köşeyi döndü ve bir sonraki caddede ilerledi. Diğerleri de aynısını yaptı.

Fırtınanın nehir yatağına vurması gibi, sokak da siyahlar giymiş ve onun bedeniyle aynı amaçla hareket eden bir dizi kadın ve erkekle doldu. Onların arasına dalarak etrafına bakındı; başları hiç değişmezken, bakışları hedeflerine kilitlenmişti.

Her neresiyse.

İyi ki vücudu yolu biliyordu.

Gözyaşları yüzünden
göremiyordu.

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

Nate boğazının kenarına sokulurken, Nalla saldırıyı bekliyordu. Kendisi ve beslemeye kararlı olduğu 1ghter arasındaki ışıltılı yükte nefes nefese asılı kalmış, alt bedeni açık bacaklarının arasında dinlenirken daha büyük ağırlığı tarafından sıkıştırılmış, canlı tel mevcuttu ve aynı anda bir duyu alemine kök salıyordu. Ve sonra adamın keskin ama derisini parçalamayan dişlerinin damarlarında gezindiğini hissetti. İnleyerek ellerini adamın sırtına koydu.

Anında beyni kötü bir şekilde uyandı, huzursuzluğunun mantıklı tarafı Vücudu yapmak için yaratıldığı şeyi yapmak üzereyken bile tatmin olmamıştı: Nate hakkında çok fazla soru vardı ve daha da kötüsü, cevap alabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Derin bir nefes aldığı anda, koyu renkli baharatlar burnuna doldu ve onu o sarmaldan çekip çıkardı.

Tanrım, daha önce hiç odayı saran koku kadar baştan çıkarıcı bir şey koklamamıştı. Onun uyarılması en sevdiği parfümdü.

Gucci'nin canı cehenneme.

Ona doğru eğilerek kalçalarını döndürdü, böylece göbeğindeki sert çıkıntı onu doğru yerden okşadı ve içinden çıkan inilti boğazında titreşti.

"Damarımı al," dedi tekrar.

Bir tıslama duyuldu ve sonra adamın vücudu kadınıninkine doğru gerildi, sanki adamın vücudundaki tüm kaslar aynı anda gerilmişti-

Nalla penetrasyonları hissettiğinde haykırdı, iki iğne ucu kadar tatlı acı onu orgazma yaklaşıtıyordu. Ve sonra ağzının mührü ve emmenin yanı sıra, ona güçlü olmak, savaşmak, korumak için ihtiyaç duyduğu şeyi verdiğinin ilkel bilgisi de vardı. Vücudunun ona ihtiyacı vardı. Ona verdiği şey olmadan, olabileceğinin yarısı kadardı. Ne de olsa, Kâtip Bakire vampirleri var etmek için tek yaratma eylemini kullandığında, türün *mahmenleri* kan paylaşımını hayatta kalmanın bir gerekliliği haline getirmişti.

Şimdiye kadar beslenme, Nalla'nın garip bir utançla ya da Nate'in aldığına şüphe olmayan aynı sentetik sıvıyı kullanarak kendi kendine servis ettiği uygunsuz bir ihtiyaçtı.

Ama gerçeğinin yerini hiçbir şey tutamazdı.

Omurgasından yayılan kasları yukarı doğru sürerek ensesini buldu, kısa tırnakları içeri girdi. Kilitlenme onu daha da sulandırdı ve ağzının mührünü yeniden konumlandırarak daha da sert çekti.

Bu kadar canlı hissedene kadar ne kadar ölü olduğunu fark etmemişti. Ve daha fazlasını istedi.

Pençeli elini geri çekerek, daha da aşağıya inmeden önce kolunu aralarına soktu ve adamın karın kaslarının sert düzlemlerini hissetti. Derisinin bel bandı, göbek deliğinin altındaki pürüzsüz deriyle tezat oluşturan kaba bir barikattı ve avucunu sıkarak daha da aşağı indi-

Adamın içinden gelen mırıltı neredeyse bir hırıltı gibiydi ve bu onu cesaretlendirdi. Onun uyarılmışlığının sert uzunluğunu bularak, derisinin üzerinden okşadı ve onu içinde hayal etti, onu 1lling... kanını emerken ve onu bağırsağının derinliklerine doğru yutarken geliyordu. Nate de onunla birlikteydi. Kalçaları ona yardım etti, avucuna doğru pompaladı ve hareket daha sıkı bir aralıkla hızlandıkça, bunu sürdürürse orgazm olacağını biliyordu.

Bunu istiyordu. İçinde olmasa bile. Onun yüzünün neye benzediğini bilmek istiyordu, onu serbest bırakma gücünü istiyordu, onun... iyi hissetmesini istiyordu. Çünkü artık onun neden insanlardan uzak durduğunu biliyordu. Neden dövmelele kaplı olduğunu. Neden şimdi zamanı olmadığını düşündüğünü.

Dünyaya gösterdiği sert yüzünün altında acı çekiyordu.

Yani evet, onunla birlikteyken başka bir şey hissetmesini istiyordu - ona da başka bir şey hissettirdiğini düşünürsek, bu en adil takas gibi görünüyordu.

Nate onun dudaklarını serbest bıraktığında, dilinin delinmiş yaraları kapatan hızlı törpüsünü hissetti. "Durmalsın-"

"Ne yapıyorsun?" Kadın adamın boynunu sıktı ve adam inleyip ona karşı sarsılırken, "Bunu mu?" diye sordu.

"Ben geliyorum-"

"Güzel, çünkü seni izlemem gerekiyor." Adam başını kaldırdığında, parlak gözleri şaşırmıştı ve kadın başını salladı. "Seni görmeme izin ver. Hemen şimdi."

Bir teslimiyet lanetiyle sırt üstü uzandı ve omurgasını dikleştirdi, dövmeli muhteşem gövdesi yorganı oydu, bir kolunu yatak başlığının demir parmaklıklarını kavramak için yukarı iterken yastıklar Roor'a düştü.

"Pantolonumu indir," diye homurdandı. "İçine girmek zorunda olduğum tek şey bunlar."

Dizlerinin üzerinde doğrulan Nalla, adamın kalçalarına sarıldı ve Ry düğmesini açmaya koyuldu. Ne yaptığına dikkat etmedi. Ona odaklandı, diğer kolunun başının üzerinden nasıl geçtiğine, nasırlı ellerinin nasıl tutunduğuna, göğüs kasları Rex'leşirken ve damarları derisinin altında patlarken neler olduğuna...

Kalçaları sabırsızlıkla dönüp dururken o siyah-beyaz dövmeler nasıl da şekil değiştiriyordu.

Tasarımın tamamı ancak şu anki haliyle görülebiliyordu ve kadın bunu kavrarken ellerini Ry'nin üzerinde sabit tuttu. Göğsünün ortasında bir kafatası vardı ve yılanlar, sarmaşıklar ve bulutlara benzeyen dallar göz çukurlarından ve ağzından vücudunun her tarafına, hatta avuç içlerine ve kollarının altına doğru sıralanmıştı... Ry'nin üst düğmelerini açarken ortaya çıkan deri parçası bile.

Canlı bir sanat eseriymiş, tasarım 3 boyutlu bir hologram gibi ortaya çıkacak şekilde gölgelendirilmişti, uygulama mutlak bir uzmanın işiydi.

Ağır ağır kapanan gözleri ona odaklandı. "Ne?"

"Dövmen... çok güzel." Avucunu adamın karın kaslarının üzerine koydu ve kafatasının üzerinde gezdirdi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Elbette başka kafatasları da vardı, asma asmaydı ve bulutlar da buluttu. Asıl dikkat çekici olan her şeyin, tüm derisini kaplıyor gibi görünmesiydi.

Ayrıca kaç saat sürmüştü?

Ereksiyonu dövme mi? diye merak etti.

Bu ilk elden öğrenilecek bir şeydi, değil mi? İşine geri dönerek metal disklerle devam etti, onları dikişli deliklerinden kurtarmaya çalıştı, ta ki-

Ereksiyonu ona doğru patladı, uzun, kalın ve sertti, karnının alt kısmına kadar uzanıyordu. Tanrım, şaftını ve başını bile mürekkeplemişti: Tek bir sarmaşık, leğen kemiğinden çıkan diğer sarmaşıklar tarafından köklenerek uyarılma noktasına doğru ilerledi.

"Orijinal değil," dedi alçak ve halsiz bir sesle.

"Ne?" diye fısıldadı gözleri adamın seksinin neye benzediğini ezberlerken. "Tasarım umurumda değildi."

"Çok güzel... Yüzlerce saat sürmüş olmalı."

"Bunu bir insan yaptı." Sözleri gırtlaktan gelen hecelerdi. "Ben temiz bir tuval olmayı kabul ettim, onlar da benim özel mürekkebimi kullanmayı kabul ettiler. Tuz her şeyin yapışmasını sağlıyor, değil mi?" Kalçasındaki sarmaşıklardan birini karnının üzerinde gezdirirken, dokunuşunun altındaki kasların sanki sırtına dokunmaya çalışıyormuş gibi rikkate gelmesi hoşuna gitti

derisinin muhafazası boyunca.

Şişmiş kafasına gelmeden hemen önce durdu, gözleri onunkileri arıyordu. "Bunu insanlara pek sık göstermiyorsun, değil mi?"

"Hem de hiç. Şimdiye kadar sadece kıyafetlerimle seviştim."

Şaşkınlığını kendine saklayarak, "Şanslıyım ki bu gece 1re vardı," diye mırıldandı.

Bununla birlikte, Nalla onun şaftını kavradı, ona tutundu ve güçlü vücudu şiltede kavis çizdi. Başını geriye atarken dudakları dişlerini sıyırdı, hançer uçları ağzının ve dilinin pembeliğine karşı parlak beyazdı.

Adamın köpek dişlerinin damarına girmiş olduğu fikri, kendi boşalmasını sağlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Ama kendi kıyafetlerinden kurtulmak ya da kendisi orgazm olmak için bile olsa durmak istemiyordu. Derinlerde bir yerde, aralarında olanların bir Reeting olayı olduğunu biliyordu, adamın kendini koruması sadece bu kısa an için ona izin veriyordu.

"Benim için gel," dedi onu okşamaya başlarken.

Sanki izin bekliyormuş gibi, Nate anında orgazm oldu ve ilk boşalmayla birlikte ferforje demirleri o kadar sert çekti ki yatak başlığını öne doğru eğdi.

"Nallaaaaaaaaaaaaa-"

"Daha fazla," diye emretti ona. "Bana... *daha fazlasını* ver."

Boğazının derinliklerinden çıkardığı hayvan seslerini bastırmaya çalışıyordu ve bu konuda iyi bir fikirdi. Yatak odası bu tür sesler için yalıtılmamıştı. Yine de ne hile ama. Onu yüksek sesle ve net bir şekilde duymak, adını tekrar duymak, tüm inlemeleri duymak istiyordu. Ama elindekiyle yetiniyordu çünkü onun kendini kontrol etmeye çalışmasına tanık olmaktan da sapkın bir zevk alıyordu.

Ve Nate'in dövmeli vücudu, kalın kemikleri ve kaslarıyla, pürüzsüz derisinin altında ip gibi uzanan damarlarına kadar muhteşimdi. Elbette fiziksel olarak güçlü bir kadındı ve adam haklıydı, dövüşte iyiydi. Ama adamın içindeki güç onu büyülüyordu, özellikle de bir dizini savurup topuğunu şilteye geçirirken neredeyse şilteyi delecekti.

Seksinin üzerine diz çökerek devam etti, onu aşağı yukarı okşadı, içinden çıkan sıcak püskürtülerin her şeyi kayganlaştırdığını hissetti, dövmenin boyutu büyüyormuş gibi görünene kadar derisindeki mürekkebin parlaklığın altında dalgalanmasını izledi, sarmaşıklar kıvrılıyor, yılanlar kıvrılıyor, bulutlar bir hava cephesi gibi geliyordu, hepsi göğüs kafesindeki kafatasından yayılıyordu, bu kötü değildi, korkunç ya da korkunç değildi... ama tüm canlıların öldüğüne dair bir *memento mori*.

Ya da olmalı.

Ve bu aklına geldiğinde, sakinleşti, son nabızlar uyarılmışlığını terk etti ve karnına indi.

Sıkı sıkıya kapanmış olan göz kapakları kalktı ve ona odaklandı.

Elini ondan çeken Nalla, parmaklarını dudaklarına götürdü. Dilini uzatarak uzunlamasına yaladı, sonra ağzına soktu. Yavaş, kolay penetrasyonlarla, onun seksiyle ne yapmak istediğini bildiğini, onunla ne yapmasını istediğini taklit etti-

İçinden bir başka boğuk ihtiyaç sesi dalgalandı.

Adamın ereksiyonuna baktı. Şişmiş uzunluk kendi iradesiyle tekmeledi ve kendi ağzını ne kadar çok becerirse, adamın o kadar çok boşaldığını keşfetti. Ne yaptığıının farkına varmadan kalçalarını adamın ağzına doğru salladı.

kalçasını, yan tarafa doğru olmayan kalçasını, giydiği pantolonun dikişi tam üzerine denk gelen kalçasını-

"Nate..." diye inledi başını geriye atarken.

Orgazmı ona öyle bir çarptı ki, üzerine düşmemek için boştaki elini uzatıp kendini yakalamak zorunda kaldı-

Nate aceleyle kalçalarının üzerine oturdu, onu kolayca düzelitti ve onu derin ve sert bir şekilde öperken Ingers'ı diliyle değiştirdi. Sert bir elle saçındaki bağı çekip çıkardı ve donuk acı, özellikle de birbirine karışan dalgalardan 1 avuç yakaladığında aldığı zevki keskinleştirdi.

Daha fazla orgazm oldu.

Sessizlik nihayet geri gelmeden önce.

Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, adamın kirpiklerinin her birini, gözlerindeki lacivert kırıntıları ve çenesinde çıkmaya başlayan sakalları görebiliyordu. Nedensiz bir şekilde, banyo lavabosunda kendi aynasının önünde dururken tıraş olurken nasıl göründüğünü merak etti. Ya da belki de duşta, ayna olmadan, mükemmel bir şekilde yaptığı için rehberliğe ihtiyaç duymadan, yüzünün, başının tüm açılarını bilerek yapıyordu?

Bir an için kendine yalan söyledi ve bu mahrem ayrıntıların geleceklerinin vaadi olduğunu, keşfedilecek ve değer verilecek şeyler olduğunu, onları en iyi şekilde birbirine bağlayacak dallar olduğunu hayal etti çünkü bunlar sadece bir partnerin bildiği özel sırlardı, kişisel alışkanlıklar yerine getirilirken tanık olunan ve paylaşılan kırılğanlıklardı.

Onun orgazmları gibi, o da hepsini istiyordu-

Tak-tak-tak.

"Hey, Nalla," diye tanıdık bir kadın sesi geldi. "Kurabiye yapmak üzereyim. Yardım etmek ister misiniz?"

Nalla bir sarsıntıyla kapıya baktı. Kapıyı kilitlememişti.

"Merhaba Rahvyn," dedi kabaca. "Bana bir dakika ver, hemen aşağı geliyorum."

Bir duraklama oldu. "Sen iyi misin? Sesin... garip geliyor."

Kızarak sakın kalmaya çalıştı. Karşısında tamamen çıplak bir erkek olmasına rağmen. "Ben bir, sadece bir, evet. İki saniye."

"Harika, her şeyi çıkaracağım."

Nalla gözlerini kırpıştırdı ve Nate'e bakmaya gitti

Yüzündeki aptal ifade anında kayboldu. Sevgilisi hayalet görmüş gibi kapının panellerine bakıyordu.

Ya da belki unutamadığı biri.

ON DÖRT ŞAFTÖR

Buradan içeri girdi."

Şehir merkezindeki indüksiyon alanında, Zsadist konuşurken çelik bir kasa kapısına vuruyordu. *Daha küçük* olan asansöre biner binmez yerini bildirmiş, Phury ve Xcor da hemen oraya gelmişlerdi. Ama bodrumun uzak köşesindeki 1 numaralı çıkışı patlattığında artık çok geçti.

Elindeki tek şey sıksa avcıya hızlı bir bakış ve bir isimdi. Evan.

"Herif tuş takımına bir şey girmiş," diye devam etti Z, asansörün *kapım açık!* alarmının loş çınlaması üzerine, "ve bu kasayı açmış. Uzak taraftaki tünelin hızlı bir görüntüsünü aldım. Çelik kullanmak akıllıca bir hareket, böylece içine girip çıkamayız."

"V'yi aradın, değil mi?" diye sordu ikizi. "Belki kilidi elektronik olarak açabilir."

"Evet, gelebildiği kadar çabuk geliyor. Ona bunun sayısal bir şey olduğunu söyledim ama ona bundan daha fazla bilgi verecek kadar bilgim yok."

Z bodruma tekrar göz gezdirdi, son on beş dakikada hiçbir şey değişmemişti. Burası sert bir şekilde sürülmüş ve ıslak bırakılmış gibi görünüyordu.

Kahrolası kovalar, öyleydi.

"Bir tatile ihtiyacım var," diye mırıldandı Home Depot'un alçıpan kampanyalarından birine göz atarken.

Bu şey Lash'in damarlarında dolaşan yağlı siyah kanla doluydu ve Z bunun avcılarının dönüştürüldükten sonra kusmalarından kaynaklandığını düşünüyordu. İndüksiyon sahnelerinde her zaman kovalar dolusu. Ayrıca Roor'un her yerinde o iğrenç boktan lekeler ve nükleer bir savaş alanındaki ölü askerler gibi etrafa saçılmış lekeli giysiler vardı.

Phury başıyla havaya uçurulmuş olan merdiven boşluğunu işaret etti. "Sanırım takviye birlikler gelene kadar yer değiştirmemiz gerekiyor. Bu alan güvenli değil. Bildiğimiz kadarıyla avcı buradan ayrılmıyor, destek çağırmaya gidiyordu ve biz de pusuya düşürülmek üzereyiz."

Z bir an için ikizini doğru dürüst gördü, bir tehdit söz konusu olduğunda her zaman yaptığı gibi, bir şeylerin kötü gitmesi ihtimaline karşı son bir kez baktı: Phury tavandaki ışıklardan birinin altında duruyordu ve uzun, çok renkli saçları bir kravatla arkaya toplanmıştı ve siyah derisiyle ikisi arasındaki benzerlikler daha da belirgindi ve Z'nin göğsünün ortası gerilirken, bu korku atışı kanlı kardeşinin sahada yanında olmasının her zaman iki ucu keskin bir kılıç olduğunu hatırlattı. Bir yandan, ikiz oldukları için birlikte dövüşmek için daha iyisi yoktu. Birbirlerine karşı ne zaman ne yapacakları konusunda altıncı hisleri vardı ve bu koordinasyon, ister silahlar işin içinde olsun isterse göğüs göğüse bir meydan savaşı olsun, ölümcüldü.

Lash'in inlerinden birine girdiğinizde, bir *küçüğü* kovalayarak varlığınızı belli ettiğinizde ve belki de koordineli bir saldırının hedefi olmak için zar attığınızda gerçekten kullanışlıydı.

Ancak yakınlıkları aynı zamanda bir zayıflıktı. Aralarındaki bağın Rip tarafı, o ve ikizinin birbirleri söz konusu olduğunda objektif olmamalarıydı. Sadece geri dönmeleri gereken kendi aileleri yoktu, aynı zamanda geçmişleri de vardı.

Savaşın gerektirdiği türden bir tarafsızlığı desteklemeyen bir iç içe geçmişlik vardı. "Bence kalmalıyız," dedi Z. "Butch ve Rhage sokakta, girişi izliyorlar ve daha fazlası da yolda."

Phury'nin haklı olması dışında, asıl sorun sokak erişimi değildi. Eğer avcılar ters bir Uno yapıp Ken-doll görünümlü kötü efendileriyle birlikte tünelin kapısından içeri dalarlarsa?

"Lash *hiç* paspas diye bir şey duymadı mı?" diye açıkladı Xcor, bok tekmesini Roor'un üzerindeki balçığa doğru çekerken.

Tıknaz Piçler Çetesi lideri ayağını kaldırıp botunun izine baktı, çarpık üst dudağı köpek dişleriyle kıvrılmıştı.

Phury, "Erkeğin Yelp eleştirileri konusunda endişelendiğini sanmıyorum," diye karşılık verdi. "Yine de istihbarat doğruymuş. Burası *daha küçük* bir fabrika-"

Yerleşik bilgisayar dehasının gelişinden önce Türk tütününün kokusu geliyordu ve V kırık 1. kapıdan alt kata indiğinde, kardeş son bir nefes çekti ve tüm bina onun kül tablasıymış gibi izmariti kenara fırlattı.

"Beyler," dedi öne çıkarken. "Elimizde ne var."

"Sen söyle," dedi Z geri dönüp kasa kapısını Vanna White'larken. "Ve adil bir uyarı, yakında misafirimiz olabilir."

"Ne zaman yapmayacağız, doğru mu? Ve biri şu lanet asansör alarmini kapatabilir mi?"

Bir mermi Otis'in içine boşalırken çınlayan bir *patlama* sesi duyuldu. Sonra Xcor omzunun üzerinden baktı ve silahını indirdi. "Senin için tamir ettim."

"Seni seviyorum dostum. Yani"-V eldivenli elini göğsüne bağlı siyah hançerlerin üzerine koydu-"Seni *gerçekten* seviyorum."

Bunu aradan çıkaran kardeş tuş takımına gitti ve eli büyüklüğünde siyah bir kutu çıkardı. Cihaz her ne haltsa onu rakam karesinin üzerinde gezdirirken, Zsadist iki silahını da havaya kaldırdı ve Phury ile Xcor da aynısını yaptı, üçü de Vishous çalışırken etrafında bir koruma çemberi oluşturdu. İyi haber: Bu köşede, şüphesiz tünel girişini gizlemek için tavan ışıkları yoktu, bu yüzden burada biraz kapsama alanı vardı

-İndüksiyon sahnesi boyunca uzanan merdivenlerin bodruma inen diğer tek yol olduğunu varsayarsak.

Bir avcı sürüsünün kasa kapısından fırlamadığını varsayarsak.

"Lanet olsun." Vishous doğruldu. "Bunu kim ayarladıysa ne yaptığını biliyordu. Her zamanki hack'lerle içeri girmeyeceğim. O kadar iyi kodlanmış ki."

Zsadist çelik ovaliğe baktı. "Eğer bunu patlatarak açmaya çalışırsam, tüm binayı yerle bir edebilirim. Ama eğer geldiğimiz nokta buysa... ben de bunu yapacağım. Lash şehirde ilerlemek için bu tüneli kullanıyor ve acaba kaç tane daha tüneli var?"

Vishous bir el silindiri çıkardı ve başını salladı. "Şarjı ayarla ve patlat. Gösteriyi bir blok öteden izleyebiliriz."

Diğerleri onu korurken, Z yanında getirdiği C-4'ün geri kalanını çıkardı. Tam biraz daha almak için oI-site garajına geri dönmesi gerekip gerekmediğini düşünürken durdu. Etrafına bakındı. Merdiven boşluğuna, asansöre... ve tünelin çelik kapısının dış hatlarına olan mesafeyi ölçtü.

"Daha iyi bir fikrim var," dedi usulca.

Köprünün altında. Tabii ki.

Evan kadın ve erkeklerden oluşan gelgit dalgasının arasından sıyrılırken, tepesinden gelen gürültülü sese baktı. Üstündeki asfalt şeritte bir tır ilerliyordu ve Kuzey Yolu'nu ayakta tutan güçlendirilmiş kirişleri ve direkleri ölçtü. Sonra tekrar altındaki iki blokluk alanı ele geçirmiş olan evsizler kampına odaklandı. Çadırların, kirli giysiler ve uyku tulumlarıyla dolu alışveriş arabalarının arasında, ikiye bükülmüş halde duran insanlar vardı, bağımlı bedenleri durgun ve pis kokulu havada deniz otları gibi sürükleniyordu. Diğerleri huzursuz bir dürtüyle dolaşüyor, yoksunlukları yetersiz beslenmelerine ve hastalıklarına rağmen onları canlandırıyor.

Kasvetliydi. Hüzünlüydü.

Kimse kimsenin işiyle ilgilenmediği için karanlık bir ordunun içinden geçmesi için mükemmel bir kılıftı.

Askerler tanımadıkları insanlardan oluşan bir engel parkurunun etrafından dolanırken, bin dokuz yüzlü yılların başında üretim işletmeleri için inşa edilmiş olan yıkık dökük, boş tuğla binalar sırasına doğru yöneldiler. Askerler yollarını koordinasyonsuz ve çaprazlama tutmaya özen gösteriyor gibiydiler ve rıhtımın yıkılan tesisleri boyunca çeşitli girişlere girdiler.

Sanki fark edilmekten kaçmaya çalışıyorlardı.

Evan'ın bedeni, türdeşleriyle birlikte bir kapıdan geçirilen herhangi bir sürü hayvanı gibi diğerleriyle birlikte gitmek istedi.

Yine de çekime karşı koydu, bir şeye takılıp çürümüş bir tahta palete düşene kadar geri geri gitti. Paslı bir çivi avucunu deldiğinde elini kaldırdı.

O lanet olası siyah kan ortamın ışığında parlıyordu ve anlamadığı nedenlerden dolayı onu öldürmeye söz vermiş olan yaralı adamı düşündü.

"Bunu istemiyorum..." diye inledi.

Duyguları onu ele geçirirken, Evan içindeki aşağılanma ruleti çarkının bir kez daha dönmesine katlandı: Amcasının ona korkak demesi. Babasının ölmeden hemen önce ona bir atık olduğunu söylemesi. Bathe'deki teğmenlerin ona gözlerini devirmesi.

Sadece kuzenini korumak isterken Mickey'nin onu karda aşağı itmesi.

Evan'ın acısının tam olarak ne zaman öfkeye dönüştüğünü söylemek zordu. Daha sonra, bu dönüşümü kendisi seçmemiş olsa da, kendisi gibi olanlara baktıkça değişimin başladığına karar verecekti.

Geri dönüş yoktu, değil mi? Ona yapılanı geri almak yoktu.

Sıkışmıştı.

Bu yüzden göğsünün ortasında gerçek kuzey çekimi olsa da, hissettiği öfke diğerlerinin yanında kalma içgüdüsünü bastırdı.

Evan bir öfke dalgasıyla ayağa kalktı ve kendi ayakları üzerinde durdu. Sonra kendi etrafında döndü ve akıntıya karşı yürüdü. Askerlerin yanından geçerken onlar da ona baktı. O da arkasına baktı.

Neredeyse içlerinden birinin onu durdurmasını isteyecekti; fikrinin değişmesini istediği için değil.

Birden bir şey öldürmek istedi.

Bu içgüdü ona o kadar yabancıydı ki şok olması gerekirdi. Ama şok olmadı. Bu dürtü, diğerlerini takip etmek kadar doğal görünüyordu.

Ve amcasının ona her zaman yaptığı saygısızlığı düşünürken? Bu gerçekten işe yarayacaktı.

Farkına bile varmadan koşmaya başladı ve botlarının vuruşuna, bacaklarındaki dirence, ciğerlerine girip çıkan sakın nefese dikkat etti. Köprünün altındaki kasvetli manzaradan sıyrılarak, koşucu ile bağlantı kurdu.

O ve o kadın aşıya inmişti ve binalar bulanıklaşana, yanmış araba leşleri ve etrafından dolaştığı çürüyen çöp konteynerleri de bulanıklaşana kadar daha da hızlı ilerledi.

Hiç düşünmeden kadın askerin boktan apartmanına giden yolu buldu ve binanın sağlam dış kapısından içeri nasıl gireceğini biliyordu. Sanki her şey ona daha önce gösterilmiş gibiydi, özellikle de gizli kilit mekanizmasının nerede olduğu ve girişin açılması için hangi kodu girmesi gerektiği. İçeri girdikten sonra merdivenlerden inmek yerine bodrum katına atladı ve çömelerek yere indiğinde nefesini tutup dinledi. Sonra koşarak Fare'nin kapısına gitti ve bir kod girmeye başladı-

Giriş açıldı.

Beyaz saçlı, beyaz tenli ve yumurta kabuğu renginde gözleri olan bir adam ona baktı. "Ne halt ediyorsun, geç kaldık. Geç kalmamızdan nefret eder."

Aksan İngiliz aristokratıydı. Sosyopat havası vardı. Ve daralmış bakışlar şüpheliydi.

Eski Evan olsa kekelerdi. Yeni Evan'ın sesi kapıyı tutup açarken gayet düzgündü. "Önce kıyafetleri ve silahları almam söylendi."

"Hızlı olsan iyi edersin."

"Olacağım."

Diğer avcı gitti ve Evan onun gidişini izledi. Sonra daireye girdi. İlk kapıdan girdiğinde, klozetinde çatlak olan kuru bir tuvalet, lekeli karnında ilkel çamurlar olan bir küvet ve ona o binadaki asansörün içinin nasıl görüldüğünü hatırlatan bir ayna vardı.

Bir zamanlar bütün olan şeylerden geriye sadece parçalar kalmıştı. Devam etti.

Üç numaralı kapı kazanandı. Duvara dizilmiş botların büyüklüğü ona doğru yer olduğunu söylüyordu. Küçük. Bir kadın-

Omzunun üzerinden bakarken koku alma duyusunun nerede olduğunu merak etti. Elbette burası bir mosh pit gibi kokuyordu, ama burnu bir miydi?

Her neyse.

Dolapta, buzdolabı büyüklüğünde bir silah kasası buldu ve eski moda döner kadrarla yüzleştğinde, planı başarısız olma tehdidiyle karşı karşıya kaldı.

sayı dizisi aklına geldi. Ama sonra bir tuş takımı gördü ve kombinasyon ona göründü.

Rakamlara girerken eli titremedi ve titremesi gerektiğini düşündü. Katil olduğu aşikâr olan birinden silah çalmak üzere olduğu gerçeğinden fena halde korkmuş olmalıydı.

Ve onları kendi ailesinin üyelerine karşı kullanacak.

Ama öfkeden kaynaklanan bir odaklanmadan başka bir şey hissetmiyordu.

Kilit açılır açılmaz Evan kolu çekip kasayı açtı. İçerideki LCD ışık yandı ve ekranda daha önce hiç bir yerde görmediği kadar çok silah vardı. Hangisi olduğunu bilmiyordu-

Eli ileri uzandı ve iki adet dokuz milimetre seçti. Sonra da şarjörleri aldı. Her şey lekeli kot pantolonunun ceplerine girdi ve kasayı tekrar kapatmadan önce iki bastırıcı aldı.

İkinci yatak odasında kendisine ait kıyafetler ve tabancalar buldu.

Dışarı çıktığında, daha önce hiç olmadığı kadar hazırlıklıydı ve buraya koşarken olduğu gibi kendini güçlü hissediyordu.

Tünele açılan kamuflajlı kapıya gitti.

Çelik geçide girdiğinde, yaralı yüzlü o şeyin hâlâ diğer uçtaki bodrumda olduğunu umuyordu.

Önce pratik yapması gerekecekti ve düşmanı hızlı öğrenmek için iyi bir yol olacaktı. Neyse ki vücudu her türlü durumda ne yapacağını biliyor gibiydi.

Öldürmek kesinlikle farklı değildi.

ON BEŞ ŞAFTÖR

Ceketimi sana verirdim, eğer olsaydı."

Nate yataktan kalkarken Nalla'nın teklifine başını salladı ve derisinin düğmelerini iliklemeyi bitirdi. Sonra her şeyi yerine oturtmak için kemerini bir kez çekti ve pencerenin durumunu değerlendirmek için karşıya geçti. Gündüz panjurlarının hepsi kalkmıştı ve mandalı fırlatıp en yakın kanadı açtığına soğuk bir hava dalgasıyla karşılaştı ve yaşlı bir akçaağaç gördü.

Sövgüsünü yumuşak tuttu ve cam bölmelerde arkasındakilerin yansımasına baktı.

Bunu bilmeliydi ya da en azından fark etmeliydi. Burası Rahvyn'in yatak odasıydı.

İçeri girdiğinde hiçbir ipucu yoktu. Birincisi, kelimenin tam anlamıyla otuz yıldır buraya çıkmamıştı. O kadınla birlikte bazı mobilyaları bir araya getirdiğinden beri. Ve o zamandan beri, kurdukları tüm eşyalar değiştirilmişti, içeri girdiğinde eşyaları tanıyamamasının bir başka nedeni de buydu.

Bir de şu kestane kavurma olayı vardı.

Yatağa dönerek Nalla'ya baktı. Saçları sarı, kızıl ve kahverengi dalgalar halinde omuzlarına dökülmüş, dağınık yorganın üzerinde oturuyordu. Yanakları kızarmış ve Reece'i darmadağınaktı. Bir göz kırpmasıyla

Sonra, onu altında, başını yana eğmiş, o kadar hoyratça aldığı damarı ona uzatırken hayal etti.

"Ben 1ne," dedi ısırık izlerini temizlerken. "Emin misin?"

"Evet, tabii ki."

Adam silahlarını toplayıp kılıflarını takmaya başladığında, kadın boğazını temizledi. "Sizden bir iyilik isteyeceğim."

"Herhangi bir şey." Silah kemerini sıkıca bağladı. "Adını söyle."

Gözleri adamın çıplak göğsünde gezindi ve çıplak kollarının altındaki kırıklıklara takıldı. "Dövme yaptırmak isteyebilirim. Beni adamınızla tanıştırmıyorsunuz?"

Nate bir an için durdu. Sonra kendini onun vücuduna bakarken buldu. -Ve yarıda kesilmelerinin büyük bir utanç olduğunu düşünüyorlardı. Ya da... belki de en iyisi buydu aslında. Boyundan büyük bir işe kalkışmıştı ve zamanı kalmamıştı.

Bu da ölemeyen biri için çok ironikti. Henüz ölmedi.

"Evet," dedi kabaca. "Seni kesinlikle kabul edeceğim. Onları seveceksin." "Yarın gece mi?" diye ağzından kaçırdı.

"Ah, evet. Elbette."

"Seninle nerede buluşacağım? Hatırlamıyorsan diye yeni bir telefon almam gerekiyor ve numaramı saklayıp saklamayacağımı bilmiyorum."

"Sizin için yenisini getireceğim. Benim hatamdı."

"Sorun değil, Vishous Amca halleder."

Nate kaşlarını çattı. Sadece ikisi varken, onun kim olduğunu unutmak kolaydı. Ama "Vishous Amca"? Kahretsin. Tam da ihtiyacı olan şeydi Zsadi'st'in tüm Kardeşlik'le birlikte peşine düşmesi.

"Peki nerede buluşacağız?" diye sordu.

"Needle." Ona veda öpücüğü verecekmiş gibi hissetti. "Twenty-1rst ve Main'de. İsimleri Amore ve gece yarısı için ayarlayacağım. Mesai saatleri dışında dükkânı benim için hep açarlar ama bir sorun çıkarsa sana haber veririm."

"Amore."

"Aşk için İtalyanca. Ya da bana öyle söylediler." "Bunun çok fazla sorun olmayacağına emin misin?"

Efendisine verdiği sözü düşündü. Uzak durmak için.

"Hayır, hiç de değil."

Yatağın ayakucunda, Roor'dan savaş ceketinden geriye kalanları aldı; sadece yakadan bağlanmış bir çift kol ve birkaç deri parçasından ibaretti.

En azından hırpalanmış kullan-at telefonu derisinin kış cebindeydi. "Yarın görüşürüz," dedi kırdığı pencereye doğru giderken. "Evet. Tamam. Teşekkürler."

Sadece birkaç dakika önce bulundukları yere kıyasla, aralarındaki mesafe odadaki gerçek sıcaklığı öldüren hava akımından daha soğuk geliyordu. Ama yine de Rahvyn olayına onunla birlikte girmeyecekti. Hayatta olmaz.

"Kendine iyi bak," diye mırıldandı.

"Bu büyük bir vedaya benziyor. 'Sonra görüşürüz' değil." "Ben de bunu kastediyorum."

Gözlerini kapatarak kendini sakinleştirmek zorunda kaldı, böylece hayalet gibi dışarı çıkabilir ve-

Ona geri dönmeye karar verdiğinin farkına varmadan, halının üzerinde adım atmaya başlamıştı. Ve bildiği bir sonraki şey, Nalla'yı belinden tutup ağzına götürdüğü oldu.

Öpücük onları oldukları yere döndürdü, nefes nefese ve gergin, kıyafetlerinden kurtulmaya ve iyice çırılçıplak kalmaya hazırdılar. Sonunda onu yatakta olduğu yere yatırdığında, yüzündeki hülyalı gülümseme, acıyı sakladığını bildiği çekingenlikten çok daha fazla hoşuna gitmişti.

Evet, onu bu şekilde bırakamazdı.

"Yarın gece yarısı görüşürüz," diye söz verdi.

"Needle."

"Amore. Yan girişe git."

Onu bir kez daha öptü ve bu kez açık pencerenin önünde durduğunda gözlerini kapatıp konsantre olabildi.

Çiftlik evinden moleküller halinde uçarak uzaklaştı ve kendi arazisinde, kulübesi ile ahırının arasında yeniden şekillendi. Bir an için kırmızı ek binaya baktı. Çılgınca bir dürtü ona orada ne olduğunu hayal ettirdi, altında

örtüsünü. Ama sonra bir botunu kaldırdı ve ayak izlerindeki kar yığınınına baktı.

Dört mevsim lastikleri sadece bir yere kadar gidiyordu ve ayrıca atlarınızı Roorlayamıyorsanız, neden oyuncağınızı dışarı çıkarma zahmetine giresiniz ki?

Kulübenin ön kapısına doğru yöneldi, gitmesi gereken yerler vardı ama önce bir duş alması ve bir takım daha kıyafet giymesi gerekiyordu.

Etrafı açar açmaz silahına davrandı ve içerideki erkeğe doğrulttu. İyi haber, misafirinin bir düşman olmamasıydı. En azından... geleneksel anlamda değil.

Babası Murhder, soğuk ocağın önündeki eski püskü koltukta oturuyordu. Ağabey'in siyah-kırmızı saçları, sanki biraz yer oyunu aeroibiği yapmaya gelmiş gibi kafasının üzerinde örülmüştü ve sahaya çıkmak için giyinmişti.

"Dün gece Market'te olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi Kardeş acımasızca. "Ondan sonra da neden telefonuna cevap vermediğin konusunu ele alacağız ve sonra da neden yarı çıplak olduğun ve elinde yanmış bir ceket tuttuğun konusuna geçeceğiz."

Mükemmel, diye düşündü Nate.

Ama en azından bu vedayı aradan çıkarabilirdi. Her ne kadar vedalaşmayı planladığı kişi o olsa da.

Evan, şehir merkezindeki indüksiyon sahasında, tünelden atlayarak çıktı ve güçlendirdiği iki silahı da öne ve ortaya koyarak çömeldi. Hızlı gözlerle bodrumun iyi aydınlatılmış kısımlarını taradı. Asansör hâlâ açık ve hazır bekliyordu ama artık alarm yoktu. Bunun dışında mı?

Yerinde olmayan bir şey yok, alanda kimse yok.

Gölgelerden çıkarak bir saldırıya hazırlandı ve Otis kutusunun yanına geldiğinde ateş edilmediğine şaşırdı. İçeri bakınca, birinin kontrol paneline bir kurşun sıktığını gördü.

Silahlarını yukarıda tutarak sessizce acil çıkışa doğru ilerledi. Mentşelerinden fırlamış olan kapının yanından geçerek pervazın etrafına eğildi ve merdiven boşluğunu değerlendirdi. Yukarı çıkmak tehlikeliydi ama o da

Peşindeki yaralı vampire karşı olabileceği kadar hazırды. Tırmanırken mümkün olduğunca sessiz kalmaya dikkat ediyordu ama bunun zihninin akıllıca davranmasından mı yoksa vücudunun onun yerine karar vermesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu.

İkincisi olmasını umuyordu çünkü otomatik pilot muhtemelen onu hayatta tutmakta daha iyiydi.

Ya da... daha az ölü?

Her neyse, hangisi olursa olsun, kimin umurundaydı ki? Sadece devam etti. Birinci Roor sahanlığında durdu ve beton duvara çizilmiş olan büyük 1 rakamına baktı. Bu birinci kapıda sınırlı bir gedik vardı, sadece kilit patlamıştı, siyah patlama halkası sürgü mekanizması tarafından lokalize edilmişti. Derin bir nefes alarak paneli sertçe çekti, patlamanın etkisiyle bükülen menteşeler direndi ve bir kez daha dışarı fırladı.

Lobi hâlâ loştu ve köşeyi döndüğünde, o lanet asansörden çıkan yağlı yola baktı.

Ayaklarına yürümeye devam etmelerini söylemesine rağmen vücudu durakladı. Başını bir o yana bir bu yana çevirdiğinde, yerinde olmayan, gizlenen hiçbir şey görmedi, hiçbir şey... hiçbir yerde. Tek fark, girişte havaya uçmuş olan kontrplak panelin bir şekilde tekrar yerine takılmış olmasıydı.

Yaralı katil gitmişti. Evan bunu hissedebiliyordu.

Artık hızlı hareket ediyordu ama yine de olabildiğince sessizdi, yeni yüksek performanslı botlarını dikkatle yere koyuyordu çünkü üzerinde yürüdüğü takdirde ses çıkaracak molozlar ve çatlak aynalı camlar vardı. Binanın girişinde bir an durdu. İçgüdülerini harekete geçiren bir şey olmayınca, kapının yerinde duran tarafını kullandı. İhtiyacı olan son şey diğer kontrplak levhanın tekrar içeri düşmesiydi.

Dışarı çıkar çıkmaz başı sola kaydı. Sağa. Ve yukarı.

Silahlardan birini yeniden kuşanarak bir kez daha koşmaya başladı ve bir gece önce yürüdüğü yolu tekrar izledi, Market'e doğru ateş etti, kendisine korna çalan arabalardan kaçtı, yoluna çıkan yayaları görmezden geldi. Soğuktan, açlıktan ya da işeme ihtiyacından hiçbir şey hissetmiyordu. Yine de bol miktarda öfkesi vardı ve fiziksel yetenekleri gibi bu da her geçen an daha da güçleniyor gibiydi.

Belki de damarlarındaki zehirli bokun bir etkisiydi.

Umurunda değildi.

İleride, Bathe'nin mavi ışıltısı sokağa buğulu bir şekilde yayılan yarım daire şeklindeki bir yağmur fırtınası gibiydi ve o da ışık gösterisinin kenarından dolanarak karşı taraftaki şeylerden kaçındı. Peşinde olduğu şey kulübün uzak tarafındaki ara sokaktı ve koşar adım yürüyüp gölgelerin içine daldı.

Kulübün VIP salonuna açılan yan girişi, binanın uzun duvarının tam ortasıdaydı ve oradan geçmeye devam etti.

Arka tarafta sığ bir park yeri vardı ve kirli kar yığınları, yere düşmüş legolar gibi düzenli bir şekilde park etmiş olan arabaları çevreliyordu. Birkaç hafta sonra, mevcut alanlar daha da fazla kar küreme çalışmasıyla kaplanacak, kahverengi ve siyah yığınlar tümör gibi büyüyecekti. Ama her şey düzensiz değildi. Dağınıklığın ortasında bir çift boş alan vardı ve bu alanlar buz ve kardan düzgün bir şekilde temizlenmiş, ağır bir elle tuzlanmıştı, öyle ki noktaların sarı çizgileri bile görünüyordu yerde.

Evan kendini güvenlik ışıklarından birinin sönmesiyle oluşan yelpaze şeklindeki gölgenin içine soktu. Bir elini çaldığı siyah montun cebine sokarak susturuculardan birini çıkardı. Gözleri arka tarafta olsa bile, elleri silahının namlusunun ucunu hiç zorlanmadan buldu, iki parçanın kenarları sanki vidalamak yerine tıklayarak yerine oturttuğunuz bir şeymiş gibi birleşti - ve sonra, kilitlenene kadar uzatmayı döndürürken, kulüpten yankılanan bas sesine, rüzgarın ışıltısına ve HVAC sisteminin yüksek sesli *vınlamasına* rağmen neredeyse algılanamayan metal-metal seslerini duydu.

Koku yok, hala. Ama Tanrım, duyuyor.

Saklandığı yerden kaldırımında yürüyen yalnız bir adamı izledi. Adamın giysileri birinci sınıf kulüp kıyafetleriydi ama sanki kendisine biraz sert gelen bir şey yemiş gibiydi. Sonra yanından bir araba geçti, hurda bir araba.

Tepesinde bir uçak çok alçaktan geliyordu ve yukarı bakarken köprüye çarpmak üzere olup olmadığını merak etti-

Başı, indiği sokağa doğru döndü ve derisinin her santimi zehirli sumakta sürüklenmiş gibi karıncalandı.

Gözleri iç radarının bildirdiklerini doğrulayamadan, savunma pozisyonunu arsanın uzak köşesindeki bir çöp konteynerine kaydırđı. Gözden uzakta kaldığından emin olunca ne kadar sakin olduğuna şaşırđı.

Takip edildiğini düşünürsek.

Kulübün rütbesinden aşağı bir şey iniyordu ve onu arıyordu. Sadece şimdiye kadar onları hissetmemişti-

Tam ateş etmeye başlaması gerekip gerekmediğini düşünürken, kulübün arkasından bir çift far geçti ve Evan parıltıdan kaçınmak için yere yattı. Aydınlatma patlaması yanından geçtikten sonra, beklediğı sedan boş olan iki noktadan birine park etti.

Renkli camlı gümüş renkli Mercedes SGG0'ı fark ettiğinde, hissettiğı zafer duygusu avlandığı gerçeğıyle hafifledi.

Ara sokağı baktı. Vampir mi? Yaklaşıyordu. Bu arada, o lüks sedandan kimse inmiyordu.

Tik-tak.

Hangisi kazanacaktı-

Takipçisi VIP bölümünün kapısının önünden geçti ve kapının üzerindeki ışığın alçak parıltısında kimliğı kesinleşti; yüzündeki yara izi, Evan'a doğrultulmuş silah kadar açıktı, sanki varlık onu görebiliyordu.

Tam da Evan'ın kendi tetiğini çekmek zorunda kalacağı bir anda, uzun Mercedes'ten üç adam indi.

Arayanlar amcasının teğmenleriydi, dün gece Evan'a saygısızlık edenler. Amcam da o arabada olmalıydı, arka tarafta, karşı tarafta.

Akkor halindeki öfke onu ele geçirdi ve kendini durduramadan silahını doğrultup o yöne doğru ateş etti.

Susturucu takılıyken, sadece bir *vınlama* sesi duyuldu ve sonra arabanın sürücüsü, bir zamanlar ikinci dereceden kuzeni, omzunu tuttu ve kafası karışmış görünüyordu.

Zafer sarhoşluğuyla Evan tekrar tekrar ateş etmeye başladı, adamlara ve arabaya isabet etti, güvenlik camını kırdı, kaldırımı kıvılcımlandırdı, çeyrek paneli ve hatta kromajlı çamurluklardan birini çiviledi.

Amcasını gerçekten yakalayıp yakalamadığı umurunda değildi. Tüm organizasyon için kaos ve korku istiyordu.

Sonra da amcam için gelebilir.

Teğmenler arabaya geri dönerken ve Mercedes geri vitese takılırken, o buz beyazı farlar kulübün arkasını tokatladı, tekerleklerini tuzun üzerinde döndürdü, satın aldı ve etrafında döndü.

Araç otoparktan dışarı fırlamadan hemen önce, vampir tıpkı bir suçlu gibi spot ışığıyla aydınlanmıştı; silahı yanında, yüzü ölümcül bir soğukkanlılık maskesiyle sedanı ölçüyor ve sonra Evan'a doğru bakıyordu.

Kıçını kaldır, dedi Evan kendine. *Lanet olası kıçını kaldır*.

Kulüpten çıktı, otoparkın arkasındaki çapraz sokağa bağlandı ve gölgelere yapıştı. Botlarının olabildiğince sessiz düşmesine dikkat ediyor, tekmelendiğinde ses çıkaracak teneke kutulardan kaçınıyor, kâğıt torbaların ve donmuş sprey boya kutularının üzerinden atlıyordu. Kulaklarında rüzgâr kükrüyordu ama kalbi bir kez daha sabit kaldı Freddie.

On blok kadar ilerledikten sonra yavaşladı ve arkasında bir şey olup olmadığını kontrol etti.

Yoktu.

Vampir her neredeyse, onun yanında değildi.

ALTILI ŞEF

kurabiyeler mükemmel oldu.

Yine de işin içinde çikolata parçaları ve eritme varsa ve tabanınız tereyağı ve şekerden yapılmışsa, ne kadar yanlışı yapabilirsiniz ki? Nalla da temizlik boyunca lavaboda Rahvyn'le yan yana çalıştı; diğer kadın yıkıyor, o kurutuyordu.

"Grubun dışarı çıkması için tam zamanında," dedi Rahvyn suyu açıp ellerini yıkadıktan sonra bir bulaşık bezine uzanırken. "Yardımanız için teşekkür ederim."

"Her zaman." Nalla kullandığı nemli olanı fırının çekme çubuğuna astı. "Ve biz onları doğru dürüst tat testinden geçirdik. Bilirsiniz, üretim hataları için."

"Aynen öyle."

Rahvyn arkasını dönüp lavabonun kenarına yaslanırken, kurulama işlemini aceleye getirmede.

"Sanırım bana sormak istediğin bir şey var," diye mırıldandı kadın.

Nalla, karıştırma kabını alıp ait olduğu alt dolaba doğru yürürken, "Ve kaldırmaya başlayın," diye düşündü.

"Hiç de değil." Geri döndü ve kuruttuğu karıştırma kaplarını elledi. "İşe dönme vaktim geldi, biliyorsun. İki gece üst üste hafta sonu demek."

Ne diyordu o?

"Ve belki de yıkama işini beklemeliydik." Ocağın yanındaki cam kavanozlara gitti ve ırpıcılarla spatulaları yerlerine geri koydu. "Bulaşık makinesinin İlk Öğün'deki çalışması bitene kadar, biliyor musun? Bence elde yıkamaktansa su tasarrufu sağlıyor."

Tüm mutfak eşyalarını yeniden sıralamakla meşgul oldu ve ardından kesici aletlerin uygun olup olmadığını iki kez kontrol etmek için alttaki Sıçan çekmecesini çıkardı. Keşke bu düzene sahip bir evim olsaydı diye düşündü. Mutfak birkaç yıl önce elden geçirilmişti; güneş enerjisiyle çalışan yeni aletler, el panelli kiraz dolaplar, güzel kırmızı-kahverengi granit tezgâhlar ve üzerinde kırmızı halılar bulunan gri kayrak taşlarıyla eşleştirilmişti. Çayır manzaralı tarafta uzanan uzun masa Son Yemek için çoktan hazırlanmıştı ve bir an için yirmi yer ona malikaneyi hatırlattı.

Sterlin, porselen ya da şam peçeteleri yok; paslanmaz çelik, çömlek ve pötikareli kareler var. Ama insan topluluğu için çok sayıda koltuk var.

Göğsünün ortasındaki ağrıyı ovuşturdu ve evde müzikle yüzleşmesi gerektiğini biliyordu. Yapmak istediği son şey bu konuda tartışmak olsa da...

"Peki ya o?"

Nalla silkinerek kendine geldi ve omzunun üzerinden baktı. "Pardon? Ne?"

Rahvyn hâlâ lavabonun başındaydı, gümüş rengi saçları giydiği parlak kırmızı kazağın üzerine dökülmüştü; kazağın rengi şeker kamışı parlaklığındaydı ama güzelliği onu gölgede bırakmıyordu.

"Nate."

Kahretsin. Adını yüksek sesle söylemiş olmalıydı. "Ah, yok bir şey."

Uzun bir duraklama oldu ve Nalla bunu bıçaklarla biraz daha oynayarak geçirdi. Bu onun için bile bir suç itirafıydı, bir şeyle suçlandığından değil-

"Bu beni ilgilendirmez ama yukarıda sizinle olduğunu biliyorum."

Nalla'nın kafası geri döndüğünde Rahvyn elini kaldırdı. "Bu bir. Sen burada misafirsin ve o da burada ikamet etmiyor, yani ortada bir çıkar çatışması yok. Ve sen sormadan söyleyeyim, hayır, oraya çıkma nedenim bu değildi. Gerçekten benimle kurabiye yapmanı istedim. Dün gece senin için endişelendim."

Nalla çekmeceyi kapattı ve diğer kadının duruşunu taklit ederek ona yaslandı. "Bu akşam yine burada olmana şaşırdım." Yüzünü buruşturdu. "Kulağa kötü geliyor. Öyle demek istemedim-"

"Dediğim gibi, hayatım değişti." Kadın elini gümüş rengi saçlarında gezdirdi. "Zaman çok değerli, bu yüzden onu fark yaratabileceğim yerlerde kullanmayı seviyorum."

Gözleri buluştuğunda, Nalla gerçekten gitmesi gerektiğini biliyordu. Ama sonra aklına ikinci Roor'da yarıda kesilen şey geldi. "Nate sadece... benim bir arkadaşım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var. Her zamankinden daha fazla." Nalla kaşlarını çatı. "Nedenmiş o?"

"Aklında çok şey var." Rahvyn üzgün bir teslimiyetle omuz silkti. "Ama bunu söylemek bana düşmez, anlıyor musun?"

"Oh, ben meraklı değilim." *Saçmalık. Saçmalık.* "Gerçekten, merak etmiyorum." "Umarım ona bir şans verirsin. Bir arkadaşına ihtiyacı var."

"Keşke nedenini bilseydim."

Hayır, meraklı değildi. Sadece adamın geçmişi ve o dövmelemlerle ne tür bir acıyı tedavi ettiğii hakkında bir şeyler öğrenmek için can atıyordu... lanet olsun, sweatshirt'e ne demeli? Tanrı aşkına, XXL'den bir DL alırdı.

Nalla, "O diğer insanlardan... çok farklı," diye söze girdi.

Rahvyn ciddiyetle başını salladı. "Evet, öyle ve bu onu yabancılaştırıyor. Ama herkesin desteğe ihtiyacı vardır ve-"

Yumuşak bir çınlama sesi ikisinin de başını mikrodalga fırının yanındaki izleme ekranına çevirdi.

"Görünüşe göre bir misafirimiz var," dedi Rahvyn ani bir gülümsemeyle. "Senin *mahmen*, ne kadar harika."

Kadın ön kapıyı açıp selamlama işini yapmak üzere dışarı çıkarken Nalla gözlerini kapadı ve başını geriye yasladı.

Ama hadi ama, ailesinden sonsuza kadar kaçamazdı.

Nate, köhne kulübesinin kapısını kapattı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kaba tahtalara yaslandı. Konuşmak için ağzını açtığı anda-

Bir şey söyleme şansı olmadı.

"Şehir merkezindeki saçmalığı kesmelisin." Murhder'ın gözleri yüzüne inen bir tokat kadar açıktı. "Yaptığın saçmalıkları başkalarının temizlemesini bekleyerek yapamazsın..."

Babası ölü evinin yanındaki yıpranmış koltukta konuşmaya devam ederken, Nate onun cevap vermesine gerek olmadığını biliyordu. Yine de, daha önce söylenenlerin hepsi söylenmişti, kınamaların hiçbirisi yanlış değildi, sonuçların hepsi doğruydı, her cümle alındığı aynı hayal kırıklığıyla noktalanıyordu.

Market'e yaptığı pisliklerle zinciri kırmıştı. Son on ya da üç yıldır pisliğin tekiydi. Ve...?

"Peki kendin için ne söyleyeceksin?"

Seni lanet olası *pislik*, Nate babası için ekledi.

Ve o sokakta Nalla ve avcı hakkında hiçbir şey olmamasına şaşırmıştı.

"Hiçbir şey mi? Ben de öyle düşünmüştüm." Murhder başını salladı ve ayağa kalktı. "Öyleyse vaktimi boşa harcamayacağım. Sen rotasyondasın-"

"Oh, siktir et." Nate de kendini çözdü. "Bu-" "Yapılacak tek sorumlu şey bu."

"-saçma. Şehrin her yerinde *daha küçükler* var. Kardeşlik'in eli kolu bağlı. Beni bağışlayamazsınız."

"Size *yardım edemeyiz*. Vishous ve ekibinin dün gece Market'teki belediye kameralarından görüntü almak için kaç saat harcadığı hakkında bir fikriniz var mı? Daha da kötüsü, Shuli'yi nasıl bir tehlikeye attığınızı bir an bile düşünmediniz mi?"

Nate, çoğunlukla boş olan odanın etrafında bir daire çizerek volta atmaya başladı. Kesinlikle eski kanepe ve bir koltuk yoluna pek çıkmıyordu ve şu anki ruh halinde, tüm eşyalarının alt katta olması iyi bir şeydi. İçinden bir şeyler fırlatmak geliyordu, çünkü Kardeşler'in onu programdan çıkarmakta haklı olduklarını biliyordu.

Kontrolde çıkmıştı.

"Tamam, 1ne," dedi kendini sakinleşmeye ve babasıyla yüzleşmeye zorlarken. "Ne zaman geri döneceğim."

Murhder'ın üst dudağı, dişleri aşağı iniyormuş gibi seğirdi. "Yapamazsın."

Kaşlarını çatarak kalçalarının üzerinde öne doğru eğildi.

"Affedersiniz?" "Sen yoksun."

"Ciddi olamazsın. Bir araba kazası yüzünden."

"Bu aptalca bir şey yaptığın ilk sefer değil ve bunu sen de biliyorsun-" "Tohr ile konuşmak istiyorum."

"Seninle konuşmakla ilgilenmiyor. Ve bu feshin daha önce gerçekleşmemesinin tek nedeni geçmişte senin için mücadele etmiş olmam. Artık bunu yapmayacağım. Benden bu kadar."

Babası kapıya doğru yöneldiğinde, Nate onun yoluna çıktı. "Bekle, bunun hakkında konuşmamız gerek-"

"Oh, *şimdi* de konuşmak istiyorsun." Murhder gözlerini kıstı. "Daha önce aramalarıma cevap verme nezaketini göstermedin. Ama sonuçlarına katlanamayınca konuşmak mı istiyorsun? Siktir git, Nate. Artık çok geç."

"Tamam, bir daha polis-bota silah çekmeyeceğim-" "Çözüme yakın bile değil."

Nate ellerini havaya kaldırdı. "Dün gece görevde bile değildim. Mücadele ederken, sıkı çalışırım-"

"Bu konuda sizinle tartışmayacağım. Karar nihaidir." Murhder başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Geçmişinde korkunç şeyler yaşadığını biliyorum. O laboratuvarıda nasıl hayatta kaldın, bilmiyorum ve kimse senden tüm bunları geride bırakmanı ve hiçbirini olmamış gibi yoluna devam etmeni beklemiyor. Ama geçmişin olsa bile, yaptıklarından sen sorumlusun ve sonuçları şimdi seni vuruyor."

"Annem ne diyor?"

Yüzüne yansıyan karanlık, bağlı bir erkeğin eşini korumasıydı. "Onun lanet olası kalbini kırdın. Ve bunu burada bırakıyorum çünkü onu daha fazla incitecek tek şey ellerimde senin kanınla benim olmam. Ölümsüz ol ya da olma, onu son yirmi dört saattir olduğu gibi ağlattığın için seni parçalamak istiyorum. Yıllarca aynısını yaşadıkdan sonra. Kendine bir iyilik yap ve bu konuyu hemen kapat."

Nate gözlerini kapattı. Ve kendini tam bir pislik gibi hissetmemek için, hayatını kavga olmadan hayal etmeye çalışarak dikkatini dağıttı.

"Burada öylece oturup hiçbir şey yapmadan duramam," dedi.

"İnsani taraftaki çalışmalarınızın farkındayız," diye kuru bir yanıt geldi.

Şaşkınlığı açıkça belli olan Murhder kaşlarını kaldırdı. "Bilmediğimizi mi sanıyordun? İstersen suratında patlayana kadar o lağım çukurunda oynayabilirsin, umurumda değil, Kardeşlik'in de değil."

"İnsanlarla ilişkiye girmememiz gerektiğini sanıyordum," diye karşılık verdi Nate.

"Artık bizden biri değilsin. Yani işiniz size ait."

Murhder kapıya gidip çıkış yolunu açtı ve Nate kendi kendine bunun en çok korktuğu vedalardan biri olduğunu hatırlattı - yani evet, bunu geride bırakmak iyi gelmişti. Muhtemelen üvey annesini de kapsıyordu.

Tanrım... Onu bu kadar kötü incitmiş olmaktan nefret ediyordu.

Tam kapı kapanırken kabaca, "Tekrar içeri girmek için ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

Murhder omzunun üzerinden baktı, kızıl-siyah saçları güçlü sırtına dökülüyor, ceketinin derisi gıcırđıyordu.

"Kendinizden başka birini önemsemeye başlayın, belki o zaman konuşabiliriz. O zamana kadar, istediğın şeye sahipsin. Hepimiz seni yalnız bırakıyoruz."

ON YEDİ ŞAFTÖR

Gelişmeye kararlı olun. Değişim için kendi nedeniniz olun. Başkası tarafından size verilen her şey -motivasyon, amaç, saygınlık, esenlik- sizden alınabilir...

Bitty, Safe Place'teki masasında otururken, giriş formlarını işliyor, veri tabanındaki hasta listelerini güncelliyor ve kendi seans notlarını yazıyordu ve kulağına gelen güçlü kadın sesi neredeyse geçen aydan sonra kendisinininki kadar tanıdıktı.

Ama mesaj bu gece farklıydı.

Refah, savaştaki bir bölge gibidir. Onu yüksek öz saygı duvarlarıyla tahkim etmeli ve çevrelemelisiniz. Onu sağlıklı alışkanlıklardan oluşan ordunuzla korumalısınız...

Genellikle kelimeleri içine çeker ve onları bilincinde sıkıca tutar, tekrar eder, kendi hayatına uygular, mesaj her neyse olabildiğince derine inmeye çalışırdı.

Bu gece, paralel bir işlem söz konusuydu. Klavyesinde yazarken, kullandığı kelimeleri iki kez kontrol ederken ve izolasyonlu Starbucks yolcusundan bir yudum alırken, beyni içeriği gözden geçiriyor ve saçmalıkları araştırıyordu. Videoları o kadar çok izlemişti ki, sunum(lar) ortaya çıktıkça, alametifarıkası olan kırmızı ve mor sahnede bir aşağı bir yukarı yürüyen kadını, vaat ettiği nihai sonuç olarak hayal edebiliyordu,

Giydiği ve görüldüğü her şey, yeniden keşfetme, kendi kaderini tayin etme ve güçlendirme programının işe yaradığının kanıtı gibiydi.

Bitty uzandı ve sol kulağındaki kapsülü yeniden ayarladı. Sonra yanındaki bloknotun üzerindeki sayfayı yırttı.

Tanrım, el yazısı çok kötüydü.

Ve iyi ki sadece yazı yazıyordu. Beyninin aynı anda yapabileceği çok fazla şey vardı.

Bir reklam sırayı böldüğünde telefonunun ekranına baktı ve atlayabilmek için on beş saniyenin geçmesini bekledi. Bu küçük mola ona malzemenin esas hakkında kendi iç ısını ölçme fırsatı sağladı.

Vardığı sonuç mu? Üç saat boyunca bir yandaşınki yerine eleştirel bir zihniyetle dinledikten sonra mı?

Nalla hatalıydı. Mesajın tüm bölümleri takip edildi: Eğer bir kişi değişmek isterse, değişebilirdi. Değişim disiplin ve rahatsız olmaya dayanma yeteneği gerektiriyordu. Hayatınızın herhangi bir bölümünde daha iyi olmak istiyorsanız evrim her zaman hedefti. Doğrudan kontrol etmediğiniz her şey, ister kendinizle ilgili düşünceleriniz, ister hedefleriniz ve hırslarınız, 1nansınız, eviniz, kararlarınız olsun, alacaklarını tahsil ettikleri takdirde sizi yok edebilecek bir üçüncü taraf vergisine tabiydi.

Evet, sosyal medyadaydı. Elbette, bunun gösterişli bir yanı vardı, güzelliğin ve başarının çok parlak bir özlemi. Ama bunların hiçbirisi yanlış değildi ve hepsi evde saklanmaktan ve içine kapanmaya zorlanıyormuş gibi davranmaktan daha iyiydi.

Atla.

Kadın konuşmasına devam etti, Bitty yazmaya devam etti ve notlarının sonuncusuna geldiğinde videoya daha ne kadar devam etmesi gerektiğini kontrol etti. Yirmi dakika kadar. Uygun bir mola vermeye hazırlanıyordu ve o ce sandalyesinde gerinip sırtının bir düzine yerden çatladığını hissettiğinde yüzünü buruşturdu.

O tür bir mola değil.

Videoyu duraklatarak ayağa kalktı, kapsüllerini çıkardı ve masasıyla arka duvar arasındaki dar alanda dönmek zorunda kaldı. Mikro boyuttaki alanını seviyordu. Eski süpürge dolabı Güvenli Yer'in ikinci katındaydı,

Annesi Mary'nin evinin hemen aşığısındaydı ve burayı istediğı gibi dekore etmesine izin verilmişti çünkü başka kimse bu köşeye sahip çıkmayacaktı. Ama hadi ama, evin yan tarafına bakan bir penceresi vardı.

Ve tamam, bir, biraz kız gibi davranmıştı - ve "kız gibi" derken, pembe güllerden oluşan antika desenli duvar kâğıdı ve küçük bir pencerede güzel krem ve sarı perdeler vardı. Halı, Viktorya dönemine ait bir desenden kendi diktiğı bir iğne oyası projesiydi ve duvarlardaki eskizler, tünemiş şapkalar ve çay fincanı etekleri giyen kadınlarla 19.yy'dan kalma Dior moda baskılarıydı. Sandalyesini çevirmek için ancak yeterli alan vardı ve biriyle görüşmek istiyorsa bunu başka bir yerde yapması gerekiyordu. Ama burası, sessizce üretken olma zamanı geldiğinde gelmekten hoşlandığı rahat bir yuvaydı.

Ya da... artık gerçekten konuşmadığı bir arkadaşıyla hararetli, tek taraflı bir tartışmaya girdiğinde-

Kırmızı bir ışık göz kırptı ve pencereye doğru baktı.

Aşığıda, oturma odasının neşeli aydınlığında, karanlık bir 1gure onun altında duruyor ve küçük bir lazeri ona doğrultuyordu.

Kaşlarını çatarak açık kapısından dışarı baktı -ama sanki salon ona yardım edebilmiş gibi- ve sonra sandalyesinin etrafından dolanıp kanadın üzerine eğildi. Kaldırmakla bir yere varamayınca kilidi yırtmayı unuttuğunu fark etti.

Soğuk hava içeri kıvrıldı ve o... eğilirken... titredi. "Beni mi arıyorsun?"

Yerde yatan L.W. başını salladı. "Bir dakikan var."

"Evet. Tabii. Bekle."

Kapıya giderken sandalyesine takıldı, sonra geri dönüp pencereyi kapattı ve tekrar silindirlere çarptı. İkinci kattaki koridora çıkarken kazağını aşığı, kot pantolonunu yukarı çekti ve saçlarını düzeltti. Sonra merdivenlerden inerken kendini parmak uçlarında yürürken buldu ve kendi kendine bunu aşmasını ve bunu yaparken Ruster'ı da kaybetmesini söyledi. O bir mahkûm değildi ve erkeklerin eve girmesine izin verilmese de, çimenlikte biriyle karşılaşması gayet normaldi.

Üvey babası Mary'sini görmeye geldiğinde bunu çok yapardı.

Merdivenlerin dibinde kazağını tekrar düzeltti ve saçlarını okşadı -ve kendi kendine bunu özel bir nedenle yapmadığını söyledi-

"Ah, Bitty!" diye seslendi biri evin arkasından. "Hey, yapabilir misin
-."

"Hemen döneceğim, bana bir dakika ver-

" "Peki ya sen-"

Bitty omzunun üzerinden diğer sosyal hizmet görevlisine el salladı ve neden kimsenin kiminle buluştuğunu bilmesini istemediğine çok yakından bakmayı reddetti. Ne kadar heyecanlı olduğu konusuna da kesinlikle girmeyecekti. Ya da verandaya çıkarken ne kadar hızlı hareket ettiğini, merdivenlerden aşağı atladığını ve sonra köşeden kayarak-

Karda durduğunda nefes nefese "Merhaba," dedi.

Tanrım... çok büyüktü. Ve L.W. ona doğru ilerlerken, uzun adımları ve ağır bok tekmeleri mesafeyi hızlı ve ezici bir şekilde açarken, daha da büyüdü.

Bitty adamın omuzlarını örten siyah derinin altındaki genişliği ölçerken, onu hiç "sivil" kıyafetler içinde görmediğini fark etti. Asla kot pantolon ya da sweatshirt giymemişti. Kesinlikle ceket ve kravat da giymemişti.

"Üşüdün mü?" dedi yeşim yeşili gözleri kısılırken.

Vay canına. Kirpikleri de saçları gibi simsiyahtı ve aynı kalınlıktaydı. Her zamanki gibi, başının ortasından geçen kalın bir örgü vardı, uzun kuyruğu sırtında kayboluyordu ve yanları yeni tıraş edilmişti. Ayrıca bir çift siyah küpe takmıştı. Siyah elmaslar mı? Siyah metalin içine mi yerleştirilmiş?

Bir renk giyse ölür müydü- "Bitty? Sana sordum, üşüyor musun?"

Sanki sıfır derece sıcaklıktan bayılmış gibi. "Oh, hayır. Ben 1ne'im."

Kollarını kavuşturdu ve üst kollarını ovuşturdu. "Ben masamda bayatlıyor, bu yüzden zamanlaman harika. Ne var ne yok?"

Bir an için o sert bakışlar arkasındaki avlunun etrafında dönüp durdu, her ne kadar araziye izinsiz kimsenin giremeyeceğini bilmesi gerekse de. Pencereyi açıp dışarı bakmasında bir sakınca olmadığından bu şekilde emin olmuştu. Kardeşliğin gözetimi asla başarısız olmazdı.

Etrafı kolaçan etmeyi bitirdiğinde ise sadece ona baktı; bu yüzden dikkatini yana, ağaçların oluşturduğu halkaya verme sırası ondaydı. Kış uykusuna yatmış akçaağaçların arasından gelen rüzgârı, yaprak dökmeyi reddeden yaprakları belli belirsiz fark etti.

Ekim ayında büzülmüş paçavralar gibi geri düşer, saplarında dalgalanmak yerine sallanırlar.

Tahmin etmeliydim, diye düşündü neden geldiğini düşünürken. "Sana daha fazlasını anlatamayacağım," dedi kabaca. "Bir sırrım olduğunu nereden biliyorsun?"

Bitty başını iki yana salladı, içini acıtan bir hayal kırıklığının farkındaydı. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum, bu yüzden sana bu konuda yardımcı olamam. Eğer bu soruyu kendim için cevaplayamıyorsam, senin için de kesinlikle cevaplayamam."

"Ne olduğunu biliyor musun? Ne sakladığımı?"

Gözleri tekrar ona döndü. Ve ona hayır demek için ağzını açtı-

Her zaman bir vahiyden önce gelen garip, gezegen dışı solukluk üzerine çöktü, duyularını köreltti, bedenini ve zihnini yavaşlattı. Göz kırp... göz kırp... *göz kırp...*

"Geri döndün," dediğini duydu. Sonra mesaj bükülmeye başlayınca kaşlarını çatı. "Bu kadar uzun süre gittikten sonra... geri döndün... ve yine de başından beri buradaydın. Bir bütünün ayrılmaması gereken iki yarısı vardır..."

Başka bir şey gelmeyince bir an boşlukta kükredi. Sonra kendini trans halinden kurtararak sahte bir kahkaha atmaya çalıştı ama gülümsemesini tutamadı. "Ne olduğumu bilmiyorum-"

"Ne dediğini çok iyi biliyorsun." L.W.'nin omuzları kaydı, kolları yukarı kalktı. "Dur, bekle."

"Ne?"

Bildiği bir sonraki şey, adamın ceketini çıkardığı ve ağır, sıcak ağırlığı dar omuzlarına örttüğü oldu. İçgüdüsel olarak, karlara düşmesin diye yakalarına tutundu ve-oh, vay canına. Onun gibi kokuyordu ve *çok* ağırdı.

Yirmi kilo mu? Otuz mu?

Şu anda üzerinde sadece siyah bir kas tişörtü olduğu için kollarının üst kısmına bakmaktan kendini alamadı. O kadar kesiktiler ki gölgeler oluşturuyorlardı ve onun tenindeki mürekkebi seviyordu. Pek az erkekte onun kadar çok vardı. Nate'te vardı... ve hepsi bu kadardı.

Erkekleri pek kontrol ettiği söylenemez.

"Bitty?" Yüzünün önünde bir el salladı. "Orada mısın?"

"Özür dilerim." Boğazını temizledi ve kendini toparlamaya çalıştı. "Merak etme, kimseye söylemem. Her ne ise..."

"Kimse bilmiyor. Yani, evet, lütfen sessiz olun. Kimse duymasın."

Rüzgâr tekrar dönmeye başladı ve kadın adamın ceketine sarıldı. İyi ki kollarını ceketin kollarına sokmaya çalışmamıştı. Bir daha asla bulamazlardı.

"İçeri girsen iyi olur," dedi ona. "Özür dilerim, gelmemeliydim." "Önemli değil. Keşke sana daha fazlasını anlatabilseydim."

"Sadece neye kızgın olduğumu bilmek istiyorum." Gözleri başının üzerinde gezindi. "Ne olduğunu bilmiyorum. Bu bir sorun."

Bitty başını eğdi ve adamın çenesindeki sert kesimi inceledi. "Bilmiyor musun?" "Hayır ama bazen ortaya çıkıyor."

"Ne zaman," dedi suratsızca. Tahmin edebiliyor olsa da. "*Küçükleri* öldürdüğün zaman, değil mi... sonunda, onları Lash'e geri bıçaklamadan hemen önce."

Kaşları çatıldı ve biraz geri çekildi.

"Sorun değil. Bana anlatabilirsin." Adam sessiz kalınca uzandı ve elini koluna koydu. "Ne kadar çirkinleşirse çirkinleşsin, yaptığın şeyden korkmuyorum. Korunmak için şiddet uygulamak beni korkutmuyor."

Gözleri onun yüzünü aradı. "Beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Ben şaşırmam."

İçinden bir telaş geçti. "Çünkü beni tanıdığını sanıyorsun ama tanımıyorsun. Eğer bilseydin... nereden geldiğimi, içinde yaşadığın gerçeklerden ve hepimizi güvende tutmak için yaptıklarından çok daha kötüsünü atlattığımı bilirdin."

Kaşları aşağıya doğru inerek onu tam anlamıyla şeytani bir görünüme büründürdü. "Sana kim zarar verdi?"

Soru değil. Ve eğer öz babası hâlâ hayatta olsaydı, L.W.'nin erkeğin peşine düşüp ona zarar vereceği konusunda çok net bir düşünceye sahipti. Hem de çok kötü bir şekilde.

"O öldü." Çenesini yukarı kaldırdı. "Onu babam öldürdü."

"Güzel."

"Bunu kastetmiyorsun," diye azarladı.

L.W. yine şaşırmış görünüyordu. Sonra kısık bir sesle güldü. "Her zaman böyle dürüst müsün?"

"Sadece insanlar saklanmaya çalıştığında. Ve siz sahteliklerin arkasına sığınmak zorunda kalmayacak kadar güçlü bir erkeksiniz."

"Başkasının yararına olsalar bile mi?"

"Benim değil," diye karşı çıktı. "Benim için herhangi bir gerçeği uydurmak zorunda değilsin. Tekrar söyleyeceğim. Senden korkmuyorum."

L.W. kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, dar kas tişörtünün altında göğüs kasları kabarmıştı. Elmacık kemiklerinin altındaki çukurlar dalgalandıkça azı dişlerini gıcırdattığı anlaşılıyordu.

"Haklısın," dedi bir süre sonra. "Keşke sana zarar veren kişi hâlâ hayatta olsaydı."

"Böylece onu mezarına kendiniz götürebilirsiniz."

"Evet." Uzandı ve kızın yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru okşadı. "Senin gibi insanlar incitilmemeli."

Sevgili Lassiter, o kadar yakındı ki, bu yakınlık onu ilk kez görüyormuş gibi hissetmesine neden oldu. O da babası gibiydi, onu evlat edinen efendisi gibiydi, Kara Hançer Kardeşliği'nin üyeleri hep öyleydi: Bir katil. Bir avcı.

Onu bir dereceye kadar medenileştiren şeyin örtüsü altında bir hayvandı. "Kimsenin canı yanmamalı," diye mırıldandı ciddiyle.

Dudakları anlaşmazlık içinde çıngırdadı. "Bu tehlikeli bir yalan, Bitty. Nasıl biri olduğumu ve neler yaptığımı biliyorsan, haklı olduğumu da biliyorsundur-"

Bir anda vücudu kasıldı ve gözleri geriye yuvarlanırken görüşü karardı. Farkında olduğu son şey, Eski Dilde konuşan kendi sesiydi:

"Öfkene dikkat et, Küçük Gazap. Senin gazabın hepimizin ölümü olacak."

ŞAFTÖR ÇEŞİTLERİ- EICHt

Seni bir kontrol edeyim dedim."

Nalla'nın *adamı* konuşurken Rahvyn oturma odasına doğru geri çekildi. Kadın bodruma inmiş olmalıydı çünkü kapı kapanırken bir tıkırtı duyuldu.

"Taze kurabiye mi?" Bella kemerli geçitte gezinirken sordu. "Ne kadar güzel. Bir tane alabilir miyim?"

Garip bir şekilde, Nalla ilk olarak yün paltoyu fark etti. Kırmızı ve siyahtı, renkler büyük kareler halinde değişiyordu, işe yaramaması gerekirdi ama gerçekten yarıyordu, özellikle de boynundaki kırmızı eşarp ve siyah pantolonuyla. Zengin bir kestane rengi olan saçları parlak ve kabarıktı, uzun bir bob şeklinde kesilmişti ve şüphesiz uzamaya bırakılacaktı, böylece ilkbaharda omuz bıçaklarının arasına inecek ve yazın sıcağı için geri çekilmeye hazır olacaktı.

Kadın yorgundu. Mavi gözlerinin altında gölgeler ve hüznün vardı.

Kendine gelen Nalla boğazını temizledi ve tabağı tezgâhta öne doğru itti. "Tabii ki. Bir sürü var."

"Çok güzel kokuyorlar."

Bella öne çıktı ve ceketini çıkardı. Kıvrımlarını uzun masadaki sandalyelerden birinin arkasına koyarak çıplak ellerini birbirine sürttü ve gülümsemeye zorlar gibi yaptı.

"Bu gece hava soğuk," dedi tabağı incelerken. "Yanaklarım rüzgârdan yandı ve verandada uzun süre kalmadım."

Mahmenleri seçmeyi bitirdiğinde, Nalla kendisi için bir kurabiye aldı. Böylece Ingers'ının uğraşacak bir şeyi oldu. "Kış ciddileşti."

"Kesinlikle öyle." Bella Toll House'unu ikiye böldü ve bir deneme ısırığı aldı. "Oh, mükemmel."

"Ben iyiyim," diye araya girdi Nalla, amaçladığından daha kaba bir şekilde. "Sadece burada biraz çalışmamı istiyorlar. Çok meşguller."

Bella başını salladı. "Birisi doğum izninde, değil mi? Geçen gece Mary'nin bundan bahsettiğini duydum."

"İşte bu, evet." Nalla onunkini denediğinde tek tattığı kartondur. "Kısa süreli, nasıl olduğunu bilirsin."

"Baban senin için gerçekten endişeleniyor."

O mavi gözler doğrudan bakmaya başlayınca Nalla çiğnemeyi bıraktı. Sonra göğsünün ortasını ovuşturdu. "Öyle mi?"

"İkimiz de öyleyiz."

"Ama onun yüzünden geldin, değil mi?" Dilinin ucuyla ağzının kenarını temizledi. "Onun için endişeleniyorsun."

"Elbette öyleyim."

"Doğru. Elbette."

Bella kaşlarını çatı. "İkimizin de senin güvenliğini önemsiyor olması o kadar kötü mü?"

Yapma, diye düşündü Nalla. Şimdi, zamanı değil, burada, yeri değil ve tüm bu saçmalıklar.

Ve boşvermek için başka bir neden daha vardı. İnsanlar bir şeyleri iyileştirmek umuduyla başkalarıyla konuşurdu... iletişimi, bağlantıyı, durumları. Ama o hiçbir şeyin değişmeyeceğini biliyordu. Doğru anlamı iletmek için gerekli olan ifadelerle desteklenen hiçbir kelime kombinasyonu ona *mahmeninden* istediğini veremezdi.

Bunun bir nedeni de hissettiklerinin tamamen bencilce olmasıydı: İki yaşındaki bir çocuğun

Yetişkin bir insanın öfke nöbeti geçirmesi sadece çekici değil, bir dereceye kadar utanç vericiydi. Duygularınızla pazarlık yaparken eğlenmeniz dışında.

Bir kez olsun, sadece bir kez olsun, Bella için bir numaralı öncelik olmak istemişti.

Nalla'nın tüm hayatı boyunca evlerinde sadece babası vardı: Yemek yiyor muydu? İyi uyudu mu? Mary ile seansları nasıl gidiyordu? Bu gece sahadaki partneri kimdi? Eve ne zaman gelecekti? Bir şeye ihtiyacı var mıydı? Bir şey istiyor muydu? Yaralı mıydı, onu kim tedavi ediyordu?

Ve sonra büyük olan, bir şekilde her gece sahada karşılaştığı ölümcül tehditten bile daha büyük olan: Bir şey tarafından tetiklenmiş miydi, içindeki şeytanlara karşı kalkanında bir delik açılmış mıydı, onlardan biri kaçmış ve ona daha da kötü zarar vermeden önce kontrol altına alınması gerekmişti.

Elbette güzel zamanlar olmuştu. Ama o erkeğin içindeki karanlık hayatlarını mahvetmişti ve her şey onun için ikinci planda kalmıştı.

"Beni gerçekten önemsiyor musun?" Nalla yumuşak bir sesle söyledi.

Bella vurulmuş gibi geri çekildi. "Bunu bana nasıl sorarsın?" Ve işte oldu. Dürüst bir şaşkınlık.

"Özür dilerim, ne dediğimi bilmiyorum." Nalla kurabiyesiyle her şeyi geçiştirmeye çalıştı. "Her neyse, evde işler nasıl-"

"Neyin var senin?" Bella mutfağı işaret etti. Ama içinde bulundukları odadan çok daha fazlasını kastettiği açıktı. Ya da evden bile. "Bunu daha önce hiç yapmamıştın."

"Ben burada çalışıyorum. Daha önce kesinlikle 'bunu' yaptım."

O lanet kurabiyeyi istiyormuş gibi yapmaktan bıkan Nalla, gidip onu çöp öğütücüsüne attı. Sonra biraz su akıttı ve duvardaki düğmeye bastı. Vızıltı çok yüksekti ve konuşmaları bastırmak için o şeyi açık tutabilmeyi diledi. Anne ve babasıyla kavga etmek istemiyordu.

Belki de bu artık pes ettiğinin bir işaretiydi.

InSinkErator susturulduğunda Bella, "Hiçbir zaman gündüz eve gelmedin," diye işaret etti.

"Sana mesaj attım. İkisine de."

Tanrım, neden bütün bulaşıkları o ve Rahvyn yıkamıştı? Kaldıracak başka bir şey de yoktu.

"Nalla, bana sorunun ne olduğunu söyleyebilirsin."

Başını eğerek ellerini lavabonun kenarına dayadı, parmaklarını uzattı ve birkaç gün önce kestiği kısa tırnaklarına baktı. Komikti,

O snip-snip stu'l'u yaparken, hayatının sadece kırk sekiz saatlik bir süre içinde nereye gideceğini asla tahmin edemezdi.

Bitty. Babası. Şimdi... bu.

"Seni seviyorum, Nalla. Aramızda ne sorun varsa 1 katını istiyorum." Boğuk bir ses duyuldu. "Eskiden yakındık, sen ve ben. Ne olduğunu anlamıyorum."

O büyük malikânede geçirdiği gençlik yıllarına dair anılar aklına geldi ve parti elbiselerinin giydirildiği, saçlarının tarandığı, fiyonkların, ojelerin, Mary Janelerin ve kısa beyaz çorapların giyildiği o geceleri yeniden yaşadı. Oyuncak bebekler de vardı. Ve çay partileri.

Mahmenleri tüm bunlar için oradaydı. Nalla'nın her zaman düşündüğü gibi, büyük bölünmeden sonra, hepsi dağın tepesinden ayrıldığında ve yetişkinler acımasızlaştığında, işler değişmeye başlamıştı. Ya da belki de daha çok yaşlanmaya başlamış ve devam eden tüm otomatik pilotu fark etmişti, onun için değerli olan zaman, kadının daha çok ilgilendiği diğer şeyler yüzünden Bella için o kadar önemli değildi.

"Hiç gerçekten yakın olduk mu?" Nalla donuk bir sesle söyledi. "Yoksa beni hayatta tutmaktan, beslemekten ve giydirmekten sorumlu olduğun için mi?"

"Nalla..." Mavi gözleri doldu. "Elbette öyleydik ve ben bizi eskiden olduğumuz yere geri getirmek istiyorum."

"Hiç olmamış olanın 1 katını istiyorsun." Kendi gözlerine yaşlar geldi ve onları sildi. "Ve sanırım beni seviyorsun, ama sadece içimde ondan bir parça olduğu için. Bu hiçbir zaman benimle ilgili olmadı. Her zaman."

"Bu doğru değil! Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Kan kölesiyken ona ne yapıldığını biliyorum." Bu onun *mahmenini* susturdu, Bella'nın yüzü soldu. "Boynundaki ve bileklerindeki o bantların ne olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Onun ne olduğunu biliyorum."

Bella elini kör gibi görünen bir şekilde uzattı ve sanki dengesi bozulmuş gibi masanın ilgili sandalyelerinden birinin arkasına tutundu.

"Bunu senden hiç saklamadık."

Nalla omuz silkti. "Sen de bu konuda hiç konuşmadın."

Bir duraklama oldu. Sonra boğuk bir sesle, "Bazı şeyleri ilk elden duymak istemeyeceksin. Ve ben her zaman

senin için de endişeleniyorum-"

Nalla *mahmeninin* geçtiği kemeri işaret etti. "Güya beni kontrol etmek için buraya geldin ama ağzından çıkan ilk kelime benim için endişelendiği oldu. Bu benim hayat hikâyem. 'Babanı üzme'ylim _."

"Bunu *hiç* söylemedim."

"Yapmak zorunda değilsiniz. Alt metin orada ve lütfen bunu inkâr etme. İkimiz de neler olup bittiğini biliyoruz."

"Ama hayatın hakkında hiç konuşmuyorsun. Hakkında hiçbir şey bilmiyorum-"

Nalla Reece'ini aşağı çekerek boğazının yan tarafındaki hâlâ taze olan ısırik izini ortaya çıkardı. "Bu gece değerli bir erkeği besledim ve bundan pişman değilim. Bunun için özür de dilemeyeceğim. Ve eğer siz ikinizle olanlar hakkında konuşmak için acele ettiğimi düşünüyorsanız, aklınızı kaçırmışsınız demektir. Babam zaten ondan nefret ediyor ve senin *de* bu cehennem zebanisine arka çıkacağını biliyorum ve bu adamın Kara Hançer Kardeşliği'nin bir üyesi tarafından tehdit edilmesiyle ilgilenmiyorum."

Ve hayır, Nate'in onu görmeyeceğine söz vermiş olması umurunda değildi. Bu onun işiydi ve babasının geri çekilmesi gerekiyordu.

"Nalla, dışarı çıkmayı ve hayatını yaşamayı istiyoruz."

"Belki, ama senin şartlarınla." Ellerini havaya kaldırdı. "Dün gece bana ne olduğunu bilmek ister misin? Bir kulüpte bir grup erkek beni kimin alabileceğine dair bahse girdi. Bunun bir oyun olduğunu düşünüyorlar, Zsadist Kardeş'in kızını kimin kapabileceğini kanıtlıyorlar ve bunu anlatacak kadar yaşıyorlar çünkü babam çok korkunç biri."

"Bu korkunç bir şey." Bella başını salladı. "Bu tür davranışların hiçbir mazereti olamaz. Ama başkalarının ne yaptığını kontrol edemeyiz, bunu bilmelisin."

"Evet, bu onun olduğu kişi olmasının hayatımı etkilemesinin bir başka yolu. Hiçbir erkek beni önünde dans etmeye davet etmediği için birçok festivali bir kenara iterek geçirdim, birçok gece yalnızdım, iş dışında bir geleceğim yoktu-"

"Tekrar söylüyorum, gerçekten üzgünüm ama babanızın bu olayla hiçbir ilgisi yok. _."

"Evet, tehdit etti. Bildiğim kadarıyla dört erkeği tehdit etti, bilmediğim kaç tanesini de Allah bilir-oh, sana söylemedi mi?" *Mahremi* şaşkın şaşkın bakmaya devam ederken Nalla başını sertçe salladı. "Bunu hep sonradan

duydum, ne zaman

ikinci bir randevu ya da hatta ilk randevu umuyordu ve senin *cehennemlik* 'onları yola getirmeye' karar verdiği için adam elini kolunu sallayarak gitti."

Bella başı ağrıyormuş gibi gözlerini ovuşturdu. "Seni koruyor ama bu çizgiyi aşıyor."

"Öyle mi düşünüyorsun? Eğer bana kötü davranırlarsa, onlardan birini şehir merkezindeki köprüden aşağı atacaktı. Sadece beni koruduğunu söyleyerek bunu mazur göstermeye çalışmadan önce, o adamlar bana bir şans bile vermedi. Öylece kalkıp gittiler. Bir ilişkiyi denemek için bile fırsatım olmadı ve sonunda pes ettim. Odamda tek başıma oturdum..." Ya da doğuştan çekingen olan Bitty ile. "... ve onunla uğraşmaktan daha kolay olduğu için yaşamadı."

Bella yenilgiye uğramış gibi ellerini indirdi. "Babanın nereden geldiğini anlamak zorundasın."

"Bir noktadan sonra artık bunun bir önemi kalmıyor."

"Sizi gerçekten desteklemek istiyor. Bunu doğru şekilde yaptığını söylemiyorum ama sizi seviyor ve sizin için en iyisini istiyor. Eğer eve bir erkek getirdiysen
-"

"Oh, birlikte olduğum kişiyi eve getirmeyeceğim. Dediğim gibi, babam zaten ondan nefret ediyor. Dün gece bunu açıkça belli etti. İyi haber şu ki, hoşlandığım adamın umurunda bile değil."

En azından, üst kattaki yatağa nasıl girdiklerine bakarak onun böyle bir şey yapmadığını varsayabilirdi.

"Nate." Bella yüzünün buruşmasını neredeyse kendine saklıyordu. "Duydum." "Bana nutuk çekmeyi bırak.

Onu benim kadar tanıımıyorsun."

"Benim endişelendiğim şey, senin de onu gerçekte tanımıyor olman." *Mahmen* avucunu yukarı kaldırdı. "Ama duyguların hakkında seninle tartışmayacağım-"

"Tabii ki hayır. Çünkü, her zaman olduğu gibi, bu senin için babamla ilgili. Benim için değil."

Bella'nın gözleri kısıldı ve sertleştı. "Seni benimle böyle konuşman için yetiştirmedim." Nalla tartışmak için ağızını açtığında, bu ses düpedüz sertleştı. "Ve 1ne, baban hakkında mı konuşmak istiyorsun? Tamam, konuşalım. Şu anda nerede olduğunu biliyor musun?"

"Çalışıyorum."

"*Savaşmak*. Savaşta." *Mahmeni* en yakın pencereyi işaret etti. "Dışarıda, gecenin içinde, canlı olmayan şeylerin onu öldürmek istediği bir yerde. Bir masanın arkasında oturmuyor. Tatilde değil. Tûrûmüzü korumak için silah ve hançer kullanıyor ve şu anda aklının yarısı sizde. Nerede olduğun. İyi olup olmadığın. Neyin yanlış olduğu. Nasıl 1 katına çıkacağını. Bu tür bir dikkat dağınıklığı onu öldürebilir ve o senin baban olmadan önce benim gerçek aşkımdı. O yüzden buraya seni kontrol etmeye geldim ve sahadayken onun için endişelendiğim için özür dilemeyeceğim. Bunun duyarsızlığın zirvesi olduğunu düşünebilirsin, ama cehennemliğimin gecenin sonunda eve tek parça halinde gelmesini istiyorum - bir levha yerine. Ve not: Sen *benim kızımsın*, yani bir parçam da senin içinde, yani evet, senin için de aynı derecede endişeleniyorum. Harika vakit geçiriyorum, çok teşekkür ederim, ikiniz için de panikliyorum."

Nalla gözlerini kapattı. Ve derin bir nefes alıp mağlup bir şekilde verdi. "Onun dikkatini dağıtmak ve işleri daha da tehlikeli hale getirmek istemiyorum."

"Şunu açıklığa kavuşturalım, sana bir şey olursa onun da benim de hayatımız biter. *Bitti*." Bella ceketini aldı ve tekrar üzerine geçirdi. "Yapmadığımız ya da yaptığımız şeyler için kızgın olabilirsin ama lütfen bizim için ne ifade ettiğini asla unutma. Emin olun, unutmayacağız."

Nalla'nın *mahmeni* kemere doğru yürüdü ve omzunun üzerinden baktı. "Sana içinde kıyafetlerin ve sevdiğin şampuan ve saç kreminin olduğu bir sırt çantası getirdim. Ve sen beni odanı karıştırmakla suçlamadan önce, bunların hepsi kurutucuda bulduğum ya da yolda satın aldığım şeylerdi. Ayrıca içinde yeni bir cep telefonu da var. Numaran hâlâ aynı."

Bunun üzerine kadın evin önüne doğru yürüdü. Bir an sonra ağır kapı açıldı ve kapandı.

Hava akımının mutfığa ulaşması biraz gecikti ama Nalla soğuğu hissetti. Kemiklerine kadar.

ŞAFTÖR ON DOKUZ

Riverdale Sosyal Kulübü nehre yakın bir yerde değildi. Squash ya da smash anlamında bir kulüp de değildi ve gösterişli "dale" kuyruğuna gelince, 1940'larda bir kasap dükkânı kadar gösterişliydi: Burası şehir merkezinin kıyısında, karartılmış ve demir parmaklıklarla kafeslenmiş iki küçük penceresi olan, beyaz badanalı, dikkat çekici olmayan dış cephesinden kirler akan, fare çatılı, beton bir kutudan başka bir şey değildi.

Nate'in berbat kulübesinin şehirdeki eşdeğeri, içinde gerçekte ne olduğunu gizleyen bir budalalıktı.

Caddenin karşısında yeniden şekillenirken, karanlık bir Tex-Mex restoranının gölgesinde kaldı. Mahalledeki diğer her şey de gece uykusundaydı ve aynı şekilde "kulüp" de dışarıdan boş görünüyordu.

Ki bu saçmalıktı.

Caddenin karşısına geçerken dikkat etmesi gereken bir trafik yoktu ama Rhage'in her zaman söylediği gibi yine de her iki yönü de kontrol etti. Yaya yoktu. Araba da yoktu - yarım blok ötede park etmiş olan ve federal ya da yerel ajan olabilecek iki araba dışında.

Parmaklıklı girişin solundaki sokakta güvenlik ışıkları yoktu ve sokağın başına gelip aşağı baktığında, dar şerit boş olmaktan çok uzaktı - Amca'nın Mercedes'i 1. çıkışın hemen yanına park etmişti ve yolu kapatıyordu.

Bir şeyler olduğuna dair ilk ipucu barut ve kan kokusuydu. Sonraki ipucu ise gümüş renkli sedanın arka tamponundan yükselen sessiz konuşmaydı.

Varlığı fark edilince tüm konuşmalar kesildi ve arabanın sürücü tarafındaki kurşun deliklerinin etrafında kümelenmiş olan üç adama doğru yürüdü.

"Bölünmek için iyi bir gece değil," dedi güdük olan. Nate başıyla selamladı. "Vur emrini kimin verdiğini biliyor muyuz?"

"Biz" kelimesini bir grup insan için kullanmak canını sıkıyordu. Ama gerçek kabilesi onu meşhur adadan kovmuştu.

"Henüz değil," diye yanıtladı Stubby.

"Sonra gel," diye araya girdi bir başkası, sigarasını yakarken, Rame'i kavrayan eli Ricker'ı tekrar çukurlu yüzüne doğru itti.

"Kim yaralandı?" diye sordu Nate.

"Jimmie Gimp, Big Toms ve Smilie," diye yanıtladı üçüncüsü. "Amcamı görmek istiyorum."

"Kimseyi görmek istemiyor."

Kapı açıldı ve Jimmie Gimp, Amca'nın sağ kolu, dışarı eğildi. Takım elbisesinin ceketini çıkarmış, düğmelerini iliklememiş ve kravatsızdı. Omzunda ve yan tarafında birer kan lekesi vardı, kırmızı lekeler gömleğinin beyazıyla parlak bir kontrast oluşturunuyordu.

Tek söylediği "İçeri" oldu.

Nate muhafızların arasından geçti ve Jimmie Gimp'in bira göbeğinin yanından geçerken, kimin bu kadar yüz­süz olabileceğini merak etti.

Görünüşe göre bundan birkaç iş çıkaracaktı. İyi ki programı boştu.

Binanın içi sade ve ucuzdu, duvarlarda hiçbir şey yoktu, masa ve sandalyeler basit örtülerle örtülmüş düşük kiralı restoran versiyonlarıydı, Roor çıplak tuğla rengi kiremitti. Gerçek değeri olan tek şey köşedeki bardaki hisse senetleriydi. İnsanoğlunun bildiği ve hatta bir vampirin bile tanımadığı her türlü ruhun bulunduğu, kendi kendine hizmet eden geniş alan etkileyiciydi, ama kesinlikle kendi kendine hizmet ediyordu ve bu konuda iyi davranıyordu çünkü sabaha kadar hiçbir şey taşınmıyordu.

"Bekle," diye emretti Jimmie.

Yaşlı adam iki kapıdan birine doğru topallayarak yürüdü ve birkaç kısa vuruşla tuvalet olmayan girişe vurdu. Bir süre durakladıktan sonra yolu açtı, bir şeyler söyledi ve Nate'e işaret etmek için geri döndü.

Amca'nın iç mekânı da tıpkı dış mekân gibiydi ama daha küçüktü ve üstünde örtü olmayan tek bir masa vardı. Adamın kendisi sırtını duvara yaslamış oturuyordu ve emniyeti açık olduğuna şüphe olmayan bir tabancanın yanında, kayaların üzerinde kahverengi bir şey içiyordu. Kruvaze ceketî hâlâ üzerindeydi, ama önü açıktı, ince çizgili kıvrımlar yarıya kadar inen elmas iğneli kırmızı ve altın kravatı ortaya çıkaracak şekilde ayrılıyordu. Takım elbisenin 1t'si ve orta yaşlı göbeği arasında, iri bir adam olduğu izlenimini veriyordu. Ancak onun asıl etkisi fiziksel değildi. Doğrudan bakan gözleriydi.

Para için iş adamlarını boğan, uyuşturucu ve kadın ticareti yapan, beş parasız kumar bağımlılarının paralarını alan ve bağıllık değil korkudan sadakat talep eden kanunsuz bir katildi.

Ama en azından neyle uğraştığınızı biliyordunuz.

Ve üzerinde hiç kan lekesi yoktu. Bu yüzden Nate, her ne oluyorsa, hedefin Mercedes'ten inmesini beklemeyen bir amatör tarafından yapıldığını düşünüyordu.

Nate, Jimmie'yle birlikte içeri girdiğinde adam soğuk bir şekilde gülümsedi. "Harika bir gece, Natty oğlum."

"Gelebilmene sevindim."

Bakışları yarıklara dönüştü. "Arabamı mahvettiler. O lanet arabayı seviyorum."

Jimmie arkasından kapıyı kapattı ve köşede iri bir dağ gibi duran sert adam Blue Bill'in yanına gitti. İki insan koyu renk takım elbiseleri, siyah saçları ve kısılmış soluk gözleriyle birbirinin aynısıydı. Herkes gibi onlar da akrabaydı ve aynı terziye gidiyorlardı.

Amca viski bardağını kaldırdı ve karşısındaki sandalyeyi işaret etti, altın rengi kolyesi sallanıyordu. "Bütün gece orada öylece duracak mısın?"

Nate omuz silkerek oturdu ve balon destekli küçük sandalyenin kaldıramayacağı kadar rahat bir şekilde yayıldı. "Konuşmamız gereken bir şey var."

"Evet, var ve buraya gelmek cesaret ister." Amca bardağından bir yudum aldı. "Ya gitmene izin vermezsek, ha?"

"Bu konuda endişelenmiyorum."

Amca bir an için kıpırdamadan durdu. Sonra bir kobra gibi gülümsedi. "Bazen benden daha taşaklı oluyorsun."

Nate elini ikinci en iyi deri ceketinin içine sokmak için kımıldandığında - çünkü gerçekten sevdiği ceket cehenneme kadar yanmış ve gitmişti, onu çok sikeyim- Jimmie Gimp ve Blue Bill'e baktı.

"Silah çıkarmıyorum. Sakin ol."

Amca başını sallayıp harekete geçene kadar herkes bekledi. O sırada Nate, bir gece önce bir adamın hayatına mal olan USB'yi geri almayı bitirdi.

Aslında bu ölüm daha çok Mickey'nin kibri ve aptallığıyla ilgiliydi. Nate siyah fişi yuvarlak masanın ortasına koydu.

"Yeğenin beni öldürmek niyetiyle evime geldi ve bunu yerleştirdi. Senden çalışıyormuşum gibi görünmesini istedi ve sorunu halletti." Nate dörtlünün üzerine eğildi ve dişlerinin uçlarının saldırganlıkla karıncalandığını hissetti. Tanrım, amcasının ya da kuzenlerinden birinin aptalca bir şey yapmış olmasını umuyordu. "Kim olduğun umurumda değil, benim mülkümde ortaya çıkıp bu boku yapmaya kalkma. Hak ettiğini buldu."

Amca birkaç saniye ileri baktı. Sonra omzunun üzerinden Jimmie Gimp ve Blue Bill'e baktı. "Bu adam. İnanabiliyor musunuz? Buraya gelip ölülerimiz hakkında kötü konuşuyor."

"Haklı olduğumu biliyorsun." Nate sesini düz tuttu. Zor olduğundan değil. "Mickey her zaman yükselmeye çalışırdı, ama hiçbir zaman bulunduğu yerden daha yukarı çıkamazdı. Bu yüzden onu hiç terfi ettirmediniz."

Amca başını salladı. "Bizden birini öldürürsen, cezanın ne olduğunu biliyorsun."

Nate sıkılmış bir ses tonuyla, "Şimdi kafamda bir delik açmaya çalış," dedi. "Lütfen, yap şunu. Çünkü o zaman üçünüzü de olduğunuz yerde öldürdüğümde ve buradan yüzümde bir gülümsemeyle çıktığımda tamamen haklı olacağım."

Amcanın kaşları çatıldı. Sonra dürüst bir şekilde güldü ve bardağındaki her şeyi geri fırlattı.

Boş bardağı bir şaplakla yere bırakırken buz şingirdadı. "Sen tanıdığım en çılgın orospu çocuğusun."

"Bu doğru bir ifade."

"Ama bu senin tek bir sözüne bile inandığım anlamına gelmez-"

Nate her şeyle uğraşmaktan bıkmıştı, bu yüzden konuşmayı kısa kesmek için patronun zihnine girdi ve Mickey'nin bilincinin üst kısmını açıp içine baktığında öğrendiklerini yerleştirdi.

Amca tısladı ve şakağını ovuşturarak yüzünü buruşturdu. Sonra o etli pençe aşağı indiğinde, şaşkınlıkla masanın diğer tarafına baktı... sanki çok net bir şekilde anladığı matematik denkleminin nasıl olup da onun aklına girdiğini anlamaya çalışıyordu.

"Mickey hak ettiğini buldu," diye tekrarladı Nate. "O seçimini yaptı, sonuçlarına da katlandı. Benim kimseyle sorunum olmadığını biliyorsun. Ben sadece işimi yaparım. On yıldır aileden kimseyle yatmadım. Tüm parayı kazanmalarına, tüm kadınları almalarına ve her şeyi yapmalarına izin verdim. Sana sadık kaldım, bana verdiğin görevleri sorgusuz sualsiz yerine getirdim ve sen ve ben, hiç sorun yaşamadık. Şimdi başlamayalım. Bundan sonra olacaklar hoşuna gitmeyecek ve ben de iyi bir işimden olacağım."

Bir süre sessizlik oldu. Sonra Amca diğer iki adama baktı ve keskin bir baş hareketiyle kapıyı işaret etti.

Jimmie Gimp hıçkırdı. "Bu hiç akıllıca değil-" "Git," dedi Amca. "*Şimdi*."

Organize suç çifti dört yaşında doğum günü partisinden kovulma oyunu oynarken Nate önündeki boş duvara odaklandı. Kapı nihayet arkalarından kapandığında amcasına baktı.

"Mickey neyse oydu. Kaybınız için üzgünüm."

Amca bardağını tavana doğru kaldırdı ve bir şeyler mırıldandı. Sonra erimiş buz küpünden bir yudum aldı. "Huzur içinde yat."

Ondan sonrası sadece bekleme meselesiydi. Amcam kontrolü elinde tutmak için acele etmemeyi severdi.

"Ceset nerede?" dedi sonunda. "Ondan geriye hiçbir şey kalmadı."

Adam başını iki yana sallayınca bakışları iyice buz gibi oldu. "Annesinin gömecek bir şeye ihtiyacı var."

Nate omuz silkti. "Öyleyse bana öldürecek birini verin. Ben de sana bir ceset vereyim."

Bitty, Safe Place'in oturma odasındaki kanepede uyandı, gözleri bir Rutter'ın üzerinde yavaşça açıldı. Tavan netleştğinde ve şöminenin üzerindeki güzel yağlı boya manzara resmini fark ettiğinde, oturmaya gitti-

"Dur, dur," dedi Mary. "Sakin ol."

Bitty kendini tekrar aşağıya itilmesine izin verirken, olanları bir araya getirmeye çalıştı. Masasında oturuyordu ve bir şey dikkatini çekmişti-

Bir anda, L.W.'nin ona doğru eğildiğini, ağır deri ceketiyile onu örttüğünü gördü... onun gibi kokan ve kendi vücudundan sıcak olan ceketiyile. Sonra gözlerinin içine baktı ve ona sordu-

"Nerede o?" diye ağzından kaçırdı.

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" diye sordu annesi.

Kadına odaklanan Bitty gözyaşı dökmek istedi ve bunu engellemeye çalıştı. Mary çoktan endişelenmişti, o tanıdık yüz endişeyle gerilmiş, kısa kahverengi saçları sanki elleriyle çekiştiriyormuş gibi dağılmıştı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Bitty. "Seni endişelendirmek istememiştim."

Mary başını salladı ve yatıştırıcı bir dokunuşla uzandı. "Hayır, hayır. Özür dilemene gerek yok. Sadece soğukta bayıldığın için endişelendim."

"Dışarı çıktım..." L.W. bayıldıktan sonra yardım çağırması olmalı. "... bir arkadaşımı görmeye gittim. Ve sadece başım döndü."

"Doktor Jane gelip seni kontrol edecek, tamam mı?"

"Tabii ki." Çünkü tüm testlerin sonucu bir çıkacaktı. Bayılma olayı fiziksel değildi. Daha çok ruhsal bir nöbet gibiydi. "Ben iyiyim. Sadece İlk Öğün'de yemek yemeyi unuttum."

Mary kaşlarını çatı. "Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorsun."

"Öyle mi?" Annesi başını sallayınca Bitty gözlerini ovuşturdu. "Biliyor musun, sanırım haklısın."

"Ve geçen ay boyunca baş ağrılarından şikayet ettiniz."

"Ben mi yaptım?"

"Mm-hmm." Mary tekrar Bitty'nin kolunu okşadı. "Tatlım, sanırım geliyor olabilir."

Bitty kaşlarını kaldırdı. "Ne geliyor olabilir? Bahardan bahsediyorsanız, çok uzun bir yol var-"

"Senin ihtiyacın var."

Plak cızırtısı. Arabalar gıcırdayarak durur. Bir çarpma sesi. "Nee-no, *hayır*." Kendini iterek oturma pozisyonuna geçti. "Daha çok erken. Daha birkaç yıl önce geçirdim-"

"Şubat'ta on yıl olacak."

Bitty'nin üzerine soğuk bir hava çöktü, sanki yan bahçeye paltosuz geri dönmüş gibiydi. "Bu... olamaz."

"Korkarım öyle. Bu konuyu açmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilemiyordum."

Bitty gözlerini kapadı ve ensesi bir mengenenin içindeymiş gibi sıkışana kadar başının geriye düşmesine izin verdi. Tanrım... Tanrım. Yine mi?

Dişi bir vampirin doğurganlık dönemi tam bir işkenceydi. Bir erkek tarafından hizmet edilme arzusu o kadar güçlü ve zayıflatıcıydı ki, yirmi dört saat boyunca bir erkekle birlikte olmaya ve hamilelik riskini ve doğum yatağının yüksek ölüm oranlarını göze almaya hazır değilseniz, tek seçeneğiniz sakinleştirilmek ve iki ya da üç gece geçene ve hormonlarınız yeniden düzenlenene kadar inzivaya çekilmektir.

"Bir anda olmuş gibi görünüyor." Bitty, sehpa masasının altındaki halıya baktı, sessiz renklerden oluşan örgüden pek bir şey göremedi. "Yine de her zaman böyle hissettiriyor."

"Senin için orada olacağım. Doktor Jane de öyle." "Teşekkür ederim anne."

Bitty endişeyle başını kaldırdığında Mary onu kucakladı ve kadın geri çekildikten sonra biraz gülümsedi.

"Yani... dışarıda seni bekleyen biri var. İyi olduğundan emin olmak istiyor ve içimden bir ses seni kendi gözleriyle görene kadar tatmin olmayacağını söylüyor."

"Ah." Bitty ellerini saçlarının üzerinde gezdirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Ama Doktor Jane sizi değerlendirdikten sonra geri gelmesini de söyleyebilirim.

Havers'ta konsültasyonunu tamamlıyor ve sonra burada olacak."

"Ben yalnızım. Dürüstüm."

Annesi ve kendisinin az önce tahmin ettiği şeyi doktorun ona söylemesini gerçekten istemiyordu. Yine de bu kazanacağı bir tartışma değildi.

Mary kanepenin kenarından kalktı ve Bitty daha küçükken ve o hastayken yaptığı gibi ellerini kalçalarına koyarak aşağıya baktı.

"Oraya gidecek kadar iyi hissettiğinden emin misin?" diye sordu.

Derin bir nefes alan Bitty, belki biraz fazla hevesli bir şekilde başını sallarken göğsünde bir çarpıntı hissetti. Bacaklarını kaydırarak ayaklarını halının üzerine dikti ve dengesinin bozulma ihtimaline karşı ayağa kalkarken yavaş davrandı. Tam boyuna ulaştığında bir an düşündü-

"Evet, gitmeye hazırım." Annesine gülümsedi. "Ben sadece, bilirsin... Onu tek başıma göreceğim. Eğer sorun olmazsa."

"Elbette. Bana ihtiyacın olursa buradayım. Koşu ayakkabıların da şurada."

Bitty Brooks'unu giyerken başını eğdi - böylece kocaman, domates kırmızısı allığı annesini lanet olası bir ısı lambasının altına sokmadı - ve sonra lanet olası külotuna kadar tüm kıyafetlerini düzeltiyormuş gibi görünmemeye çalıştı.

"Uzun sürmez," dedi.

"Ben burada bekleyeceğim, siz ikiniz acele etmeyin." Bitty tereddüt etti.

"Utanmana gerek yok," diye nazik bir güvence geldi. "Ve hiçbir şeyi açıklamak zorunda değilsin. Artık bir yetişkinsin ve mahremiyetine izin var."

"Yani... Babama söylemeyecek misin?"

Mary kalbini kapattı. "Kızlar birleşin. Hiçbir şey söylemeyeceğim." "Teşekkürler anne."

Teknik olarak söylenecek bir şey olmadığını kendine hatırlattı. L.W. ona bir palto vermişti, nişan yüzüğü değil. Yine de her şey canlı tel gibi taze, tehlikelerle dolu ve süper heyecan verici geliyordu. Ve annesiyle bir aşkı paylaşmanın doğal görünen bir yanı vardı ama bunu babasına itiraf etmek...

Bu tür konuşmalardan çok rahatsız oluyor.

Dönerek ön girişe doğru yürürken sakın olmaya çalıştı. Kapıya geldiğinde, açmadan önce tereddüt etti, eli bakır mandalı kavradı ve olduğu yerde kaldı, nefesi ciğerlerinde sıkılaştı, o Rutter şeyi kalbini göğsünün ortasında bir flaş ışığına dönüştürdü.

Sıcak bir yaz gecesinde göle atlamak gibiydi. Bir noktada, iskele tahtalarını ve Ry'ı terk etmeniz gerekiyordu.

Yoksa dalmanın keyfini asla bilemeyecektiniz.

Sıçrama yapmak için gözlerini kapatan Bitty, kapıyı çekerek açtı ve soğuk havanın ona çarpma şekli nefesini kesmesine neden oldu. Sonra koşu ayakkabısını eşikten uzattı ve Resolve2Evolve sloganını düşündü: *Canlı Ol, Daha Fazlasını Yap, Daha Fazlası Ol.*

Bu mesaj alınmıştı ve L.W.'yle birlikte kendini daha canlı hissediyordu ve daha da canlı olacaktı -ve Tanrım, o sıcaklığı tekrar hissetmek istiyordu. Ama onun ceketinden değil.

Vücudundan-

Yürüyüş yolunun sonunda, fenerin yanında karların içinde dururken, onu bekleyen erkek arkasını dönüp verandaya baktı.

Kafatasının tepesinden aşağıya doğru örülmüş siyah saçlar değil. Sert kaşlar ve keskin bakışlar yok. Dövmeli boyun ya da siyah elmas küpeler yok.

Sarı saçlar. Parlak, Bahama mavisi gözler. Ve endişeli, tereddütlü bir ifade.

"İşte orada," dedi Rhage şefkatle. "Benim kızım."

Hayal kırıklığı... eziciydi. Bitty bunu babasından ve kendisinden saklamak için ileri atıldı, küçük merdivenlerden aşağı atladı ve kürekle kazınmış yürüyüş yolunda hızla ilerledi. Tam menzile girmeden havaya sıçradı, kendini ileri attı, yakalanacağını ve tutulacağını biliyordu, babası tarafından yakalanacak ve yerçekiminin çekiminden ve sert, affetmeyen zeminden korunacaktı.

Rhage onu hayal kırıklığına uğratmadı. Hiç bırakmadı.

O büyük, güçlü kollar her zaman olduğu gibi onu yukarı kaldırıyor ama aynı zamanda dikkatle tutuyordu. Ve onun kocaman omzunun üzerinden bakarken, çimenlikte başka bir erkek aramıyormuş gibi yaptı.

Farklı bir tane.

OTUZUNCU BÖLÜM

Şafak söküp Caldwell'i pek çok canlıyı büyüten ve besleyen ama bir vampir için ölüm fermanı olan türden bir ışıkla yıkadığında, Drath kendini tamamen gezegenin dışına taşıdı. Neyse ki bunu yapmak için bedeninin evden ayrılmasına gerek yoktu. Bilinci -ya da belki de ruhuydu, bilmiyordu-yukarı, yukarı ve uzaklara, yerden uzak ama bulutlarda da olmayan bir yere gitti.

En azından geleneksel anlamda değil.

Ve Sığınak'ın fiziksel olarak var olmadığı düşünülduğünde, orada olduğu saniyeyi nasıl bildiğini hep merak etmişti. Görme yetisine sahipken böyle bir şey söz konusu değildi ama şimdi *biliyordu* işte. Herhangi bir şeyin kokusunu almadan, banyo suyuna benzeyen tuhaf havayı hissetmeden, boklu tekmelerinin altındaki yaylı çimleri hissetmeden önce bile... artık Dünya'da olmadığını biliyordu.

Burnundan uzun bir nefes çekerek mekânı kokladı ve zihninin gözünde canlandırdı: Laleler. Sonsuza dek uzayıp giden çimler. Yıkanma havuzunun kristal berraklığındaki suyu ve Kâtip Bakire'nin özel odası olan yerdeki fiskiye. Hatta tepesindeki süt gibi gökyüzü ve içine girdiğinizde sizi girdiğiniz tarafın tersine fırlatan ağaç halkası.

Zihni tüm bunları bir araya getirirken, artık her şeyin renkli olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Beyaz ve grinin tonları geride kalmıştı. Phury'nin de

Primates'in sonuncusu, manzarayı Pantone'lamıştı, böylece Kürekler pastel renkteydi, çimler canlıydı ve yüzme havuzları maviyle parıldıyordu.

Lanet olsun... Birdenbire bitkin düştü. Dinlendirici olmaktan ziyade telaşlı geçen uzun bir tatilden eve döndükten sonra hissettiğiniz gibi.

"Yıllar," diye mırıldandı kendi kendine. "Yıllar... on yıllar oldu, değil mi?"

Sanki görebiliyormuş gibi başını bir o yana bir bu yana hareket ettirirken, kaybettiği zamanı burada neden bu kadar şiddetli hissettiğini anlamıyordu. Aşağıda, kaçırdığı şey sadece bir göz kırpmaydı ve ancak koşulların ve manzaranın değişmesi belirginleştikçe on yıllar ölçülmüştü. Oysa burada, Sığınak'ta, takvimleri sanki bütün o günleri ve geceleri yaşamış gibi hissediyordu.

Evet, sanki uzun ve yorucu bir yolculuk yapmış gibiydi, omuzları ve omurgası ağrıyordu, başı sıkıcı ve düzensiz bir tempoyla çarpıyordu.

Stres çok kötüydü, değil mi-

Durdu. Sonra arkasını dönmeden, "Beni bekletmedin," dedi.

Lassiter o iyi huylu haliyle kıkırdadı. "Evet, sen gittiğinden beri yeni bir sayfa açtım."

Wrath, gözbebekleri söz konusu olduğunda neden rahatsız edici olsa da omzunun üzerinden baktı. "Gerçekten mi?"

"Emin olabilirsin, benim kralım. Otuz yıl geçti ve ben bir şeftaliyim. İnsanlar beni seviyor. Neredeyse hiç can sıkıcı değilim, V'ye bile. Ve iğne oyasına başladım."

Başını sallayan Wrath gülümsemek zorunda kaldı. "Tam bir pislikisin."

"Elbette öyleyim. Özellikle de V'ye ve gerçekten de bu bir kamu hizmeti. Egzersize ihtiyacı var."

"Kişisel olarak, kişisel gelişimin abartıldığını düşünüyorum."

Lassiter'ın kahkahası şimşek gibi çaktı. "Bir şans verdim. Seni son gördüğümünden beri kaç kitap okuduğumu tahmin bile edemezsin. Ve izlediğim videolar. Ve katıldığım seminerler. Bunun farkında olduğundan emin değilim ama kendini daha iyi hale getirmek tam bir sektör."

"O kürsüye çıkmadığına şaşırdım."

"Bunu ciddi olarak düşünmediğimi sanmayın. Çok popüler olurdum, ayrıca zebra deseninin geri dönüşü sen küçük tatiline çıkmadan çok önceydi."

"Bundan emin misin? Ve eğer tatilde olsaydım, ölümlü varlığımın geri kalanında R & R'ı pas geçeceğim, teşekkürler."

"Bunu atlatacaksın. Herkesin bazen bir molaya, manzara değişikliğine ihtiyacı vardır. Disney yolculuklarının hiç de fena olmadığını duymuştum."

"Kimden? Senden kurtulmak isteyen birinden mi? Ve sen yokken intihar ettiğinden emin olmak isteyen biri mi?"

"Şimdi düşündüm de, sanırım on bir günü denememi öneren kişi V'ydi."

"Bu doğru."

Bir anda ikisi de sessizliğe büründü, hoşbeş bitti, yeniden bağlantı kuruldu... ziyaretin gerçek nedeni meşhur direksiyona geçti.

Lassiter ciddiyle, "Yürüyelim," dedi.

Wrath başını salladı ve yanındaki çimlerin yumuşak hışırtısına göre yönünü belirledi. Takılıp düşme konusunda endişelenecek bir şey yoktu. Sığınak'ın zemini mükemmel bir dalgalanmaydı, sincap delikleri yoktu, engebeli değildi, taş yoktu.

Ve Lassiter'in onu bir şeye çarpmayacağına güveniyordu. Bu da onu şaşırtan meleğin lehine bir güven oyuydu. Yine de Kâtip Bakire işi bu adama devrettiğinde aklını tamamen kaçırmış sayılmazdı.

"Bana savaştan bahset," dedi Wrath alçak bir sesle. "Durum ne kadar kötüleşti?" "Tohr'a sormamana şaşırdım."

"Olayları kişisel alıyor. Sivillerimizin verdiği kayıpları rapor etmek onu canlı canlı yer. Ona bunu yaşatmayacağım."

Bir süre sessizlik oldu, bu da başlı başına yeterli bir cevaptı. Sonra Lassiter, "Beth'e çok iyi baktılar, biliyorsun. O ve L.W. *Shellan*'ınız ve oğlunuz her gece, tüm gün boyunca herkes tarafından *çok* iyi bakıldılar."

Wrath göğsünün gururla genişlediğini hissetti. "Bunlar benim kardeşlerim. Ve 1ghters'ım."

"Kendilerini ona adamışlar."

Beth'i Darius'un şehirdeki malikânesinde ağırladığı ve Kardeşlik'in onun etrafında diz çökmüş, kara hançerleri Roorboard'lara gömülmüş, başları bağıllıkla eğilmiş bir halde bulduğu en baştaki anı düşündü. Zsadist'inki bile.

"Kendini adamaya değer biri," dedi.

Ve son otuz yıl boyunca çektiği tüm acıları düşündüğünde? Lash'in kanını çıplak ellerinin üzerinde sıcak ve yoğun bir şekilde hissetmek istedi.

"Şimdi bana savaştan bahset," diye hırladı.

"Hattı tutuyorduk."

"Saçmalık. İndüksiyonlar hakkında bir şeyler duydum. Bu gece erken saatlerde bir yer buldular.

-Ve çok kullanıldı."

"Lash çok yetenekli." Meleğin acımasızlığı çok açıktı. "O piç kurusuna bunu vereceğim." "Peki ya iblis? Kimse Devina'dan bahsetmiyor."

"Onu yıllardır buralarda görmedim. Aralarında bir şey oldu, ne olduğunu bilmiyorum."

"Yani bir şey yolumuzu bozdu. İkisinin birlikte çalışmasına ihtiyacımız yok."

"Hadi ama, *çok tatlı* olduklarını düşünmüştüm."

"Bonnie ve Clyde, ölümsüz versiyonu."

"Ve ben onların Noel kartı listesinde hiç yer almadım. Tam bir hayal kırıklığı."

Gazap durdu. "Kaç kişi kaybettik. Siviller yani. Tüm kardeşlerin ve askerlerin kurtulduğunu zaten biliyorum."

Lassiter yürümeye devam etti ama sanki Wrath'ın üzerinde durduğu toprak parçasına bağlıymış gibi yavaş bir daire çizerek dolaşıyordu. Meleği tam olarak hayal edemiyordu. Beth'e erkeği şu anda olduğu gibi tarif ettirmişti, bu yüzden uzun boylu, altın zincirler ve piercinglerle kaplı, başının üst yarısında sarı saçları ve alt yarısında siyah saçları olan bir şeyin bir araya getirilmiş bir görüntüsü vardı. Sıcak pembe ve zebra desenli bir kıyafet ve belki de bir hale? Bir dizi yanardöner kanat?

David Lee Roth'un kanonlaştırılması gibiydi.

Sonunda melek üzüntüyle şöyle dedi: "Çok fazla kayıp verdik ve bunu o katillerin elinde bir ölüm bile çok fazla olduğu için söylemiyorum. Yüzlerce oldu. Kardeşler ve savaşçılar ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar.

pek çok *lesser*'ın kökünü kazıdı. Ama Lash babasından daha hızlı indüksiyon yapıyor ve artık kadınları kullanıyor."

Wrath şehir merkezine gidip dövüşmek için ani, neredeyse baskın bir dürtü duydu ve bu dürtü geçmişini geri getirdi. Sahada geçirdiği zamanlardan bir dizi Rashback'te, fırlatma yıldızlarının karanlığın içinde parıldadığını, hedefleri bulduğunu, düşmanı kestiğini ve böylece hançerlerini çıkarıp onları kutsal olmayan yaratıcıları Omega'ya geri gönderebildiğini gördü.

Ellerini esnetirken, metali hâlâ hissedebiliyordu; ilk başta soğuktu, belindeki kaydıraktan çıkardığında, tuttuktan sonra daha sıcaktı.

Birden dün geceyi ve yeni Seyirci Evi'nde geçirdiği saatleri düşündü, sanki hiçbir şey onu bölmemiş gibi tebaasıyla görüşüyordu.

"Dün çok sayıda değerli erkek ve dişi gördüm," dedi. "İki yavru ilan ettim, bir çiftleşmeyi kutsadım. Bir mülkü serbest bıraktım."

"Yaptığını biliyorum. İyi hissettirdi, değil mi?"

Sonunda Kardeşlik'le birlikte Nate'i kovmaya karar vermeleri dışında. Ve tabii ki dışarı çıkıp dövüşebilseydi her şey harika olurdu.

Kaşlarını çattı. "Yokluğumda benim yerime baktığı için *Shellan*'ına çok şey borçluyum. Türümüz için inanılmaz bir şey yaptı."

"O harika bir dişi. Bu yüzden onunla çiftleştim, ayrıca bana katlanıyor."

"Yani onun bir aziz olduğunu biliyoruz." Gazap başını salladı. "Bana bir şey açıklayabilir misin?"

"Bir deneyeceğim."

"Neden burada zamanı bu kadar net hissedebiliyorum? Aradan geçen on yılları?"

Bir duraklama oldu ve Wrath meleğin etrafına bakındığını hayal etti. "Burası Yaratıcı tarafından belirlenen mutlak zaman çizgisi, evrensel olan. Aşağıda her şey görecelidir ve bir dereceye kadar manipülasyona tabidir. Tüm farklı yaşamları, farklı bakış açılarını, tüm bunların iyi ve kötü yollarla çarpışan kişisel kaderlerin bir meyve salatası olduğunu düşünün. Tam bir karmaşa. Burada, onların mutlak doğası nedeniyle netlik var ve bu da o otuz yılın çok gerçek olduğu anlamına geliyor. Sığınak'ta geçiştirmeye izin yok."

Wrath elini kalbinin üzerine koydu. "Çok garip ama dostumu burada çok özlüyorum, sanki onu sonsuza dek görmemişim gibi. Aşağıda ise sadece birkaç saat gibi geliyor."

"Onu da yanında getirebilirsin, biliyorsun. Burası sadece sen ve ben için değil."

"Bu, *leelan*'ımın duymasını istediğim bir konuşma değil."

"Bunu daha önce de duymuştu. Benim Rahvyn'im sizin yüzünüzdü, ama başından beri işin başında Beth vardı."

Yeni bir saldırganlık dalgası ona çarptığında, Wrath nefesinin altından küfretti ve konuya girdi.

"Bana görme yetimi geri vermeni istiyorum." Cevap gelmeyince -çünkü Lassiter'ın kelimeleri dikkatle seçtiği belliydi- meleğin ön koluna bir tokat attı. "Bana şu karışmama saçmalığını anlatma. Daha önce yardım ettin ve şimdi de yardımına ihtiyacım var. Bana gözlerimi vermelisin ki dışarı çıkıp savaşabileyim."

Melek uzaklaştı ve her zaman aynı boyda, her zaman mükemmel bıçaklarla kesilmiş çimenlerin üzerinde tekrar volta atarken çıkardığı ses, ten üzerindeki bir kumaş fırçası kadar yumuşaktı.

"Gözlerime ihtiyacım var meleğim ve onları bana sen verebilirsin. Bunu benim için yapmalısın. Ben Kral'ım, lanet olsun. Sana emrediyorum-"

"Omega'nın tüm vazolara nasıl eriştiğini hatırlıyor musun?" Lassiter araya girdi. "Şeytan en sonunda güzel bir meyve suyu aldı, böylece savaşmaya devam edebildi. Mezarın yerini ve tüm o kalplerin bulunduğu rafları neden ele geçirdiğini biliyor musun? Çünkü selefim olaya fazla müdahil oldu ve cezalandırıldı. Yaratıcı ile tekrar zar *atmayacağız*. Lash'e ne verileceğini kim bilir. Ayrıca, dışarı çıkıp savaşamazsın, Wrath."

"Lanet olsun yapamam-"

"Az önce dostumla otuz yıllık bir arayı kapattık. Bunu Rahvyn'e bir daha yapmayacağım ve ayrıca, piyangoyu iki kez üst üste kazanmamızın ve seni böyle bir zamanda saklayarak kışını kurtarmamızın hiçbir yolu yok. Bu milyonda bir ihtimaldi-"

"Rahvyn Nate'i diriltti. Eğer başım belaya girerse, aynısını bana da yapabilir-"

"Bununla bir daha asla." Lassiter'in sesi iyice alçaldı. "*Shellan*'ım o iş kolunun dışında. O erkek, Rahvyn'in onu kurtarmak için yaptığı şey yüzünden kontrolden çıktı. Onun bu hale gelmesi onu canlı canlı yedi, bu yüzden hayır, onları kurtararak başka kimsenin hayatını mahvetmeyecek. Bu kart artık sizin ya da bir başkasının kullanımına açık değil."

Gazap azı dişlerini gıcırdattı. "Bana yardım etme gücüne sahipsin ve risklerin ne kadar yüksek olduğunu biliyorsun-"

"Sana zaten yardım *ettim*, göt herif. Hani şu çok sevdiğin köpek var ya? Otuz yıl sonra neden hâlâ hayatta olduğunu kendine sormak ister misin? Peki ya senin çocuklarının hayatındaki tüm insanlar? Onların yaşlanmamasını sağlayarak zaten çizgide yürümediğimi mi sanıyorsun?"

Gazap yine küfretti. "Peki, ben de dışarı çıkar ve körlemesine 1ght yaparım-"

Birden Lassiter'in sesi tam karşısında belirdi. "Hayır, yapmayacaksın. Bu boku yapmayacaksın. O tahtta sana ihtiyacımız olan şey olacaksın.
-"

Gazap meleği iterek uzaklaştırdı. "Savaşmam gerek!"

"O zaman oturduğun yerden yap! Zaten Kardeşlik'le birlikte olmadığını mı sanıyorsun? Onlar senin *için*, ailen için, sorumlu olduğun tür için savaşıyorlar. Sen onların hükümdarısın, savaşmaktan daha önemlisin."

"Otuz yıl boyunca bana ihtiyaçları vardı ve ben orada değildim. Yaralandılar ve ben orada değildim. Düşmanımızı öldürdüler ve ben orada değildim. Ve şimdi geri döndüm ve hala kenarda oturuyorum-"

"Yapmanız gerekeni yapıyorsunuz. Savaşçılarımız var, askerlerimiz var. Bir lidere *ihtiyacımız var* ve siktir git, sik kafalı, o sensin. Biraz kendini kontrol et, olur mu? İkimizin arasında sadece bir tane yarım akıllı aptala yer var ve ben günlük işimi bir pislik olarak bırakmayacağım. Bu durumda odadaki makul yetişkin sen oluyorsun, rica ederim."

Wrath cevap veremedi Lassiter dikkatle devam etti: "Sen liderlik etmek için doğdun. Efendinin kim olduğu yüzünden değil." Wrath'ın göğsünde, Kara Hançer Kardeşliği'nin yıldız izinin sol göğüs kafesine saplandığı yerde ince bir dürtme vardı. "Sen *kim* olduğun için bir lidersin. Bizim için o erkek ol. Öfkenin senden uzaklaşmasına izin verme. Sana şimdiden söylüyorum, gazabın hepimizin ölümü olacak."

ŞAFTÖR KİRTLİĞİ-ONE

Anahtarlık anahtardı ve Tanrı'ya şükür onu hiçbir yerde bırakmamıştı, ama kıyafetlerini çalarken Mickey'nin açık susamını yanına almıştı.

Evan caddede topallayarak ilerlerken hangisinde olduğundan emin değildi. Köprülerin gözetleme deliği görüntüleriyle kendini yönlendiriyordu ve devam ederse er ya da geç nirengi oluşacağını biliyordu.

Öyle de oldu.

Aradığı apartman, bir dövme ve piercing salonu olan Needle ile bir nadir kitap satıcısının arasına sıkışmıştı ve karma kullanımlı mahallenin geri kalanı gibi, apartman da dışarıdan bakınca pek hoş görünmüyordu. Yine de bakımlıydı; camları kırık değildi, basamakları kürekle temizlenmişti ve çatı katında ya da köşelerde dökülen hiçbir şey yoktu. Giriş kapısının anahtarını çıkarırken, Mickey'nin burayı ilk kez gizlice kiraladığı zamanı hatırladı. Kuzeni çok gururlanmıştı ve Evan da etkilenmişti çünkü ondan beklenen buydu. Gerçek şu ki, bunun övünülecek bir şey olmadığını düşünmüştü.

Yine de Mickey her zaman yükselmekle ilgiliydi. Hayatı boyunca, her şeyi büyütme becerisine sahipti. Mesela bu daire, köhne bir binanın en üst katında olmasına ve diğer tüm dairelerle aynı olmasına rağmen bir çatı katıydı. Mesela, sadece poşetlere güvenmelerine rağmen, sattıkları şey tuğlaymış gibi gösteriyordu. Hatta

Amca ikisinden de nefret etse de, Mickey adamın ikisi arasında en sevdiğiydi.

Sanki o yabancı infazcı asıl ıslak işi yapıyor olsa da, Amca Mickey'yi özel bir şey için saklıyordu...

Günümüze geri dönen Evan anahtarı itti ve çevirdi, yüz tanıma yerine tüm bu analog giriş saçmalıklarıyla buranın gerçekten eski bir yer olduğunu düşündü. Sürgü açıldığında bir tıkırtı duyuldu ve sonra posta kutularının bulunduğu sığ alandaydı. İkinci kapıya çıkan basamaklar her zaman kirliydi, her seviyede dik açılarda kir parçaları vardı, ayak izleri artık silinmiyordu.

İnsanların gelgiti çok uzun zamandır çok yaygındı, yıpranmış tabanlarda kirli parmaklar, aynı yolda tekrar tekrar.

Asansöre giden yol gibi.

Evan anahtarı bir kez daha kullandı ve sonra merdivenlerin dibindeydi. Yukarı çıkarken korkuluklar çürüktü ama kalçasındaki kurşun yarası yüzünden onu kullanmak zorundaydı. Ne zaman vurulduğunu bilmiyordu. Muhtemelen başıboş bir ry-away, bir sekme, yoldan çıkmış bir hedef.

En üstte, sola, o taraftaki iki daireden ikincisine gitti.

Anahtar kilide girdiğinde durakladı. Kuzeni hiçbir zaman iyi biri olmasa da Mickey'yi özlemişti. Bu, berbat bir evde yaşasanız bile damlayan musluklardan, yontulmuş Roor'lardan ve gıcırdayan kapılardan uzakta olduğunuzda yine de evinizi özlemeniz gibiydi. Ev, tanıdık olanın olduğu yerd-

Evan kapıyı açarken donakaldı.

İlk fark ettiği şey kokuydu. Eski idrar, keskin ve limonlu.

Kaşlarını çatarak içeri girdi ve eşyaları arkasından kapattı. Ağırlığını aktarırken, tahta gıcırdadı ve tereddüt etti.

Diğer ses neydi?

Dairenin oturma odasına açılan kısa bir koridoru vardı ve sırtını duvara dayayıp elinde susturuculu silahıyla yavaşça aşağı indi. Koridor açık alana çıktığında tekrar durdu.

Çıplak Roor'un karşısında, puantiyeli deri kanepenin önünde... yan yatmış... bir kadın Mickey'nin dandik mutfak sandalyelerinden birine bağlanmıştı. Orada bir

Ağzında tıkaç vardı ve ellerini önünde tutmak için koli bandı kullanılmıştı, naylon ise ön kollarını ve ayak bileklerini sandalyenin yapısına kilitleme işini yapıyordu.

Kadın, kırmızı çerçeveli gözleri faltaşı gibi açılmış, yıpranmış siyah saçları daha da karışmış, tokalı ayakkabıları şakırdarak etrafta dolanmaya başladı

Evan ön parmağını dudaklarına götürdü. "Shhhh."

Büyük hareketleri durdurdu. Nefes nefese kalması ve ağzının tıkaça karşı çalışması gibi küçük hareketler devam etti.

İnleme sesi ona geride bırakılan bir köpeği hatırlattı.

Evan onu olduğu yerde bıraktı ve dairenin geri kalanını, hatta dolapları bile gözden geçirdi. Mickey dağınık bir insandı ve Roor'un üzerindeki çamaşırları, buruşuk yorganıyla yatağı ve her yerdeki ayakkabı ve bot yığını görmek, adamın her zaman nasıl hareketli olduğunu hatırlattı. Kinetik enerjisinin azaldığı tek zaman kafasının iyi olduğu ya da sarhoşken sızdığı zamanlardı.

Evan her zaman kuzeninin tüm bunları neden temizliğe yönlendirmediğini merak etmişti. Ama kesinlikle bu fikri hiç paylaşmamıştı.

Hızlı bir mal varlığı kataloğu gerekliydi ve Evan bazanın üst yatağını aldı ve çabasının karşılığını aldı. İki tabanca daha. Birkaç şarjör. Yatağın başucundaki masada birkaç kelepçe vardı ama anahtarları yoktu. Dolapta, mermisi yokmuş gibi görünen bir tüfek ve iki kutu dokuz milimetrelik mermi vardı. Ayrıca bir beyzbol sopası. Ve bir du e, eşyaları toplamak için kullanışlıydı.

Banyoda, ecza dolabına gitti ve-

Evan aynada kendi yansımasını görünce donakaldı. "Oh... Tanrım."

Bardağa doğru eğilerek alt göz kapaklarını birbirini ardına indirdi.

Gözlerinin akı artık griydi.

Çantayı bırakıp iki eliyle lavabonun kenarını kavrarken "Siktir," diye nefes aldı.

Hâlâ keldi ve yüzü aynıydı, ama bir yabancıya bakıyordu - tam olarak neyin değiştiğini anlayamasa da. Belki de derisinin Sıçan kalitesiydi, sanki kendisinin balmumundan bir suretiydi.

Başını eğerek gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama bu savaşı kaybetti. Ağlamaktan vücudu harap olmuş, kesik kesik aldığı nefesler yüzünden ağrılar ve sızılar hissetmişti. Ama duygu patlamasını durduramadı, gözleri kapandı, ciğerleri yandı-

Roor'un üzerindeki siyah lekeleri tam olarak ne zaman gördüğünü bilmek zor. Ama fark ettiklerinde başını kaldırdı... ve odaklanmadan önce ne göreceğini biliyordu.

Siyah gözyaşları döküyordu, solgun yanaklarında maskara benzeri nehirler vardı.

Bir elini uzatarak, bir çubuğa asılı bir havlu olmasını bekledi ama yoktu.

Sonunda gevşek duş havlusuyla yüzünü ovaladı.

Perde.

Biraz daha iyi odaklanabildiğinde, biraz su akıttı ve gözlerine sıçratmadan önce suyun ısınmasını beklemedi; soğuk iyi hissettiriyordu, ama bu damıtılmış bir histi, sanki bir uyuşukluk 11ter'ından geçer gibiydi. Duşa geri dönerek, bıraktığı siyah lekeden kaçındı ve her şeyi başka bir yerde kuruladı.

Tuvaleti gördüğünde dönerek uzaklaşıyordu.

Titreyen elini çaldığı pantolonun önüne götürürken, en son ne zaman işediğini hatırlayamıyordu.

Ecza dolabına döndüğünde, kendini görme şansı kalmasın diye dolabı sonuna kadar açtı.

Tylenol. Birkaç eklem. Mickey'nin kırılan dişi için yarım şişe penisilin.

Du e'yi aldı ve oturma odasına geri döndü.

Kadın tuzağa düşmüş bir fare gibiydi, adamın varlığına yeniden tepki veriyor, sanki adam onun kablosunun fişiymiş gibi bir kez daha korkuyordu.

Du e'yi yere bırakarak mutfığa gitti ve çekmeceleri açmaya başladı. Üçüncü çekmecede tırtıklı bir bıçak buldu ve kadına doğru götürdü. Bir süre kadının ağlayışını izledi, burnunun kenarından damlayan kristal berraklığındaki gözyaşlarına hayret etti. Sonra kadının yanına diz çöktü.

Bıçak yüzüne yaklaştığında çığlık atmaya başladı, sesi tıkaç tarafından hapsedilmişti-

"Gerçekten üzgünüm," dedi kabaca. "Ama buraya ihtiyacım var. Gidecek başka yerim yok. Düşünmeye... ihtiyacım var..."

Onunla birlikte ağlamaya başladı ve silah elinde titredi.

Özellikle de kadından gelen seslerin n-n-n-n-nnnnn-ooooo- gibi bir şey olduğunu fark ettiğinde.

Dur bakalım, diye düşündü. Bıçak ortalığı karıştıracaktı. Ya onun kanı Roor'dan aşağıdaki dairenin tavanına sızmış olabilir mi? Mickey'nin boğazı kesildiğinde çok fazla sıvı vardı.

Evan bıçağı bir kenara bıraktı ve kadın sanki bir erteleme almış gibi ürperdi.

"Şşt..." diye tekrarladı.

Ayağa kalkarak Mickey'nin yatak odasına gitti. Şilte ile duvar arasındaki boşluğa sıkıştırılmış birkaç yastık vardı ve onları sıkıştıkları yerden çıkarıp sağlımlıklarını test etti.

Berbat olmasına rağmen en yumuşak olanı seçti. Onu tatmin ederken, rahat etmesi için bir şey seçmiş olmasını gerçekten umursayacak mıydı? Bu bir fahişeye yivli prezervatif almak gibi bir şeydi.

Oturma odasına döndüğünde pencerelere baktı. Mickey geçen gece çıkmadan önce perdeleri çoktan çekmişti ve bu iyi bir şeydi.

Bunu daha önce kontrol etmeliydi. Dikkatinin dağılmaması konusunda daha iyi olması gerekecekti.

Kadının yanında Evan kendini bir kez daha yere bıraktı. Gözyaşlarını sildiğinde, parmak uçlarındaki siyah leke damarlarından çıkan şeydi, o binanın kökündeki şeydi, yutmaya zorlandığı şeydi... var olan en kötü tür Kool-Aid'di.

"Nefesini tut," dedi çatallaşan bir sesle. "Bu şekilde daha çabuk bitecek."

Yastığı yüzüne götürerek-

Tekrar durmak zorunda kaldı. Başı yana dönükken işe yaramayacaktı. Yüzü yukarı bakmalıydı.

Kendisine sinirlendiği gibi, kızın ağlaması da sinirlerini bozuyordu. Olayların bu şekilde gelişmesine o da üzülmüştü. Lanet olsun, sanki bunu yapmak istediğini mi düşünmüştü?

Yeni bulduğu gle sandalyeyi kolayca çeyrek tur çevirdi, bylece sanki düz bir şekilde geriye düşmüş gibi oldu.

"Beni rahat bırakmalısın," diye mırıldandı kadın tekrar çığlık atmaya başlayınca. "Bunu daha önce hiç yapmadım, tamam mı?"

Artık tamamen nefes nefese kalmıştı ve bağlı elleri kucağında trampet gibi duruyordu, kollarını kurtarmaya çalışırken o kadar hızlı vuruyordu ki adam takip etmekte zorlanıyordu. Yastığı bir kez daha yüzünün tam üstüne koyduğunda, gözleri o kadar genişledi ki, eğer bir çizgi film olsaydı, dışarı fırlayacaklardı.

"Uzun sürmeyecek," dedi kabaca, yeniden hznlenirken. "Söz veriyorum-" İleri atıldı ve yastığı başının iki yanındaki Roor'a, tam kulaklarının yanına sabitledi. Yumuşak olanın iyi bir seçim olduğu kanıtlandı. Mühür kolay ve anında.

Kız ırpındıka, adam kızın bağlara karşı hareketlerini izlemekle o kadar meşgul oluyordu ki, ağlama işine devam edemiyordu. Çok fazla gürültü yaptıklarından endişeleniyordu. Binadaki daireler, garip gümbürtü seslerini araştırmak için polisi arayabilecek insanlarla doluydu.

Kadının nihayet hareketsiz kalması bir buçuk yıl gibi gelmişti ve onu öldürmek için gereken konsantrasyon ve çaba, ona seks yapmayı hatırlatmıştı, üzerinde çalışması ve partneriyle neler olup bittiğine dikkat etmesi gerektiği gibi.

Sonrasında tam on beş dakika boyunca yerinde kaldı.

Sonra Evan yavaşça yastığı kaldırdı ve yastığın altına bakışı ona annesinin yemek pişirişini hatırlattı; tencerelerin kapaklarını kaldırırken ya da kabaran hamurun üzerindeki örtüyü kaldırırken ya da yemek artıklarını kapatırken hep yana doğru eğilirdi.

"İşte böyle," dedi nefes vererek.

Kadının gözleri geniş ve tavana dönüktü, ağzı tı kacın gerektirdiğinden daha fazla açıktı, yüzü gözyaşlarından kurumuştu, yastık ıslak noktalarla doluydu.

Tıpkı seks gibi.

Evan kıının üzerine düşüp yastığı kucağına koyarken, hareketsiz duran kadına baktı ve artık ağlamadığını fark etti. Ve bu iyiydi. Bu... ondan beklenen şeydi.

Amca ve diğlereri insanları öldürdüklerinde üzölmezlerdi. Onların bu konuda konuştuğlarını duymuştu.

Mickey üç kişiyi öldürmüştü - ikisi sarhoş araba kullanırken geçirdiğı trafik kazası yüzündendi. Ama hiçbirini için ağlamamıştı.

Ve o infazcı Nathaniel'in tepesine çıkabilseydi ağlamayacaktı.

Ve o infazcı Mickey için ağlamamıştı.

Dirseklerini dizlerinin üzerine koyan Evan, kadın kadar hareketsiz hale geldi, içsel farkındalığı sakinleşti, akan bir nehir yerine yeniden düşünen bir havuza dönüştü.

Sakin. Odaklanmış.

"Değişiyorum..." diye fısıldadı, artık damarlarında dolaşan şeyden o kadar da korkmuyordu.

İKİ KİŞİLİK ŞAFTÖR

Ertesi akşam gece yarısı Nalla Luchas'ın evinden çıktı, ön kapıyı kapattı ve verandanın merdivenlerinden indi. Yürüyüş yolunda arkasına yaslandı ve yoğun bulut örtüsünü kontrol etti. Hava durumu açısından bir fırtına yaklaşıyordu.

Söz konusu onun hayatı olduğunda, kar fırtınası çoktan başlamıştı.

Bütün gün uyumamıştı. Üst kattaki dağınık yatakta uzanmış, güneş ışığından korunmak için panjurları indirmiş, beyni pişmanlıklarının arka tahtasına karşı tek başına tenis oynuyor, alt kattaki *adamlarıyla* yaptığı gece ile bir gece önce o sokakta efendisiyle yaptığı tartışma arasında gidip geliyordu.

Ve aklında başka bir şey daha vardı.

Zaman zaman yatağın yan tarafına doğru yuvarlanıyor ve yatağın hemen yanındaki Roor'un üzerinde duran yastığa bakıyordu. Onu eline almayı reddetti. Nate'le aralarında geçenler, birlikteyken akıllara durgunluk verecek kadar canlıydı. Ama garip bir çarpıtmayla, her şeyin çok iyi gittiği gerçeği, ilişkiyi abartıp abartmadığını sorgulamasına neden olmuştu.

Yani kırdıkları yastık olduğu yerde kalıyordu. Hiçbir şey uydurmadığının kanıtı.

Gözlerini kapattığında, kendini maddesizleşecek kadar sakinleştirebilmesi için bir süre geçmesi gerekti ve nihayet moleküllerin dağılmasıyla ruhunu uzaklaştırabildiğinde, dövme salonuna gitmeden önce kafasını toparlaması gerektiğini biliyordu.

Ne de olsa, bu randevunun ardından ailesiyle ilgili sorunlar onu bekliyor olacaktı... randevu mu? Böyle bir şey miydi? Ne olursa olsun, Nate'le geçirdiği zamanı boşa harcamak istemiyordu.

Akşam için kapalı olan bir restoranın çatısında yeniden şekillenerek dudağa doğru yürüdü ve aşağıya baktı.

Needle caddenin karşısındaydı ve karanlık pencereleri ve tabelasıyla, sanatçının henüz işleri yeniden açmaya gelip gelmediğinden emin değildi. Nate'ten haber almamıştı ama alacağını da beklemiyordu, tamam, bir. Belki de Luchas House'da bir şekilde ona bir mesaj iletebileceğini düşünmüştü.

Tekrar çalışan bir telefonu olduğunu bilmiyordu. Ya da numarasını. Ama nerede olduğunu kesinlikle biliyordu-

"Kapa *çeneni*," dedi soğuk havaya doğru.

Kendini toparlamanın zamanı gelmişti. Zihninin yarışıyla geçirdiği günden sonra, Nate'in hâlâ gelip gelmediği, hâlâ görüşüp görüşmedikleri, hâlâ onunla takılmak isteyip istemediği konusunda kafasının içinde daireler çizmekten bıkmıştı. İyi haber mi? Bu noktada, düşüncelerinin koşturduğu OKB olimpiyat pistinin sadece kendisi farkındaydı ve bu şekilde kalmaya devam edecekti.

Binanın yan tarafında bir merdiven vardı ve susturucu moral konuşmasından sonra bile sinirleri çok gergin olduğu için basamaklardan el ele indi, en alttaki altı metrelik düşüşten serbestçe atladı, botları kirli kar yığınınına çarparak indi.

Ana caddeye doğru ilerlerken, adımları hissettiğinden daha kararlıydı ve kendine tekrar kendine gelmesini söyledi. O erkekle birkaç kez konuştuktan ve onunla biraz takıldıktan sonra aklını kaçırıyor olması muhtemelen Bitty'nin başından beri haklı olduğu anlamına geliyordu: Daha fazla dışarı çıkması gerekiyordu.

Gerçi Nate'i beslemek bir ilişkiden daha fazlasıydı. En azından onun için.

Market Caddesi'ni geçerken hem dükkânı hem de genel olarak bölgeyi ölüp biti. Gece için her yer kapalıydı ve etrafta hiç yaya ya da araba yoktu ama kendini yeterince güvende hissediyordu. Mahalle lüks değildi ama kötü de sayılmazdı.

Needle'in önünde durdu ve sadece blok harflerden oluşan, ışıltısız, kararmış neon tabelaya baktı. n taraftaki plaka cam pencereler de karartılmıştı, içeriden üzerlerine kadife perdeler çekilmişti, ağır kumaştaki kıvrımlardan ve kırılmalardan içeriden hiçbir parıltı sızılmıyordu.

Kapıyı alması mı gerekiyordu? Birçok kez boyanmış n kapıya bakarken merak etti. alacak bir kapı zili yoktu.

Göğsünde ezici, batıcı bir his oluştuğunda, kollarını kendine doladı ve caddenin karşısındaki restoranın çatısına baktı. Luchas House'a doğru adımlarını geri atma ve bugün Cumartesi olmasına ve her zaman Cumartesi günleri çalışmasına rağmen neden işe gittiğine dair bir bahane uydurma fikri iini ürpertti. Ama hâla eve dönmeye hazır değildi ve sanki yıkanmak da bir seçenek miydi?

Yılda bir kez olan kulüp kotasını çoktan doldurmuştu.

Ayrıca, o masanın üzerine çıkıp tüm o gözlüklerle futbol oynadığı için yasaklanabilir-

"Nalla? Sen Nalla mısın?" Yankılanan, derin ses ona doğru dalgalandı ve o sıçrayıp etrafına bakarken, "Buraya" diye emretti.

Sağ tarafa bakarak dövme salonu ile yanındaki apartman arasındaki ince çizgiye odaklandı.

"Alo?" dedi.

"Kapıyı açık tutuyorum, bana gelmelisin."

Dikkatle ve aniden umutla dans etmeye başlayan bir kalple -Altı ayak genişliğindeki havalandırma yoluna yöneldi. Yaklaşık yirmi metre aşağıya bir ışık havuzu yayıldı... bir basketbol oyuncusu kadar uzun, bir model kadar ince ve her yeri dövmeli bir lgure ile birlikte. Neon pembesi saçları limonlu turtanın tepesi gibi kabarmış, üzerinde mikro-mini ve saçlarıyla aynı renkte kalem topuklu botları olan bu kişi-

"Peki," diye terslediler. "Burada öylece duruyor muyuz tatlım, yoksa bir şeyler mi yapıyoruz? Bunun için zamanım yok."

"Üzgünüm, evet, üzgünüm."

Nalla öne doğru atıldı ve adam dışarı çıkıp onu Roor'dan tavana kadar siyaha boyanmış uzun bir koridora yönlendirirken bakmaktan kendini alamadı.

Vay canına. Sadece... vay.

Soluk tenlerini kaplayan dövmelerin hepsi, Louis Vuitton logosunun arka planına yerleştirilmiş, çok eskilerden film yıldızlarının siyah-beyaz portreleriydi. Bu arada, profesyonel düzeyde makyajlı yüzleri bir dergi kapağında yer alabilecek kadar güzeldi; yanakların altındaki çukurlar, dolgun dudaklar ve ışıldayan gözler, sanat yapmak için başka bir tuvalin parçası olarak satın alınmış ve ödenmiş olabilecek türdendi, ama gerçekten, sonuç o kadar çarpıcıydı ki, açıkça yapmaya değer bir yatırım olmuştu.

"Bir sorunumuz mu olacak?" Hem bas hem de soprano olan bu ses bıçak gibi keskindi. "Çünkü Amore hiçbir şey için yalvarmaz tatlım ve bu gece seninle başlamayacağım."

"Özür dilerim." Nalla tekrar botlara baktı. Sonra tekrar yukarı baktı, çok yukarı. "Sen sadece... bakılamayacak kadar göz kamaştırıcısın. Marilyn Monroe ile *Vogue* dergisinin aşk çocuğu gibi."

Amore mükemmel kaşlarını kavislendirdi. Sonra neon pembe tırnaklarıyla saçlarını karıştırdılar. "Kızım, iyi anlaşıcağımızı *biliyordum*. Seni gördüğüm andan beri. Şimdi bana ne kadar muhteşem olduğumu anlat."

Nalla'nın bildiği bir sonraki şey, dövmeli bir kol tarafından sarıldığı ve kraliyet ailesindenmiş gibi siyah, pembe ve altın rengi olan titizlikle temizlenmiş bir çalışma odasına götürüldüğüdür. Odak noktası, mekânın ortasındaki masa ve üzerindeki parlak ışıklı avizeydi, ama aynı zamanda dik, yastıklı bir sandalye, çeşitli tekerlekli masalar ve birkaç ipek koltuk da vardı. Alanın geri kalanını otoklavlar, sıkma şişeleri içinde yirmi metrelik bir mürekkep renkleri bankası ve iğneler, dövme tabancaları ve malzemelerle dolu her türlü cam önlü dolap da dahil olmak üzere ekipman kaplıyordu.

En iyi kısmı mı? Duvarlar Amore'nin ünlü kişilerle çekilmiş fotoğraflarının yanı sıra sayısız ödül ve diploma ile kaplıydı.

Nalla kupalarla dolu raflardan birine bakmak için yaklaştı. "Bunların hepsi senin mi?"

"Emin olabilirsin, tatlım."

"Bu inanılmaz derecede etkileyici." Omzunun üzerinden baktı. "Yani, *Whoa*."

Amore tezgahın bir kısmına yaslandı. "Bir süredir bu işi yapıyorum, ne diyebilirim ki?"

"Ayrıca yaptığınız işte çok iyisiniz."

"Ben en iyilerden biriyim." Amore kaşlarını kaldırdı. "Peki senin için ne yapıyoruz? Ne istiyorsun?"

Nalla, eski moda model Naomi Campbell'ın çok genç bir Amore ile birlikte durduğu belli olan çerçeveli bir resmi inceledi. "Gerçekten emin değilim. Sadece yıllardır bir dövme yaptırmak istediğimi biliyorum ama nerede yaptıracağımı ya da neye benzeyeceğini bilmiyordum. Bu arada Nate'inkine bayıldım."

"Ah, şu küçük şey." Amore bir *pshaw* verdi. Sonra gerçekten ciddileşti. "Bunun üzerinde sonsuza kadar çalıştık. Yaptıklarımızla gurur duyuyorum."

"Bu bir başyapıt."

"Tasarımı doğru yapması sonsuza kadar sürdü - sanat eseri tamamen onun fikriydi. O kadar çok planlama seansı yaptık ki, sonunda ne zaman mürekkep kullanabileceğimi bilmiyordum."

Nalla kaşlarını çattı. "Görüntüyü o mu yaptı?"

"Hepsi onun fikri." Amore başını salladı. "Bana tanıdığım birinin üzerinde buna benzer bir şey gördüğünü söyledi ve sonra doğru olana kadar kafatasını çekirdek olarak kullandı. Yılanlar, sarmaşıklar ve bulutlar tamamen ona aitti. Göğüs parçasını tamamladıktan sonra, benzer bir şey için bir arkadaşı geldi. İşte o tam bir erkek örneğiydi. Heteroseksüel olması çok kötü."

L.W.? diye düşündü. Öyle olmalı.

"Nate onu herhangi bir yayına koymama izin vermiyor," dediler. "Yani, onun gizli yeteneklerini açıkça gördünüz. Modellik yapmalı, sorun ne?"

Nalla silkinerek kendine geldi. "Ah, sadece... Nate bana dövmesinin - neyse, boş ver." Gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. "Ve evet, o... şey... çekici biri."

"Şu haline bak, kızarıyorsun." Amore geldi ve Nalla'nın koluna girdi. "Gel buraya, sana bir şeyler göstereyim."

Nalla kendini bir kapıdan geçirip resepsiyon alanına götürülmesine izin verdi ve resim kütüphanenizden bahsetti.

"Vay canına."

"Müşterilerime fikir vermek zorundayım, değil mi?"

Dükkânın ön kısmının tamamı, eskizlerle duvar kâğıtları kaplanmış ve Rowers, 1sh ve kuşlardan, sert korku stillerine ve eski tarz, Gotik harfli tasarımlara kadar her şeyin türüne göre düzenlendiği dövme kitaplarıyla dolu bir bekleme alanıydı. Ayrıca bir dizi sandalye, bilgisayarlı bir masa ve bir kahve barı vardı. Ve tabii ki her şey pembe, siyah ve altın rengindeydi.

Nalla, "Tamamen... bunalmış durumdayım," dedi.

"Acele etmeyin ve etrafınıza bakın. Ben hemen döneceğim."

Nalla yavaşça duvarda ilerledi, gözleri soyut girdaplardan ve güllerden oluşan bir panelden... kabile desenlerine ve çeşitli yazı tiplerinde ünlü alıntılara sıçradı.

Arkasındaki kapı tekrar açıldığında, Nate'in burada olmasını diledi ve her şeye rağmen gelmeyeceğinden endişelendi.

"Sadece bilmiyorum." Nefes verdi. "Düşünecek çok şey var... ve bu kalıcı."

Vampirler için, eğer mürekkep yapışacaksa, içinde tuz olması gerekiyordu; bu yüzden daha iyi olduğunu düşünüyorsanız, tasarımı lazerle çizmek yoktu.

Yine de, Nate gelmediyse, kalıcı bir şey için endişelenmesine gerek yoktu, değil mi-

"Acele etme-"

Nalla gülümseyerek arkasını döndü. "Buradasın."

Nate, Amore'nin olduğu yerde duruyordu ve Tanrım, onu görmek çok güzeldi. Aptalca bir nedenden ötürü -gün boyu onu düşündüğünü göz önüne alırsak- onunla ilgili her şeyi yeniden kataloglama ihtiyacı hissetti. Evet, o hâlâ her şeyden önce bir savaşçıydı ve siyah deri giymişti, üzerinde de başka bir ceket olduğu belliydi. Ve evet, hâlâ güçlüydü, sarmal bir saldırganlığı ve çekingen bir özgüveni vardı. Ve evet, gözleri hâlâ kapüşonlu ve yoğun bir şekilde ona bakıyordu.

Ama nedense onu ilk kez yeniden görüyormuş gibi hissediyordu.

Yine de gözlerini hafifçe kapattı ve onu o yatakta olduğu gibi hayal etti, gömleksiz, derileri açık-

"İyi misin?" diye sordu.

Kendini toparlayarak onun mavi gözlerine baktı ve başını salladı. "Artık öyleyim."

Ağzının bir tarafını yukarı kaldıran gülümseme, aralarında paylaşılan bir sır gibiydi, sadece onun için, sadece ona verilen bir şey... ona. Ve ilk adımı kimin attığından emin değildi. Belki de oydu. Belki de kızdı.

Fark eder miydi?

Hayır, kesinlikle
olmadı.

Bekleme odasının ortasında, yarı yolda karşılaştılar ve Nalla için kollarını adamın beline dolamak ve kendini onun sert vücuduna doğru çekmek nefes almak kadar doğaldı; başını geriye doğru eğmek ve ağzını açmak da öyle.

Nate eğilip onu derinden öpmek için bir kalp atışı bile beklemedi. Ve o koyu baharatları koklarken aklına çılgınca bir düşünce geldi. Kesinlikle delice bir düşünce.

Onunla bağ kurmuş muydu? Bu mümkün müydü?

Babasına verdiği sözü düşünürsek... bu neden sözünü tutmadığını açıklayabilirdi.

Sonunda hava almaya çıktıklarında, dövme işini siktir edip Luchas House'a geri dönmeye hazırdı. Ya da bir otel bulmaya. Ya da şurada sandalyeler vardı, belki de masa? Amore'un onlara biraz mahremiyet sağlayacağına bahse girmeye hazırdı.

"Geç kaldığım için özür dilerim." Nate deri ceketinin cebine uzandı ve küçük bir kap çıkardı. "Mürekkebin almam gerekiyordu."

"Artık buradasın." Elini onun yüzüne götürdü. "Her şey için affedildin."

Yüzüne bir karanlık yayıldı ama hemen örttü. "Sanırım Amore ile tanıştın-"

"O bana aşık, tatlım." Sanatçı, sihirli bir halıya biner gibi, yumuşak adımlarla ve muhteşem bir şekilde bekleme alanına doğru süzüldü. "Sadece kısa geliyorsun. Ama gerçekten, onu suçlayabilir misin?"

Nate Nalla'yı yanına yatırdı. "Hayır, hiç de değil."

"Ahh, işte bu yüzden en sevdiğim müşterimsin. Sadece dekoratif değilsin, yarım bir beynin var."

"Bunun için hazır mısın?" Nate ona sordu.

Nalla gülümsedi. "Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ama buna evet demeliyim. Hadi üzerime biraz mürekkep dökelim."

ÜÇÜNCÜ ŞEF

Harikaydın, tatlım."

Yaklaşık iki saat sonra Nate, Amore'nin masasının üzerinde geziniyor ve insanın Nalla'nın kürek kemiği üzerinde son bir kez durulama ve silme işlemi yapmasını izliyordu.

En sevdiği dişi vampir başını çevirdi ve ona doğru bir bakış fırlattı. "Nasıl görünüyor?"

Tasvir, tam çiçek açmış bir elma ağacıydı, dallar zarif bir kavisle çekirdekten dışarı uzanıyordu, her bir Kule mükemmel bir şekilde çizilmişti, sanki bir iğne tarafından oraya konan deri üzerine mürekkep değil de kağıt üzerine mürekkepmiş gibi.

Tasarıma neyin ilham verdiğini tam olarak biliyordu.

Bu, Kardeşlik malikanesinin büyük fuayesindeki mozaik Roor'du. İlk Aile'nin orada yaşadığı zamanlarda ailesiyle birlikte birkaç kez ziyaret etmişti. Sarayda kendini hiç rahat hissetmemişti ama oranın bir dönem Nalla'nın evi olduğunu biliyordu.

"Çok güzel," dedi başparmağını kızın elinin üzerine sürterken. "O evi özölüyorsun, değil mi?"

Sarı gözleri hüznle karardı. "Orada işler... daha kolay görünüyordu. Belki de bu sadece küçük olduğum içindi."

Tanrım, onunla babası arasına girdiği gerçeğinden nefret ediyordu. Ve Ağabey'i suçlayamazdı.

"Artık sonsuza dek seninle." Uzandı ve bir tutam saç kadının yüzünden geriye doğru taradı. "Bu elle tutulur bir anı."

"Bu yüzden onu seçtim."

Nate kendi mürekkebini düşündü. O da aynısını yapmıştı ama derisindeki şey onun kâbusuydu. Aptalca, gerçekten. Üzerine biraz mürekkep sürmenin ruhundaki işkenceyi bir şekilde çekip çıkaracağını düşünmek. Ama en azından iğnenin verdiği rahatsızlık onu gerçek acıdan uzaklaştırmıştı, en azından masada kaldığı saatler boyunca.

"Sevindim..."

Adamın sesi dalgınlaşınca, "Ne hakkında?" diye sordu.

Bir an için kendi geçmişine çekildi, bir kez daha o parlak beyaz ve paslanmaz çelik laboratuvara geri döndü, tel duvarlı bir kafesin içine hapsedi, solmuş, bitkin ve morarmış *mahmeninin* muayene masasına yatırılmasını ve deneyler yüzünden neredeyse ölmüş olmasına rağmen bağlanmış olmasını izledi. Ağlıyordu ama yalvarmıyordu. Laboratuvar önlüklü insanlar, sanki o sadece bağırان bir hayvanmış gibi, kelimelere asla cevap vermediler.

Ona ne enjekte ettiklerini bilmiyordu. Tıpkı kendisine ne enjekte ettiklerini hiç bilmediği gibi. Virüsler, hastalıklar, zehirler... içine işleyen ve vücudunu ele geçiren bir Rood, onu tutsak edenler tarafından yetiştirilen zehirli bir bahçede çiçek açan semptomlar.

Hatırlamanın eski, tanıdık acısı iliklerine kadar sızlarken Nate boğazını temizledi, sanki bilinci yıkıcı bir araba kazası geçirmiş ve hâlâ yürüyebilse de zihinsel uzuvları kalıcı olarak kırılmış gibiydi.

"Seçtiğin şeyin mutlu bir anı olmasına sevindim," dedi kabaca. "Gençliğinden kalma bir anın var. Dövme de cidden iyi yapılmış."

"Tabii ki öyle," diye araya girdi Amore, Roor'u topuklarıyla itip taburesinin üzerindeki dolaplara doğru yuvarlanırken. "Ve eğer başka bir şey yaptırmak istersen, her zaman seninim. Yanında uzun boylu, esmer ve kara kara düşünen birini getirmene gerek yok. Yine de manzara her zaman hoşuma gider."

Nalla güldü ve sonra o parlak sarı gözleri kapüşonlu bir hal aldı. "Biliyor musun? Ben de ona bakmayı seviyorum."

"Beni parlatmaya başladığın anda benzer zevklere sahip olduğumuzu anladım." Amore bir streç Saran Wrap ve biraz cerrahi bantla geri döndü. "Ve numaram sende var, kızım. Mürekkebe ihtiyacın olduğunda Amore'yi ara."

Nate, Nalla'nın telefonundaki resimleri kullanarak ikisinin birlikte hazırladığı diğer plan taslağına baktı. Kara Hançer Kardeşliği malikânesinin büyük cephesi, süslü girişin ve devasa kapıların hemen önündeki fıskiyeyle ortalanmıştı. Çizim sadece kavramsal olsa da, her şey vardı; çörlenleri temsil eden küçük daireler, hizalanmış pencereler, yanlara doğru uzanan üç katlı kanatlar.

"Sen de mi o evde büyüdün, Nate?" Amore, yaptıkları işin üzerine şeffaf bir örtü sererken sordu. "Oldukça süslü."

"Hayır, ben sadece bir ziyaretçiydim."

"Ve ailem artık orada yaşamıyor." Nalla'nın gözleri de resme kaydı. "Yıllardır o eve geri dönmedim. İşle çok meşguldüm... ve okulla."

Amore, "Yetişkinlik berbat bir şey," diye duyurdu.

"Kesinlikle öyle." Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi ve el aynasını tekrar eline alarak, Amore her şeyi yerine bantlarken koruyucu bariyerin içinden neler yapıldığını görmek için açısını ayarladı. "Evlat, bu mükemmel. Sırtımda olduğu için de memnunum. Sürekli ona bakamazdım. Çok üzücü."

"Tatlım, hepimizin böyle yanları var." Amore onun kolunu nazikçe okşadı. "Ve onları korumak için elimizden geleni yapmalıyız. Seninle ön tarafta buluşacağım ve yerleşebiliriz, tamam mı?"

"Teşekkürler,

Amore."

"Tamamdır."

Dövmeci Nate'e başını salladı ve sonra uzun topuklarının üzerinde boyuna kadar uzandı. Onlar gittikten sonra Nate, Nalla'nın siyah sütyenini ve balıkçı yaka kazağını verdi.

"Ben gidip Amore'yle konuşayım, sen de giyin." dedi.

Bunun bir açıklama olması gerekiyordu. Sanki, giysilerinin üst yarısını tekrar giyerken elbette onu biraz yalnız bırakacaktı. Yarı özel bir ortamda. Sadece sırtının değil, kaslarının da ağrıyorsa olması gerekirken.

O tiz, titreşimli Sharpie saniyede yüz mil hızla derisine girip çıkarken gerildi.

Onun yerine... sözlerinin içinde ve dışında bir soru vardı.

Ve bir de ne görsün, Nalla'nın gözleri kendi gözlerine kaydı ve evet, işte oradaydı. Ateş. Saf elemental 1re, dikkati ona ve sadece ona kilitlendiğinde dünyayı yok eden türden bir şey. Ayrıca onun için de aynı şeyin geçerli olduğunu hissetmişti: Sanki onu öpmenin nasıl bir şey olduğunu hatırlıyormuş gibi dudaklarını ayırışında ve alt bedenini yastıklı çalışma masasının üzerinde kaydırışında cinsel ihtiyaç vardı... sanki onun kalçalarının arasında olmanın nasıl bir şey olduğunu yeniden yaşıyormuş gibi.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi alçak bir sesle.

"Ben de gitmek istemedim."

Kıvrımlı bir hareketle bacaklarını kenara kaydırıp ve bir koluyla göğüslerini kapatarak doğrulup oturdu. Bu gece saçlarını serbest ve gevşek bırakmıştı ama iş için toplamıştı. Şimdi tekrar serbest bıraktı ve avizenin altında, çok renkli dalgalar, açgözlü bakışlarla süzmesi için davetkâr bir şekilde parıldadı.

Vücudunda bir sürü yere gidecekti. Vücudunda.

Kadın ona elini uzattığında, adam elini tutup onu kendine çekmek istedi. Onun yerine sütyeni ona verdi.

Sonra da diziyi izledim.

Gözleri onunkilere kilitlenmişken kolunu indirdi ve lanet olsun. Göğüslerinin pembe meme uçları adamın bakışları altında sıkışmış, ağırlıkları vücudunun üst kısmıyla mükemmel bir şekilde dengelenmiş, kadının adamın önünde çıplak görüntüsü adamın zihnine kazınmıştı.

"Tanrım, Nalla..." diye nefes aldı.

Sütyeni yavaşça taktı, kupları adamın bakmaktan kendini alamadığı her şeyin altından geçirdi, kürek kemiklerinin altından kopçayı geçirirken sırtını kamburlaştırdı - ki bu da adamın görüp görebileceği bir şeydi. Sonra pamuklu üçgenleri yırtıp kollarını teker teker askılardan geçirdi, bir şeyler sallandı ve sonra destekler tarafından sıkıştırıldı, üst yarıları şişti.

"Yardım eder misin?" dedi öne doğru eğilirken. "Tam olarak doğru takmamışım."

Nate dudaklarını yaladı. Sonra da Amore'un kullandığı kapıya baktı. Ama dövme ağı aptal değildi. Nate ve Nalla bir saat boyunca ortaya çıkmasalar bile buraya geri gelmeyeceklerdi.

"Benim için zevkti," diye mırıldandı.

Öne doğru uzanarak parmak uçlarını kupların üst kenarlarında, pamuklu kumaşın kızın yumuşak tenini kestiği yerde gezdirdi. Kız inlediğinde yüzüne baktı. Başını arkaya doğru bırakmıştı ve masanın dolgusunu kesen tutuş şekli hoşuna gitmişti.

Ağzını indirerek kabarıklığa bir öpücük kondurdu.

Sonra bir parmağını bardağa taktı ve tekrar aşağı çekti. Kayışlar omuzları yerine hâlâ kollarındayken, gerginlik meme ucunu ona doğru itti.

"Bana bak Nalla," dedi gırtlaktan gelen bir sesle. "İzle beni..."

Dilini uzatırken, başını eğdiğinden emin oldu, böylece onun ucunu yaladığını iyi ve net bir şekilde görebildi. Bir kez. İki kez. Sonra ucu ileri geri salladı.

İnledi ve adamın ensesine tutunarak onu daha da yaklaştırmaya çalıştı ama iki nedenden dolayı bu bir hayırdı. Birincisi, beklenti ne kadar keskin olursa, serbest bırakma da o kadar tatlı olur. Ve ikincisi?

Bu saçmalıkta daha fazla ilerlerse, onu lanet dövme masasında, avizenin parlak ışıkları altında, Amore'nin ekipmanlarıyla çevrili olarak becerecekti - ilk olmayacağından emin olduğu bir şey. Sadece bunun *onların* ilk işi olmasını istemiyordu.

"Hoşuna gitti mi?" diye mırıldandı dudaklarını kapatıp geriye doğru ovuştururken ve meme ucunda.

Geri aldığı ses hiçbir anlam ifade etmiyordu ve bu ne kadar mükemmeldi.

Diğer tarafa geçerek aynı Geyi yaptı, fincanı ağı doğru iterek göğsünü ona doğru uzattı, sonra da diliyle kıza satağı. Ama ikisini de baştan çıkarmayı bırakması gerekiyordu. Aleti savaş pantolonunun içinde zonklarken, arkasına yaslandı ve ziyafetine baktı.

"Ne istediğimi bilmek ister misin?" diye hırladı.

"Mmmm... evet."

İki elini göğüslerinin altına koydu ve ağırlıkları birlikte hareket ettirerek meme uçlarını okşadı. "Bunun her yerine boşalmak istiyorum."

Nalla'nın ayrılmış dudaklarından çıkan inilti çok iyiydi. "Ve sonra seni yalayarak temizleyeceğim."

Şimdi nefes nefese kalmıştı ve adamın istediği de buydu. Onun kontrolden çıkmasını ve altında olmasını istiyordu, aklında ona ne yaptığından ve ona nasıl hissettirdiğinden başka bir şey yoktu. Onun seksinin ıslak ve şişmiş olmasını istiyordu ve içine girerken biraz da izlemek istiyordu.

"Dizlerini aç, beni içeri al," dedi.

Kadın kendini açtığı anda, adam eliyle içeri girdi, birincisini kıvırdı ve parmak eklemlerini kot pantolonunun dikişine yerleştirdi. Kızın tam olması gereken yerine sürtünen adam, kızın pelvisini eğmesiyle ödüllendirildi, böylece daha fazla erişime sahip oldu - ve sonra kız kendini ona karşı çalıştırdı, göğüsleri itme ve baskı ritmine göre zıpladı... ta ki çıkardığı sesleri kontrol edemeyeceğini biliyormuş gibi bir avucunu ağzına kapatmak zorunda kalana kadar.

"İşte bu," dedi derin bir sesle. "Benim için gel..."

Çok uzun sürmedi ve kadın geri çekildiğinde, adam neredeyse kendi pantolonunun içine ediyordu ve bu harika değil miydi?

Her şey inanılmazdı. O...
inanılmazdı.

Kadın yere yığıldığında, adam ona doğru adım attı ve vücuduyla, gücüyle onu ayakta tuttu. Omzunun üzerinden bakarken, çok yakından bakmaya dayanamadığı bir duygu dalgalanması yaşadı ve bir şeye konsantre olması gerektiğinden, kızın yaptırdığı dövme odaklandı.

O evi ve bir zamanlar içinde yaşamış olan insanları düşündü. Ve Rahvyn'e yapacağını söylediği şeyi.

Herkese elveda.

ŞEFLİK DÖRT

Kırsal kesimde, Seyirci Evi'nin yanında, Zsadist Four Toys HQ'ya girdi ve bok tekmelerini mindere vurduğundan emin oldu: V sadece bir görev yöneticisi değil, aynı zamanda kötü bir düzenleyiciydi. Her şey ameliyat ünitesi temizliğinde olmak zorundaydı ve kardeşin ekibinin bu emirden pek hoşlanmadığı iyi biliniyordu. Atıştıracak ya da içecek bir şey istediklerinde, hatta canlanmak için bir kahve içmek istediklerinde? Dinlenme odasına gönderiliyorlardı.

Bu tam olarak bir ölüm cezası değildi ve en azından sıvılarla ilgili olduğu için, mekandaki klavye sayısı göz önüne alındığında mantıklı bir şeydi. Ancak yirmi dört saate yakın vardiyalar yaparken, kısa da olsa işe gidip gelmenin nasıl bir rahatsızlık olduğunu tahmin edebiliyordunuz.

Ayrıca, mikrodalgada sadece sıvıların ısıtılabilceği söyleniyordu. Görünüşe göre, birisi Orville Redenbacher'ını almış ve sıvıyı yakmıştı ve bu koku fiyaskosundan sonra geri dönüş yoktu.

Z iş istasyonlarının arasındaki koridorda ilerlerken ne kadar sessiz olduğuna şaşırdı. Yine de V tuşların tıklama sesinden nefret ederdi ve ekipmanı kendisi tasarlamıştı.

Kimse ekranından başka bir yere bakmadı. Bu sürpriz değildi. Kendilerine V-ekibi deniyordu, gülüp eğlenmiyorlardı ve hiç şüphesiz sosyal nezaketten pek hoşlanmıyorlardı - Zsadist'in tamamen anlayabileceği bir şeydi bu. Erkekler ve kadınlar cılız, geride kalmış bedenler tarafından taşınan süper ciddi bilişim beyin takımlarıydı-

Çünkü o kadar zeki olduğunuzda ve vampir ırkının gizli kalmasını sağlama işiniz o kadar önemliyse, Planet Fitness'a ayıracak çok fazla zamanınız olmazdı.

En uçta, V'nin cam kutusuna geldi ve kapıyı çalmadan önce durakladı. İçeride, uzun boylu, siyah saçlı ve sırık gibi bir vücuda sahip genç bir erkek, kardeşinin omzunun üzerinden bakıyordu. İkisi de mutlu olmadıkları bir konu hakkında konuşuyorlardı, birbirinin aynısı olan kaş çatmaları, biri çocuk diğeri adam olmak üzere bütün bir ömrü kapsayan bir filmde görebileceğiniz türdendi.

Vishous şöyle bir baktı ve giriş için işaret etti.

"Cennette bir gece daha," dedi kardeşi Z kapıdan içeri girerken. "Her zaman." Z, her zamanki gibi burada olmasına şaşırılmış görünen Allhan'a el salladı.

başka biriyle birlikte. Çocuk her zaman şaşırılmış görünürdü. "İyi olan ne, Al."

Vishous'un çırağı bir şeyler kekeleydi, sonra da gizlilik perdesiyle engellenen dört ekrana bakmaya devam etti. O zayıf yüze çarpan telaş her zamanki gibi bir başkaydı. Sosyal kaygısı o kadar ağırdı ki, herhangi birini kabul edebilmesi bile mucizeydi.

"Bathe otoparkındaki vurulma olayıyla ilgili elimizde ne var? Herhangi bir şey?" Z sordu.

V başını salladı. "Bu gece açılır açılmaz oraya bir temsilci gönderdim. Yönetim görüntü olmadığını, sistemin 'arızalı' olduğunu söyledi." Tırnak işaretleri kuru bir bakışla taklit edildi. "İnsanın beyni araştırıldığında, yalan olduğu ortaya çıktı - büyük sürpriz. Ama kulüp CPD'yi takip etmemiş ve gazetelerde ya da haberlerde hiçbir şey yok. Tahminimce arka giriş çok fazla yasadışı faaliyete sahne oluyor ve sorun çıkmasını istemiyorlar."

"Ve hiçbir yerde ceset görünmüyor."

"Hayır. CPD'nin el koyduğu ya da büyük çekici servislerinden herhangi birinde kurşun delikleriyle dolu bir Mercedes'ten de bahsedilmiyor. Değil mi, Al?"

Çocuk kekeleyerek genel a n l a m d a bir cevap verdi. "Tamam, güzel." Z monitörlerde ne olduğunu görebilmek için arkadan yaklaştı.

"Şu binadaki tünel görüntülerini izleyebilir miyim?"

"Tamamdır." V öne doğru eğildi ve yıldırım hızıyla klavyelerinden birine dokundu. "İşte burada-Al, gidebilirsin."

Allhan bir arabanın gösterge panelindeki bobblehead gibi başını salladı ve cam kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

"*Küçükler* onu korkutuyor." Ekranlar gösterdikleri şeyi değiştirirken V arkasına yaslandı. "Bu yüzden elimizden geldiğince onu ifşa etmekten kaçınıyoruz."

"Hâlâ seninle mi yaşıyor?"

Elmas gözlerini yukarı kaldırıp etrafına baktı. "Neden olmasın ki?"

Z avuçlarını açtı. "Sadece sohbet ediyorduk."

"Luchas House çok gürültülü. Orada iyi uyuyamıyor." "Onu içeri aldığınız için gerçekten çok iyisiniz."

V kaşlarını çatı. "O sadece bizimle kalıyor. Buradaki faydası çok değerli ve istikrarlı bir ortam olmadan yüksek seviyede işlev göstermesi mümkün değil."

"Yani sadece işle ilgili, tamam mı?"

Elmas gözleri kısıldı. "Bu *sadece* işle ilgili. Ekibin kritik bir üyesinin çabalarını duygusallıkla karmaşık hale getirmeyin."

Z'nin doğasında hiçbir şeye boyun eğmek olmamasına rağmen, avuçlarını havaya kaldırdı, sakın beni vurma. Çünkü bu bok çok eğlenceliydi.

"Böyle bir şey yapmayı *aklımdan* bile geçirmem."

Kardeşi öfke nöbetine varan bir kararlılıkla monitörlere geri döndüğünde, Z biraz gülümsemek zorunda kaldı. Ama Lassiter'in her zaman söylediği gibi, Vishous'un egzersize ihtiyacı olsa da, adamı azarlamaya devam etmemesi gerektiğini biliyordu.

Ve sonra ekranlara ve tüm bu kovalarla birlikte indüksiyon sahasının çeşitli görüntülerine odaklanma zamanı geldi.

"Kızılötesi... güzel bir şey," diye mırıldandı Z.

"Harika bir fikrin vardı. Bu mikro kameralar son derece etkili ve gerçekten iyi açılar yakaladık."

"O tünele girmek istiyorum."

"Bu konuda benden hiçbir itiraz alamayacaksın." V sandalyesinde arkasına yaslandı ve eldivenli eliyle keçi sakalını okşadı. "Ama bu konuda Tohr'la konuşman gerekecek ve bu zorlu bir tırmanış olacak. Bilmediği tünellerden ne kadar nefret ettiğini biliyorsun. Çıkış ve girişleri kontrol etmek zor, kapsama alanı yok, bu onu huzursuz ediyor-"

"Bir drone'a ihtiyacımız var."

V'nin kaşları çatıldı. Sonra da aslında saçma olmayan bir ifade takındı. "Ama bunu da saklayamayız. Orada bir şey mi dolaşıyor? *Küçükler* burayı sadece vuruş antrenmanı olarak kullanacak."

"Bizi bir şekilde o şifreli kilitten geçireceksin. Sonra da bir nano-drone kullanacağız. Sadece içeri sok ve bırak şehre gitsin."

"O da öyle dedi," diye mırıldandı V dikkati dağılmış bir halde ekranlara bakarken.

"Kameralarımız bir şey yakaladı mı?" Z sordu.

"Bir *kiracı* geldi, gergin görünüyordu. Asansörü kontrol etti, merdivenlerden yukarı çıktı. Ama Lash yoktu. İndüksiyon yok. Al yayınlar için bir tarama programı hazırladı ama yine de tüm görüntüleri kendisi inceledi." O derin seste bir gurur vardı. "Güvenir, ama özellikle de bir kardeş bir şey bekliyorsa doğrular."

"O iyi bir çocuk."

V homurdandı ve konuyu değiştirdi. "O kasanın kilit sistemindeki şifreleme etkileyici. Daha önce böylesini görmemiştim."

Zsadist cam duvarlardan dışarı baktı. Al'ın masası diğerlerinden uzakta, köşede, duvara bakıyordu. Her zamanki gibi çocuğun esmer başı öne eğik, ince bacakları klavyesinin üzerinde uzanıyordu.

"Bahse girerim Al bunun üstesinden gelebilir."

Vishous hemen başını salladı. "Onu o bodruma koymayacağım."

"Onu korurdum."

"Hayır."

"Destek alırdım."

"*Hayır.*"

"Orada olabilirsiniz."

"*Lanet olsun, hayır.*" O gözler ters ters baktı. "Ve sormayı bırakabilirsiniz. Bu *asla* olacak."

Zsadist kaşlarını çatı. "Ama eğer o sadece bir istihdam kaynağıysa, sana ne. İyi biri olsa bile, her zaman başka dahi çocuklar olacaktır."

"Yanlış anlama ama siktir git, doğru mu? Gerçekten."

Z ona bir dakika verdi. Sonra, kendi kendine bunun onu ilgilendirmediğini ve kişisel meselelere karışmak için gerçekten bir nedenleri olmadığını söylese de, oraya gitmek zorunda kaldı. Belki de kendi hayatında yanlış olan şey, V'nin kabul etmeyi reddettiği halde yüzleştiği şeyin bir yankısıydı.

"Sen ve Jane onun değişimini izleyeceksiniz, değil mi? Mesai saatleri dışında sizinle olmasının gerçek nedeni bu."

V, hiç beklenmedik bir şey olması gereken bu durum karşısında şok olmuş gibi bile görünmüyordu. Bu da erkeğin Allhan'ın başına gelecekler hakkında ne kadar düşündüğünü gösteriyordu.

Bunun için endişeleniyorum.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra V başını ellerinin arasına aldı. "Birkaç gece önce ondan kan aldık. Geçiş, ona doğru ilerleyen bir yük treni gibi."

"Daha iyi ellerde olamazdı. Damar için kimi kullanıyorsun?"

"Seçilmiş Sahsa."

Z nefesinin altında ısıklık çaldı. "Bundan daha saf olamaz. En iyi şansını elde ediyor."

"O sadece bir çalışan." V avuçlarını indirdi ve elindeki ruloları karıştırdı. "Yani, o benim sorumluluğumda değil. Sadece bilgisayarlara karşı bir yeteneği var ve ailesi yok."

"Mm-hmm."

V sigarasını yaktıktan sonra kardeş sigarasıyla Zsadist'in gözüne dürttü ve "*İşte bu* yüzden özel ders vermiyorum. Luchas House'a gidiyorsun, çünkü Rhage'in *shellan*'ı senden istiyor ve kimse Mary'ye hayır demiyor ve bir bakıyorsun, koridorun sonunda sen ve arkadaşının yanında uyuyan bir çocuk var ve sen onun sıska kıcı ve ailesinin nerede olduğu ya da onlara ne olduğu hakkında konuşmadığı gerçeği hakkında endişeleniyorsun -oh, ve ona bu saçmalıkları sormuyorsun çünkü onlarla yeniden bir araya gelmesini istiyorsun." V, o ışıklı ucuyla fırıl fırıl döndü. "Hayır, soruyorsun çünkü ortaya çıkacaklarından ve Ruhn, Bitty, Rhage ve Mary gibi olmayacağından korkuyorsun, hayır, altına sığıyorsun çünkü ya ailesi onu eve götürürse -her ne haltsa- ve bu olursa, *Shellan*'ını yerden kaldırmak zorunda kalacaksın çünkü *ona en başta yapmamanız gerektiğini söylediğin bir şey yüzünden kalbi kırılacak.*"

Son kısım her heceye vurgu yapılarak söylendi, o el yuvarlağı yumruklarla aerobik yapıyordu. Ve sonra V devam etti.

"Eğer o çocuk bizi terk ederse ya da geçiş sürecinde ölürse ya da" -öfkeli gözlerle Z'nin yüzüne baktı- "*senin* gibi bir puştun aklına onu sahaya çıkarmak gibi parlak bir fikir gelirse Jane'imın kafası sikilecek. Ki bu *asla* olmayacak, anladın mı? O pis bodrumda *daha az* kanla katledilmesine izin vermeden önce o kilidi bin kez deneyeceğim."

Kardeşi derin bir nefes almak için durakladı, sonra o kadar uzun ve derin bir nefes çekti ki kışından duman çıkmaması mucizeydi.

"Ve *senin* de canın cehenneme, Z, mükemmel ailenle, tamam mı? Senin için her şey yolunda gitti diye başkaları da yavruları konusunda bu kadar şanslı olacak diye bir şey yok. O benim değil ki. *Siktir*."

Zsadist omzunun üzerinden Allhan'a bir kez daha baktı. Sonra masanın yanındaki boş sandalyeye oturdu. "Nalla benimle konuşmuyor, sanırım bizim evden taşındı ve Nate'le çıkıyor."

Kamçıya işaret ver.

Sonra V öne doğru eğildi. "Söyle... *ne*?"

"Bana tekrar ettirme. İlk seferinde doğru duydun ve bir kez duymak yeterince zordu."

"Tanrım."

"Demek istediğim, başka kimseyi romantikleştirmeyin. Onlarda bir sorun olduğunu ya da başlarına bir şey gelmek üzere olduğunu düşünmenin sizi ne kadar çıldırttığını anlıyorum. Ya da fiziksel olarak sizinle aynı posta kodunda olmalarına rağmen Eski Ülke'den daha uzakta göründüklerinde."

"Nate?"

"Öldür beni şimdi."

Vishous sandalyesinde arkasına yaslandı. Sonra küçük porselen tabaktaki taze el rulolarını aldı ve öne doğru uzattı.

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin?" Kardeşi şeyi yerine koydu. "Cinayet işlemekten daha kolay ve en azından vampirler kanser olmuyor."

Zsadist yorgun gözlerini ovuşturdu. "İki gündür uyumadım ve bu konuşmayı kafamda ne kadar kurgularsam kurgulayayım, aklıma bir şey gelmiyor."

arayı düzeltmek için harika bir yol yok. Ben hala o erkeğin tam bir ezik olduğunu düşünüyorum ve o da her zaman birlikte olacağı herkesten nefret ettiğime inanacak."

"Peki... değil mi?"

"Elbette onlardan nefret ediyorum. Ama onun bunu bilmesine gerek yok."

V sigarasını kül tablasına vurdu. "Onu erkeklere karşı korumakta aşırıya kaçmış olman tamamen mümkün kardeşim."

"Evet, o senin kızın olsaydı, bizim gibi biriyle çıkmasını ister miydin?"

"Sikeyim hayır."

Z, "işte gidiyoruz" diye işaret etti. "Ebeveyn olmakla ilgili öğrendiğim tek şey şu: Bizim için artık çok geç."

"Şey, bu cesaret verici," diye kuru bir yanıt geldi. "Lütfen bana daha fazlasını anlatın." "Hayatınıza girdikleri anda, ister sizin için doğmuş olsunlar, ister

ya da bir şekilde yolları sizinkiyle kesişirse, artık çok geçtir. Geri dönüş yok. Kalbinizin bir parçası dünyada bir şeylere çarpıyor, eziliyor, yüksekte düşüyor, hastalanıyor, yanlış kişiye aşık oluyor. Ve onların yaşamasını engelleyemezsin. Sanırım sadece sineye çekmek zorundasınız, bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

Vishous gözlerini boşluğa dikti. "Sana bir şey sorabilir miyim? Hazır bu konu hakkında konuşuyorken - ki not: bir daha asla bu konu hakkında konuşmayacağız. Asla."

"Vur bana." Daha kötü hissedemeyeceğini biliyordu.

"Sekiz yıl önce Kış Festivali'nde Nalla'yı dansa kaldıracak diye Genç Bronwyn'in oğlunu hadım etmekle tehdit ettiğiniz doğru muydu?"

Z azı dişlerini gıcırdattı. "Kesinlikle olmaz." V kaşlarını kaldırdığında başını salladı. "Hayır."

Sessizlik. Sigara içmek dışında.

Ama o kalkık kaşın onunla konuştuğunu biliyordu.

"Sadece bacağını kıracaktım, tamam mı?" Z *merhaba mı dedi?* "Kırık kemikler iyileşir. Bu bir fındık kesesini kesmeye benzemez."

"Ah, evet." V bakışlarını dikti. "Tamamen farklı." "Öyle! Diğer bok kalıcıdır."

Vishous'un gözleri kısıldı. Sonra dikkatle kendi kasıklarına baktı. "Hayır, gerçekten. Bana daha fazlasını anlat."

Kollarını göğsünde kavuşturan Zsadist başka tarafa baktı. "Özür dilerim." "Neden yine buraya geldin?"

"Hiçbir fikrim yok." İşle ilgili bir şey. Ama kimin umurundaydı ki? "Her neyse, umarım Al değişimi atlatır. Kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum... her neyse. Bu konuyu açmamalıydım."

Bir süre sonra V sigarasını söndürdü. "Umarım sen ve Nalla aranızdaki sorunları çözersiniz. Onu çok seviyorsun. O da bunu biliyor olmalı."

"Umarım öyledir. Hatalar yaptım ama elimden geleni yaptım." Z biraz güldü. "Şu halimize bak. Kim derdi ki sen ve ben çocuklarımız hakkında konuşacağız, ha?"

"Allhan benim gencim değil."

Z kardeşine kendi kaş hareketini yaparken, V gözlerini devirdi. "Siktir."

"Bu her şeyi açıklıyor."

"Evet." Bir süre daha sessizlik oldu. "Ama Nate gerçekten de pisliğin teki. Hiçbir kızımın böyle biriyle çıkmasına izin vermem, doğru mu?"

Zsadist ciddiyetle başını salladı. "Doğru. O orospu çocuğunu öldürememem çok kötü. Şansıma, gezegende mezara koyamayacağım tek erkek aynı zamanda onun aşık olduğu zincirleme aptal oluyor." Hançerli eliyle sözlerini sildi. "Bunu yapacağımdan değil."

"Tabii ki yapmazsın. Hayır. Hiç de değil."

Zsadist kaşlarını çatı ve sesini alçalttı. "Yine de sana şunu söyleyeyim. Eğer onun kalbini kırarsa? Onu yok etmenin bir yolunu bulacağım. Ne pahasına olursa olsun."

Vishous masasının üzerinden baktı. Sonra başını salladı. "Ve geri kalanımız sana yardım edeceğiz. O bizim de küçük kızımız."

Z başını bir kez eğdi ve neredeyse kendini beğenmiş orospu çocuğu için üzülüyordu. Neredeyse.

Ölüm kalım kardeşlerinin olması güzeldi, değil mi?

Her türlü durumda işe yarıyorlardı.

beşinci şube

Nalla'nın tek yapması gereken Nate'deki kendi kanının sinyalinin takip etmektir. Ve gecenin içinde moleküllerin dağılmasıyla Rew yaparken, konsantrasyonunu kaybetmesine ve Sağ'ın ortasında katılaşmasına neden olma tehdidinde bulunan karıncalanma beklentisinin farkındaydı. Aradığı sonuç bu değildi, bu yüzden cinsel yükü geri püskürttü ve kendini devam ettirdi.

Onun yere indiğini hissettiğinde, bir adamın önünde yeniden şekillendi...

Tamam, yaşadığı yer kale değildi. Öyle olmasını beklemiyordu. Ama kulübenin bu kadar harap olmasına biraz şaşırmıştı. Tek odalı avcı kulübesi, sert bir rüzgârda yıkılacakmış gibi görünüyordu ve yan taraftaki ahırın kontrol ederken, neden diğer yapıda yaşamadığını merak etti. En azından orası biraz daha sağlam görünüyordu.

"Bu taraftan," diye mırıldandı elini uzatırken.

Emlak kimin umurundaydı ki zaten?

Adamın teklifini kabul eden kız, adam onu sığ girişin altına çekip her şeyi açarken adeta karların üzerinde kükredi.

İçerisi de dışarısı kadar soğuktu ama sanki daha fazla ısıya ihtiyacı varmış gibi onu etrafında döndürüp vücuduna doğru çekerken? Bir buz torbasının içinde olabilirdi ve sadece lanet olası bir tane hissedebilirdi.

"Kendimi kaybetmek üzereyim," diye homurdandı onu öpmeden önce.

Dudaklarının onunkilere değdiğini hissetmek, çiğ bir cinsel his patlamasıydı ve omuzlarından tutup onu kendisine doğru sürüklerken kadın da ondan daha nazik değildi. Göğüsleri onun göğsüne srtnrken, ona doğru kıvrıldı ve kalçalarının önündeki sert uzunluğu hissetti. Adamın dili içine girdiğinde ise tek dğnebildiği, adamın diliyle daha önce neler yaptığı, dilinin neresinde olduğu, meme uçlarının onun tarafından yalanmasının nasıl bir his olduğuuydu.

Başka neleri yalamak istiyordu.

Kadın inlediğinde ve sesini saklamak zorunda kalmadığında, adam onu geriye doğru yürütmeye başladı. İçeri girdiklerinde kulübenin ii hakkında pek bir izlenim edinememişti - bir yatak görmemişti ama umurunda mıydı sanki? İsterse onu ıplak Roor'un üzerinde bile becerebilirdi.

Ya da belki... ayakta dururken, kadın köşeye sıkışmışken, bacakları adamın beline dolanmışken

-

Nate ağızlarındaki mührü kırdı ve yana doğru eğildi. Bir tuş takımına Bir eşit.

Bir dizi yumuşak bip sesi ve ardından mekanik bir vites değiştirme oldu.

Roor'da biriken ışıık, yeryüzüne inen bir dizi merdiveni aydınlatıyordu. Merdivenler güzeldi, nötr bir halıyla kaplanmıştı ve tırabzanları vardı.

"nden buyurun," dedi.

Nalla inişi yavaşça yaptı, çünkü ne yapacağından hiç endiše etmiyordu, ama onun kişisel alanını ilk kez görme deneyiminin tadını çıkarmak istiyordu.

Ve Şimdi, hayal kırıklığına uğramamıştı.

Burası da yukarıdaki kabin gibi açık bir alandı ama yattığı yer temiz ve sıcaktı ve sanki yakın zamanda köşeye yerleştirilmiş çamaşır ve kurutma makinesinden bir Şeyler geçirmiş gibi yumuşatıcı kokuyordu. Yatak uzak duvardaydı ve baş ya da ayakucu olmamasına rağmen, beyaz çarşafklar, krem rengi bir yorgan ve tabanda ekstra bir rulo yumuşak ve mavi bir Şey ile mükemmel bir Şekilde hazırlanmıştı.

Mutfak olarak, içinde bir bar lavabosunun yanında bir ocak ve üstünde mikrodalga fırın bulunan küçük bir yatakhane buzdolabı olan küçük bir tezgah vardı. Kısa bir kitap rafı, yiyeceklerini ve tek tabağını, bardağını ve tabağını koyduğu yerdi.

Çelik mutfak eşyaları seti ve yanındaki kasa, yatağın dışındaki yerdeki en büyük şeydi, silahlarını koyduğu yer olmalıydı.

Tepesinde bir vızıltı kaydedilince yukarı baktı. Geri dönen panel bir kez daha yerine oturmuş, onları içeriye kilitliyordu. Güvenli.

Dünyayı dışarıda bırakmak. Tamamen.

"Banyo şurada," dedi kapalı bir kapıyı işaret ederken. "Kıyafetlerimin kusuruna bakmayın."

O yöne doğru döndü.

Kız bir şey söyleyemeden adam omuz silkti. "Fazla bir şey değil ama benim." Nalla gülümsedi ve ceketini çıkarmaya başladı. "Bence bu mükemmel." Omuzlarındaki gerginlik hafiflemiş gibiydi. "Yalan söylüyorsun."

Parkasını yastıklı bir koltuğun koltuğuna bırakarak hemen boğazlı kazağını kot pantolonunun bel bandından çekiştirmeye başladı.

"Burada sahip olduğumuz mahremiyet," diye mırıldandı siyah kıvrımları başının üzerine çekerken, "burayı bir saray yapıyor."

Nate boğazının arkasından mırıldandı, ses bir anda tüm vücudunu okşar gibi ona ulaştı. "Şimdi yapar."

"Bana yardım etmek ister misin?" diye sordu parmak uçlarıyla sütyeninin kenarlarını gıdıklarken. "Bence benden daha iyi bir iş çıkaracaksın."

Dönerek, saçlarını bir araya getirip başının üzerinde yukarı kaldırarak bir gösteri yaptı.

Adamın yaklaştığını duymak yerine hissetti ve adam omuzlarını okşadıktan sonra omurgasını takip ederek kalçalarına indiğinde alt dudağını ısırdı.

"Benim için eğil, olur mu?" dedi.

Nalla bunu yapmaktan çok mutluydu ve iyi ki sandalye yakındı. Kollarını düz bir şekilde açıp kendini destekleyerek ağırlığını koltukta dengeledi ve omzunun üzerinden baktı.

Nate kızın kendisine pervasızca sunduğu şeye bakıyordu ve avuç içleri hafifçe kızın kıcını keşfediyor, hatlarını sıyrıyordu. Onu istediği şey için bekletmedi: İçine girdi ve kalçalarının önünü sıkıca itti-

Gözlerini sıkarak inledi ve neredeyse yüzüstü sandalyeye düşüyordu - Tanrı'ya şükür ki o şey duvara yaslanmıştı. Onu itebilirdi.

Odanın karşısında.

Ereksiyonu eklemlerinden bile daha iyiydi, kendini onun içine doğru yuvarlarken baskı onu okşuyordu. Ve aniden göğüsleri serbest kaldığında şaşırdı çünkü aptal sütyenini unutmuştu.

Şu anda gerçekten istediği şey lanet olası pantolonuydu.

İkisinin soyunacağı ve hiçbir şeyin onları durduramayacağı fikri kalbini hoplattı. Nate'le olan bu şey hem kaçınılmaz hem de tamamen imkânsız görünüyordu. Gerçekten de Bitty'ye eve kapanma konusunda onu uyardığı için sinirlenmekten *bu* noktaya mı gelmişti?

Her neyse, hiçbir şeyi sorgulamayacaktı. Her şeyin tadını çıkaracaktı.

-

Telefonun çalma sesi buz banyosuna girmek gibiydi ve o başını kaldırdı. Saçları yüzünü kapattığı için Nate'i göremiyordu. Ancak onun sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

"Orospu *çocuğu*."

Göğüslerini avuçlama ve üzerine çıkma sürecinde durdu. Adam kıpırdamadan dururken, kız onun kalp atışlarını hissettiğine yemin edebilirdi.

Çınlama devam etti. Roor'un üzerine attığı ceketin içinden.

Ortalık nihayet sessizleştğinde, "Özür dilerim," dedi. "Önemli değil."

Gözlerini kapatarak, daha önce bulundukları yerle yeniden bağlantı kurmaya çalıştı. Ama onun için de bir şeyler değişmişti.

Özellikle de telefon tekrar çalmaya başladığında.

Nate o lanet hücreyi sessizliğe gömmek istedi. Bunun yerine, içinde bulunmaya devam etmeyi çok istediği pozisyondan doğruldu ve halının üzerinden deri ceketini aldı. Elini ceketinin kıvrımlarına sokarak telefonun brülörünü çıkardı ve kimin aradığını kontrol etmeden sessize aldı.

Kim olduğunu çok iyi biliyordu ve şu anda Amca'yla uğraşmak istemiyordu.

Cep telefonunu ceketine geri koyarken Nalla'ya baktı. O da içinde bulunduğu görkemli kıvrımdan ayağa kalkmış, elleriyle göğüslerini kapatıyordu.

Yüzü sahte bir şekilde sakindi, sanki umursamıyormuş gibi davranmaya çalışıyordu ve adam bunu onun için istemiyordu. Onlar için de.

"Önemli bir şey değil," dedi. "Bu sadece Murhder ve Sarah'dan finansal olarak bağımsız kalabilmek için yaptığım bir yan iş. Burası gerçekten benim. Arazi, kulübe, ahır ve içinde ne varsa. Parayı kazandım ve biraz da biriktirdim. Kimseye muhtaç olmak istemiyorum."

Ondaki değişim anlık ve mutlaktı, gerginlik onu terk etti, maske çözüldü, böylece gerçek enerjisi bir kez daha yüz hatlarında parladı.

"Burayı sevdiğim konusunda gerçekten ciddiym." Biraz gülümsedi. "Ve sadece mahremiyet yüzünden değil."

"Güzel."

"Garip davrandıysam özür dilerim." Ona mahcup bir bakış attı. "Bu her neyse, onunla ilgili çok fazla deneyimim yok."

"Bu ikimizi de yapar." Ona yaklaştı. "Birlikte çözmeye ne dersin?"

Gözleriyle buluşmaya devam edebilmek için başını arkaya doğru eğdiğinde, şu anda ona nasıl baktığını hayatının sonuna kadar hatırlamak istediğini düşündü. O güzel yüzünde gerçekten özel bir ifade vardı.

"Seni öpmeye devam etmek istiyorum."

"Ne tesadüf," diye mırıldandı. "Ben de öyle düşünüyorum."

Bir araya geldiler, ağızları tekrar kaynaştı ve adam onu öptü ve yatağın kenarına kadar geriye doğru götürdü. Kadın kendini yatağa bıraktığında gülüyordu ve adam bacaklarının arasına doğru ilerledi, bir an için sadece kollarını serbest bırakıp göğüslerini bir kez daha ona açtığında kadının görüntüsünün tadını çıkarmakla yetindi.

"Gömleğini çıkaralım, olur mu?" diye mırıldandı.

O da bunu seve seve yerine getirdi, düğmeli gömleğinin kuyruklarını hırkasından çıkardı ve altındaki kas gömleğiyle birlikte yukarı doğru sıyırdı.

Yatağın üzerinde küçük bir ses çıkardı, bu o güne kadar duyduğu en seksi şeydi - ama yine de onun yaptığı her şey en seksi şeydi.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı.

Bundan hiç emin değildi, ama sanki onunla tartışıyor muydu? Hayır. Onunla yapması gereken başka şeyler vardı - ve onları tekrar rayına oturtmak için yatağın üzerinde ona katıldı, ikisi de yastıkların olduğu yere doğru kaydılar.

Nalla yüzünü onlardan birine çevirdi ve içine çekti. "Taze çamaşırlar."

Kendini aceleci hissetti. "Çarşafları ve kılıfları yıkadım ve gitmeden önce tekrar taktım." İki avucunu da öne doğru uzattı. "Bulunduğumuz yerde olacağımıza kesin gözüyle *bakmıyordum*. Sadece *belki* -belki- buraya gelirsek, her şeyin temiz olmasını takdir edersin diye düşündüm."

Yakınına sokuldu ve elini onun kolunda gezdirdi. Dokunuşu kaydedildikçe, kasları sanki kendi kendilerine tepki veriyorlarmış gibi teker teker kasıldı.

"Gerçekten çok düşüncelisin."

"İğrenç değil, değil mi? Çünkü dürüst olmak gerekirse... Hiçbir şeyi hafife almıyordum." "Ben de öyle. Ama bütün gün seni düşündüm."

"Sen mi yaptın?"

"Mm-hmm. Ben de emin değildim. Yine de umuyordum." "Ben de öyle."

Bir an için neden lanetli olduğunu düşündüğünü hatırlayamadı. Şu anda mı? Son on yıldır her gece piyango kazanmış gibi hissediyordu...

Konuşma o noktada kesildi ve yerini bir sıcaklık patlamasına bıraktı. Ve onu tekrar öpüp dilini içine sokarken, kendine ağırdan almasını söyledi-

Elleri adamın beline dolanıp onu üstüne çektiğinde bu durum hemen ortadan kalktı. İlk başta sadece gövdesi kaymıştı ama kalçaları böyle bir fırsattan mahrum bırakılmayacaktı ve ona yer açtı. Hem de nasıl. Neredeyse anında bir ritme girdiler, sallanma hareketi adamın gözlerini kapamasına ve kadının içine girmeden önce boşalmaması için dua etmesine neden oldu.

Kahretsin, eğer amaç buysa, işleri ilerletmesi gerekiyordu-

Sanki aklından geçenleri okuyormuş gibi, elleri aralarına girdi ve adam leğen kemiğinin ön tarafında bir çekiştirme hissetti, ardından muhteşem bir rahatlama... ardından dün gece yaptıkları şey sayesinde acı verici bir şekilde tanıdık gelen yumuşak bir kavrama.

"Senin içinde olmak
istiyorum," diye
homurdandı. "O zaman
gel... içime."

Kot pantolonuyla uğraşmayı o devraldı ve adam botlarının lanet bağcıklarıyla ilgili muazzam bir hayal kırıklığına uğradı. Ama sonra onun boktan pantolonları ve savaş pantolonu oldu ve sonra-

Nalla çıplaktı ve tam bir tanrıça gibi yatağında sırtüstü yatıyordu, saçları yastığının üzerindeydi, göğüsleri çok büyük ve sımsıkıydı, zarif karnı cinsel organının yarığına giriyordu, dizleri bitişikti ve yana yatmıştı.

"Seni bir göreyim," dedi.

Kalçalarını döndürerek şehvetli bir dalga halinde hareket etti Rat, kalçalarını vücuduna yaklaştırdı. Sonra onları ayırarak bacaklarının açılmasına izin verdi.

O kadar yüksek sesle hırladı ki, iki mil ötedeki komşularını uyandırmaması mucizeydi.

Kendini kavrayarak, ereksiyonunun ucunu kadının çekirdeğine doğru eğdi ve tam istediği, ihtiyaç duyduğu gibiydi, sıcak ve ıslak, kaygan ve sıkı, penetrasyon pürüzsüz ve ağır çekimde. Birleştiklerinde başını kaldırdı ve onun gözlerinin içine baktı. Sonra onu öptü.

Ondan sonra, yukarı ve geri, yukarı ve geri hareket ediyordu. Kız bir kez daha onun kalçalarına ritim tutan sallanma hareketini yankıladı.

O mükemmeldi. Her yönden-
Şimdi daha hızlı. Hala daha
hızlı.

Artık öpüşmek yok.

Daha da hızlı.

Bir noktadan sonra, adamın vücudu her ikisi için de kontrolü ele aldı, daha sert ve daha sert bir şekilde kadının içine girdi, ta ki bazanın altındaki metal yatak çerçevesi duvara çarpmaya başlayana kadar ve kadın sadece ona tutundu, ona tutundu.

Bir şey sırtını tırmaladı ve acının yalamaları taşaklarını sıktı. Yaklaştığını biliyordu, ama aniden daha da yaklaştı ve-

İlk önce Nalla boşaldı, çekirdeği bir dizi kasılmayla ona saldırdı ve ah, adamım, bu onun için hiç işe yaradı mı? Buna karşılık, tüm vücudu kasılırken başını geriye attı.

Ve sonra boşalmalar başladı.

Zevkin doruğa ulaşmasıyla işinin bittiğini düşündü ama daha iyisini bilmeliydi. Gelmeye devam etti, özellikle de bacaklarını kalçalarının etrafına sardığında ve ona verdiği şeyin bir damlasını bile kaybetmek istemiyormuş gibi onu sağdığında.

Hayatının en büyük cinsel deneyimi değildi. Hayatının en büyük deneyimiydi.

Dönem.

ŞEFLİK ALTI

Evan bütün günü yeni arkadaşıyla oturarak geçirdi ve bir cesedin nihayet ona ihtiyacı olan destekleyici kulağı sağlaması muhtemelen hayatı hakkında üzücü bir yorumdu.

Sadece çok iyi biriydi. Pek konuşmazdı ama gözleri her zaman onun üzerindeydi ve dinleme becerileri benzersizdi.

Ona hiç kimseye söylemediği şeyleri söyledi. Ve o da onu hiç yargılamadı.

Artık gece olmuştu -aslında gece yarısından sonraydı- ve ayrılma vakti gelmişti.

"Seni özleyeceğim," dedi.

Bir süre daha onunla Roor'da oturdu, sırtını Mickey'nin kanepesine dayadı, zihni keskin ama odaklanmamıştı, her türlü şey aynı anda radarına çarpıp uzaklaşıyordu, golf topları boş duvarlara çarpıyordu.

Ve her zaman, bilinçli kaosun altında, köprüye gitme, sağa dönme ve tüneğine geri çağrılan bir posta güvercini gibi diğerleriyle birlikte o kapılardan birine girme ihtiyacı vardı ve bu çağrıya her kulak verdiğiğinde öfkesi ikiye katlanıyordu.

Eğitmeni suçlamadı. Yıllar boyunca onu yıpratın ve ilk etapta kendi ailesi içinde ihtiyaç duymaması gereken türden bir güç için onu çaresiz bırakan diğer herkesi suçladı.

"Artık gitmeliyim," diye fısıldadığını duydu.

Evan ayaklarını poposunun altına doğru kaydırđı ve ağırlığını dikleştirenken kendini sertliğe hazırladı. Hiç sertlik yoktu. Sert Roor'un üzerinde aynı pozisyonda oturmak yerine son on iki saattir yoga yapıyor da olabilirdi.

Kadının ve sandalyesinin üzerinde durarak alyansına odaklandı. Sade ve altındı, daha önce sahip olduğu hayatın bir simgesiydi. Üzerinde kimliği olup olmadığını tekrar merak etti. Bakmamıştı. Bu onun mahremiyetine bir saldırı gibi görünse de, şimdi düşününce, onun insanlarına haber verme zorunluluğu hissetti.

Lanet olası Mickey, onu bu duruma soktu.

Silahlarla dolu çantaya bir göz attı. Onu doğramadan çantaya girmesine imkân yoktu ve bu da pek çok nedenden ötürü mümkün değildi. Birincisi dağınıktı, ayrıca onu kıyafetleri olmadan görmek istemiyordu.

Ölülerinin saygınlığını korumak önemliydi.

"Seni tutamam." Başını iki yana salladı. "Sen..."

Tüm bu çürüme meselesi, ona açmak için uygunsuz bir konu gibi görünüyordu. *Araba*, diye düşündü. *Arabayı almakla başla*.

Hüzünlü bir kararlılık duygusuyla elini çalıntı pantolonunun ön cebine soktu ve Mickey'nin anahtarlarını çıkardı. Üç gece önce -Tanrım, gerçekten de sadece yetmiş iki saat mi geçmişti? Sanki on iki yıl geçmiş gibi geliyordu- taşradaki o mülkten geri dönmüş ve amcasına infazcının Mickey'ye ne yaptığını söylemek için Market'e park etmişti.

Boktan çırpıcının bıraktığı yerde olup olmayacağından bile emin değildi ve eğer değilse?

Sanırım üzerinde çalışması gereken başka bir şey daha olacaktı. "Birazdan dönerim."

Neredeyse ona bir öpücük konduracaktı. Ama o altın bant ona böyle bir veda yapamayacağını hatırlatıyordu.

En iyi ihtimalle, onun için bir eşten başka bir şey değildi, onunla bağlantısı iş temelli olan biriydi - ve evet, elbette, zihin zaman zaman başka alanlara kayabilirdi, ama nihayetinde, ilişkilerinin sınırları belirlenmiş ve değişmezdi.

Daireden çıkarken, zihinsel olgunluğu için kendini tebrik etti. Mickey böyle bir çizgiyi bırakın tutturmayı, tanımlayamazdı bile. Kuzeni bir budak deliği bulabilseydi bir ağacı bile becerirdi.

Binanın ortak merdiven boşluğundan inerken, bazı insanların akşam yemeklerinin kalıntılarının kokusunu aldı ve belirsiz kokuların midesini hiçbir şekilde uyarmadığı gerçeği, tuvaleti kullanmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğini hatırlattı. Vücudunda olup bitenler doğal değildi, normal değildi.

Tıpkı bir stil ile tek taraflı bir konuşma sürdürmek ve onların en iyi arkadaş adayı olduğunu düşünmek gibi.

Ama bu artık onun hayatıydı, değil mi?

Sokakta iki tarafa da baktı ve nereye gitmesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı. Ah, doğru ya. Market.

Tanrım, arabanın bıraktığı yerde olmasını umuyordu.

Alışkanlıktan ötürü, kadın askerin kılıf koleksiyonu sayesinde beline ve bir kolunun altına sakladığı silahları gizleyen paltosunun içine gömüldü. Ama soğuk teninde hissedilmiyordu ve bir elektrik direğinin yanından geçerken, kendisini tıpkı 1 metrelik metal sap gibi, donmaya ya da 1re'ye karşı dayanıklı olarak hayal etti.

Şu anda 1. Amca'ya gitmek istiyordu ve adamı öldürmek için bir dizi seçenek oluşturmaya başladı. Bir gece önce biraz dikkatsiz davranmış, arabaya ateş ederken delirmiş ve kendini kaybetmişti. Amca arabadan inip yan kapıya doğru yürümeye başlayana kadar beklemesi daha iyi olurdu.

Ama vampir ona doğru geliyordu ve bu-

Ping!

Göğsüne çarpan duyguya en çok yaklaşabildiği şey buydu: Bir gece önce onu köprülere sürükleyen şeye benziyordu; hava trafik kontrolörünün radar ekranında aniden beliren bir kayıt.

Kaldırımında durup başını sağa çevirdi.

Sırada vücudu vardı, gözlerinin yönünü takip ediyordu, görüş alanındaki bir hedef tarafından yönlendirilen bir füze gibi.

Soru yoktu, başka seçenek yoktu.

Evan yön değiştirdi ve sadece onunla gitmek zorunda kaldı.

Teknik olarak, Shuli işsiz kalmıştı.

Yani, evet, muhtemelen sahada olmamalıydı.

Ama hadi ama, insanlar hava karardıktan sonra Caldwell sokaklarında birçok nedenden dolayı yürüyorlardı. Bir yere gidiyorlardı, örneğin bir kulübe ya da dışarı çıktıktan sonra evlerine. Bir yerden ayrılıyorlardı, iyi sonuçlanmayan bir randevu ya da iyi sonuçlanan bir ilişki gibi. Bozuk bir arabaları, kayıp bir köpekleri ya da isyan eden bir çocukları vardı.

Savaş kıyafeti falan da giymiyordu.

Tamam, lne. Sert ayakkabıları ipek takım elbisesine ya da Alexander McQueen marka uzun paltosuna pek uymuyordu; kendisi ve Butch Kardeş Manhattan'a yaptıkları son alışverişte bu paltoyu almışlardı. Ayrıca, ne vampir ne de insan türünden sivilleri telaşlandırmak için bir neden olmadığından, akıllıca gizlenmiş bazı tık-tık-tık-tık aksesuarları da olabilirdi. Ayrıca, kendini korumasına izin verilmişti!

Sokaklar tehlikeliydi, ne de olsa "Ne yapıyorsun lan sen?"

Shuli durdu. Gözlerini kapattı. Dünyadaki tüm sesler arasında duymak istemediği tek bir ses olduğunu düşündü. Ama onun aksine, Nate sadece bir haftalığına değil, kalıcı olarak uzaklaştırılmıştı, yani eski en iyi arkadaşı değildi.

Ama doğal olarak, kader onun taşaklarına diz çökmeyi seven bir pislik olduğu için, bu şu anlama geliyordu-

"L.W." Arkasını döndü. "Seninle burada tanışmak güzeldi."

Veliaht yan sokağın ortasında, bok tekmeleyicileri sidik akıntısına eşdeğer bir köpekmiş gibi duruyordu: *Bu benim*. İri, pis herifin hakkını vermek gerekiyordu. Fiziksel varlığının yarattığı etki, herhangi birinin yüzünü dönüp biraz Nike hareketi yapmasının harika bir fikir olduğunu düşünmesi için yeterliydi.

"Uzaklaştırıldın."

"Biliyor musun," dedi Shuli, "seni görmek her zaman *çok* güzel. Gerçek bir moral kaynağı. Ruh halimi düzeltiyorsun, heyecanımı değiştiriyorsun, hem de iyi bir şekilde."

L.W. mesafeyi kapatmaya başladı, o on altı numaraları Shuli'nin ağırlığı altında yol vermeyen buz kütesini ezip geçiyordu. Yine de, eğer kemikleriniz tungsten ve kanınız kurşundan yapılmışsa, zemin boyun eğiyordu.

Her şey teslim oldu.

Yakından bakınca, o sert, mükemmel orantılı yüz size babasını hatırlatıyordu. Büyük Gazap'ın standart glymera *yakışıklılığı* olarak görülebilecek yüzünde de aynı zalim ifade vardı ve gözlerini görebildiğiniz genç olanın taş kadar soğuk yeşil bir bakışı vardı. Saldırganlık fişkıran dudakları ve dalga geçmeye davetiye çıkaran çenesiyle, gerçekten de çoğu insan bu adamı rahat bırakmak isterdi.

Tıpkı bir T. rex'in size kaçma seçeneği sunması gibi. "Git buradan," dedi L.W.

"Sadece yürüyüşe çıktım." Şuli yerinde sekti. "Temiz hava insanın mizacı için harikalar yaratır. Bir ara sen de denemelisin, kim bilir belki yeni bir sayfa açar ve bir kez olsun gülümsemeyi denersin."

"Bunu neden yapıyorsun ki?"

"Tavrınızı geliştirmenize yardımcı olmaya çalışmak mı? Yani, bilemiyorum. Sanırım cezalandırılmaya aç biriyim."

"Tam bir eğitim ve kaynak israfısınız."

"Hayır." Şuli başparmağını kaldırdı. "Seni kasıtlı olarak kızdırıyorum ve sen de bunun işe yaramasından nefret ediyorsun. Bana pislik denmesi umurumda değil, ama nedenini açıklığa kavuşturalım, olur mu-"

Mükemmel bir koordinasyon içinde, ikisi de sola doğru dönüp silahlarını çıkardılar ve ikişer kurşun sıktılar.

Bir sonraki hamleleri de aynı şekilde uyumluydu. Bir dönüş ve geri sıçrayışla, içerideki bir kapı aralığında siper aldılar.

"-ve küçük savunma hakaretlerinin arkasına saklanmayın," diye bitirdi Şuli havayı süzerken.

Kokuya bakılırsa, *kirletici* yaklaşık otuz metre ötede, bir pansiyon ile terk edilmiş bir manikür salonu arasındaki bir geçidin gölgesinde saklanıyordu.

Köşeden bir kafa fırladı. Saçları sıra sıra örülmüş ve yüzünde birkaç piercing olan bir kadındı.

"Demateryalize ol," diye tısladı L.W.. "Sadece buradan defol, olur mu?" Shuli adama ters ters baktı. "Hayır."

"Evet."

Başı dönüyormuş gibi yapan Shuli gevşedi ve arkalarındaki panellere yaslandı. "Mümkün değil. Çok korkuyorum ve dikkatim dağınık-"

Çürümüş panel ağırlığının altında parçalandı ve tekrar karanlığa düştü. Sert bir iniş kafatasından sekip onu haklı olarak aptala çevirirken, duyduğu tek şey bir dizi küfürdü.

Sonra bir kez daha kısa süreli karşılıklı ateş açıldı, kurşunlar etrafa saçıldı, kıvılcımlar gökyüzündeki yıldızlar gibiydi -ya da Shuli'nin aniden pek de sıcak olmayan görüşünde.

Lanet olsun... harika.

Arabasının kaza yapmasının bu hafta başına gelebilecek en kötü şey olduğunu düşünmüştü.

YEDİNCİ ŞEF

Demek yastık muhabbeti bu, diye düşündü Nalla.

Nate'le birlikte onun yatağında, yorganın altında yan yana uzanırken yüzleri burun buruna, göz göze geliyordu. Ne kadar zamandır böyle olduklarından emin değildi ve bu umurunda da değildi. Zaman sonsuzmuş gibi geliyordu ve aklının bir köşesinde kendi kendine bunu içine çekmesini söylüyordu. Ayrıldıklarında, bunun sadece bir ya da iki dakika gibi görüneceğini hissediyordu.

Ve belki de bir kez daha bunun olup olmadığını sorgulayacaktı.

Bir yastığa ihtiyacı vardı ve bunun ağrıyan tüm lezzetli yerleri olacağını tahmin ediyordu.

"Sana biraz yemek hazırlayabilirim," dedi uykulu bir sesle. "Eğer açsan."
"Kulağa harika geliyor." Yine de ona kimyasal peeling ya da diş muayenesi yapmaya gönüllü olabilirdi ve o da her ikisini de harika bulurdu. "Yardım edebilirim,

Yine de."

"Bunu birlikte yapacağız."

Ve sonra hareket etmediler.

"Beni Amore ile temasa geçirdiğiniz için teşekkürler. Yıllardır dövme yaptırmak istiyordum." Bunu ona zaten söylemişti. Neden gevezelik ediyordu ki? "Bunu sana zaten söyledim."

Gevezelik ediyordu çünkü aklından geçenleri ona söylemekten daha güvenli geliyordu. Onunla buraya ne zaman döneceğini merak ediyordu ve henüz buradan ayrılmamıştı bile. Bu da onu bir sapık yapıyordu, değil mi?

Tamam, lne, eğitimde bir takipçi.

"Sorun değil, bana her şeyi baştan anlatabilirsin." Gözleri yoğun olsa da Nate'in gülümsemesi tembel ve rahattı. "Ya da belki ben sana bir şey sorabilirim."

"Kesinlikle. Bana bırak." Başını elinin üzerine koydu. "Sadece matematik değil. Matematikte berbatım ve hesap makinelerini bunun için yapıyorlar."

"Luchas House'da kalıcı olarak mı kalıyorsun?"

Nalla kalbinin küt küt attığının farkındaydı. Rahat bir ses tonuyla, "Bunu neden soruyorsun?" dedi.

Söylemek istediği şey şuydu: Ev arkadaşı mı arıyorsun? Ama bu delilikti.

"Sadece merak ediyorum," diye geçiştirdi.

Küçük bir hayal kırıklığı hissederken, bunun saçma olduğunu biliyordu. Gidecek başka yeri olmadığı için kahramanın kadın kahramandan yanına taşınmasını istediği ve bir dizi çılgın maceranın ardından sonsuza dek mutlu oldukları bir tür romantik komedide yaşamıyordu.

Evet, bu bir filmdi, gerçek hayatta olan bir şey değil. Ayrıca, Caldwell, New York'ta bir vampir olsaydınız, çılgın maceralar sizi öldürebilirdi.

Saçlarını önünden itti. "Sadece bir süreliğine şu odada kalacağım. Çok fazla mesai yapıyorum, bu yüzden kolaylık oluyor."

İki saniyelik, maddesel olmayan işe gidiş gelişinin aksine. Vay be, ne zaman tasarrufu.

Bir şey söylemediğinde, sessizlik ona iki teknedeymişler ve zıt yönlerde doğru yol alıyorlarmış gibi hissettirdi ve tüm bunların ne hakkında olduğunu tahmin ederken, babasının *ne zaman* - lanet olsun *ne zaman* - hayatının üzerindeki gölge olmaktan çıkacağını merak etti.

"Tamam, lne," diye mırıldandı. "Şu anda ailemin yanında olmak istemiyorum. Onlara biraz ara veriyorum."

Bu, odadaki kara hançere hitap etmek için bir fırsat mıydı? Yani efendisine verdiği, açıkça hatırladığı ve göğsüne bir hedef koyduğuna dair çok makul bir sonuca vardığı o sözü mü?

Ne de olsa Nate ölümsüz olsa bile fiziksel acıyı hissedebiliyordu. Bunun kanıtını fazlasıyla görmüştü.

"Taşınmanın seninle hiçbir ilgisi yok," diye yalan söyledi.

Gerçi bu tam olarak yanlış sayılmazdı. Onun ve ailesinin başka pek çok sorunu vardı. Nate bunlardan sadece biriydi.

"Buna inandığımdan emin değilim," dedi. Ama sonra omuz silkti. "Ben de kendi ailemle pek iyi geçinemiyorum."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı. "Yani biraz mesafenin nasıl yardımcı olabileceğini anlayabiliyorum. Ama senin durumunun aksine, ben kalabalığın içindeki pisliğim. Hep öyleydim. Dürüst olmak gerekirse, Murhder ve Sarah iyi insanlar ve ben sadece..."

"Anlat bana." Elini adamın dövmeli göğsünün üzerinde gezdirdi. "Lütfen. Bazen bir hayalet gibisin, seni yanımda hissedebilsem bile."

Nate'in ifadesi karardı, gerçekten karardı. "Bu dünyada hiçbir şeyim ve kimsem yokken ikisi beni yanlarına aldılar. Ben de onlara borcumu ödemek için onlara iyi davranmadım. Onları kendimden uzaklaştırdım, Kardeşlik de dahil olmak üzere herkesi kendimden uzaklaştırdım. Dünyaya kızgındım ve bunun acısını yoluma çıkan herkesten çıkardım."

Onu Bathe'nin dışında, sokağın ortasında gördüğü anı, o bakışları, o saldırganlığı düşündü. "Şu anda öyle değilsin."

"Evet, sanırım sen benim için iyisin." Sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi başını salladı. "Uzun zamandır ilk kez, gelecekte benim için bir şeyler var. Ve bu her şeyi değiştiriyor. Geçmiş çirkin olduğunda ve önünüzde zamandan başka bir şey olmadığında, şimdiki zaman hiçbir şey ifade etmez, size... hiçbir şey vermez. Geceler bir boşluktur, günler kötü rüyalarla doludur ve siz sadece tüm bunların içinde debelenirsiniz, kendinize katlanamadığınız için saldırırsınız."

Başını ona çevirdi ve düzgünce odaklandı. "Ama seninleyken öyle hissetmiyorum. Sen beni değiştiriyorsun."

"Öyle mi?" diye
fısıldadı. "Evet,
yaparsın."

Çok garip bir şey oldu. İçinde, sanki onun damarını almışçasına sıcak ve sürekli bir şeyle dolduğunu hissetti. Bu öylesine dönüştürücü bir histi ki tek yapabildiği nefes almak ve bunu hissetmekti.

"Beni de değiştirdin," diye fısıldadı.

"Mümkün değil. Sen zaten mkemmeldin."

Gözleri yaşarmak üzereyken, adamın pazularına dolanan sarmaşıklardan birinin izini sürerek dikkatini dağıttı ve ona dokunmanın şimdi nasıl bu kadar doğal hissettirdiğine hayret etti.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ona usulca.

"Ben, ah, seninle sofistike biriymişim gibi davranmak istiyorum. Bu" - aralarını işaret etti- "benim için her zaman olan bir şey. Ya da en azından arada bir. Belki de başarabilmek için numara yapmak istediğim içindir. Ama gerçek şu ki, bu daha önce hiç başıma gelmedi. Asla."

"Burada ağırladığım ilk kadın sensin," dedi. "Eğer bu seni daha rahat hissettirecekse."

"Gerçekten mi?"

"vey annem dışında."

"Onur duydum." Gülümsedi ve ne kadar mutlu olduğu üzerinde durmamaya çalıştı - sanki bu uğultulu telaş, üzerinde çok fazla durursa patlayabilecek bir balonmuş gibi. "Bu arada, burayı gerçekten çok seviyorum."

"Seni burada seviyorum."

"Ne kadar da uyumlu bir iftiz."

"yleyiz." Onun burnunu okşadı. Başparmağıyla ağzına dokundu. "Nalla, bunu beklemiyordum."

"Ben de yle." Onun parmak uçlarını teker teker öptü. "Ve dostum, o gece evde kalmak yerine kulübe gittiğime memnunum."

"Seni uzun zamandır dışarıda görmemiştim. Bir Shuli tipi olduğumdan değil."

Aşk hayatını düşündü. "Evet, büyük bir partici ya da flrtu değilim. Sadece iki sevgilim oldu ve ikisi de uzun sürmedi. İlkinden hoşlanmaya çalıştım, gerçekten hoşlandım. Ama kendinizi ortaya koymaya çalışsanız bile hissettiklerinizin sahtesini yapamazsınız."

"Ondan nefret etsem sorun olur mu?" diye homurdandı.

Nalla kıkırdadı. "Seninle yarışamaz. İmkânı yok."

"Tamam, duymak istediğim şey bu. Ve yirmi dakika sonra nedenini hatırladığından emin olacağım." Nate onun ağzını öptü. "Peki ya ikincisi? Ve bilgin olsun, onun hakkında ne söylersen söyle, ben de ondan nefret edeceğim."

"Not edildi, ve şu... Sanırım ondan nefret etmene izin vereceğim. Anlaşıldığı kadarıyla bunu sadece bir bahis için yapıyormuş."

Nate'in kaşları iyice çatıldı. "Bahis mi?"

"Bunu daha önce duymuş olmalısın. Geçen gece Bathe'de olduğu gibi mi? Bir grup erkek kendilerini bir üst seviyeye çıkarmak için babamla tavuk oyunu oynuyor ve beni yem olarak kullanıyorlardı."

O ağır çene, Nate azı dişlerini toz haline getirmeye çalışıyormuş gibi çalışıyordu. "O aptal oyunu oynamamak yerine onu kapatmalıydım."

"O erkekler sizden eğlenceye katılmanızı istedi, ha?"

Nate başını salladı, yüzü tamamen çirkinleşmişti. "şunu açıklığa kavuşturalım, bu doğru değil. Boktan bir ödöl olmayı hak etmiyorsun."

"Katılıyorum ve iki numaraya gelince, ben de gol çizgisindeydim. Golü attı ve sonra beni bir daha aramadı. Kötü seviştiğim için olduğunu düşündüm." Her ne kadar az önce yanındaki çıplak ve dövmele gençle yaptığı seks bunun böyle olmadığını kanıtlasa da - doğru partnere sahip olduğu sürece. "Ama onu bir sonraki görüşümde, arkadaşları ona bakarken ve bakmıyorlarmış gibi davranmaya çalışırken kendinden utanmış görünüyordu. O zaman ne olduğunu anladım."

"Adı ne?"

Sözcüklerin iğrenç telaşı karşısında başını salladı. "Bunu kendime saklamamın herkes için en iyisi olduğunu düşünüyorum. O genç ve aptaldı, ben de öyle. Ama dersimi aldım ve o zamandan beri kimse olmadı - sana kadar."

Nate ön parmağını kızın köprücük kemiğinde bir aşağı bir yukarı gezdirdi. "Evet, muhtemelen kim olduğunu bilmesem daha iyi olur."

"Shuli'nin grubundan kimse değil, endişelenme. Peki ya sen? Hiç aşık oldun mu?"

Bazen taktığı maske göz açıp kapayıncaya kadar indi. "Hayır, yapmadım."

Bu kadar mı? Adam başka bir şey söylemeyince düşündü.

"Ve sekse gelince, benim için de uzun zaman oldu," diye ekledi. "İnsanlarla pek iyi iletişim kuramıyorum."

Gülümsemek zorunda kaldı. "Benimle sadece bir kez yaptın." "Sen... farklısın."

Adamın yüzüne ve başının üzerine gelen koyu renkli saç gölgesine bakarken... sonra gözlerini aşağıya, sarmaşıklar, yılanlar ve bulutlarla dolu kafatasına doğru indirdi... ve daha da aşağıya, kalçasında yatan ağır, dövmeli seksine doğru inerken, ona başka bir netlik geldi ve bu sefer derin bir şekilde acı çekti.

Burada, bu yatakta, kalplerinde, hayatlarında bir şey başlatıyorlardı. Önlerinde yapacakları, birleştirecekleri çok şey vardı ama o haklıydı, her ikisi için de bir gelecek vardı ve o bunu istiyordu. Kendi ailesini kurmak istiyordu.

Ama onu bir şekilde yok edecek olan çınlayan bir gerçekten kaçamadı.

Nate'i sevmek... ona babasına mal olacaktı.

Sonsuza kadar.

Nalla göğsüne sokulmuş halde yatağında uzanırken, Nate hâlâ uyanacağını düşünüyordu. Bu kadının burada, onunla birlikte, Hedef çarşılarının arasında, nereden geldiğini Tanrı'nın bildiği battaniyelerinin altında olduğu fikri, kapalı kapakların ardında pişirdiğine ikna olduğu türden bir şeydi.

Ve yine de... o buradaydı.

Yine de onun soruları olmadan da yapabiliirdi. Bir şey sakladığı için değil, tamam, bir. Bir şeyler saklıyordu. Ama Rahvyn hakkında ne söyleyeceğini bilmiyordu, pek çok açıdan, özellikle de o kadın hakkında konuşup gezegeni terk etme planını açıklamamasının hiçbir yolu olmadığı için.

Bu da birdenbire düşündüğü hapisten çıkış kartı gibi görünmemeye başladı.

Nalla onun burada kalmasını istemişti: Şimdi babasının, Nate kendisinden başka biriyle ilgilenmeye başlayana kadar tekrar konuşmak istemediği konusunda ne söylediğini tam olarak biliyordu.

Bu kadın için henüz erkendi ama evet, onu önemsiyordu, hem de çok ve evet, bu her şeyi farklı kılıyordu: Onun sayesinde zaman bir yük değildi. Bir fırsattı. Ve onu biriktirmek istiyordu çünkü sonsuza kadar yaşayabilecek olsa bile... Nalla yaşamayacaktı.

Tanrım, zaten böyle düşünmek istemiyordu. Ayrıca bu ölümsüzlük saçmalığını sona erdirmek için bir anlaşma yaptığı gerçeğiyle onu korkutmak da istemiyordu... ama kız onun her şeyi yeniden gözden geçirmesine neden oluyordu.

Onun hayatını kurtarabileceğini kabul etmek için çok mu erken? Emin ol öyleydi.

"Sofistike olmana ihtiyacım yok," diye mırıldandı aralarında havada asılı duran soruyu atlarken.

Daha önce hiç aşık olmuş muydu? Evet diyebilirdi, yakın zamana kadar. Yine de Nalla'dan sonra, bunun bir hayır olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Neydi o eski söz... buna aşk denmesinin nedeni canının yanması mıydı?

Nalla'nın sıcaklığını ve pürüzsüz tenini hissedince bir elini omzuna attı... köprücük kemiğine gitti... ve Tanrı'ya şükür ısırik izinin tamamen iyileştiği boynunun yan tarafına.

"İyi, çünkü ben değilim," dedi sessizce. "Sofistike, yani."

Bir duraksama oldu ve kadının yüzündeki beklentili ifadeden, randevu geçmiş hakkında bilgi almak istediği anlaşılıyordu ve onun hakkında bilmesini istemediği onca şeyi düşününce, seks hayatının bir sürü kötü raporun en küçüğü olduğunu düşündü.

"Hiç sevgilim olmadı."

Gözleri irileşti. "Bakire misin? Yani, bir-"

"Hayır." Boğazını temizledi. "Bazı... profesyonel aralarım oldu."

"Sevişme üzerine bir eğitim sınıfı gibi-" Noktaları doğru bir şekilde birleştirdiğinde şakayı bıraktı. "Oh. Şey gibi... oh. Şey... bu-"

"Bir ilişki için iyi bir bahis değildim." Tamam, bu hâlâ doğrudu. "O zamanlar her şeyde sıra dışı deneyimler arıyordum. Mesela sahada geçirdiğim zaman, dövme yaptırmak... diğer şeyler. Ve bir süre için, sizin deyiminizle, ilgi alanlarımı paylaşan birkaç kadın buldum. Ama öncesinde ve sonrasında aynı kişi olduğumu fark ettiğimde ve uzaklaşmayı umduğum şeyin tam olarak bu olduğunu düşündüğümde, tüm bunları bıraktım. Ne kadar uğraşırsanız uğraşın, dikkatinizi dağıtan şeylerle kendinizi yeniden yaratamazsınız."

Kendi düşünceleri içinde kaybolmuş gibiydi. "İnsanlar değişmeye çalışabilir. Ama nasıl ve kimden örnek aldığınıza dikkat etmelisiniz. Benim bir

sosyal medya gurusu olan bir arkadaşım var ve bunun sonunun iyi olacağını sanmıyorum."

"Bazen neyin hedefinize giden bir yol, neyin sadece bir dikkat dağıtıcı olduğunu bilmek zordur." Nalla için farklı olmak istediği konusunda netti ve bu, hayatının diğer alanlarına da iyi bir şekilde yayılıyordu. "Ve sanırım bazen sırf yapmış olmak için bir şeyler yapmak gerçeklerden kaçmak için bir bahane oluyor. Ama ben ne bilirim ki. Kişisel gelişimle ilgili herhangi bir konuda yorum yapmaya yetkin değilim."

"Bilmiyorum, yeni bir sayfa açıyor gibisin. Ve bunu yaparken yanında olduğum için mutluyum."

Onun gözlerinin içine bakarken düşüyormuş gibi hissetti ve bu aceleyle hiç aldırmadı. "Ben de."

Aniden derin bir nefes aldı. "Mmmm, kokuna bayılıyorum. Koyu baharatlar..."

Sesi uzaklaştıkça gözlerinin açıldığını hissetti ve onunkiler de aynısını yaptı. Sanki ikisi de aynı anda aynı sonuca varmışlardı.

"Özür dilerim," dedi usulca. "Elimde değil."

"Bu... düşündüğüm şey mi? Yani, biraz merak ettim."

Nate başını salladı. "Seninle bağ kurduğumdan oldukça eminim. Bunun çok hızlı gerçekleşebildiğini duymuştum ama hiç inanmamıştım."

Uzun bir duraklama oldu ve gözleri anlamadığı bir hüznle kararır gibi oldu. Ama sonra geniş geniş gülümsedi, o kadar geniş gülümsedi ki dişlerini görebildi ve daha önce hiç hissetmediği bir açgözlülükle, damarının derinliklerine gömüldüklerini ve ondan içtiğini hayal etti.

İhtiyacı olan besini ondan ve sadece ondan alıyordu.

"Bağlanmış erkekler tam bir baş belasıdır," dedi kabaca. "Konu dişilerimizi korumaya gelince biraz deliriyoruz. Bathe'deki o pisliklerle tekrar karşılaşsam genel bir özür dileyebilir miyim? İlk seferinde yeterince ileri gitmedim."

Gülüp kollarını ona doladığında başını iki yana salladı. "Boş ver gitsin. Aptal salon oyunları umurumda değil. Ayrıca, ben pazardayım."

Nate göğsünde garip bir parıltı hissetti, sanki güneş ışınlarını soluyormuş gibiydi. "Şey... eğer bu duyduğum en iyi haber değilse. Ve yirmi dakika oldu,

Kadın. Ağzını bana tekrar ver."

ŞEFLİK-KIRTASIYE

Koş, koş, bir tavşan gibi hızlı. Hızlı, daha hızlı, en hızlı, bunu yapabilirsin, tatlım.

Evan'ın beyni vücudunun patlayıcı sprintine eşlik ederken, çocukluğundan kalma nakarat aklından çıkmıyor, heceler yere basan botları gibi kafasına iniyordu. Bu arada, rüzgâr kulaklarında ısıklık çalıyordu ve geçtiği sokakların -iki miydi, yoksa üç müydü?- ve eğildiği ara sokakların -iki, kesinlikle- belli belirsiz farkındaydı.

Tam gecenin geri kalanında sadece egzersiz yapıp yapmayacağını düşünmeye başlamıştı ki, silah sesini duydu.

Son bir sağa dönüşle olay yerine varmış.

Tünelin dibindeki apartmanda oturan kısa boylu, saçları örgülü kadındı. Çömelmış, iki eliyle önünde bir çift otomatik silah tutuyordu ve onu hissetmiş gibi omzunun üzerinden baktı.

Bir kurşun duvardan sekip tam şakağına isabet ettiğinde, ona ters ters baktı. "Seni lanet olası orospu çocuğu, benim bokumu aldın, değil mi? Siktir git," diye tükürdü ve tekrar önüne odaklanıp ateş etmeye devam etti. "Bana yardım edecek misin seni lanet olası pislik!"

Evan'ın ilk içgüdüğü kaçmak ve kendini korumaktı. Yapması gereken bir ceset imha işi vardı ve bu onun işi değildi.

Bacakları onu kadının yanına götürürken, vücudu kontrolü ele aldı ve avuçları, evet, kadından çaldığı silahları buldu. Kadın diz çökerken, adam ayakta kaldı ve arkasından gelen şeyin ne olduğunu görmeye çalışmadan önce ateş etmeye başladı.

Kurşun alışverişinde ani bir duraklama oldu ve köşeden baktı. Terk edilmiş binaların dizilişindeki dar bir aralığın karşısında, ateş edenin siper aldığı yer gibi görünen bir kapı aralığı vardı. Bundan başka bir şey göremedi ve her şey sessiz kaldığında gözlerini kısıtı.

Off almış olmalılar, diye düşündü. Binanın içine-

"Seni lanet olası pislik!"

Taşaklarına inen yumruk birdenbire gelen bir sol kroşeydi ve adam homurdanıp iki büklüm olurken, kadın elindeki silahlara davrandı-

Her şey çok hızlı oldu. Bir dakika önce adam acıdan nefesi kesilmişti ve kadın silahları çekiyordu. Sonra, sağ elindeki silahın namlusunu şakağına dayayarak onu boğmaya çalıştı.

Daha önce hiç duymadığı bir sesle, "Bir daha sakın üzerime gelme. Seni yaratana kadar bıçaklayacağım. Anlaştık mı?"

"Sikeyim seni-"

Tetiği çekti.

Silah ateş aldığı anda, yaptığı şey karşısında o kadar şok olmuştu ki, geri çekildi ve geri sıçrayabilmek için elini bıraktı.

Kadın bir yığın halinde yüzüstü yere düştü, kolları uzanamayacağı bir şeye uzanmaya çalışır gibiydi.

"Ne yapıyorum lan ben?" dedi nefesinin altında, ikinci cesedinin başında dururken. "Ben lanet olası bir feministim."

O daha ne yapacağını bilemeden bir hareket oldu. Kadın kollarını geri çekti. Gövdesini topladı. Yavaşça ölümden dirildi.

Başını ona doğru çevirdi ve endişe verici çıkış yarasından sızan siyah kan parıldadı. "*Bu* ne lan."

Um... evet, diye düşündü. Bu her şeyi açıklıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Sanki arabasını çizmiş ya da saçına hakaret etmiş gibiydi. "Ama taşaklarıma yumruk attın."

"Sence bu" -beynindeki kurşun yarasını gösterdi- "kesedeki tokatla eşit mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, sizde yoklar, bu yüzden bilemezsiniz."

Her şeyden çok sinirlenmiş bir halde yana tükürdü. "Bir keresinde göğsüme darbe almıştım. O kadar da büyük bir olay değildi."

"Kesede durmayacaktın," dedi acımasızca. "Önden gitme."

Kadın sessizdi. Sonra İspanyolca küfretti ve mantıklı olan her şeye rağmen ayağa kalktı ve iki silahı da tekrar elinde olduğu için adam kendi silahını ona doğrulttu. Ya da... onunkini ona.

"Bunu yapmamıza gerek yok." Onun gözlerine baktı, içine baktı. "Ve her şeyi telafi edeceğim."

"Nasıl?"

"Sana istediğini vereceğim. Sana öldürmeye değer bir şey vereceğim."

Ne söylediğini bilmiyordu. Net olduğu şey, kafatasının yarısında *bunun* olmasını istemediği idi.

"Verdiğin sözü yerine getir," dedi gözlerini kısarak, "silahlar sende kalsın. Ama bir daha benden çalmak yok."

Evan, Mickey'nin evinde sahip olduğu ilave silahları düşündü. "Tamamdır."

Kadın arkasına saklandıkları köşeye geri döndü. Eşleşen çift otomatik silahı kapıya doğru dönerken, adam onun küçük hatasını kabul etmek zorunda hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. "Benim lanet işim. *Sen* ne yapıyorsun?" "Ama senin..." Kendi başının etrafını işaret etti. "Ne hakkında-"

"Kutuda bir doktora gideceğimi mi düşünüyorsun? Acil servise mi? Siktir git." Sonra kaşlarını çatı. "İyi, takviye çağıralım. Sonra da gidip bu işi bitiririz."

Silahlardan birini koltuk altına sokarak bir cep telefonu çıkardı ve başparmaklarıyla oynadı. Tam yardıma ihtiyacı olup olmadığını soracakken ona tısladı ve mesaj yoluyla bir şeyler gönderdi.

"Şimdi gidip şu iki vampiri yakalayalım," dedi ona.

Avcıların bulunduğu yerin karşısında, Shuli hâlâ sırt üstü yatan bir sıçandı. Ama en azından sersemlik-şaşkınlık hali dağılıyordu, bu yüzden daha net görebiliyordu.

Ve ne manzara ama.

Kendine bir sürü dövme yaptırmış ve milis eğitimi almış, sinirli bir Paul Bunyan gibi onun üzerinde yükselen L.W., Shuli'yi kovboy tarzı bacak bacak üstüne atma hareketini yapıyordu.

"Mecbursun," diye

mırıldandı Shuli.

"Yürüyebilir misin?"

"Yapmak zorunda mıyım?" Ama o çoktan oturmaya başlamıştı. "Bana yardım et."

L.W.'nin tek iyi yanı, iş başa düştüğünde erkeğin güveççi değil, iş bitirici olmasıydı ve Shuli'yi bir çekişle dikey konuma getirdi. Fazla zamanları yoktu. Mermi ticaretindeki gecikme uzun sürmeyecekti ve hemen yakında devam edecekti: Avcılar yaklaşımadan önce yeniden dolduruyor olmalıydılar.

Ne yazık ki, Shuli gerçek yürüyüşten çok step dansı yapıyordu - en azından L.W. onu tuttu ve bir kolunun altında kartondan kesilmiş gibi taşıdı. Vampirlerin mükemmel görme yeteneği sayesinde, inmekte oldukları arka koridorun dış hatları nominal olarak görülebiliyordu. Yan yatmış sandalyeler, kâğıt torbalar ve fast-food ambalajları, uyku tulumuna benzeyen birkaç şey vardı-

Şuli etrafına bakınırken, bu işte bir terslik var, diye düşündü. Sadece koridorda neyin yanlış olduğunu tam olarak bilmiyordu.

L.W.'nin de aynı şeyi hissettiği açıktı. Ama avcılar salona girip de ölüm ve eski moda talk pudrası kokusu aşağı süzülünce, ikisi daha da hızlı gitmek zorunda kaldı.

Bir kapıya geldiklerinde, L.W. kilitli olup olmadığını bile test etmeden kapı koluna bir kurşun sıktı ve bu gürültülü kararından dolayı kimse ona bir şey demedi. Öte yandan, Shuli aslında bir koltuk oyun kurucusuydu.

Yorum onu düşürebilir.

Uzak taraftaki açık alan bir tür eski çalışma odasıydı ama masalar ve sandalyeler kullanılmayalı epey olmuştu. Küflü/tozlu, küf ve pislik kokusu neredeyse *daha az* bok kadar kötüydü. Ayrıca hiç iyi

saklanabilecekleri bir yer yoktu ve çıkışın nerede olduğuna dair bir ipucu da yoktu -gerçi bir tür 1re kapısından geçtiklerine dair iyi bir bahis vardı, yani belki de-

L.W. çoktan yola koyulmuşken Shuli, "Şu tarafa doğru git," dedi. "Ön tarafa doğru."

Burası eskiden ne kadar kabin varsa hepsinden arındırılmıştı ama halının üzerindeki aşınma ve yıpranma izlerine bakılırsa, yapay zekâ bu işi tamamen devralmadan önce buranın bir tür çağrı merkezi olduğunu hayal edebiliyordu.

Bu tür bir köken hikayesi için fazla zaman harcamadı.

Çünkü sorunları vardı.

Ana girişe geldiklerinde, sadece kilitli değildi, aynı zamanda... çelik plakalardan mı yapılmıştı?

Bu arada, *lesser*'ların kokusu giderek güçleniyordu, yani avcılar onları binanın içinde takip ettiği açıktı.

"Burada dur," dedi L.W. Shuli'yi duvara doğru iterken.

Erkek bir cep telefonu çıkardı, sonra da küfretti. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Ne?" Shuli başını kaldırıp tavana baktı. "Bekle bir dakika..."

Yukarıda ve etraflarında ince bir parıltı vardı. "Sinyal alamıyorum-"

"Oh, *kahretsin*," diye nefes aldı Shuli. "Bu bir veri güvenliği 1rm'siydi. Bu çelik... etrafımız çelik ve kurşunla çevrili."

Yani maddeleşmek yok.

"Lanet olsun," diye mırıldandı

L.W..

Shuli çıktıkları ilk kapıya doğru baktı. Sonra diğer erkeğe baktı. "Bana üzerinde bir yük olduğunu söyle."

İkisini de eğitmiş olan Zsadist, her zaman, her ihtimale karşı, her savaşçının yanında bir patlayıcıya ihtiyacı olduğunu savunmuştu.

Ne olur ne olmaz diye.

L.W., Shuli'nin söylediklerini duymamış gibi, "Bir çıkış yolu olmalı," diye homurdandı.

"Var. Bu çelik kapıyı patlatıyor." Shuli kendi şarjörlerini kontrol etmeye başladı. "Kendini dışarı çıkar. Düşmanı tutabildiğim kadar tutacağım-"

"Bekle, ne halt ediyorsun?"

Shuli geldikleri yere doğru topallayarak geri dönmeye başladı. "Dikkat dağıtıcı olacağım-"

L.W. Shuli'nin kolunu tuttu. "Sen ne sikimsin-"

"Sen geleceğin kralısın. Ben- ben zenginim ve yakışıklıyım." O sert, acımasız yüzü inceledi ve türe liderlik etmiş tüm Wrath'ları düşündü. "Ama benden çok var. Senden sadece bir tane var, kapa çeneni. Haklı olduğumu biliyorsun, o yüzden tartışmayı bırak. Saldırıyı ayarla, defol git. Sana ihtiyacın olan zamanı vermek için elimden geleni yapacağım."

"Shuli-"

"Haklı olduğumu *biliyorsun*. Ve bu şekilde dışarı çıkmak umurumda değil. Pek çok alternatiften daha iyi - yine de beni hayal kırıklığına uğratma. Kendini buradan çıkar ve kendi ölüm zamanın geldiğinde gözünü kırpma. Göz kırpmıyorum."

Müstakbel kralın nutku tutulmuş gibiydi. "Siktir, dostum."

Şuli yere baktı çünkü o soluk yeşil gözlerdeki şaşırtıcı acıya dayanamıyordu. "Yine de bu paltoyu ziyan etmek çok yazık. Tam bir eldiven gibi oturuyor ve kıcıımı da hiç büyük göstermiyor."

Kolunu L.W.'nin elinden çekip alan Shuli, sert bir ifadeyle erkeğe baktı. "Sana verdiğim bu şansı boşa harcama, tamam mı?"

Bununla birlikte, koridora doğru yola çıktı.

Sanki tüm vampirlerin geleceği ona bağlıymış gibi.

KİRALIK DOKUZ

\Patlamayı ilk olarak Sadist duydu.

Bodrum katında tünel girişi bulunan indüksiyon sahasını gözetlediği yerden yaklaşık dört blok ötede o kusursuz *vınlama* sesi duyuldu. Neredeyse patlama yankısı kaybolmadan önce bir imdat mesajı aldı ve hemen temizlenmiş bir arabanın arkasındaki pozisyonundan bir kalkış yaptı.

Olay yerine vardığında penceresiz bir beton bloktan başka bir şey olmayan kısa bir binayla karşılaşan tek kişi o değildi: Phury, Xcor ve Tohr hemen arkasındaydı ve ön cephede patlamış olan dumanlı açıklığa odaklanmışlardı.

Yine de kimse dışarı çıkmıyordu.

Gediğin yanında bir yığın oluştururken, bu yıkık dökük blokta belediyenin gözetleme kameraları konusunda endişelenmek zorunda olmadıkları için memnundu. Şu anda polis robotlarının yollarına çıkmasına ihtiyaçları yoktu.

Yerleşik giriş protokolünü izleyerek dördü sırayla içeriye girdiler ve alanı temizlemek için yayıldılar. Mobilya çöpleri, eskimişlik ve çürümeye dair belli belirsiz bir izlenim edinmişti ama asıl endişelendiği, pis kokunun altındaki bebek pudrası ve taze kandı. Ve sonra 1re kapısına yaklaştıklarında öndeydi-

Arka koridordaki silah sesi çok hızlıydı ve o da ileri atıldı.

Ötedeki koridorda duman görüş mesafesini düşürüyordu ama onlara doğru geri geri gelen, ateş eden ve bir şeyler taşıyan iri gölge gözden kaçamayacak kadar büyüktü.

Ve kim olduğunu biliyordu.

Zsadist L.W.'nin önüne atladı - taşıdığı Shuli miydi? *Hay sikeyim.*

Yaralanmalar hakkında endişelenecek zaman yoktu. Z kontrolü ele aldı, silahlarını iki eliyle önünde kavradı, geri çekildi, ileri itti ve dönen dumana mermi boşaltmaya devam etti. İkizinden keskin bir dizi sinyal ıslığı geldiğinde taktik değiştirdi. Artık olense yoktu, şimdi bu bir çıkarmaydı.

Geri geri gitmeye başladı-

Yan tarafındaki ani bir ağrı, omzuna olanlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Ama bu da endişelenmemesi gereken başka bir şeydi. Mermisi bittiğinde, pratik hareketlerle şarjör değiştirdi ve sonra 1re kapısından geri çekilene kadar geri çekilmeye devam etti.

"Solunda," dedi Phury.

"Anlaşıldı."

Birlikte çalışarak metrekaresi kontrol altında tuttular ve üflenmiş girişten gelen temiz havanın kokusunu aldığı anda ikinci bir, neredeyse hapisten çıkmış adrenalin patlaması hissetti.

Bu, sokağa çıkana kadar sürdü. Ve pusuya düşürüldüler.

Nehrin aşağısından ilerleyen koca bir *Lesser* rütbesi vardı ve avcılar hemen ateş etmeye başladı.

Tam bir karmaşa zamanıydı ve Shuli ile L.W. hem yaralı hem de karmaşanın ortasındaydı.

Ellerini ceketinin içine sokan Z, yüksek ve keskin bir ıslık çaldı. Sonra el bombalarının pimlerini çekmeye ve sanki Dünya Serisi'ndeymiş gibi fırlatmaya başladı, gerçek bir kurma ve takip süresi.

Patlamaların ilki dar sokağı gün ışığı gibi aydınlattı ve mükemmel bir görüş sağladı: Çok fazla koordinasyon olmadan ileriye doğru koşan yarım düzine avcı, bir dönüş yapıp geri çekildi - bu uzun sürmeyecekti.

İkincisi içlerinden birini havaya uçurdu, Reş Rying'in parçaları parçalara ayrıldı, siyah sıçramalar yanındaki penceresiz binayı yıkadı. Üçüncüsü diğerlerini daha da geriye çekti ama yine de geri çekilmenin geçici olduğunu hatırlattı. Bir tane daha vardı ve sonra pozisyonunu teslim etmek zorunda kalacaktı. Sadece kardeşlerinin yaralıları tahliye etmiş olması ve can kaybı olmaması için dua edebilirdi-

Yanıp sönen mavi

ışıklar. Ve farlar.

Caldwell Polisi. Tabii ki.

Tek iyi şey, avcıların Lash onları dönüştürmeden önce oldukları gibi kuyruksuz fareler gibi dağılmalarıydı: Küçülme Topluluğu, kardeşler kadar kanun uygulayıcıların da karışıklık çıkarmasını istemiyordu.

Zsadist arkasını döndü ve seçeneklerini değerlendirdi. Binaya geri dönebilirdi ama ya orada başka *lesser'lar* da varsa? Maddesizleşmesinin imkânı yoktu. Zincirleme olarak aktive edilmişti. Sakinleşme şansı yok-

Birden, iki devriye arabasından biri onu ezecekmiş gibi üzerine doğru gelirken, bir reklam panosu gibi ışıklandırıldı.

Yoldan atlamak üzereyken, CPD botu frene bastı ve savrularak aracın arkası dönerek sürücü tarafı Z'nin hemen yanında durdu.

Pencere aşağı indi ve- "Bu ne

lan," diye nefes aldı Z.

Butch direksiyonun arkasından gülümsedi. "Atla. Tuttum seni."

Çatışmanın ortasında olmasına rağmen Zsadist etrafına bakındı. "Bunu nasıl yaptınız?"

"Hey, eskiden onlar için cinayet masasında çalışırdım, hatırladın mı?" Polis yanındaki boş koltuğa başıyla işaret etti. "El koyma bölümüne girdim, iki tane buldum ve L.W. ile Shuli diğerine bindiriliyor. Ama hemen patlamamız lazım."

Zsadist başını salladı. "Tamamdır, Dedektif."

Shuli kan kaybettiğini biliyordu ama yine de bir şekilde, açıklanamaz bir şekilde... Caldwell Polis Departmanı devriyesinin arkasında olduğunu bilecek kadar kendindeydi.

Araba. Mavi ışıklar her şeyi ele veriyordu. Bir de olabilecek en kötü zamanda ortaya çıkmıştı.

Kafa karıştırıcı kısmı mı? Her nedense, onları aracın ön koltuğundan ayıran ağın uzak tarafında... direksiyonun arkasında Rhage varmış gibi görünüyordu.

Ama bütün bunlar için endişelenemezdi.

Ragging enerjisini toplayarak, başını üzerine kapatılan kapıya garip bir şekilde yaslandığı yerden çıkarmaya zorladı. Yanındaki bankta oturan L.W., Shuli'nin ancak bir adım sığabildiği boşluğa sıkışmıştı. Erkek dizlerini kulak memelerine kadar çekmişti ve hareket etmediği için çok zor nefes alıyordu.

"Senin derdin ne be!" Shuli adama bağırdı.

Ön tarafta, Rhage irkilerek dikiz aynasına baktı. "Orada her şey yolunda mı çocuklar?"

"Hayır!" Shuli, L.W.'nin üst kolunu yumrukladı -tamam, daha çok parmak eklemleriyle sıvazlamak gibiydi ama her neyse. "Benim için geri gelmemen gerekiyordu!"

L.W. yarı baygın gözlerle baktı. "Bunu şimdi yapmasak olmaz mı?"

"Çok kızgınım-"

"Ben olmasaydım şu anda hayatta olamazdın, o yüzden rahatla-"

"Seni kurtarmam gerekiyordu!" Kalp atışları kaburgalarına çarparak düzensizleşirken Şuli sesini alçaltmaya çalıştı. "Tanrım, sen ne kadar inatçı bir pisliksin-"

"Seni ölüme terk etmiyordum-"

"-başkasını dinleyemeyeceğinizi-" "-ve şu

anda, ciddi olarak-" "-ve kendinize

dikkat edin." "-bu kararı tekrar düşün."

Tartışmaları nefes almak için durakladığında, devriye arabası kırmızı ışıktaki geçti ve Shuli pencereden dışarı bakarak mavi ışıkların binaları aydınlatmasını izledi. Bathe'nin yanından geçerken başını salladı.

Sırada ne vardı, kendi evini mi havaya uçurdu?

Ön taraftan gelen yumuşak bir kıkırdama başını geriye doğru çevirmesine neden oldu; bu bir hataydı çünkü kulaklarının arasındaki çarpıntı gözlerini kamaştıracak derecede artmıştı.

"Siz ikiniz," diye mırıldandı Rhage duygusal bir gülümsemeye. "Bana güzel zamanları hatırlatıyorsunuz."

Shuli kaşlarını çatıp L.W.'ye baktı.

Kardeş devam etti. "İkinizin de sağ salim çıkmasına sevindim. Ben de daha önce böyle dar bir çatlakta kalmıştım." O parlak mavi gözler Shuli'ye odaklandı. "Ve tabii ki senin için geri dönüyordu."

"Anlamıyorum, ama bu hiç mantıklı değil." Şuli kendini koltukta biraz daha yukarı itti. "Ayrıca benden hoşlanmıyor bile."

"Bu doğru," diye araya girdi L.W..

Shuli adama başıyla onay verdi. "Öyle değil mi? Yani, kendi hayatını riske atacaksan, en azından bunu senin için önemli olan biri için yap."

Rhage başını salladı ve ışık yeşile dönerken gaza bastı. "Bu onun DNA'sında var. Kimseyi geride bırakmayacak. Yine de doğru olanı yaptın Shuli. Kralı ya da veliahtını her şeyden önce korumak doğru bir dürtü."

L.W. biraz güldü ve Shuli'yi işaret etti. "Bu adam. Şu koridorun aşağısındaki 1re hattına doğru koşuyor. Şu koridoru gördün mü?"

Rhage başını salladı. "Henüz değil. Payne ve ben olay yerini incelemek için geri dönüyoruz."

"Lanet olası deliler. Çelikle çevrili, gidecek hiçbir yeri olmayan, pusuya düşmüş bir yere doğru akıyordu. İntihar gibiydi."

Şuli alnını kaldırarak, "Kendimi öldürmekle ilgilenmiyorum. Sadece açık olmak için."

"Kalabilir ve hemen yanımda pozisyonumuzu koruyabilirdin."

"Söylesene, açık alana bir sürü *Lesser* girerken bu bizim işimize nasıl yarayacaktı? Siz kapıyı kırarken onların sadece yük alacaklarını mı sanıyorsunuz?"

"Çok zamanımı almadı!"

"Olabilirdi. Ne olacağını bilmiyorduk-" "Çünkü *sen* kahraman olmaya karar verdin."

"Demek *bu* yüzden peşimden geldin?" Shuli gözlerini devirdi. "Bir taç "Süpermen pelerinine de mi ihtiyacın var?" "*Gerçekten* hâlâ benimle tartışıyor musun?"

"Birinin senin kıçına karşı durması lazım. Herkes senin boktan gökkuşığı olduğunu düşünüyor-"

Ön taraftan gelen kahkaha sesi ikinci ısırık dalgasını bastırdı ve bir de ne görsün! Shuli sıkıntıyla L.W.'ye bakarken, tahtın varisi de benzer bir şekilde büzülmüş dudaklarla ona baktı.

Ancak ikisi de Kardeş'e kıkırdamayı bırakmasını söylemeyecekti.

Ne de olsa Shuli, bir cüce lejyonuyla burun buruna gelmeye razı olabilirdi ama Rhage'in ejderhası tarafından canlı canlı yenmekle ilgilenmiyordu. En azından birincisiyle hayatta kalma şansı vardı.

"Birlikte harikasınız," dedi Rhage onaylayarak. "Gerçekten uyumlu bir çift."

Şuli ve L.W. tekrar birbirlerine baktılar.

"Biz değiliz."

"Biz değiliz."

KIRKINCI BÖLÜM

Kaos.

Tam bir kaos.

Evan olay yerinden uzaklaşırken, hayatı boyunca hiç koşmadığı kadar hızlı ve sert koştu ve arbededen yedi sekiz blok uzaklaşana kadar gerçekten de sağ kurtulduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

Ya da bozulmamış demek daha doğru olur.

Hızını yavaşlatarak bir köşeyi döndü, sırtını tuğla bir binanın dış duvarına dayadı ve öylece durdu. Bunu yapmak kolaydı çünkü onca efora rağmen zor nefes almıyordu. Elini kalbine götürerek, kalbinin çarpıntısını, intiharı, bacaklarındaki uyuşukluğu ve yanaklarındaki sızıyı hissedebilmeyi diledi. Bunun yerine, yaslandığı şeyle daha çok ortak noktası vardı.

Devam etmek zorundaydı. Ve nereye gideceğini biliyordu.

Bildiği bir sonraki şey, köprülerin altında olduğu ve daha önce diğerlerinin geçtiğini gördüğü kapılara doğru ilerlediğiydi. Bir tanesine geldiğinde, düğmeyi denedi-

Açıldı.

İçeri adım atarak taş Roor'a baktı. Siyah bir yağ izi sola doğru ilerliyordu ve botları taze kanın üzerinde iz sürerek onu takip etti. Kan olduğundan değil.

Tanrım, ne yapmıştı? Ona ne yapılmıştı.

Aşağı doğru inen merdivenlere vardığında nefes aldı ve nemli ve misk kokusu alması gerektiğini biliyordu. Ve bacakları yorgun olmalıydı. Ve ayakları acıyor olmalıydı. Kolunun üst kısmına ve baldırına bir kurşun daha isabet ettiğini biliyordu ve bu onu yavaşlatmış ya da başını döndürmüş olmalıydı.

En altta, menteşeleri yarıya inmiş bir kapı vardı ve onu kenara itti.

Rastgele yerlerde yanan mumlar ve kovalar, bir sürü kova vardı. Ama emme sesi... dikkatini uzak köşeye çeken şey buydu.

Loş Ricker'da, eğitmen Roor'un üzerinde bir şeyin üzerine eğilmişti, siyah deri pardösüsü her ne oluyorsa etrafında toplanıyordu.

Evan alçak bir ses tonuyla, "Bana ne yaptın?" diye sordu.

Sarışın kafa Roor'un üzerindeki cesetten çıktı ve Evan'a doğru döndüğünde açık ağzından kırmızı kan damlıyordu.

Gülümsemesi bir ölü kadar soğuktu. "Ben de seni arıyordum."

"Bana ne yaptın?"

Sivri dişli canavar ayağa kalktı. "Sana istediğini verdim. Güçlü olmak istedin, oldun. Güç istiyordun, ona sahipsin. İstedin-"

Evan göğsünü yumrukladı. "Bunu ben istemedim!"

"Bir gece gördün ve kaçıyor musun? Sana başarılı olman için gereken her şeyi veriyorum ve sen *kaçıyorsun* öyle mi?"

Evan iki silahını da çıkardı. "Konuşmam bitti. Her ne yaptıysan geri almanı istiyorum." Yağ tabakası içinde yatan ve boynundaki yaradan kırmızı kan fışkıran cesede doğru başıyla işaret etti. "Yoksa seni öldürürüm."

"Gerçekten mi?"

Kötü adam etrafını saran pardösüyle gizli adımlarla ilerledi ve silahlı olan Evan olmasına rağmen, bir kez daha tuğla duvara dayanana kadar geri çekildi. Ama artık kaçmıyordu. Bununla işi bitmişti.

Sesi öfkeyle titrerken, "Bunu düzelteceksin," dedi.

"Seni neden aradığımı bilmek ister misin?" Birbirlerinden sadece iki adım uzaktayken kâbus durdu. "Çünkü ben

inish."

Lash rahat bir el hareketiyle ağızlıkları itti ve avucunu Evan'ın göğsünün ortasına koydu. "Sende artık ihtiyacın olmayan bir şey var."

Evan'ın göğüs kafesinin arkasında yakıcı bir acı belirdi ve çığlık atmaya başladığında, varlığın diğer eli ağzına yapıştı-

Dizinin üzerinde ikiye bölünmüş kuru sopalar gibi çatırdama sesleri kulaklarında yankılandı ve ardından dağınık, ıslak bir dizi Rap geldi. Acı o kadar kötüydü ki bilincini kaybedeceğini düşündü ama kaybetmedi.

Bir el kalbinin boşluğuna girdiğinde ve onu hayatta tutan organ göğüs kafesindeki yerinden çıkarıldığında tamamen farkındaydı.

Eğitmen, Evan'ın iğrenç siyah kamaya iyice ve net bir şekilde bakabilmesi için kalp kasını yukarı kaldırdığında hala atıyordu.

"Daha önce araya girmiştik," dedi Lash. "Ama şimdi hırsızlar kadar kalın olacağız."

Beyaz dişlerini göstererek, onu emen ağız ardına kadar açıldı ve kalbinden bir ısırık aldı.

Evan itilerek uzaklaştırıldı ve Roor'un üzerine düştüğünde tekrar çığlık atmaya çalıştı ama ciğerlerinde hava yoktu: Göğüs kaslarındaki delik bir bomba krateri kadar yırtıktı ve derisindeki siyah lekeler patlamanın etrafındaki patlama bölgesi gibiydi.

"Seni çağırdığımda beni dinleyeceksin," diye emir geldi, "ve oraya gidip yapmaya programlandığın şeyi yapacaksın."

"Bunu ben istemedim," dedi Evan törpülenmiş bir sesle.

"Evet, yaptın. O spor salonunda ağırlıklarla yaptığın her acınası denemede, ailen ve içinde bulunduğun tüm vasatlık hakkında dile getirdiğin her hayal kırıklığında. Artık lanet olası bir geleceğin var. *Git onu yaşa.*"

Evan önündeki dehşete bakakaldı, beyni olanları algılamayı reddediyordu. "Dışarı çıkmak istiyorum-"

"Çok geç," dedi Lash o alametifarikası kutup gülümsemesiyle. "Şimdi işe koyulun."

O şey arkasını döndü ve tekrar köşeye yöneldi. Yemeğini bitirmek için.

Evan titreyen eliyle silahlardan birini kaldırdı ve tetiği çekti.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, takip edemedi. Canavar avına geri dönüyordu ve sonra Lash dönüyor ve bir şey koparıyordu.

Havaya. Birincisini dışarı çıkararak yakaladığı şeyi bıraktı ve mermi çınlayan bir sekmeyle betona çarptı.

Sonra kolunu bir şekilde Evan'ın bulunduğu yere doğru savurdu, vücudu onu rüzgârda savrulan bir gazete sayfası gibi uçtan uca sürükleyen patlayıcı bir akıma kapıldı.

Bir şeye o kadar sert çarptı ki hareketsiz kalarak sersemledi.

Belki de ölecekti. Ama bunun gerçekleşmeyecek bir dilek olmasından korkuyordu.

Mumların ışıltısının hemen dışında uzanarak karanlığa baktı... emme sesleri devam ederken.

ŞAFTÖR FORTY-ONE

Saatler sonra Nalla uyandı ve bir an için onu neyin uyandırdığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de nerede olduğunu biliyordu. Nate'in yatağındaydı ve o da-

Yanı başında acı dolu bir ses dalgalandı ve bir Rop ile yuvarlandı. Banyodan sızan loş ışıktaki adam uyuyordu ve yüzü ona dönüktü; acı içinde kıvranıyor gibiydi: Bir eli çenesinin altında pençe gibi kıvrılmıştı, göğsü inip kalkıyordu ve diğer eliyle yatağı kavırıyordu-

"Hayır... lütfen, hayır... tekrar olmaz..."

Ondan çıkan ses normal sesinden tamamen farklıydı, kelimeler boğuk ve savunmasızdı. Daha yüksek perdeden. Sanki gençmiş gibi.

"Nate?"

Yüzü ona doğru döndü ama gözlerini açmadı. "Bana yardım edebilir misin?" Örtülerin arasından geçerek adamın çenesinin altındaki eli tuttu.

"Nate,

Uyanman gerek-" "Lütfen beni

de yanında götür..." "Şşş,

sorun yok-"

"Beni buradan çıkarabilir misin..." Başı yastığın üzerinde bir ileri bir geri sallanıyordu. "Eğer iğneyi çıkarabilirsen, yapabilirsin..."

"Nate. Uyanmalısın-"

"Daha fazla kalamam. O öldü... *mahmen* kaçtı, ama o öldü... bana yardım edebilir misin... beni... yanına alabilir misin..."

Uykusunda ağlamaya başladı, gözyaşları kilitlenmiş kapaklarından dışarı akıyordu. "Canımı yakıyorlar... bu sefer karnımı... yardım edin... insanlar durmuyor..."

Dehşete kapılıp ciğerlerindeki havayı çekerken Nalla onu dokunarak yatıştırmaya çalıştı. "Uyanmalısın Nate, güvendesin-"

"Değil... güvenli değil... insanlar gitmemize izin vermeyecek... beyaz önlüklü adamlar beni öldürecek."

Bir anda, duraklayan sözleri, insanlar tarafından laboratuarlara götürülen ve üzerlerinde deneyler yapılan, kanser, Ebola ve çocuk felci gibi virüsler ve hastalıklar enjekte edilen, organları çıkarılan veya parçalanan, vücutları düşünülemeyecek kadar çok şekilde ihlal edilen vampirlerle ilgili duyduğu hikayelerle birleşti.

Birinin bunu rastgele hayal etmesine imkan yoktu.

İmkanı yok.

Sesini keskinleştirmeye çalışarak, "Nate, laboratuarda değilsin. Senin bodrumunda, kulübenin altında, senin mülkündesin. Güvendesin ve benimlesin, Nalla." Umutsuzca adamın kaslı ön kolunu okşadı. "Benim için uyanabilir misin? Nate, lütfen... sadece uyan..."

Ani bir kasılmayla başını bir dizi parmaklığı zorlar gibi geriye attı ve gövdesindeki kafatası hareketle birlikte dalgalandı, sarmaşıklar, yılanlar ve - bulutlar değil, diye düşündü dehşetle. Gaz. Her şeyi yanlış anlamıştı. Tasarımın diğer tüm parçalarına yayıldığını düşündüğü unsurlar... kafatasından kürek çekmiyorlardı, Tanrım, gözlere ve ağza zorla *giren* şeyleri temsil ediyorlardı, kanı, boğulmayı... acı ve intiharı getiriyorlardı.

Adam çırpınır ve tekmelerken, kadın daha fazla dayanamadı. "Seni yanımda götüreceğim," dedi aceleyle. "Seni dışarı çıkaracağım. Gel benimle..."

Hıçkırma hıçkırma ağlarken sesi kesildi. Ama en azından sakinleşmişti. "Bana zarar vermelerine izin vermeyecek misin?"

Yetişkin bir erkekten çıkan küçük bir çocuğun sesiydi, güçsüz biri merhamet için yalvarıyordu.

"Hayır," dedi gözyaşlarını silerken kısık sesle, "sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Benimle güvendesin. Gel... benimle."

Savaşmaktan vazgeçen Nate ona doğru kıvrıldı ve onun titrediğini hissetti, devasa vücudu o kadar kötü sallanıyordu ki yatak titriyordu.

"Bana yardım et..." diye fısıldadı. "Acıyor..."

Onun üzerine eğilerek sırtını ovdu, gözleri uzaktaki duvara kilitlendi. Sonra odanın etrafına baktı. Daha önce temiz olduğunu düşünmüştü; şimdi odanın gerçekte ne olduğunu görüyordu: Çorak. Ne bir resim, ne bir ıvır zıvır, ne çıkılan tatillerden ya da eğlenceli gecelerden bir hatıra. Kişisel hiçbir şey yoktu.

Çünkü kendi hayatında kişisel hiçbir şey yoktu.

Onu kulüpte ayrı dururken ve festivallerde ve kutlamalarda ayrı dururken hayal etti. Tabii onlara gelirse.

Yaşadığı zulmü ve hesaplaşmayı görmüş biri, herhangi biriyle nasıl ilişki kurabilirdi ki? Diğer insanlarla etkileşime girdiğinde her zaman bir uçurumdan atlıyor olmalıydı, her zaman uzak tarafta, içeriye bakıyordu... çünkü maruz kaldığı işkence onun içindeki değerli bir şeyi kırmıştı: Dünyada, kendilerini koruyamayan gençleri koruyacak bir şefkat olduğuna olan inancı.

Bunun yerine, *mahmenlerine* işkence eden ve onu tekrar tekrar inciten insanlar tarafından kuşatılmıştı.

Elini adamın başının üstünde gezdirip yeni uzamış siyah saçlarını hissederek, "Şimdi neden kendin hakkında konuşmak istemediğini anlıyorum-" diye fısıldadı.

Nate hiçbir uyarıda bulunmadan kendini ondan uzaklaştırdı, kollarını yumrukladı, gözleri açık ve dehşet içinde ona bakıyordu ama yine de onu hiç görmüyor gibiydi. Sonra kendini yatağın dışına kadar itti ve sanki her an canlı canlı ışınlanacakmış gibi boş bakışlarını kızıdan ayırmadan yengeç gibi geriye, uzak köşeye doğru yürüdü.

Kalbi çarpmaya başladı ve göğsünün ortasına bir korku saplandı. Ya onu uyandıramazsa?

"Nate, benim. Nalla."

Yine titriyordu, dişleri takırdıyordu ve dizlerini göğsüne doğru çekerek kollarını dizlerine doladı ve kendini tuttu. Dizlerini indiriş şekli

Başını, yüzünün büyük bir kısmı formla yarattığı çukurun arkasında kaybolacak ve sadece geniş, ihtiyatlı gözleri görünecek şekilde eğmek, bir gencin kendini yere bırakma yöntemi idi.

Bunu daha önce de yapmıştı, diye düşündü. Onu esir alanlardan saklanamayacağını bildiği halde ortadan kaybolmaya çalışmıştı.

"Neler yaşamış olmalısın," dedi yumuşak bir sesle.

Kendine gelmesine yardım etmesi gerekiyordu ama ona nasıl ulaşacağı konusunda hiçbir fikri yoktu-

Zihninin derinliklerinden bir cevap geldi ve bu egzotik bir cevap değildi.

Dik oturarak avuçlarını keskin ve yüksek sesle iki kez birleştirdi.

Alkış

.

Alkış

.

Nate bir anda uyandı, o boş bakışları şaşkınlıkla doldu, kaşları düştü ve sanki neden bükülmüş bacaklarına kilitlendiklerini anlayamıyormuş gibi kollarına baktı.

Yavaş bir tanıma ile kendini tutuşunu serbest bıraktı, 1ghter'ın sert vücudu aynı anda hem gevşedi hem de gerildi. Şimdi ona bakarken, onun kim olduğunu tam olarak biliyor gibiydi ama temkinliydi, sanki onun ne gördüğünden emin değildi. Ne kadarının açığa çıktığından. Ne kadar... kötüydü.

"Sorun yok," dedi kararlı ve sakin bir sesle. Hissettikleriyle uzaktan yakından alakası yoktu. "Bir şeyin yok."

İçinde tam bir karmaşa vardı ama onun neden endişeleneceğini biliyordu: Herkesten sakladığı şey buydu ve onun kendisini bir şekilde yargılayacağından endişe ediyordu. Ki böyle bir şey olmayacaktı.

Ve tüm bunları kendine sakladığı için onu suçlamadı. Sorunlar paylaşıldı. Trajediler farklıydı. İlki bir sohbetti, ikincisi ise çok fazla ve çok sık çiğ kalmış birinin çiğ çiğ soyulmasıydı.

Sessizlik bazen sahip olduğunuz tek zırh olabilir. Çünkü konuşmaya başlarsanız? Sesiniz zindanın kilidini açar ve zihninizdeki iblisler üzerinize atlar ve onlardan kurtulabileceğinizden asla emin olamazdınız-

Nefes vererek başını çevirdi ve lavabonun bulunduğu tezgâha baktı. "I..."

Her şeyin orada öylece asılı kalmasına izin verdiğinde, onun bir tür sadece bir kabus yalanı uydurmaya çalıştığını hissetti.

Nalla başını salladı. "Kimseye bir şey söylemeyeceğim. Bu konuda neden konuşmadığınızı da anlıyorum."

Bir süre sonra bacaklarını önüne doğru uzattı ve kollarını yeniden kucağının üzerinde kavuşturdu. "Uzun zaman oldu."

"Böyle bir rüya gördüğünden beri mi?"

Nate omuz silkti ve ona bakmadı. "En azından bu kadar canlı bir tane."

Sorulacak o kadar çok soru vardı ki, ama ona baskı yapmayacaktı.

-

"Bu sadece bir kabus," dedi. "Herkesin başına geliyor, bilirsiniz. Sen muhtemelen onlarda da vardır, değil mi?"

Evet, diye düşündü. Ama laboratuvardaki bir hayvan olmayı yeniden yaşadığı için değil. "Evet." Boğazını temizledi. "Zaman zaman."

"Seninkiler ne hakkında?"

Odaklanmaya çabalayarak beynini kendi hayatına bağlamaya çalıştı. "Eşek arıları. Rüyamda eşekarısı görüyorum."

"Oh, iyi bir tane." Sesi biraz daha hafifledi, sanki normalliği kucaklamaya, kendi deneyimiyle kaynaştırmaya çalışıyordu. "Yuvaya falan mı çıkıyorsun?"

"Ben, ah..." Ne diyordu bu kız? "Hayır, öyle bir şey değil. Ormanda falan değilim. Eşek arıları yatağымda... yastığımın altında aslında. Yuvarlanıyorum ve onları acele ettiriyorum. Her zaman beni sokmaya başladıklarında uyanıyorum."

"Stresli olduğunda oluyor, değil mi?"

"Evet. Stresli olduğumda."

"Sıkışık yerleri sevmem." Başını iki yana salladı. Sonra avucunu kafatasının üzerinde gezdirdi, pazuları şişti. "Klostrofobi bana her zaman bunu yapar. Endişelenecek sıradan bir şey, yatağınızdaki eşek arıları gibi, değil mi?"

"Evet," dedi tekrar, yumuşak bir sesle.

Başını salladı, ama dalgın bir şekilde ve hâlâ ona bakmıyordu. Sonunda sessizce kalkıp hızlı bir duş alacağını söylediğinde şaşırmadı. Kendi kendine bunun bir olduğunu, hâlâ neyin gerçek olup neyin olmadığını çözmeye çalıştığını ve durulanmanın buna yardımcı olacağını söyledi.

Ama adam kapıyı hızla kapattığında, bunun sadece banyonun kapatılmasından daha fazlası olduğunu anladı.

İşte bu yüzden bir ilişkinin güllük gülistanlık başlangıcına fazla yatırım yapmamalısın, diye düşündü.

İnsanların her zaman katmanları vardı ve bazıları o kadar derindi ki, onarılamayacak fay hatları oluşturdular.

Yirmi dakika boyunca sıcak su kafatasını deldikten sonra Nate banyo paspasının üzerine çıktı ve havluyla kurulandı. Lavabonun üzerine eğilerek aynadaki buğuyu bir fiskeyle temizledi ve kendine baktı. Bok gibi görünüyordu, yüzü solgun, gözlerinin akı kan çanağına dönmüş, dudakları büzülmüştü.

Kendisine musallat olan bir hayalet. Oh, bekle, geçmişini onu takip eden hayaletti.

Yine o çok kötü kâbuslarından birini göreceğini bilmeliydi. Daha önce yatağında hiç önemsemediği bir kadın olmamıştı, Kardeşlik'in dövüş protokolünden atılmıştı ve otuz yıldır sahip olmadığı en iyi arkadaşı onunla ilişkisini kesmişti. Oh, bir de ailesi vardı ve onlara karşı ne kadar boktan biri olduğunu anlamaya başlamıştı. Ve Rahvyn.

Ve diğer her şey.

Tanrım, neden rüyasında yastığının altında eşekarısı görmedi ki? Ve neden ilk etapta uykuya dalmak zorundaydı-

"Çünkü bütün gün uyumadın," diye mırıldandı havluyu kalçalarına dolarken. "Onu düşünmekle çok meşguldün."

Kapıda kendini hazırladı. Nalla'nın soruları olmalıydı ve ona vermek istemediği tüm cevaplar aralarını açacaktı. Bir tür açıklamayı hak ediyordu ama gözlerindeki ifadeden, tüm detayları bilmese bile vardığı sonuçların doğru olduğunu biliyordu.

Yani gerçekten de bazı şeyleri kişiselleştirmesi mi gerekiyordu...?

Evet, öyle yaptı. Çünkü onu kendinden daha çok önemsiyordu ve babası haklıydı. Bu bir insanı dönüştürürdü... ve tüm farklılığı yaratan bir tür kişisel gelişimdi.

Ama Tanrım, kelimeleri bir türlü bulamıyordu.

Kapıyı açarak çok daha serin ve kuru olan açık alana çıktı ve yatağa baktı.

Dağınık çarşafların içinde değildi-

Pastırma kokusunu nasıl kaçırmış olabilir, diye düşündü kafasını sıcak tabağa doğru çevirirken.

Nalla sırtı ona dönük, tezgahın üzerinde Oscar Mayer paketi açık, yumurtalar ve henüz servise çağrılmamış ekmek somunuyla birlikte duruyordu. Üzerinde balıkçı yaka kazağı ve kot pantolonu vardı ama ayakları hâlâ çıplaktı ve saçları hâlâ sırtına dökülüyordu.

Ama onu terk etmemişti. Henüz terk etmemişti.

Kulübeye çıkan merdivenlere doğru bakarken, parkasını parmaklığın ucuna asmış ve kar botlarını tüm o Patagonya'nın altına yerleştirmiş olduğu gerçeği üzerinde durmamasını söyledi.

Yanına gitti ve şifonyerinden yeni bir kot pantolon çıkardı. Onları giydikten sonra gövdesini örtmek için bir tişört aldı.

"Tabakları yerleştirebilir misin?" diye sordu ona dönüp bakmadan.

"Elbette." Avuçlarını kalçalarına sürttü ve rafına yöneldi. "Yemek için teşekkürler."

Kahretsin, sadece bir yer sofrası vardı. Üzerine bir şey koyacak masası da yoktu. Buradayken hep ocağın başında ayakta yemek yerd.

"Yumurtanı nasıl seversin?" diye sordu.

"Nasıl yaparsan öyle."

"Çırpılmış o zaman."

Kız ona bir tabak dolusu verene kadar bir daha konuşmadılar. Ya da deniyordu.

"O sende kalsın, ben tavadan yiyeceğim." Yolun karşısına doğru başını salladı. "Sandalyemi ve çatalımı alabilirsin. Kaşığı ben kullanırım."

"Çatalı kabul ediyorum ama sandalyeyi takas edeceğim. Luchas House'da tezgahta yemek yemeye alışkınım."

Tamam, sandalyeyi alırdı.

Yerlerini alıp sessizce yemeklerini yerlerken, çatal ve kaşıkların (daha doğrusu çatal ve kaşığın) tabaklarda (daha doğrusu tabak ve tencerede) şingirdamasının yanınızda başka biri varken ne kadar yalnız olduğunu fark etti. O zaman

Sadece kendin mi? Telefonunuzda aptalca bir şey izliyordunuz ya da kendi nefesinizin sesi gibiydi - fark etmediğiniz türden bir şey.

Yemeklerini bitirdiklerinde ilk o kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. En azından yiyecek bir şeyler almayı düşünmüştü. Temiz çarşaflar gibi o da hazırlıklı olmak istemişti.

"Şafak sökmeye yaklaşıyor," dedi tabağın ve tencerenin üzerinde su gezdirmeye başlarken.

"Ben giderim."

"Seni acele
ettirmeyeceğim."

"Tamam."

Suyu kesti ve arkasını döndü.

Hay sikeyim. Merdivenlere kadar gelmişti. O basamaklardan on adım yukarı çıkınca ve o kapak açılınca birdenbire onu bir daha göremeyeceğinden endişelenmeye başladı.

"Özür dilerim," dedi.

Nalla nihayet ona baktı, gerçekten baktı ve sarı gözleri kızgın değildi. İçlerinde canlı bir keder vardı. Ve onun için bunu istemiyordu. Uyuyakaldığı için hayal kırıklığına uğramak, uyanık kalsaydı belki de onu kurtarabileceğini düşünmek cazip gelse de, gerçekçi olması gerekiyordu. Er ya da geç, laboratuvaradaki o pislik ortaya çıkacaktı.

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi.

"Geçmişim hakkında ne söyleyeceğimi
bilmiyorum." Oh, kahretsin, gerçekten
oraya mı gidiyordu-
Siktir et, evet öyleydi.

"Bundan bahsetmiyorum çünkü bahsettiğimde o anılar her şeyi ele geçiriyor.
-Ve şu anki gibi yas tutuyormuş gibi görünmeni istemiyorum. Ben hala
buradayım. Hâlâ hayattayım."

"Öyle olduğunu biliyorum." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sadece neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çok üzgünüm, Nate. Çok... üzgünüm."

Kadının gösterdiği şefkatle ilgili bir şey onu çok etkiledi ve kendini durduramadan ağzından çıkan kelimeler bulanıklaşınca kadar hızlandı.

"O laboratuvarıda olanlar benden kaçıp giden türden şeyler. Şimdi bile, bunca yıl sonra. Mesela bir olay yerinde asansöre bindim ya da kolum ceketimin koluna sıkıştı. Birdenbire bir kafesin içinde kilitli kalıyorum ve dışarı çıkamıyorum ve yine benim için geleceklerini biliyorum. Ya da belki o antiseptik kokusudur, hani şu kliniklerde olan?" Parmaklarını şıklattı, ses aralarındaki gergin sessizlikte bir tokat kadar yüksekti. "Laboratuvarıdayım ve ben kustuktan sonra temizlik yapıyorlar çünkü bana akciğer kanseri bulaştırmaya çalışıyorlar ve neden bulamadığımı anlayamıyorlar, bu yüzden bana insan hücreleri pompaladılar ve vücudum onları reddediyor. Ya kanarsam? Yaralandığım için mi? Bana verdikleri anestezi işe yaramadığı için masada döndüğümü hatırlıyorum ve karaciğerime ilk elden bakabilmeleri için midemi açtıklarını hissedebiliyordum. İşin kötü tarafı da şu. O kavanozun tepesini patlatmak için *hiçbir şey* gerekmiyor ve hepsini tekrar aşağı indirmek için saatler ya da geceler gerekiyor."

Onun ayaklarına baktı. Kendi ayaklarına baktı. İkisi de ayakkabı ya da çorap giymedikleri için, bunun onun küçük, berbat evinden kaçıp bir daha asla geri dönmeyeceği anlamına geldiğine dair saçma, büyümlü bir düşünceye kapıldı...

... çünkü onun pisliği, kendisi gibi şefkatli, profesyonel eğitim almış bir sosyal hizmet uzmanı için bile çok ağırdı.

"Evet," dedi boğuk bir sesle, "her şeyin bataklığına girmeden ne söyleyeceğimi bilemiyorum ve gerçekten buna kimin ihtiyacı var ki?"

"Bunu gizli tutmak istediğin için seni suçlamıyorum. Ama bana anlattığın için memnunum."

"Bunu kendime saklamayı tercih ederdim."

İleri geri konuşmaları yapmacıktı ve o da bunu fark etmiş gibi, "Bak, sana olanlardan bahsetmenin her şeyi daha iyi hale getireceği gibi bir şey söylemeyeceğim. Ama geçmişinden korkmuyorum. Ondan nefret ediyorum ve sana yaptıklarından da nefret ediyorum ama kaçmıyorum, bu konuda anlaşılm."

"Teşekkürler."

Bunlar elbette doğru kelimelerdi. Ama soğukkanlılığı neredeyse profesyonel düzeydeydi. Belki de artık onu bir erkek yerine bir müşteri, bir ortak yerine üzerinde çalışılacak bir proje olarak görüyordu.

Tam da istediği şey.

Sessizlik daha da ağırlaştıkça, onu bozmak istedi, ama Tanrı onun tanığı olduğu için -ya da Lassiter, olduğu gibi- ne söyleyeceğini düşünemedi. Zihni tamamen boştu. Yani, kelimeler boştu. Devrilmeye çalışan bir motor gibi, laboratuvarıdan gelen görüntüler bilincine girmeye ve etrafındaki dünyanın yerini almaya devam ediyordu.

Böylece onu göremezdi.

Sonunda, "Saat sabahın dördü. Sanırım ben yatmaya gidiyorum," dedi.

"Evet. Tamam." Tam bir yorgunluk onu içine çekmişti ama bu öyle bir yorgunluk değildi.

uyku ile tedavi edildi. "Size numaramı verebilir miyim?" "Oh, evet, lütfen."

Uykuya dalmadan önce yatağında bulundukları yerden bu tek heceli cevaplara nasıl geldiklerine dair hiçbir fikri yoktu.

Oh, bekle. Nedenini biliyordu.

Parkasından telefonunu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Yeni bir tane, aynı numara." "Vishous böyle iyidir."

"Çok sayıda bozuk hücreyi değiştirmek zorunda kaldığı kesin." Adam ona kullan-at telefonunun numarasını okurken, o da numarayı girdi. "Tamamdır." "Tamam."

Ceketini giymeye başladığında, ona durmasını söylemek istedi. Kalması gerektiğini. Belki daha sonra sesini duyurabilirdi. Yine de utanç, şok ve keder onu kilitli tutuyordu -sadece zihninde var olan ama onu içine hapsetmek için bir kez daha çalışan başka bir kafes- ve kışından tutarlı bir şey çıkarmaya çalıştıkça felç daha da kötüleşiyordu.

Çizmelerini çok çabuk giydi. "Sanırım ben gideceğim."

"Teşekkürler. Buraya geldiğin için."

"Amore için tekrar

teşekkürler." "Her

zaman."

Sonra adam ona salakça bir el sallıyor, kadın da merdivenlere doğru dönüyordu. Yanına gidip kapağı açabilmek için kıpırdıyamadığını fark etti ama o ne yapacağını biliyordu. Yine de bu bir beyin ameliyatı değildi.

O dışarı çıktıktan sonra, kapağın yerine kilitlenme sesi bir co n'un tepesi gibiydi ve etrafına bakındığında, yeraltında olduğu gerçeği

mantıklı geliyordu. Burası bir mezar gibiydi ve sonsuza kadar yaşayacak olsa da, ölü gibi hissediyordu.

Nalla olmadan, öyle olduğunu sanıyordu. Bağlanmış erkekler böyledir.

Lanet olsun. O laboratuvardaki lanet olası insanlar şimdi onu sadece iki mahreminden birinden değil... hayatındaki diğer en önemli kadından da *mahrum* bırakmışlardı.

Onun gerçek aşkı.

ŞAFTÖR İKİ

Kardeşler yaşam alanlarını dağa taşımış olsalar da, Kardeşliğin kliniği hala oradaydı ve tüm bileşenleri için hala düzenli olarak kullanılan yeraltı eğitim merkezinin ana dayanak noktasıydı. Ameliyathanesi ve muayene odalarıyla tıbbi tesis çok pahalıydı ve taşınması zordu.

Ayrıca, Bitty'nin duyduğuna göre, Vishous Amca kliniği Doktor Jane'e nişan hediyesi olarak yaptırmıştı. Ve tıpkı bir saat aldınız diye elmas bir yüzüğü atmadığınız gibi, Brother's *Shellan* gibi bir cerrah da birkaç milyon dolarlık son teknoloji ekipman ve malzemeyi bırakıp gitmiyordu.

Bitty çam ağaçlarından oluşan bir ormanda yeniden şekillenirken, bir anda yönünü şaşırdı ve bu hep böyle olurdu. Araziye geri döndüğü nadir durumlarda, manzarayı oluşturan ve izinsiz girenlerin yollarını bulmasını imkânsız kılan *sisler* her zaman onu sendeletirdi. İşler böyle yürüyordu.

Ama doğru koordinatlara sahipti, yani nerede olduğunu biliyordu.

Aradığı yapı hemen sol taraftaydı ve yaklaştığında gülümsemek zorunda kaldı. Eski görünmesi için aslına sadık kalınarak yeniden yaratılmış, kapısında yarım ay bile bulunan bir tuvalet. Butch Amca'nın deyimiyle "hela". Ama değildi.

Ta ki içini açmaya çalışana kadar, cılız görünen şeyin kaya gibi sağlam olduğunu, tüm o kıvrımların bir film sahnesi gibi özenle yapıldığını fark edene kadar.

Ve söylemeye gerek yok, izin verilmediği sürece içeri giremezsiniz.

Eldivenli elini çekicin üzerine koyarken, kapıdaki küçük kameranın bulunduğu yarığa baktı. Üç saniye geçmeden kilit mekanizması açıldı ve içeri adım atabildi. Dış ahşap, içi çelik olan panel kendi kendine kapandı ve yeniden kilitlendi. Sonra Roor alçalmaya başladı.

O dar alanda ne kadar sıkışıp kaldığı düşünüldüğünde, bu şeyi bu kadar küçük yaptıklarına hep şaşırdı. Ama Kardeşler bu uzaktan girişi kullanmıyordu.

Babasının buraya girmesine imkân yoktu, bu kesindi.

Her şey dibe vurduğunda bir sarsıntı oldu ve beklemesi gerektiğini biliyordu. Kapı sadece hazır olduğunda açılacaktı.

Dışarı çıkarken güvenlik görevlisine "Teşekkür ederim," dedi.

Şu anda içinde bulunduğu penceresiz, kapısız çelik oda bombaya karşı korumalıydı ya da ona öyle söylenmişti ve vınlama sesi, kimyasal bir saldırı durumunda HEPA-1 filtreli, bağımsız, negatif hava akımı sistemiydi. Kameraları asla bulamamıştı ama bir yerlerdeydiler ve kapı açılana kadar da yerini tam olarak tespit edememişti.

Oh. Tam önünde. "Tekrar teşekkürler," diye seslendi.

Uzak tarafta, eğitim merkezinin park alanı çok katlı ve büyük ölçüde boştu, sadece birkaç karartılmış minibüs yerlerinde kış kışa duruyordu -Bir de öğrencileri bilardo tefecileri ve tefecilere yönelik bir akademiye götürüyormuş gibi görünen karartılmış bir okul otobüsü. Eğitim merkezinin güçlendirilmiş girişine doğru yürürken ayak sesleri, eğer bir Kardeşlik tesisinde olmasaydı onu ürkütecek şekilde yankılanıyordu.

Ama burada çok güvendeydi. İzin verilmediği sürece kimse bu kadar uzağa gidemezdi.

Demir parmaklıklı çelik kapıda tekrar beklemek zorunda kaldı ve sonra eğitim merkezini boydan boya geçen beton koridora geçmesine izin verildi.

Şimdi sınırları gerilmişti ve dikkatini dağıtmak için yürümeye başladı ve hareketsiz olan sınıflara baktı. Kursiyer dalgaları sınıflardan geçmişti.

Kardeşler'in programına katılmış ve her türlü eğitimi almıştı ama dersler bazen takvim yıllarına göre sıralanıyordu ve bir sonrakinin ne zaman başlayacağını bilmiyordu. Yine de bir noktada yeni bir ekip gelecekti.

Azalan Toplum ile savaş bunu gerektiriyordu.

Klinik, ağırlık ve soyunma odalarının hemen önündeki yolun yarısındaydı ve kapalı kapılar dizisine ulaştığında ne yapacağından emin değildi.

Ya da gerçekten neden burada olduğunu.

Babasının şehir merkezinde polis kılığına girerek ne kadar eğlendiğini anlatırken kulak misafiri olmuş, sonra da kendi deyimiyle "değerli kargosundan" bahsetmişti.

Yani şimdi buradaydı-

"Hey, yabancı. Bir haftada iki kez, ne şansın var ki?"

Etrafında dönerek gülümsedi. "Selam, Shuli-oh, vay canına."

Adamın üzerinde kırmızı ipek bir pijama ve ona uygun ipek bir bornoz vardı; paaları kıvrılmış paaların altından bir çift monogramlı kadife terlik görünüyordu. Ayrıca Roor'a dayadığı bir tıbbi malzeme bastonu vardı ve yaklařtıķa topallaması, muhtemelen kendisine tahsis edilen yataktan çıkmaması gerektiğini gösteriyordu. Genelde savrularak şekillendirilen saçları, sanki duştan yeni çıkmış gibi aristokrat yüzüne doğru ıslak bir şekilde taranmıştı.

Kesinlikle yle kokuyordu, bir tür pahalı kolonya ya da tıraş kremi ona doğru yayılıyordu.

"Hastane kıyafetlerim gibi mi?" Küçük bir dönüş yapacaktı ama sonra yüzünü buruşturdu ve çabasını yeniden gözden geçirir gibi oldu. "Onları *köpeğim* getirdi."

"ok spiİy."

Yakışıklı yüzü gerildi. "Buraya beni görmeye gelmedin, değil mi?"

"Tabii ki geldim. Babamı duydum-"

"Beni ve L.W.'yi alandan çıkardı."

"Evet, bu doğru."

şuli derin bir nefes aldı. "Tam şurada. nnde durduğun kapı."

Bitty, ziyaret etmekle hiç işi olmayan bir erkeği görmeye davetsiz gelmiş gibi görünmemesi için bir şey söyleyemeden Shuli gülümsedi.

"Ben yatağıma dönüyorum. Dinlenme odasının cazibesi düşündüğüm kadar cazip değilmiş. Lanet olası Percocet. Her zaman midemi bozuyor."

İgter yandaki hasta odasına yönelirken bir şişe burbonu tercih edeceğini mırıldanmaya devam etti.

Ve sonra tek başınaydı.

Başka kimse gelmeden önce -gerçi bütün bunlar zaten kaydedilmeyecek gibi değildi- kapıyı çaldı.

"Evet?" diğer taraftan derin bir ses geldi.

"Benim. Bitty?"

Bir duraklama oldu ve evet, L.W.'nin onu göndermesi tamamen mümkündü. Ama sonra kulağa çok benzeyen bir şey duydu-

"Yani içeri girebilir miyim?"

diye sordu. "Evet.

Bekliyorum."

İçeri girdiğinde adamın yattığı hastane yatağını, bağlı olduğu hayati monitörü ve koluna takılı serum torbasını hızlıca gördü. Sonra da soluk mavi ve beyaz çarşafların üzerinde sırtüstü yatan erkeği gördü: L.W.'nin üstünde bir şey yoktu, dövmeleri ve kasları tertemiz yatak takımına uymuyordu, kirli olduğu için değil, çivili bir yatakta uyuyacakmış gibi görünen bir şey olduğu için.

Bir sürü bandaj vardı. Omzunda. Yan tarafında.

Ve gözleri her zamanki gibi odaklanmış değildi. Yine de hâlâ o güzel soluk yeşildiler ve her zamanki gibi onun üzerindeydiler.

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim." Tereddüt etti. "Rahatsız etmek istememiştim."

L.W. başını salladı ve elleriyle omuz silkti. "Sen değilsin. Burada ne yapıyorum ben? Tüm bunlar 1 katına çıkana kadar zaman kazanıyorum."

"Dikiş atılmadı mı?"

"Henüz değil. Manny ameliyat olmam gerektiğini söylüyor. Karaciğerimde sızıntı falan varmış. Çok fazla dikkat etmedim. Yakında benimle ilgilenecektir."

Cümleleri kısaydı, muhtemelen ilaçlara rağmen acı çekiyordu. Yine de konuşmasındaki o çok ince değişim dışında, bu kadar kötü yaralandığını asla bilemezsiniz.

"Kesilip açılma konusunda çok cesursun." Yüzünü buruşturdu. "Tamam, bu söylediğim aptalca bir şeydi. Yani, ameliyatla karşı karşıya olsaydım, dehşete düşerdim-"

Kapa çenen, Bitty.

L.W.'nin yüzüne vuran gülümseme... dönüştürücüydü, onu gerçek yaşına daha yakın gösteriyordu. Yaşlı ve dünyadan bıkmış birinin aksine.

"Her şey yolunda," dedi. "Bıçağın altına girdim. Birçok kez bıçağın altına yattım. Manny ile. O harika biri. Gerçekten endişelenmiyorum. Bu konuda endişeli değilim."

Ona gülümseyerek karşılık verirken.

Söyleyecek bir şeyi kalmamıştı. Kahretsin, bunun için gerçekten bir oyun planı kullanabilirdi. Gerçeği ifade etme (iyi olduğuna çok sevinmişti), kendi alanına sahip çıkma (onu görmeye geldiği için utanmayacaktı) ve kendinden emin olma (adamın çıplak, dövmele göğsüne bakıyordu ve bu durumda uygun görünen türden bir kendinden eminlik değildi) hakkındaki tüm o Resolve2Evolve stul'ları ona pek yardımcı olmamış gibi görünüyordu.

Gerçekten ihtiyacı olan şey pratik tavsiyelerdi. Karaciğerinde delik olan bir hastaya ameliyattan korktuğuna dair aptalca bir şey söylememek gibi.

Ya da onun sorunu her neyse.

Tanrım, Nalla'yla araları neden bozulmuştu ki? Nalla her zaman harika tavsiyeler verirdi- "Oturabilirsin," dedi L.W. köşedeki rahat koltuğu işaret ederken. "Ve bana arkadaşlık edersin. Onlar beni almaya gelene kadar. Eğer istersen. Olmaz.

çok daha uzun sürecektir. Sadece yirmi dakika kadar."

Bitty gülümsemeye başladı. Belki de düşündüğü kadar kötü durumda değildi.

Yanına gidip otururken, "Bunu yapacağım," diye mırıldandı. "Kafanı dağıtmana yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Adam ona bakarken gözleri kukuletalı bir hal aldı. "Oh, bunu yapıyorsun. Her zaman."

Nalla, Nate'in kulübesinden dışarı adımını attığında karla kaplı araziye göz gezdirdi. Araziye girip tekrar çıkan bir dizi lastik izi ve girişin etrafında ayak izleri vardı, ancak bunun dışında hiçbir şey rahatsız edilmemişti ve hiçbir şeyin kokusunu almadı.

Bebek pudrası ve terli ölüm gibi kokan bir şey yoktu. Yanmış bir şey ya da başka bir şey yakaladı. Baca değil ama başka bir şey. Ki bu tehlikeli değildi.

Tam da burnunun kırıışmasına neden olan türden bir şey.

İleriye doğru yürürken, gidecek bir yeri varmış gibi yaptı. Ve vardı da. Nazik of.

"Kahretsin," diye mırıldandı durup gökyüzüne bakarken.

Dışarıda hiç yıldız yoktu, gökyüzü bulutlarla kaplıydı. Biraz daha kar? Elbette, neden değil-

Kahretsin, göğsünün ortası ağrıyordu ve o yumurtalar gerçekten kötü bir fikirdi. Elini karnına götürerek, şimdi mi kusacağını yoksa onun topraklarına girene kadar mı bekleyeceğini düşündü. Bu konuda seçim şansı yoktu.

Gözlerini kapatarak kendine sakin olmasını söyledi. Boşanmıyordu, Tanrı aşkına. Güçlü bir şekilde etkilendiği, kendi suçu olmaksızın çok kötü bir geçmiş olan ve şu anda akli karmakarışık olan bir erkekle iki kez çıkmıştı - aslında iki kez bile değil-. Sonsuz bir aşk ilanı ile ayrılmadıkları için kendini bir arada tutamıyorsa? O zaman danışmana ihtiyacı vardı.

Belki de kalmalıydı. Ama adam çok katı ve rahatsız görünüyordu. Ve banyodan başka girecek bir oda da yoktu.

Omzunun üzerinden baktı. Geri dönüp onunla konuşmayı denemeli miydi? Doğru kelimeleri bulabilirse...

Kahretsin, belki de Bitty haklıydı ve gerçekten de kendi üzerinde çalışması gerekiyordu. O slogan neydi? Çözüm2Çözölme mi? Şu anda biraz evrim geçirebilirdi, çok teşekkür ederim.

Kendini Luchas House'a geri dönerken ve stal ile her şey yolundaymış gibi davranırken hayal ederken, en iyi arkadaşına gerçek evlerinde buluşmak için mesaj atabilmeyi diledi. Birlikte iki top dondurma yedikten ve eski *The Ofice* dizisinin tekrarlarını izledikten sonra, muhtemelen hayatı sona ermiş gibi hissetmeyecekti.

Bitty'yi özledi. Hem de çok. Ve dişiyi arayıp Nate hakkında tavsiye isteyememesi Nalla'nın kendini bok kafalı gibi hissetmesine neden oldu. Neden tüm cevapların kendisinde olduğunu düşünmüştü ki? Bir tür sosyal medya kimin umurundaydı ki?

Program mı? Nalla burada, soğukta karların içinde dururken, gerçekten önemseydiği bir erkekle asla yapamayacağı bir konuşmanın bölümleri, önceki iyimserlik ve heyecan duygusunun ölü bedenleri üzerinde akbabalar gibi dolaşıyordu.

Sanki hayatın sorunlarına o gurudan daha iyi cevapları varmış gibi...?

Arkasında açılan kabin kapısının sesi onu şaşırttı ve arkasını döndüğünde- Nate kulübenin sahanlığında yalınayak duruyordu ve o daha bir şey söyleyemeden karların arasından ona doğru yürümeye başladı.

"Aman Tanrım, ayakların donacak-"

"Özür dilerim," dedi ve hemen yanına gidip kollarını ona doladı.

Nalla tereddüt bile etmedi. Adamın omuzlarına yapıştı ve sıkıca tutundu.

"Açıklamak zorunda değilsin," dedi kabaca. "Şu anda ihtiyacım olan tek şey bu."

Gözlerini kapatarak başını çevirdi, böylece kulağı onun kalbinin üzerinde olacaktı. Kalbinin düzenli atışını dinlerken gözyaşları aktı ama onları kendine sakladı. Çoğunlukla.

Nate geri çekildi ve onun yüzünü geniş avuçlarının arasına aldı. "Seni tekrar görmek istiyorum. Ne zaman istersen. Benim açımdan değişen bir şey yok."

Başparmakları yanaklarını okşarken, onun bu anda nasıl görüldüğünü hayatının geri kalanında hatırlayacağını biliyordu, karanlıkta o kadar canlı, o kadar güzeldi ki... kabul etmek için çözmesi gerekmeyen bir gizemdi. Sevmek için.

"Ben de," diye söz verdi. "Bu bir başlangıç, son değil."

"Dürüst olacağım, gerçekten ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok."

Güldü. "Ben de ormandayım. Böylece birlikte kaybolabiliriz, tamam mı?" "Birlikte."

Yüzüne yayılan gülümseme ona gökyüzünün parıldayan yıldızlarla dolu olduğunu ve hepsinin sadece ikisi için parladığını hissettirdi - ve bu, nemlendirici bulut örtüsünün diğer tarafında doğruyd.

Tıpkı bir ilişkinin başlangıcında iki insan arasındaki garip bir an gibi, bu da geçecektir.

Ve sonra Nate ciddileşti. "Sana şu anda söz veriyorum, aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Kendimin bile, tamam mı? Seninle yüzleşmek istemedim.

Çünkü buna ihtiyaım olmadı ama geçmişim bize bir geleceğe mal olmayacak. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Dudaklarını kaldırdı. "Üzerinde öpüşebildiğimiz sürece."

Bu, iki kez yapmak zorunda olmadığı bir istekti ve nihayet hava almaya çıktıklarında, yüzünün yan tarafına dokundu ve gerçekten ne kadar ayrılmak istemediğini düşündü.

"Biraz daha kalabilirsin," diye mırıldandı. "Ayrıca... aman Tanrım, ayaklarım üşüyor ve bu ilişki anlamında değil. O yüzden içeri girmek için gerçekten yardıma ihtiyaım olabilir."

"Ne biliyorsun... olmak istediğim başka bir yer yok. Ve birlikte olmayı tercih edeçeğim kimse."

Bu not üzerine, kendini onun kollarından birinin altına sıkıştırdı ve beline sarıldı. Kamaraya doğru geri dönmeye başladıklarında, adam onun başının tepesini öptü.

"En azından sadece birkaç metre ve bu sefer beni tüm yol boyunca taşımak zorunda değilsin."

Ona doğru baktı. "Ama mecbur kalırsam yapabilirim." "Ben de senin için aynısını yapardım."

ÜÇÜNCÜ ŞAFTÖR

Ertesi akşam, güneş battıktan ve dışarı çıkmak güvenli olduktan sonra, Nate Nalla'yı kulübesinin ön kapısına kadar geçirdi. Bu kez her ikisi de uygun ayakkabılar giymişti ve birlikte dışarı çıktılar, adam önce Nalla'nın gitmesine izin verdi, Nalla da diğer tarafta onu bekledi. Kapıyı arkalarından kapatırken, bir erkeğin dişisini iyice tatmin ettikten sonra yaptığı türden yarım bir gülümseme takınıyordu.

"Bu gece tekrar gelmemi istediğine emin misin?" dedi ona.

Evet, diye düşündü.

"Asla daha emin olma. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi."

"O zaman eve gidip kıyafet alacağım." "Mükemmel."

Karşı koyamayan Nate onu kendine çekti ve düzgünce öptü. Ve sonra, onunla yatağında biraz daha zaman geçirmeden gitmesine izin vermeden önce, geri adım attı ve cinsel dürtüsüne uzun süre gitmeyeceğini hatırlattı.

"Burada olacağım." Muhtemelen verandada bir köpek gibi onu bekliyordur. "Ve aceleye gerek yok."

"Geri geleceğim."

"Tamam,

Terminatör."

Konsantre olmak için gözlerini kapatmasını izledi ve tam gözden kaybolurken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Arkasını döndüğünde, uzun süre yalnız kalmayacağını bildiği için yeraltına geri dönmek çok daha kolaydı ve alt kata indiğinde kullan-at telefonunun çalmaya başladığını duyduğunda, bunun Kardeşlik'in onu arayıp sorun olmadığını, alana geri dönebileceğini söylemek için aradığını hayal etti.

Ama tabii ki öyle değildi. Birincisi, o numaraya sahip değillerdi ve ona verdikleri telefon ne zamandır şarj edilmemişti? Bir diğeri, kişisel olarak her türlü değişikliği yapıyor olabilirdi, ama bunu biliyorlarsa lanet olsun.

Ceketinin cebinden telefon cihazını çıkarıp bir elini ekranın üzerinde gezdirdi ve mesajların sesli mesaja gitmesine izin vermeyi düşündü. Ama amcası ona zaten iki mesaj bırakmıştı, görmezden gelmişti ve organize suç işinin şu anda sahip olduğu tek iş olduğunu düşünürsek?

"Evet," diye cevap verdi. Ve ne hakkında olduğunu zaten biliyordu.

Mickey'nin annesinin gömecek bir şeyi olsun diye adama bir ceset vereceğine söz vermişti. Ne yazık ki şu anda kimseyi öldürecek gibi hissetmiyordu.

Gördün mü? Kendini tamamen geliştiriyordu.

Şifreli hat dünyanın dört bir yanında dolaşırken bir dizi bip sesi duyuldu. Ardından, hattın diğer ucundaki sesi kaydetmeyi imkansız kılan bir ton geldi. Görevimiz Tehlike saçmalığı bittikten sonra, Amca karakteristik olarak neşeli ve rahat bir ruh halindeydi.

j/k.

"Hangi cehennemdeydin sen?" dedi adam. "Hiçbir yerde."

"Peki neden aramalarıma cevap vermedin?"

"Çünkü ben senin akraban değilim." Nate diğer kulağına geçti ve omzuyla hücreyi olduğu yerde sabitledi. Sanki adamı boğmak için iki eline birden ihtiyacı olacakmış gibi. "Benim için bir görevin var mı? Ya da yok."

Sessizliğin tehditkâr olması gerekiyordu. Ama Nate cevap için bastırmayınca, Amca tekrar konuşmaya başladı.

"Size Bathe'nin güvenlik kamerası görüntülerinden resimler gönderiyoruz." "İsim ve adres."

"Elimde değil. Yine de tuhaf görünümlü biri ve çocuklarım onu  ehir merkezinde sokaklarda gördüklerini söylüyorlar."

"Hiç adın yok mu senin?" "Onu bulacaksın-"

"Dur bakalım. Benden bir i  yapmamı istiyorsun ve bana görüntülerden başka bir şey vermiyorsun. Caldwell'i ne sanıyorsun, küçük bir kasaba mı?"

"Bu benim sorunun değil. Sen benim yeğenimi  ld rd n-"

"Nefret ettiğiniz ve beni kendi mülkümde öldürmeye gelen bir  l ." "-

Soğukkanlılıkla. Bana bunu borçlusun. Sana gönderdiğim pi i bulup uyutacaksın ve sonra  de eceğiz. Bunu pas mı geçeceksin yoksa başarısız mı olacaksın? Yapacağım.

Ailemin bu gibi şeylerle ilgilenme şekliyle hesapla alım."

Bağlantı kesildi.

Nate lanet telefonu tezg hın üzerine bırakırken, "Ne kadar da sert bir adamsın," diye mırıldandı.

Nalla'yla ikinci kez yedikleri yumurta ve pastırmanın bula ığını yıkamak yerine silah kasasına gitti, retina taraması için eğildi ve 1reproof i  kapağını açtı. Silahlarınızı kontrol etmek her zaman iyi bir fikirdi, özellikle de Caldwell'in karaborsa krallarından birinin etekleri zil  alıyorsa ve m lk n zde gerçekten çok değer verdiğiniz bir misafiriniz varsa. Nate yaşadığı yer konusunda hiçbir zaman paranoyak ve özel biri olmamıştı ve şimdi bundan pişmanlık duyuyordu.

Eğer Mickey onu bulabilseydi, amcam da bulurdu.

Üst  enesindeki karıncalanma dişlerinin aşağıya indiğini gösterirken, daha önce hiç duymadığı bir ses göğsünden yukarıya doğru titre erek ağzından  ıktı.

Hırıltı, bağlanmış erkeklerin di ilerini korumak söz konusu olduğunda bir üst seviyeye çıktıklarını hatırlatıyordu-

Bing!

O aptal kullan-at telefon bir mesajla kapandığında, birlikte olmadıkları zamanlarda Nalla'yla bağlantıda kalmasının bir yolu olduğu gerçeği dışında, onu hedef talimi için kullanabilirdi.

Hiç ilgilenmeden Amca'nın şifreli numarasından gelen mesajı açtı-

Bu bir görüntüydü, siyah-beyaz bir fotoğraftı ve grenliliğine bakılırsa gerçekten de video görüntüsünden alınmıştı.

"Oh... siktir."

Bir başka acımasız lanetle, ihtiyacı olmadığı halde yakın çekimi genişletti.

O kişinin kim olduğunu biliyordu, Amca'nın aralarını düzeltmek için öldürmesini istediği hedefin yaralı yüzünü anında tanıdı.

Zsadist... Nalla'nın babası.

Kardeşlik'in yeraltı konutlarına geri döndüğünde, Nalla ailesinin kaldığı yerin kapısında tereddüt ediyor, eli mandalın üzerinde geziniyordu. Son zamanlardaki tüm gerginliğe rağmen, hayatında neler olup bittiğini paylaşmamanın doğal olmayan bir yanı vardı. Nate'in karmaşık bir konu olması dışında.

Eğer "karmaşık" kelimesi bir bomba kadar kötü bir anlamda kullanılabilseydi. Kendini toparlayarak eşyaları açtı ve oturma odasında hiçbir şeyin yerli yerinde olmamasına aptalca şaşırdı. Ama tüm kişiler arası kaoslara gibi kanepelere ve sandalyelere mi çevrildi?

Uzun bir süre sonra kendini babasının bebek kuyruklu Steinway'ine doğru giderken buldu. Arkasındaki köşede bir sehpanın üzerinde bir gitar, duvara monte edilmiş bir keman ve bir rafta duran birkaç armonika vardı. Yan masanın üzerinde nota kağıtları duruyordu ama efendisi bunları hiç kullanmamıştı. Zihninin notalar olmadan müziği "gördüğünü" söylerdi hep.

Ve gerçekten de bir meleğin sesine sahipti.

Küçükken ona şarkı söyleyerek uyuttuğu zamanları hatırlayınca gözleri yaşardı. Gelmesini beklediği onca ayrılık arasında, ailesi yerine bir erkeği seçmek hiç de beklediği bir şey değildi.

Acı verici seçiminden şüphe duysa bile -ki duymuyordu- burası artık ona evi gibi gelmiyordu. Nate'in bodrumu öyleydi. Ve bu, belirli bir alanda ne olduğundan çok, içindeyken kiminle birlikte olduğunuzla ilgiliydi.

Derin bir nefes alarak ekmek pişirme sesini yakaladı ve gülümsemek zorunda kaldı. Gizli, kaçak ekşi maya. *Mahmen*'i kendisine özel bir nedeni olmadan ekmek pişirmeyi öğretmişti ve Bella da zaman zaman pratik yapmaktan hoşlanıyordu

-Ama dikkatli olmak zorundaydı. Fritz, bir İngiliz yemeği kııartmanın ötesindeki her türlü yemek pişirme çabasının, Kardeşlik için yaptığı işin bir referandumu olduğunu düşünüyordu, bu yüzden kadın, kâhyanın başka bir şekilde meşgul olacağını bildiği zamanlarda glütene yaptığı ziyaretleri zamanlamak zorundaydı.

Ayrıca üzgün olduğu zamanlarda yemek pişirmeye meyilliydi.

Mutfağa açılan kapıya doğru yürüyen Nalla, lavabonun yanındaki tezgâhta duran *mahmenini* inceledi. Bella bir kâseyi açmış, yükselmekte olan yemeği inceliyordu, o kadar dalgındı ki artık yalnız olmadığının farkında bile değildi. Maun rengi saçları arkaya toplanmıştı ve üzerinde kot pantolonuyla Cormia'nın bir önceki yıl ona diktiği İrlanda örgüsü bir kazak vardı. Kúpeleri Nalla'nın ona doğum gününde hediye ettiği uzun, sallantılı gümüş kúpelerdi.

Nalla tam kendini duyuracakken, *ustası* hamuru kepçeyle unlanmış kesme tahtasının üzerine çıkardı. Sonra ellerini Altın Madalya torbasına daldırdı ve doğru miktarda olduğundan emin olmak için çııptı-

Alkış

.

Alkış

.

Seslerin çıktığı, avuçların sertçe buluştuğu anda Nalla, Nate'in yanına dönmüş, onun neyin gerçek neyin zihninde olduğuyula boğuşmasını izliyordu.

Ve sonra *mahmeni* o kadar keskin bir şekilde odak noktasına geldi ki, Nalla'nın gözleri yaşardı.

Aynı anda Bella omzunun üzerinden baktı ve sııradı. "Oh! Oh. Ah, merhaba. Evdesin, yani buradasın. Merhaba."

Nalla'nın anne ve babasını birlikte gördüğu zamanlar, *mahmenin*in endişeli gözleri babasının yüzünde geziniyordu... boynundaki dövmeli siyah bandın üzerinde. *Mahmen*'inin ellerini hatırlıyordu, nazikçe yatıştırıyordu, her zaman masanın altında ya da arkasındaydı, böylece dikkat çekmiyordu. Buradaki ortak alanda yemek masasından aniden kalkışlar da olmuştu, Bella'nın bir gülümsemesi ve yorumuyla örtbas edilen, Zsadist'in ilk gittiği, olduğu gibi görünmemesi için oyalandığı, bir şeyle başa çıkamadığı için ayrılmak zorunda kaldığı.

Nalla, gün boyunca her şeyin sessiz ve hareketsiz olduğ u zamanları hatırladı ve kapılarının altındaki ışığın yandığını gördü ve alçak, ciddi sesler duydu

mırıldanmalar.

Ve sonra işinde, Luchas House'da ya da Safe Place'te ilk eğitime başladığında, Bella'nın Mary'ye ulaştığını ve Mary'nin sevgili arkadaşından gelen bir telefona cevap vermek için toplantılardan çıktığını hatırladı.

Her zaman Nalla'nın onurlu bir şekilde dava açan ve kendi yaratmadığı şeytanlarla savaşan babası hakkında.

"Nalla? İyi misin?"

Cevap vermeye çalışırken, gözleri mahmeninin yüzüne takıldı ve tanıdık olanı gördü: Endişe, kaygı. Stres. Kadının tüm kalbiyle sevdiği biri hakkında... ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

Nalla boğuk bir hıçkırıkla mutfaka koştu ve sadece bir aile olarak birlikte oldukları zamanlarda yemek yedikleri dört kişilik masanın sandalyelerini rahatsız etti.

Üçü. Bir yemeği paylaşıyorlar.

Kollarını Bella'ya doladı ve gençken yaptığı gibi başını eğdi ve hiç tereddüt etmedi. Karşılığında anında kucaklandı, saçları *mahmeninin* eliyle düzeltildi.

"Sorun yok," dedi Bella. "Tatlım, sorun değil, her ne olursa olsun, ben buradayım." "Çok özür dilerim." Nalla titreyerek nefes aldı. "Oh, ben bir-" "Bana sorunun ne olduğunu söyleyebilir misin?"

Nalla geri çekildi. "Bunca yıl onun intiharını izlemek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yoktu."

O tanıdık yüz hatlarının yaşadığı şok, bir gencin benliğine dair korkunç bir yorumdu. Sanki Bella pek çok kişiye gösterdiği anlayışın kendisine geri dönmesini hiç beklemiyormuş gibiydi.

"Ve ben..." Nalla'nın sesi çatallaştı. "Senin de benim için orada olduğunu biliyorum. Sadece sevdiğin birinin onu çıkaramayacağın bir yere gittiğini görmenin nasıl bir şey olduğunu anlayamadım. Gençken incindikleri bir yere. Gittikleri her yerde onları rahatsız eden bir yer. Çok üzgünüm, *mahmen*."

Avucunu ağzının üzerine koyduğunda, ona söylediği şeylere inanamıyordu. Bella Luchas House'da.

"Her şey yolunda." Bella onu masaya götürdü ve ellerini kenetleyerek oturttu. "Özür dilemek zorunda değilsin."

"Biliyorum. Yanılmışım. Anlamamıştım çünkü senin babamın yanında olmaktan ve benim sorunlarımın onunkiler kadar önemli olmadığını hissetmemden farklı bir şey bilmiyordum - ama onunkilerle kıyaslandığında o kadar da büyük *değillerdi*. Tanrım, ben tam bir götüm-" "Hey, kes şunu." Bella tutucudan bir peçete çıkardı ve uzattı. "Hepimiz elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz. Ben de sana destek olmaya çalıştım, gerçekten."
."

Yeni bir gözyaşı dalgası geldiğinde, temizlemek için iyi bir zamanlamaydı. "Biliyorum."
O anda kendini kaybetti, gerçekten kaybetti. Peçeteyi gözlerine bastırarak bıraktı çünkü başka seçeneği yoktu ve dalga geçip de ellerini yüzünden çektiğinde, *mahremi* oradaydı. Hâlâ.

Her zaman.

"Bunun nedenini bana söyleyebilir misiniz?" diye nazikçe sordu.

Nalla kendine bir kurutma kağıdı daha aldı. "Ben... günü Nate'le geçirdim ve o bir rüyadan uyandı, bir kâbustu ama hâlâ içindeydi. Bana baktı ama beni görmedi. Geri dönmüştü... laboratuvarında bir yerdedi. Ona zarar veriyorlardı ve sesi bir gencin sesiydi. Oh, *mahmen*, korkunçtu."

Bella'nın gözleri kapandı ve başını salladı. "Onun kurtarıldığını duymuştum. Murhder ve Sarah onu oradan çıkardılar. Dönüşümünden hemen önceydi. Eğer zamanında yetişememiş olsalardı, kesinlikle ölmüş olacaktı."

"*Mahmenin*in orada öldürüldüğünü *mü* söyledi?"

"Anladığım kadarıyla kaçmış ve çok daha sonra komplikasyonlardan ölmüş. Ama insanlar onu kesinlikle öldürdü. Nate ve onu evlat edinen ailesi her şeyi gizli tuttular ve onun mücadele ettiğini biliyorum. Uykusunun bölünmesine şaşırdığımı söyleyemem."

"Onu uyandırmaya çalışıyordum ama ona ulaşamadım. Sonra bir köşeye sinip kaldı... Beni tanımadı. Hem de hiç." Ekmek hamuruna baktı. "Yine de yardım ettin."

"Ben mi yaptım?"

"Gün ortasında uyandığımda babamın uykusunda bağırıldığını duyduğumu hatırladım. Ve sonra senin iki kez alkışladığımı duyardım."

Bella ciddiyetle başını salladı. "Evet, benim için işe yarayan buydu. Eğer onu bundan kurtarmak istiyorsam. Sesin beyni şimdiki zamana odaklanmaya zorlamasıyla ilgili bir şey olmalı."

"Bana gerçekten ama gerçekten yardım ettin."

"Güzel, sevindim. Ben de senin Nate'in yanında olmana sevindim." Bella mutfağa baktı, sanki içindeki insanları hayal ediyormuş gibi gözleri farklı yerlerde geziniyordu. Ama yüzündeki ciddi ifadeye bakılırsa, düzenli beyaz dolaplardan ve kasap tezgahından hiçbir şey görmüyordu. "Baban ve bana gelince, konu onun geçmişine gelince, onun deyimiyle perdenin arkasını görmeni gerçekten istemedik. Kendisi üzerinde çok çalıştı ve şimdi, birçok gece ve gün boyunca, ona yapılanlar gerçekten zihninde ön planda değil. Peki ya diğerleri? Geri geliyor. Onunla nereden başladığımızı düşündüğümde? O farklı bir erkek. Ama her zaman orada olacak, gizlenecek."

Nalla başını salladı. "Evet."

"Ve onu babanızdan başka bir şey olarak görmenizi asla istemedi. Ona bakmak zorunda olduğunuzu hissetmenizi ya da bizi koruyamayacağından endişelenmenizi istemedi."

"Bunu hiç düşünmemiştim."

"Güzel. Çünkü o her zaman sevdiği insanların, Kardeşlerinin yanındadır... Kral, Beth ve L.W. Babanız değerli bir erkek ve ben ikinizin arasına girmemeye çalışıyorum ama o sizi seviyor, gerçekten seviyor. Ve bu mesafe onu öldürüyor."

Bu yeni bir ağlama dalgası getirmedi mi, bu yüzden Nalla'nın tarafında biraz daha sınıng ve okşama vardı, gözleri yanıyordu, boğazı çiğdi. Yine de onunla *mahremi* arasında daha önce hiç var olmayan bir rahatlık vardı.

Yine de ortak bir noktaları vardı. İkisi de hayatta kalanları seviyordu, bu da başka biriyle kurulan özel bir bağıdı.

Karşılıklı saygı, bir ebeveyni sizden önce başlayan ve kendi evinizi kurmak için evden ayrıldıktan sonra da devam edecek bir hayatı olan bir kişi olarak görmeye başladığınızda ortaya çıkan bir şeydi. Onlar sadece sizin *mahmeninizken*, size her şeyi borçluydular. Bundan daha fazlası olduklarında, onlar için daha büyük bir bütünün önemli bir parçası olduğunuzu fark ettiniz.

"Yani Nate'le oldukça ciddi olmalısınız?" Bella sordu.

"Her şey çok hızlı geliyor. Ve yine de çok doğru hissettiriyor."

"Bağ kurmak böyle bir şey olabilir. Kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki sevgi, babanız ve Nate gibi insanlar arasında fark yaratır.

Olmak

Yine de dikkatli olun. Bazen hasar çok derinlere iniyor ve bunu onaylamadığım ya da yargıladığım için söylemiyorum. Sadece seni sevdiğim için. Baban ve benim aramda işe yaradı. Haklı olsan da onun acısı beni tüketmedi, hayatımın büyük bir parçası ve hep öyle kalacak. Yine de kendinize de dikkat etmelisiniz. Bazen zarar gören şey mahvolur ve bundan geri dönüş yoktur."

Bir gece önce bile, bu şefkatli sözler üzerine atılacak kırmızı bir pelerin olurdu. Ama artık değil.

Nalla tekrar başını salladı.

"Anlıyorum." "Onu seviyor musun?"

Gülümsemek zorunda kaldı. "Burada *Moonstruck* mı yapıyoruz?"

Bella bir kahkaha attı. "Sanırım öyle. Ama eğer yaparsan bunun çok kötü olduğunu söylemeyeceğim."

"Güzel. Çünkü sanırım onu seviyorum."

"Senin adına gerçekten mutluyum."

İkisi uzun bir süre el ele tutuştu. Ancak sonra ikisinin de gülümsemesi soldu.

"Hiç sanmıyorum," dedi Bella... çünkü Nalla'nın aklından geçenleri okumuştı. "Nate son birkaç on yıldır babana ve Kardeşlik'e para kazandırdı ve savaşa ilgili diğer her şeyle birlikte, bunu affetmek zor, unutmak daha da zor."

"Ama belki Nate'i tanırsa? Belki benim ne yaptığımı görebilir. Nate sadece geçmişte yaptıklarından ibaret değil ve Tanrım, eğer ikinci bir şans verilmesi gereken biri varsa, o insanlar tarafından ona yapılanlar düşünüldüğünde, bu odur. Babam bunu görmeli, buna inanmalı."

"Söylediğiniz hiçbir şeyden şüphe duymuyorum. Ama yine de, otuz yıldır Nate'in sorumluluk sahibi olması-" Bella bir tartışma bekliyormuş gibi avucunu havaya kaldırdı. "Ben sadece onun davranışlarından bahsediyorum. Onu bir erkek olarak kötülemiyorum."

Nalla yavaşça nefes verdi. "Ne yaptığını bilmiyorum ama gerçekleri tartışmayacağım."

Bella biraz gülümsedi. "Köşeyi dönmüştün."

"Yaptım. Nate de öyle. Ve sevdiğim erkek ile beni büyüten, kanını damarlarımda taşıdığım babam arasında bir seçim yapmak zorunda kalmak istemiyorum."

Bella'nın bakışı ciddileşti. "Ben de umarım sonuç bu olmaz." Uzun bir sessizlik olduğunda Nalla, "Ama..." dedi.

Evet ama bu konuda nereye kadar tartışabilirdi ki? Eğer babası onu dinlemeyecekse ya da Nate'e kendini toparladığını kanıtlaması için bir fırsat bile vermeyecekse, hiç umut yoktu.

"Ne yazık ki *cehennemimi* biliyorum." Bella başını salladı. "Seni sevme şeklinden hoşlanmayabilirsin ve mükemmel olmayabilir ama söz konusu kızı olduğunda, bu seni kaybetmek anlamına gelse bile taviz vermeyecektir."

Gözyaşları Nalla'nın görüşünü bulanıklaştırdı. "Bunu istemiyorum. Seçim yapmak istemiyorum."

Mahmeni soğuk bir rüzgara karşı kendini hazırlar gibi gözlerini kapattı. "Ben de öyle yapmanı istemiyorum. Seni ve Nate'i desteklemek için elimden geleni yapacağım - yeter ki o erkek gerçekten dizginleri eline alıp tavır ve hareketlerini değiştirsin. Onun da bana kendini kanıtlaması gerekiyor ama en azından ben ona bir şans vermeye hazırım."

"Teşekkür ederim. Hak ettiğimden fazlasını aldığımı hissediyorum."

Bella gülümsedi. "Sen hayattaki her mutluluğu hak ediyorsun, Nalla. Seni o kadar çok seviyorum ki bunu kelimelerle ifade edemiyorum. Ve Nate'le birbirinizi bulduğunuz için gerçekten çok mutluyum."

Evet, bu ifadede bir yıldız işareti vardı ama Nalla söylediklerinde ciddiydi. Tartışmaya girmeyecekti ve itiş kakışla işi bitmişti. Ayrıca, bu ne demek oluyordu? Kanıt pudingin içinde olacaktı.

"Biliyor musun..." diye mırıldandı. "Sanırım geçen gece evden ayrıldığımdan beri yüz yıl büyüdüm. Ve bu çok gecikmiş bir şeydi."

Çöz2Çöz.

Ne de olsa kötü bir slogan değil.

Şimdi, eğer babasının aşık olduğu erkeği öldürmek istememesini sağlayabilirse. Belki oradan başlayıp ilerleyebilirlerdi-

Oh, lanet olsun, kimi kandırıyordu. Babası kararını vermişti. Ve Nate ne yaparsa yapsın ya da yapmasın, bu bir eylem gerektirecekti.

Lassiter değiştirsin.

ŞAFTÖR DÖRT

Kilometrelerce ötede, Kardeşlik'in eğitim merkezinde, Şuli dinlenme odasına bir kez daha gitti. Kapıyı itip otomatların dizilişine bakarken, cips ve saçmalıklara gitmedi. Ayrıca kapalı olan sıcak yemek büfesine ve yemek yerine ölmeyi tercih edeceği taze meyve kaselerine de baktı -çünkü C vitamini ve 1ber'i siktir et- ve bunun yerine sessiz televizyonun altındaki koltuklardan birinde oturan erkeğe odaklandı.

L.W. kışının altındaki minder kesilmiş camla doluymuş gibi görünüyordu, uzuvları garip açılardaydı, gövdesi bir tarafa kaymıştı, dudakları bir çizgi gibi sıkıydı. Üzerinde bir çift ameliyat önlüğü vardı, dövmele göğsü sergileniyordu, yan tarafındaki bandaj iç kısmının ihtiyacı olan yardımı aldığını gösteriyordu.

"Yataktan çıkman gerekiyor mu?" Shuli makinelerden birine yöneldi ve bir Snickers'ın gerçekten tatmin edeceğine karar verdi. "Sen az önce ameliyat masasında değil miydin?"

Şeker çubuğu kuyuya düşerken, geleceğin Kralı, "Neden burada Hugh Hefner gibi görünüyorsun?" dedi.

"Benim standartlarım var."

"Evet ve berbat durumdalar."

"Sizin iğne ve mürekkebi, benim ise ipeği tercih ediyor olmam, bir konuda anlaşılamayacağımız anlamına gelmez."

"O da ne?"

Şuli televizyona başıyla onay verdikten sonra erkeğin yanındaki sandalyeye oturmak için yürüdü. "Homer Simpson beyin için rahatlatıcı bir yiyecek."

L.W. de televizyona baktı. Sonra başını salladı.

Ve şüphesiz bu, üzerinde fikir birliğine varacakları tek konuydu.

Snickers'ın paketini açan Shuli, yüzmeye hiç hakkı olmayan sulara girip girmeyeceğini merak etti. Sonra düşündü *ki... siktir et*.

"Demek bir süredir ziyaretçin vardı, ha?" Cevap gelmeyince Şuli çiğnemeye ara verdi. "Dinle, sana işini anlatmaya çalışmıyorum-"

"Harika, o yüzden kapa çeneni-

"-ama Bitty değerli bir kadın."

Kaşları soluk yeşil gözlerinin üzerine düştü ve Shuli bir an için çıkışa olan mesafeyi ölçtü ve adamdan daha hızlı koşup koşamayacağını merak etti. Muhtemelen.

Olabilir.

Tamam, birincisi, önce o ameliyat yarasını yumruklayacak, sonra da Lassiter'a kadife terliklerinin üzerinde hatırladığından daha fazla iz olması için dua edecekti.

"Seninle rekabet içinde değilim." Avucunu öne doğru uzattı. "O yüzden rahatla kaplan. O Mharta gibi değil. Bir gece ata binip ertesi gece yürüyecek tiplerden değil."

"Bu konuşmayı yapmayacağım."

"Evet, öyleyiz. Ve kıcıımı tekmelemen umurumda değil. Bazı şeylerin söylenmesi gerekiyor ve eğer bir eşek gibi davranırsan peşine düşecek tek kişi ben değilim. Nalla seni mahvedecek."

Kaşları daha da aşağı indi. "O nasıl dahil oldu?"

Shuli güldü. "Onunla uğraşmak istemezsin. Elma Z ağacından uzağa düşmez. Bathe'deki aptal dostlarımla kıcına bir kapak koyacağını düşünmüştüm. Arkadaşını koruyacaktır ve her ne kadar seni pek önemsemesem de bu konuda seni uyarmakla kendimi yükümlü hissediyorum."

L.W. tekrar Homer'a ve çöreklerine baktı. "Bitty ile aramda hiçbir şey yok."

Evet, doğru. "Tamam, tabii."

"Saçını yapman gerekmiyor mu?"

"Evet." Shuli ayağa kalktı. "Her zaman olduğu gibi, seninle konuşmak çok güzeldi. Bu küçük aralardan ne *kadar* keyif aldığımı anlatamam-"

Dinlenme odasının kapısı açıldı ve gelenin kim olduğunu gördüklerinde ikisi de içlerinden küfretti: Büyük Kör Kral içeri giren ilk kişiydi, yanında hizmet köpeği vardı ve tüm Kara Hançer Kardeşliği de onunla birlikteydi. Teker teker, devasa erkekler varlıklarının gücüyle alanı, tüm eğitim merkezini doldurdular.

"Dostum, eğer kalıcı olarak 1 kızarıyorsam," diye mırıldandı Shuli, "hepsinin pembe bordroya tanık olması mı gerekiyor?"

"Eğer bir oylama gerekiyorsa," dedi L.W. aynı sessizlikle, "ben evet diyorum." "Güzel, beni tuttuğuna sevindim-"

"Asla. Ben bir hayırcıyım."

"Yani benimle yatmak istemiyorsun."

Harika-" "*Demek* istediğim bu değil -
siktir git-" "Siktir git."

Kral durduğunda didişmeyi bıraktılar ve Shuli, erkek onu göremese de eğildi ve kendisine hitap edilmesini beklerken de eğilmeyi sürdürdü: Evet, pisliğin tekiydi ama *glymera*'da doğru bir şekilde yetiştirilmişti.

O bir vahşi değildi.

"Lordum," dedi.

Kral karakteristik bir sabırsızlıkla, "Mokasenlerine bakmayı kes," dedi. Sonra bu sargılar L.W.'ye doğru kaydılar. "Nasıl hissediyorsun evlat?"

"Tamam."

Ortada sadece sessizlik varken, Shuli ikisiyle tenis maçı yaptı ve baba/oğul bağının tadını çıkardı. Ama olmadı. Ama sonra dikkatler tekrar onun üzerindeydi ve kendini iyice toparladı.

"Ya sen, Shuli?"

"Güzel, evet." Derin bir nefes aldı. "Dinle, buradaki dolabımı temizleyebilir ve eşyalarımı alabilirim-"

"Bunu neden yapasın ki?"

"Ben-ah." Ciddi yüzlere baktı ve bunu neden yüksek sesle söylemek zorunda kaldığını merak etti: Belli ki cezası kalıcı hale gelmişti, çünkü sahada mola hakkını ihlal etmişti. "Buraya sadece ayağa kalkıp kalkmadığımı görmek için gelmediğinizi tahmin ediyorum."

"Bu konuda haklısın." Eski Dile geçerken Wrath'ın sesi alçaldı. *"Benim soyumu koruyarak kendi soyunu onurlandırdın, cesaretin seni ödüle ve savaşçılarımız arasındaki konumunun iadesine layık kılıyor."*

Shuli L.W.'ye baktı, o da ona baktı. Göz kırp. Göz kırpmak. Lanet olası göz kırpma.

Homeros -tıpkı Şuli'nin beyni gibi- daireler çizmeye başladığında Kral sözlerine şöyle devam etti: "Ayrıca, cesaretin ve kendi kanımdan olan oğlumun iyiliği için savaş alanında kendini feda etme isteğinin takdiri olarak, onun lehine sana ahstrux nohtrum rolünü veriyorum-"

"Bekle, ne?" L.W. sandalyesinden fırladı ya da fırlamaya çalıştı. Yalpaladı ve yan tarafını tuttu. *"Siktir-"*

Shuli daha iyi düşünmeden, karşıya atılıp erkeği yakaladı. "Beni bırakacak mısın-"

"Tanrım, sadece yüzüstü düşmeni engellemeye çalışıyorum."

"Yardıma ihtiyacım yok."

"Zaten sana vermek istememiştim-" "O zaman kolumu tutarak ne halt ediyorsun!"

Patlak veren toplu kahkaha Shuli'ye Rhage'in bir gece önce polis arabasında çıkardığı sesi hatırlattı. Ama bu kez sesler stereodaydı, Kardeşler'in her biri bir iğrençlikle katılıyordu.

"Bu görevin onuru size benim elimle verilmiştir ve uygun bir şekilde işaretlenecektir." Gazap aniden İngilizceye döndü. "Dün gece oğlumu kurtardın. Şahsen size borçluyum."

L.W. başını salladı. "Yanlış anladınız. *Onu* ben kurtardım."

Wrath oğluna baktı. "Evet, öyle yaptın. Ve eğer efendisi hâlâ hayatta olsaydı, o da şu anda benim gibi hissederd. Minnettar."

"O zaman Shuli'ye bir meyve sepeti gönder. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmeme gerek yok."

"Tamamdır. Ben böyle istiyorum."

Genç Wrath'ın yüzündeki ifade, onu görebilen herkes için açık bir uyarıydı. Ama Shuli, Kral'ın gözleri çalışıyor olsaydı bile umurunda olmayacağını hissediyordu.

Durdurulamaz nesne, durdurulamaz güçle tanışır.

Shuli, Son Yemek onların evinde *harika* geçecek, diye düşündü. Ancak o zaman imalar ona çarptı.

Dehşet içinde yanındaki erkeğe baktı. Oh... kahretsin. L.W. ile yaşamak zorunda mı kalacaktı?

Ve *yüziüne* dövme mi yaptırısın?

Wrath oğlunun kışında bir kıl olmasını gerçekten umursamıyordu.

Kardeşleri Shuli'nin yaptıklarını rapor ettiklerinde, emin olmak için onlardan tüm o *küçüklerle* karşılaşan Igther'ın adını tekrarlamalarını istemişti.

L.W. canlı çıktı. Ve sonra tüm hikaye için ikinci bir denemeye ihtiyacı vardı.

Ama bu inkar edilemezdi: Shuli eski usulde kendini kanıtlamıştı. Sözde hizmet iyi hoş da, bir başkasını korumak için kendi kanını düşmanının ayaklarının dibine dökmeye hazır olduğunda ne oluyordu? İşte bu, Wrath'ın III'i istediğini bile fark etmediği bir iş görüşmesiydi.

Birbirlerine katlanamadıkları gerçeği mi? Bu önceki gece bir fark yaratmamıştı ve ileride de hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

L.W. de aristokrat için geri dönmüştü. "Kendi başımın çaresine bakabilirim," diye tersledi oğlu.

"Yapamazsın demedim."

Gerçek şu ki, Wrath Sığınak'a gittikten sonra, kaybettiği otuz yıl kanına işlemişti, sanki bedeni geçen zamanı bir anda atlatmış gibiydi. *Shellan*'ının ve kardeşlerinin yaşadıkları, Rahvyn ve Lassiter'in yaptıkları ona ağır geliyordu ve gelecekte bu tür şeylerden kaçınmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

Ya oğluna bir şey olursa? Onun ve Beth'in hayatı biterdi. Ve buna bağlı olarak, diğer herkesin hayatı da. Tekrar söylüyorum.

Yani, evet, bu aristokrati varisiyle eşleştirecekti. Kesinlikle daha iyi askerler vardı. Ama sahadayken önemli olan tek şey teknik beceriler değildi. Böyle bir yüreğe, böyle bir cesarete sahip olmak öğretilebilecek bir şey değildi. Bir savaşçının sahip olduğu türden bir şeydi.

Bir aristokratta olması sürprizdi, ancak hayat böyleydi. Vahiyler gelirdi, iyi ya da kötü. Nasıl tepki verdiğiniz karakterinizin bir ölçüsüydü ve oğlunu, Wrath'ın iliklerinde bildiği doğru türden bir korumayı ona verecek kadar seviyordu.

"Vishous, mürekkepleme işini sen takip edeceksin." Bir rica değil. "İkinize de iyi akşamlar."

Ayrılmadan önce oğluna sarılmak istedi. Ama L.W.'nin klinikler hakkında olmadığını öğreniyordu. Bu birdi. Wrath gezegene geri döndüğünde malikânenin çalışma odasında bir kez kucaklaşmışlardı. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Bu kadarı yeterli olacaktı.

Onun emriyle George onu dinlenme odasına geri götürdü, altın kalçasına sürtünerek onu mobilyaların ve diğer nesnelerin etrafından dolaştırdı. Arkasında, Kardeşlik'in bok tekmeleyicileri sessiz bir güç tezahüratıydı, arkasındaki güçlü bedenler hem bağlılık hem de görev nedeniyle sıraya giriyordu.

Biri öne atlayıp kapıyı onun için açtığında, Wrath kas hafızasıyla sağa döndü. Ama artık malikânede yaşamıyorlardı, bu yüzden tünele girmelerine gerek yoktu.

Durdu ve özel muhafızıyla yüzleşmek için döndü. Burun deliklerini açarken tek tek kokuları ayırdı, onları zihninde canlandırdı ve kardeşlerinin neye benzediğini hayal etti.

Yukarıda Lassiter'la geçirdiği zamanı düşündü. Ve bir Kral her ne kadar sahaya inip düşmanla yüz yüze gelmek istese de tahtın doldurulması gerektiği mesajını. Bu iş için doğru erkek tarafından.

O meleğin bir varlık olmasını hiç beklemiyordu. Ama evet, kesinlikle Kâtip Bakire'nin halefini iyi seçtiğini düşünüyordu. Bu pozisyonun sahibinin Kral'ın danışmanı olması gerekiyordu ve meleğin sağduyulu olduğunu kim bilebilirdi ki?

"İyi misin?" Tohr sessizce sordu.

Bir anda, uzun süren sancılı bir uyumsuzluk döneminden sonra her şeyin yerli yerine oturduğuna inanması derin ve rahat bir nefes almasını sağladı.

"Geri dönmek güzel," dedi Wrath.

Kısa bir sessizlik oldu. Ve sonra havayı hareket ettiren gürleyen bir titreşim.

Kara Hançer Kardeşliği'nin savaş çıığı koridorda patladı, etrafındaki erkeklerin sesleri bir kez daha sevdikleri Kral'a ve hizmet ettikleri türe olan bağlılıklarına yemin ediyordu.

Birlikte, tek vücut

olarak. Her zamanki

gibi korkusuz.

Önlerinde duran Gazap'ın arkasında... sonsuza dek.

ŞAFTÖR DÖRT-BEŞ

Evan tüneli gece yarısından biraz önce kullandı.

Ve onu binadan uzaklaştırırken adımlarında bir amaç vardı.

Yakın dövüş sırasında ve sonrasında, eğitmen bir zamanlar olduğu kişinin son parçasını da ondan aldığı gibi giydiği kıyafetleri giymişti. Tişörtü aldığı hasarı gösteriyordu ama derisi yeniden örülmüştü. Peki ya kurşun yaraları? Hepsi iyileşmiş, delikler sanki hiç açılmamış gibi kapanmıştı.

Kurşunların hâlâ içinde olduğunu tahmin ediyordu. Nerede olduğunu bilmiyordu ve çelik kaplı olukta ilerlerken artık bunu düşünmüyordu.

Lash onu diğer bodrumda bıraktıktan sonra, kendini dışarı atmış ve arabayı bulmuş, sonra da sandalyedeki ölü kadınla ilgilenmek için Mickey'nin dairesine geri dönmüştü. Onu bağlarından kurtardıktan sonra kuzeninin yorganına sarmış ve sanki gerçekten hastaymış ve doktora ihtiyacı varmış gibi kollarına almıştı.

Ancak meraklı insanlara açıklama yapmaya gerek yoktu. Arka merdivenler boştu ve cesedi Mickey'nin kamyonetinin ön koltuğuna oturtup kemerini bağladı. Acımasız bir kararlılıkla arabayı taşraya sürmüş ve onu eski bir taş ocağına atmıştı.

Sıçrama sesi yankılanırken ve şişmiş vücudu yüzeye çıkarken, otuz metrelik düşüşün kenarında duran adama bakmıştı.

Kendisine ağırlık yapmadığı için ona aptal demişti.

"Bulunmanı istiyorum," diye bağırmişti ona. "Kocanın haberi olmalı."

Arkasını dönüp ormana doğru yürüdüğünde -bir kez daha köy yolunun kenarına park ettiği arabasına doğru giderken- parçalar bir araya gelmeye başlamıştı. Ve dün geceki gece her şeyin bir araya gelmesinin anahtarıydı.

Amcamın en sevdiği infazcı bir vampirdi. Nathaniel düşmandı.

İşaretler başından beri oradaydı, Evan sadece onları fark etmemişti, çünkü kim Amca'nın yakın çevresinin üyelerini başka bir tür oldukları için tarardı ki? Özellikle de insan dünyasının gölgeleri arasında bir tane olduğunu bile bilmiyorsanız.

Ama ipuçları artık çok açıktı: İnfazcı gündüzleri hiç ortalıkta görünmüyordu; yaptığı işe bakılırsa bu alışılmadık bir şey değildi ama ailenin birkaç cenazesine bile gelmemişti. İlerlemek istiyorsa aptalca bir hareketti. Ayrıca Caldwell'den nadiren ayrılıyordu ve ayrıldığında da sadece New York ya da Boston'a gidiyordu; bu da posta kodunda başka bir işi olduğunu ya da seyahat sırasında gün ışığına maruz kalamayacağını gösteriyordu. Daha önce kimsenin yapamadığı şeyleri yapabiliyordu. On yıl boyunca yüzde yüz başarı oranı mı? Ne bir polis soruşturması, ne bir haber, ne de bir insanla tek bir sorun?

Kız arkadaş ya da eş yok. İş arkadaşı yok. Diğerleriyle hiç takılmadı.

Hırsı da yoktu. Sadece öldürmek istiyordu.

Bir insanın böyle davranma ihtimali nedir ki? Hiç. Organizasyonda yüz kişi vardı ve hiç kimse o piç gibi değildi.

Ama artık vampirlerin varlığından emin olduğuna ve onları iş başında gördüğüne göre... bir tanesinin Amca'nın saflarına sızmış ve poligonda antrenman yapar gibi hedef arıyor olma ihtimali neydi-

Evan durdu ve etrafına bakındı. Bu vızıltı sesi de neydi?

"Sadece bir Ry," diye mırıldandı yoluna devam ederken.

Tünelin sonuna geldiğinde, hala bilinçli olarak bilmediği şifreyi pedin üzerine girdi ve boktan daireye çıktı.

Yüzüne doğrultulmuş bir silahla karşılandı.

Adamım, bu kadın sert görünüyordu. Başındaki yara hâlâ iltihaplanmıştı ama şimdi boynunun yan tarafında ölümcül gibi görünen bir delik de dahil olmak üzere başka delikler de vardı. Tabii ilk etapta hayatta olsaydı.

"Nereye gidiyorsun lan sen?" diye tersledi.

Roor'un her yerinde siyah yağ vardı, onunkinde ve arkadaki yatak odasından iki kadın daha belirdi. İkisinin de yaraları vardı ama o kadar ağır değildi ve soldakini önceki geceden tanıyordu. Onu tüm o kavgaların ortasında görmüştü.

"Verdiğim sözü yerine getirmek için buradayım," dedi.

O tuhaf renkli gözler ona dikildi ve çaldığı kadın konuşmadan, kapı aralığındaki çifte baktı.

"Senin için bir vampirim var." Ve onu kimin öldürdüğü umurunda değildi. "Nerede yaşadığını benden başka kimse bilmiyor. İnsanların dünyasındaydı, onunla bu şekilde karşılaştım ve o zamanlar ne olduğunu tahmin edememiştim. Ama artık eminim. Efendinin dikkatini çekecek bir cinayet işleyebilirim ve senin de istediğin bu, değil mi? O toplantılara gittiğinde ve kalabalığın içinde durduğunda, kendini şu an olduğundan daha önemli görüyorsun. Peki bu nasıl oluyor? Kendinizi kanıtlarsınız."

Bu Mickey sendromuydu. Hepsi tıpkı kuzeni gibiydi ve Mickey'nin sonunun nasıl olduğunu kesinlikle gündeme getirmeyecekti.

Bu üçüne ne olduğu umurunda değildi. Nathaniel'in cesedini Amca'ya getirebildiği ve sonra da o yaşlı piçi öldürebildiği sürece, önemli olan tek şey buydu.

Silah yavaşça indirildi. "Bana daha fazlasını anlat," diye hırladı kadın.

ŞAFTÖR ALTI

Nalla, Nate'in kulübesinin yanında yeniden şekillenirken kendini daha hafif hissediyordu; bedeni, Rake'lerin büyük ve mutlu olduğu ve rüzgârın olmadığı, sadece döndüğü, döndüğü, döndüğü zamanlarda yağan kar gibi çalkalanıyordu. Aslında, neredeyse sıçrayarak ön kapıya gitti - ve işte erkeği oradaydı, kollarını uzatmış her şeyi açıyordu.

Ona doğru atlarken ve yakalandığında ciyakladı ve evet, adam bir dağ kadar sağlamdı ve ağzının onunkini bulma şekli? Sanki üç saat değil de otuz yıldır ayrıymışlar gibiydi.

Ama zaman göreceliydi, değil mi?

Kapıdan geriye, merdivenlerden aşağıya doğru öpüşerek ilerlediler ve yatağa uzandıklarında, kadının yanında getirdiği günlük çantası bir kenara atılıp her türlü kıyafet ortadan kayboldu. Sonra kadın çıplak ve uzanmış, adam da çıplak ve onun üzerinde duruyordu.

Ona binmemesi dışında.

"Kendine bir bak," dedi, bağının kokusu duyularını kasıp kavururken. "Bir şey biliyorsun..."

"Ne?" dedi.

"Senin gibi bir dişiye tapılması gerekir."

Nate geri çekildi ve onu da kendisiyle birlikte aşağı çekti, böylece alt bacakları yatağın ucundan sarkıyordu. Nate onun önünde diz çöktüğünde, kız başına gelecekleri biliyordu ve neyse ki çoktan sırt üstü sıçan olmuştu.

Çünkü o ağzıyla nereye gittiğini düşünmek? Bacakları güçsüzleşti.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandı kalçalarını ayırırken.

Kız inledikçe, adamın dudakları dizlerinin iç kısmına yumuşak bir fırça gibi değiyordu ve yağlı öpücükler yükseldikçe, kız daha da huzursuz ve çaresiz oluyor ve adamın onu bu acılı bekleyişte tutmasını daha çok istiyordu. Adam sonunda ağzını onun seksine kapattığında kıvranıyordu ve sıcak ve ıslaklığın sıcak ve ıslakla buluşmasıyla oluşan his patlaması o kadar yoğundu ki, tam onun dudaklarına karşı orgazm oldu.

Memnuniyet hırıltısına bakılırsa niyetinin de bu olduğu anlaşıyordu.

Elleri yukarı uzanıp kızın göğüslerini kavradıktan sonra olduğu yerde kaldı, diliyle kızın içine girdi ve ona kendini o kadar iyi hissettirdi ki nerede olduğunu unuttu - oysa kiminle olduğunu çok iyi biliyordu.

Nihayet geri çekildiğinde, elini çenesine ve ağzına sildi, sonra kendi avucunu yaladı. Ondan sonra başladı. Hala kalçalarını geniş tutarak, ereksiyonuyla onun seksine girdi, onu çığlık attıran güçlü bir itme ile onu mızrakladı.

Ritmi durmak bilmiyordu, ona binerken yüzü sert ihtiyaç çizgileriyle gerilmişti. Yataktan aşağı itilmemek için bacaklarını onun etrafına sardı ve ayak bileklerini kışının arkasına bağladı. Tek yapabildiği tutunmaktı, elleri yorganın üzerindeydi, adamın kadının göbeğine pompaladığı yerden bir tokat sesi yükseliyordu. Muhteşem bir gösteriyle onun üzerinde yükselen tüm vücudunu kaplayan dövmenin, vahşi hareketlerinin ritmiyle kaslarının üzerinde hareket edişini izledi.

Sarmaşıklar, yılanlar ve bulutlar canlıydı.

Bir an için dövme hakkında bildikleri -kökenleri ve amacı- onu o andan koparmakla tehdit etti. Ama geçmiş her zaman onlarla birlikte olacaktı ve söylediklerinde ciddiydi. Bundan nefret ediyordu ama yine de korkmuyordu.

Ve erkeğine sadık kalıyordu.

Gözlerini sıkarak kapatan Nalla, bedeniyle yeniden bağlantı kurdu ve yeni bir boşalmanın yaklaştığını hissetti. Bundan korkmadı. Nabızların içinden geçmesine izin verdi ve

Şaftını ve başını kavradı - işte o zaman boşalmaya başladı, uyarılması pelvisinin derinliklerinde tekmeliyordu.

Seviştikleri onca zamana rağmen bu farklıydı.

Belki de hissettiğini bildiği şey buydu. Belki de onun tarafında hissettiği bir şeydi. Bunun bir önemi yoktu. Her ne ise... doğruydu.

Birdenbire bacaklarındaki kafesi çekip kurtarmaya başladı. Bir an için kafası karıştı-

Nate şaftını ilk kez sertçe pompaladı, boşalmaları kadının tam göbeğine yöneldi. Sıcak fiskiyele onun hassas Resh'ine çarptığında, yukarı doğru kavis çizdi ve tekrar orgazm olmaya başladı - ve adam durmadı. Cezalandırıcı bir kavrama ile, damlayana kadar kendini çalıştırmaya devam etti ve sonra karnına gitti ve hatta göğüslerini de işaretledi.

Onun karanlık baharatları özel odasını kana buladığında ve bedeni en eski ve ilkel yollarla sahiplenildiğinde, kendini daha önce hiç olmadığı kadar bütün hissetti.

Hiç hayal etmediği kadar
memnun. Mutlu... hiç hayal
etmediği kadar.

Ama sonra aşk insana bunu yapar ve Tanrım, o gece şansını deneyip o kulübe gittiği için çok memnundu.

Ne de olsa Bitty haklıydı.

Bu kez Bitty'nin Safe Place'teki penceresinden kırmızı bir ışık huzmesi içeri girdiğinde, bunun ne olduğunu çok iyi biliyordu. Sandalyesinden sıçrayıp kanadı açarken neredeyse pencereden dışarı düşecekti.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Aşağıda onu yakalayacak biri vardı.

"Merhaba," dedi nefes nefese.

L.W. ona baktı ve bir kez daha evin ışıltısı onu yumuşak sarı bir ışıkla yıkadı, sanki tüm vücudunda bir hale varmış gibi. Bu gece siyah deri giymiyordu ya da silah kullanmıyordu ve L.W.'nin klinikten çıkar çıkmaz ilk olarak onun yanına geldiğini düşündü.

"Atlattım," dedi. "Ameliyat."

Elini boğazının dibine koydu. "Haber verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Gördün mü? Sana 11 olacağını söylemiştim. Manny biftek bıçağı konusunda bir dahi."

Ona bir bakış atarak devam etti, "Eminim kullandığı şey bu değildi. Orada kal, aşağı geliyorum."

Ona "evet, tabii, bir" deme şansı vermedi. Ceketini kaptığı gibi evden çıktı ve merdivenleri hızla indi. Birisi gürültüleri kontrol etmek için ona seslendi, ama o heceleri karıştırarak onları başından savdı.

Çimenlerin üzerinde, karda kayarken ve kayarken kollarını paltosunun içine soktu. Bir şekilde ayakta kalmayı başardı ama kontrolden çıkmış bir yarış arabası gibi davranmıyordu.

Evin köşesinden dönerken bir hata yaptığını, kendi dış giysisini yanında getirdiğini fark etti: Ceketini ona vermesi için bir bahane olamazdı, lanet olsun-

L.W. ona doğru döndü. Vücudunun alt kısmında önlük vardı, göğsünde tişört ya da Reece yoktu ve siyah saçlarını örerek dövmelelerini daha da belirgin hale getiren bembeyaz bir kayak ceketini giymişti: çünkü ölümcül bir savaşçının üzerinde gündelik kıyafet her gece görülebilecek bir şey değildi.

"Gerçekten iyisin," dedi. Aptal gibi.

Bir an için yüz yüze durdular, kadın yukarı baktı, adam aşağı baktı, kış havası, kadının kalbinde, bedeninde hissettiği sıcaklığın aksine keskin ve soğuktu.

Sen benim geleceğimsin, diye düşündü. O gece dışarı çıkmamın nedeni sensin ve birlikte kalmak istediğim kişi de sensin.

Resolve2Evolve'un ana ilkelerinden biri aklına geldi: *Yeni olasılıklara açık olun, çünkü yeni yollar önce ağaçlarda kırılmalar olarak, sonra patikalar ve yollar olarak kendilerini gösterirler... sonunda otoyol ufka doğru uzanır ve sizi hiç hayal etmediğiniz yerlere götürür.*

"Demek bu gece çalışıyorsun, ha?" dedi.

"Evet. Evet, öyleyim." Ne saçmalıyordu böyle? "Bir kişi eksildik."

"Nalla'nın burada olmamasına şaşırdım. Sürekli çalıştığını duydum."

"Yakın zamanda buraya geleceğini sanmıyorum." Adam kaşlarını kaldırıncaya, kadın üzgün bir şekilde omuz silkti. "Öncelikle, Luchas House'a atandı. Ama daha da önemlisi, benim etrafımda olmak istemeyecektir."

L.W. başını yana eğdi. "Neden? Sizin en iyi arkadaş olduğunuzu sanıyordum."

Yüzü kızaran -çünkü hayatıyla ilgili her şeyi takip ettiğini kim bilebilirdi ki- Bitty pencereden yukarı baktı ve Nalla'nın diğer çalışanları bir araya toplayıp küçük alanı biyolojik olarak parçalanabilen "ambalaj kakaları" dediği karton fıstıklarla doldurduğu zamanı düşündü.

Kapıyı açtığında Bitty'nin tepkisini izlemişlerdi ve yarattıkları Saran Wrap mührü kırılmıştı. Her şey o yılki tatil partisinde dönüp durmuştu ve Tanrı biliyordu ki Bitty hayatında hiç bu kadar gülmemişti. Ama şimdi bunu düşünmek bile canını yakıyordu.

Tıpkı kadının sözlerinin canını yaktığı gibi.

"Bu daha çok eskiden olan bir şey," dedi sert bir sesle. "Ne zamandan beri?"

"Oh, birkaç gece. Önemli değil." Boğazını temizledi. "İnsanlar kendi yollarına giderler."

"Ve bazen insanlar karşılaşır, değil mi?" L.W.'nin gözleri kukuletalı hale geldiğinde, onun ağzına odaklandı. Ama sonra kendini geri çeker gibi oldu. "Yine de Nalla hâlâ senin arkadaşın."

"Nereden biliyorsun?" Bitty elini uzattı ama parkasının koluna bile dokunmadan önce tereddüt etti. "Savunmacı görünmek istemem. Bu dürüst bir soru çünkü bu konuda ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Hayır, bu iyi." L.W.'nin gözleri hedef arar gibi etrafı taradı. Sonra hiç hedef bulamamış gibi bakışlarını tekrar ona çevirdi. "Shuli bana, hepimiz Bathe'deyken arkadaşlarıyla senin hakkında konuştuklarını söyledi."

Bitty kaşlarını çatı. "Kanun mu?"

"O pislikler ona karşı tam bir aptaldı. Onu soyabileceklerine dair bahse giriyorlardı, kaba davranıyorlardı - bir avuç pisliktiler, sarhoş oluyorlardı ve istedikleri her şeyi ödeyebildikleri için kendilerini dünyanın sahibi gibi hissediyorlardı. Sen oraya gittiğinde, eğer ona yaptıklarını sana da yapmaya kalkarlarsa taşaklarını küpe yapacağını söyledi." Kendini salladı. "Fransızcamı bağışlayın. Yani... varoluşsal bir düzeltme yapmak istiyorum."

Bitty kaşlarını çatı. "Bunu o mu yaptı? Gerçekten mi?"

"İkinizin arasında ne oldu bilmiyorum ama hâlâ sana göz kulak oluyor. Gerçekten."

Aşağıya bakan Bitty gözlerini kapattı. "Demek bu yüzden masanın üzerinden onlara doğru koştu."

"Oldukça fazla, tahmin ediyorum. Daha önce böyle bir şey yaptığını hiç görmemiştim, bir bok bildiğinden değil. Genelde takılmam."

"Ben de öyle." Ona tekrar baktı. "Ama bilmiyorum, yeni bir sayfa açmaya istekli olabilirim."

"Öyle mi?" O tek kara kaş yine kalktı ve babasına o kadar benziyordu ki, Kral'la bağlantı kurmamak imkânsızdı. "Bana daha fazlasını anlat."

"Bilmiyorum, bence iş-yaşam dengesi önemli." Mor bir sahnede geçit töreni yapan o sosyal medya yıldızını hayal etti. "Ve bu gece saat ikide çıkıyorum."

O saatte şafak sökmeden önce bir sürü saat var."

L.W.'nin gülümsemesi yavaş ve biraz kibirliydi, ama neden kibirli olmasındı ki? Alandaki türler için büyük bir güçtü ve bir gün taht onun olacaktı.

Ancak daha sonra o görüntünün anıları aklına geldi ve hava sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti de beraberinde getirdi.

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?" diye takıldı.

Tekrar dikkatini topladı ve çenesini yukarı kaldırdı. "Olabilir. Ve gülümseme şekline bakılırsa, evet diyeceğini düşünüyorum."

Müstakbel Kral ona yavaşça başını salladı. Sonra gözleri vücudunda bir aşağı bir yukarı gezindi. "Bilgin olsun, sana her zaman evet diyeceğim."

Gülmek zorunda kaldı. "Sana bu evi boyamanı söylesem bile mi?"

L.W. Güvenli Yer'in yan tarafına baktı. Tekrar omuz silkerek ona bakarken yüzünde çeyrek bir gülümseme, bakışlarında ise büyük bir sıcaklık vardı.

"Hayır işleri önemlidir. Ve eğer seni mutlu edecekse, Sherwin-Williams, işte geliyorum." Ona başıyla selam verdi ve karda bir adım geri çekildi. "Saat ikide görüşürüz, Bitty. Seni alırım... ve nereye gideceğimize bakarız."

Bununla birlikte, maddeleşti.

Onun gidişinin ardından, kapladığı boş alana baktı, başını geriye attı ve lanet olası aklını kaybetmiş gibi kıkırdadı.

YEDİNCİ ŞAFT

Nate kamarasında Nalla'yı kendine doğru çekmiş ve parmaklarını onun omurgasında bir aşağı bir yukarı gezdirmişti. İkisini de hoş bir yorgunluk kaplamıştı ve Nate buna teslim oldu, daha önce hiç yapmadığını düşündüğü bir şekilde kendini bıraktı.

"Güvende" olmanın sadece iyi savunulan bir pozisyon değil, bir zihin durumu olması ne kadar komik.

Ama bu uzun sürmeyecekti. Lanet olası amca... Gerçi bu sorunun çözümü en azından açık ve kolaydı.

"Nalla?" dedi, tavana bir film perdesi gibi bakarken, zihni tavandaki her türlü cesedi hayal ediyordu.

"Mmm?"

"Rahvyn'di. Bana ölümsüzlüğü veren kişi."

Kızın başı kolunun altından kalkarken, adam kızın şok olmuş gözleriyle karşılaştı ve başını salladı. "Otuz yıl önce, onun önünde karnımdan vuruldum. Bana yardım etti ama sonunda öldüm. Ailem... yatağımın başındaydı, Kardeşlik de oradaydı ve sanırım herkes ağlıyordu ve Rahvyn hastane odasına geldi. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum... ama beni yaşayanlar ve ölümler arasındaki uçurumdan geri getirdi ve ondan sonra farklı biri oldum."

"Aradığım kişi oydu," diye nefes aldı Nalla.

"Ona aşık olduğumu sanıyordum." Başını iki yana salladı. "Bana yaptıklarını yapmadan önce bile ona karşı bir şeyler hissediyordum ve sonrasında daha da güçlendiler. Sanırım belki de bir hediye gibi hissettim -

ki bu daha çok bir lanet oldu

Gerçekten de karşılığında bir şeyler hissediyordu. Ama o her zaman Lassiter içindi."

Gözleri dışisininkileri aradı ve tuttu. "Tıpkı senin için yaratıldığım gibi."

Nalla gülümserken, güzel yüz hatlarından akan utangaç zevk onu temel bir düzeyde besledi.

"Her şey olup bittikten kısa bir süre sonra," diye devam etti, "onu Lassiter'la gördüm ve sonunda kendimi kaybettim. Tam bir pislik gibi davrandım ve ölümsüzlük olayı kırmaya çalıştığım bir oyuncak haline geldi. Başlangıçta çok fazla replik denedim çünkü öfkeliydim. Kendimi öldürmeye çalışmak ona bir siktir git gibi geldi, ki bu aptalcaydı. Ama mesele şu ki, ne kadar çok geri döndüm? Zamanın içinde sıkışıp kaldığımı daha iyi anladım. *Sahip olduğum* tek şey zaman, laboratuvarla ilgili kâbuslar ve uğruna yaşayacağım hiçbir şey yoktu. İşte o zaman hissizleştim ve tehlikeli olmaya başladım. Ama dediğim gibi... şimdi kendime geldim." Onun yüzünü nazıkçe okşadı. "Bir süreliğine ölümsüz olmuş olabilirim... ama yaşamaya daha yeni başladım. Senin sayende."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum," diye fısıldadı. "Senin hakkında."

"Seninle Rahvyn hakkında konuşmak istemedim çünkü birincisi, onun Luchas House'da gönüllü olduğunu biliyorum ve işlerin senin için garipleşmesini istemedim. Ama ikincisi, ona karşı davranışlarımın hiçbirisi benim hakkımda iyi bir hikâye değil, anlıyor musun?" Nalla'nın çok renkli saçlarından bir tutamla oynadı. "Yaktığım kazakla ilgili soruna cevap vereyim mi? Onu o evde görmek için bahane olsun diye kullandığım bir tişörttü. Aramızda gerçek bir şey olduğundan değil. Hiçbir zaman. Sadece geçiş dönemimin dışındaydım, köksüzdüm ve çabalıyordum. Olan oldu ve artık bunu aştım. Yine de ona bir özür borçluyum ve bunu ona ileteceğim."

Dişinin onu gönderdiği görevi düşündü. Her şeyin nasıl sonuçlandığı biraz ironikti. Evet, barış yapmak için ona, Shuli'ye, ailesine ve Kardeşliğe gidecekti. Ama bir veda olarak değil.

Çünkü o burada kalacaktı. "Bana söylediğin için teşekkür ederim," diye mırıldandı.

"Senden hiçbir şey saklamıyorum. Asla."

Rahvyn'den talep ettiklerini ve harekete geçirdiği çıkış stratejisini düşündükçe kusmak istiyordu. Tanrı'ya şükürler olsun ki

bir hafta önce.

Nate gözlerini kapadı ve derisinin hemen altında ürperdi. "Zamanlama her şeydir, değil mi? Ve ben ciddiym. Sana karşı her zaman tamamen dürüst olacağım. Bilmek istediğin her şeyi sana söyleyeceğim. Kelimeler konusunda iyi olmayabilirim ama hiçbir şey saklamıyorum."

"Oh, Nate..." Ona doğru eğildi. "Seni seviyorum."

Bir an için kalbi durdu. Sonra çarpmaya başladı.

"İşte bunlar," diye fısıldadı ağzının içine, "sonsuz dek duymak istediğim sözler. Ben de seni seviyorum... sevgilim."

Kızın gözleri yaşlarla ııldarken, daha önce sadece televizyonda gördüğü bahar güneşine dönüşüyordu.

Nate kaşlarını çatı. "Bekle, neden ağlıyorsun? Bunlar mutluluk gözyaşları değil."

Kız konuşamıyor gibi görüldüğünde, adam birden onun ne düşündüğünü anladı ve onu kendine çekerek göğsüne yasladı. "Belki baban kendine gelir."

Uzun bir sessizlikten sonra Nalla geri çekildi ve gözlerinin içine baktığında onu hiç bu kadar ciddi görmemişti.

"Yapsa da yapmasa da fark etmez. Sen benim geleceğimsin ve eğer sadece geçmişimin bir parçası olmayı seçerse, o zaman beni sonsuz dek kaybeder. Yine de bunu kontrol edemem. Bu onun kararı. Ama seni kabullenemezse, gitmesine izin vereceğim."

Kara Hançer Kardeş Zsadist'i o yara izi ve simsiyah gözleriyle hayal eden Nate, bunun onun için bir kaybet/kaybet olduğunu biliyordu. Ama ne yapabilirdi ki? Doğru yaşamaya ve doğru olmaya başlamaktan başka - ve bunun, sık kafalı olmasının sonuçlarının onu kıcımdan ısırdığı gibi onu da yakalamasını ummaktan başka.

Amca ona bağılılığını kanıtlaması için bir fırsat vermişti, değil mi? O insan, ailesi için gömecek bir ceset istiyordu, sorun değil.

Nate, kayınpederinin hayatını kurtarmak için adamın işini kendisi yapmaktan mutluydu.

"Efendiniz kim olduğum konusunda yanılmıyor," dedi Nate. "Ama şimdi ve gelecekte farklı olacağım."

Başını salladı "*Mahmenim* kırılmanın mahvolmak anlamına gelebileceğini söyledi. Ama sen mahvolmadın Nate ve ben sana yardım etmek için yanında olacağım. Şimdi ve sonsuza dek."

"Ve bu iki yönlü bir yol." Onun saçlarını okşadı. "Ben de senin için buradayım. Bu biziz, birlikte."

"Biz, birlikte."

Dudakları buluştuğunda, onun kalbindeki acı tatlı duyguları fark etti. Onda da vardı. Neden hayat daha basit olamasın-

Yatağın yanında hafif bir bip sesi duydu ve anında alarma geçti. İçgüdüleri harekete geçerek, yatakla bazanın arasına sıkıştırdığı silahına sarıldı. Yan masadan kullan-at telefonunu alarak iz kameralarına erişti.

Bir anlığına gözlerini kapattı. *Küçükler*. Onları beyaz saçlarından tanıyordu. -Onu nasıl bulmuşlardı ki? Bunun bir önemi yoktu. "Giyin," diye bağırdı. "Hemen şimdi."

"Sorun ne? Neler oluyor?"

O soruları sorarken bile Nalla ayağa kalkmış, kot pantolonuna uzanıyordu; bu da onun bir Ağabey tarafından yetiştirildiğinin bir göstergesiydi. Ama ona cevap verecek zaman yoktu. O da ayağa fırlayarak derisini giydi ve yatağın altına girdi. Daha önce kontrol ettiği silahlardan bir tepsi çıkarırken, içeri sızma paranoyasının onu götürdüğü yere minnettar oldu.

Ve haklı olduğu için çok kızgındı.

"Al bunu." Şilte tabancasını ona uzattı. "Tamamen dolu ve emniyeti açık. Tünelimden çıkman ve ahırımdan ışınlanman gerekiyor."

En azından kameralarının görüntülediği tek bir düşman rütbesi vardı -Gerçi bunun ne kadar süreceğini kimse bilmiyordu.

"Ne tür ziyaretçiler?" dedi, sert ses tonundan anladığı halde.

Ama yine de Nalla ona verdiği silahı kabul etti, parkasını kaptı ve onunla birlikte banyoya geldi. Bir panelin serbest bırakılmasını tetikleyerek, çelik ağlarla kaplı bir geçide açılan dar bir sürünme alanını aydınlatan bir ışık düğmesini söktü.

"Bu benim ahırına gidiyor," diye tekrarladı onu hızlıca öperken. "Onu takip et ve oradan maddesizleş. *Git.*"

"Nate, savaşmana yardım edebilirim-"

"Hiç şansın yok. Ben ölemem, unuttun mu? Ben iyi olacağım ama senin güvende olduğunu bilmem gerek. Benim için dünyadaki en önemli şey bu. Önemli olan tek şey bu."

Nalla'nın kalbi çarpıyordu ve Nate'i de kendisiyle birlikte kaçış tüneline sürüklemek istiyordu. Yine de haklıydı. İkisinin arasında, bir tür çatışmadan canlı çıkma olasılığı çok daha fazlaydı.

Peki ya düşmanın eline düşerse? Ona kelimenin tam anlamıyla işkence edebilirlerdi... yüzyıllar boyunca, uyanma ve kurtarılma şansı olmadan kabusu gerçeğe dönüşürdü.

"Nate, benimle gelmen gerek. Bu konuda içimde kötü bir his var."

Bu sözler daha önce kaç kez söylenmişti, diye düşündü panikle. Plan ters gitmeden hemen önce iki kişi arasında.

Ve ölüm kapıyı çaldı.

"Burada ne kadar beklersen," dedi, "o kadar yaklaşırlar. *Gidin.*"

Gözleri buluştuğunda dehşetten boğulacak gibi oldu ama onunla pazarlık yapamayacağı için tünele adım attı.

Adam çelik kapıyı üzerine kapatırken "Seni seviyorum," diye bağırdı.

Kesilmeden önce adamın derin sesinin bu üç kelimeyi yankıladığını zar zor duyabildi.

Bir anlığına korkudan donakaldı. Sonra "*siktir et bunu, siktir et onları, siktir et savaşı*" dedi. Kaçmadı. O lanet olası bir Kardeş'in kızıydı, eşi tehlikeye giriyordu ve o kalıp savaşıyordu.

Hızlı bir şekilde silahı kontrol etti, ağırlığını ve nişangâhını değerlendirdi, şarjörünün dolu olduğunu onayladı. Tabii ki Nate'in söylediği gibiydi.

Bir öfke dalgasına kapılarak mandala uzandı.

Kilitliydi. Ve tuş takımı yoktu. Onun için bir şifre tahmin edemezdi.

"Kahretsin."

Çelik ağa vurmak onu bir yere götürmüyordu ama Nate sanki banyosunda kapağa bakarak zaman mı harcıyordu? Tabii ki hayır. Silahlarını kuşanmış ve dışarı çıkıp düşmanla yüzleşmek üzereydi. Tek başına.

Tamam, ona diğer taraftan yardım ederdi.

Sıkışık tünel boyunca ilerlerken, eğilmiş, zor nefes alıyor, korku içgüdülerini keskinleştiriyor ve botlarının seslerini ve kıyafetlerinin hışırtısını çok keskin ve çok gürültülü hale getiriyordu, kendine sadece diğer tarafa geçmesi gerektiğini ve sonra avcılarla çatışabileceğini söyledi.

Nate'in ona yalan söylemediğini ve güvenlik için onu tamamen buraya kilitlemediğini varsayarsak.

En uca vardığında -bir hafta kadar ileri ittikten sonra- bir mandal mekanizması vardı ve o şey yerinden kımıldamazsa adamın aletini yumruklayacağına yemin etti. Derin bir nefes alarak-

-Kolu çevirdi ve buhar kilidi açıldı. "Şükürler olsun," diye mırıldandı silahla birlikte ilerlerken.

Kısa bir yığın merdivenle karşılaşınca dar basamakları çıktı ve tepedeki ahşap kapının önünde bekledi.

Ses yok. Koku yok.

İki hızlı, derin nefes alarak, o-

Paneli açtı ve harekete duyarlı ışıklar yandığında gözlerini kırptırmak zorunda kaldı. Sonra odaklandı ve silahın namlusunu sağa sola sallayarak önündeki şeyi temizledi.

Ahırın içi aslında bir ahır alanı değil, beton duvarlara asılmış alet ve ekipmanlar ve her şeyin ortasında bir muşambaya sarılmış bir tür hantal araç ile temiz ve düzenli bir banliyö garajıydı.

Altında her ne varsa dağ gibi büyüktü ve çift kapıdan doğrudan dışarı sürülebilmesi için kış üstü park edilmiş gibi görünüyordu.

Hiçbir şey hareket etmediğinde ya da ona doğru gelmediğinde ve henüz düşmanın hastalıklı tatlı kokusunu almadığında, dışarıdan gördüklerine dayanarak, tek yönlü, yansıtıcı bir ışıkla kaplı olduğunu bildiği bazı pencerelere gitti.

Böylece dışarı bakabilir ve fark edilmeden kalabilir-

Yolun karşısında, ağaçların arasından kulübeye doğru gelirken, saldırının yaklaştığını gördü... ve buna inanamadı.

Onlardan çok fazla vardı.

Bir düzine... ya da daha fazla, cücelerin vücutları garip bir uyum içinde hareket ediyordu, sanki pozisyonlarını ve adımlarını koordine eden bir kovan beyinleri varmış gibi. Hepsinin saçları ve derileri, renklerindeki pigmentler zamanla süzülükçe ortaya çıkan beyazlığa sahip değildi. Ama yeni katılanlar, eski avcılarının sahip olduğu deneyime sahip olmasalar bile tehlikeliydiler. Bir insan dönüşür dönüşmez, hayatı boyunca dikkatli olması gerektiği söylenen bir güç ve dayanıklılık artışına sahip oluyordu.

Ani bir dehşet boğazını sıktı ama şu anda bunu atlatması gerekiyordu. Nate Kardeşliği mi arıyordu? Gerçi gün içinde kovulduğundan bahsetmişti. Ve desteğe de ihtiyacı yoktu, ona göre o yenilmezdi.

Etrafına baktı ve ona yardım edecek hiçbir şey göremedi.

O lanet muşambanın altında zırhlı bir tank yoktu. O kadar şanslı değildi.

Her türlü kötü sonuçla müzakere ederken ve zaman bu boktan durumun lavabosundan akıp giderken... aklına gelen tek ve sadece tek bir çözüm vardı.

Cep telefonunu çıkarırken elleri o kadar kötü titriyordu ki, Lassiter'a yüz tanıma özelliği için teşekkür etmek zorunda kaldı çünkü şifresini girmek neredeyse imkânsızdı. Sonra rehberine girdiğinde, aynı nedenle kısa listede neredeyse ilerleyemiyordu.

Diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyduğu -bir bakıma her zaman herkesten daha fazla ihtiyaç duyduğu- bir girişte durduğunda gözleri yaşardı:

Baba Mine.

ŞAFTÖR FORTY-EICHt

Zsadist'in telefonu bir aramayla titremeye başladığında, Four Toys HQ'ya geri dönmüş ve Lessening Society tünelinin içinden almayı başardıkları görüntüleri kontrol etmek için V'nin omzunun üzerinden eğilmişti.

Ceketinin iç cebinden cep telefonunu çıkarırken monitörü işaret etti. "Bu nano-drone çok güzel bir şey. Tam da istediğim şey buydu."

"Sana söylüyorum, Ries'in büyüklüğü. O *küçük adam* oradan çıkar çıkmaz Allhan birliği içeri gönderdi ve o piçlerin hiçbiri bir şey bilmiyordu."

Z telefon ekranına bakarken kaşlarını çatı. Bir an için bunun kesinlikle yanlış olduğunu düşündü çünkü kızı onunla konuşmuyordu. Ve *Shellan*'ından gelen son Nate/Nalla güncellemesinden sonra, işler öyle bir şekilde ilerliyordu ki, Z'nin, 1ghter'ın mezarını kazmaya başlama isteği doğdu.

Yani hayır, onun hiçbir çağrısına cevap vermiyordu. "Bekle, ben Nalla."

Sola kaydırarak, kadının ona kontrolden çıkmış öfke makinesiyle kaçtıklarını söylemesi için kendini hazırladı. "Merhaba-"

"Sana ihtiyacım var." Sesi doğrudan ama aynı zamanda bir kamış kadar inceydi. "Tanrım, her yerdeler-"

"Her yerde ne var?" Bildiği halde. Lanet olsun, o erkeği öldürecekti. "Neredesin sen-"

"Nate'in evindeyim, kulübesinin etrafını sarmışlar, o da dışarı çıkmak üzere. Ben ahırdayım ve dokuz milimetrem var. Avcıların henüz burada olduğundan haberi yok ama-"

"Biz yoldayız. Siz olduğunuz yerde kalın. *Düşmanla çatışmaya girmeyin.*" "Ormanda on iki, on beş kişi var."

Gerçek bir dehşet dalgası hayalarına saplanırken V'ye baktı ve sertçe başını salladı. Kardeşi kendi telefonunu avucunun içine alıp bir alarm gönderirken, Z, "Maddesizleşebilir misin?" dedi.

Ama bunun cevabını zaten biliyordu ve V'ye şöyle dedi: "Nate'in ahırında. Tamam, Nalla, geliyorum, hepimiz geliyoruz."

V konumu göndermeye başladı ve Z beklemedi. C a m d a n dışarı fırladı, tüm masaların arasındaki koridordan aşağı uçtu ve açık havaya çıktı.

Maddeleşmesi çok uzun sürdü. Hem de çok uzun.

Ama nihayet yeniden oluştuğunda, kırsal arazinin ahırının arkasındaki ormandaydı ve bir çift tam yüklü kırklı hazırды. İçgüdülerini harekete geçirdiğinde, Lesser'ların ormandaki huş ağaçları, akçaağaçlar ve *kızıl* çamlar arasındaki hareketlerini daha kendisi algılamaya başlamadan hissedebiliyordu.

Pozisyonunu değiştirdiğinde, tıpkı düşman gibi ağaçları kullandı, yapabildiğinde siper aldı, yapamadığında hızlı hareket etti. Kendi kendine kulübenin hedef olmasının iyi bir haber olduğunu söyledi ama bu uzun sürmeyecekti. Er ya da geç ahıra gireceklerdi, çünkü ya savunma taktiği olarak buna ihtiyaçları vardı ya da kazandıktan sonra araziye baskın yapacakları için bunu istiyorlardı.

Ama yalnız değildi.

Gecenin içindeki hayalet gibi, kardeşleri ve silah arkadaşları olay yerine geldi; Phury, V ve Rhage hemen yanında, Xcor, Qhuinn ve Blay solda, Payne ve Tohr sağda sıralanmıştı. Diğer herkes protokole uymuş ve Wrath'ı korumak için geride kalmıştı.

Phury sert ve alçak bir sesle, "Onların 1repower'ını çekeceğiz," dedi. "Sen Nalla'nın icabına bak."

"Anlaşıldı."

İkizi kolunu sert bir şekilde kavradı. "Biz hallederiz. Tamam mı? Sen onun için endişelen. Tek önceliğin bu."

Gözleri buluştu. Ve Zsadist bir kez başını salladı. "Öldürün onları, hepsini öldürün."

Tam bu sözleri söylediği sırada Nate kulübenin ön kapısından fırladı. Z bir an için erkeğe biraz saygı göstermek zorunda kaldı. Yüzündeki öfke destansı bir şeydi ve o kocaman vücudu o kadar çok silahla donatılmıştı ki, herif yürüyen bir cephanelik gibiydi.

Sıkıldığı, bağlantısız olduğu ve nefret dolu olduğu için bir şeylerle uğraşan lakayt direnişçi gitmişti: Vücudundaki her molekülden açıkça geçen intikam duygusu... tam da Z'nin kendi damarlarından geçen şeydi

-Adam iki binayı ve lanet bir toprak sahibi olarak haklarını koruduğu için değildi.

Yakınından bile geçmedi. Dışisini koruyordu.

Zsadist kızının içinde olduğunu bildiği ahıra baktı.

Gerçekten de o gencin içinde bir şeyler değişmişti, temel bir şeyler ve bu Nate'i dünyaya karşı uyandırmıştı. Ve bu, Z'nin de bir ömür önce yürüdüğü bir yol değil miydi?

Nate bir savaş çılgılığı atarak kendini verandadan aşağı attı, mermileri gelişigüzel değil, sanki bir çitin demirinden teneke toplarmış gibi pompaladı, her iki yöne de ateş edebildiği ve hedefleri aynı anda vurabildiği için tek bir mermi bile boşa gitmedi.

Daha az tepki her zaman olduğu gibiydi. Hızlı ve koordineli.

Avcılar vurulduklarında bile 1re'ye karşılık verdiler ve Nate vuruldu, gövdesi geriye doğru sarsıldı ama bu onu yavaşlatmadı.

Ama çocuk tek başına mücadele etmek zorunda değildi.

Kardeşler ve askerler hemen ağaç hattının dışına çıktılar ve Z'ye Nalla'yı araziden çıkarması için biraz zaman kazandırmak amacıyla ahırdan dışarı doğru ilerlemeye odaklandılar.

Hızlı hareket etmeye hazırды, o-

Başlayan kükreme o kadar yüksekti ki, bunun ne olduğunu merak etti. Ve sonra ek binanın çatısını sarsan bir gıcırtı sesi geldi.

Bundan sonra, ön tarafta büyük bir patlama oldu ve Zsadist saklanmak için eğildi-

Ancak çift kapıdan kaya büyüklüğünde lastikleri olan devasa bir kamyonun fırladığını görür.

"Siktir!" Direksiyonun arkasında kimin olduğunu biliyordu. "Nalla! Kendini öldürteceksin!"

Elbette, köy yoluna yönelmek ve güvenli bir yere kaçmaya çalışmak yerine -o lanet şey bir futbol stadyumundan daha dar bir şeye binecek değildi- ön panellere ve ön cama çarpan mermilerle 1ghting'e doğru ilerledi.

Nalla o *küçükleri* sanki sürtük avına çıkmış gibi bıçtı ve bir geçiş daha yapmak için geri dönüp karları savurup avcı cesetlerini konfeti gibi fırlatırken, direksiyonun arkasındaki öfkesini çok net bir şekilde gördü.

"Orospu çocuğu," diye bağırdı. "Ne yapıyorsun sen!" Ama hadi ama, bu boku ondan aldı.

Ve Zsadist'in tek tepkisi, tıpkı onunki gibi, dünyaya geliş sebebiydi: Kara hançerlerini çıkardı ve savaşa katılmak için koştu.

Karşısına çıkan ilk *azınlıkla*, başından korkunç bir yara almış olan bir dişiyle çatışmaya girdi. Dişi hâlâ on insan gücündeydi ve ikisi de karşılıklı olarak birbirlerini vurdular. Bu da manzaranın her yerinde tekrarlanan ölümcül bir dansı-

Kurşun yan tarafından girerek onu döndürdü. Lanet olsun, silahının namlusunu kontrol edememişti-

Ani bir kontrolsüzlük onu ele geçirdi ve bir de baktı ki, *daha küçük* olan onu sırt üstü yatırmış, elinde de kendi siyah hançeri vardı. Yukarı bakarak kollarına ve bacaklarına hareket etmelerini söyledi.

Pek iyi dinlemiyorlardı ve sol elini kaldırmaya çalışırken sorunun yan tarafındaki kurşun yarası olmadığını gördü.

Bir şekilde ön kolundan bıçaklanmış. Ve kritik bir toplardamar delinmesi yaşamış.

Kırmızı kan endişe verici bir hızla dışarı akıyordu.

Bu noktada, *daha küçük* olanın her iki elinde de bıçak olduğunu gördü. Demek ki bir yerlerden ikinci bir bıçak çıkarmıştı, gümüş bıçağı onun olduğunu gösteriyordu.

Yüzündeki ifade kendinden geçmişti, gözleri mutlak bir çılgınlığa varan bir saldırganlıkla açılmıştı.

Kendi bıçağını kaldırdı.

Ve siyah hançerini iki eliyle tutup başının üzerine kaldırdı.

Nate savaşa devam etmek istediği gibi başlamıştı: Nalla kaçış tüneline girer girmez silahlarını kuşanmış ve merdivenlerden yukarı çıkmıştı. *Küçükler* lanet ağaçlardan çıkmaya başladığında kendi eşliğinde duruyordu ve sadece Nalla'nın henüz mülkte olduğundan emin olmadığı için bir an durakladı.

Nerede olduğundan emin olamamak onu huzursuz etmişti.

Ama sonra kendini daha fazla tutamadı. Ön kapısından fırlayarak düşmanı kurşun yağmuruna tutmaya başladı, onları ormandaki Ries gibi yere serdi; ancak ensesinde garip bir his uyanınca arkasına baktı.

Hemen altına sıçtı çünkü kesinlikle daha *azı* vardı.

Ama hayır, o düşman değildi.

Kardeşlik'ti. Ve savaşmaya gelmişlerdi.

Nalla efendisini aramış olmalı ve Z de onu hayal kırıklığına uğratmamış olmalı. İyi bir baba gibi.

Nate ilişkiye girmeye devam ederken, destekten hiç de nefret etmiyordu. Nalla'yla birlikte olmadan önce, sikini bir çatlağa sokabilirdi, ama o kendi topraklarındayken? Yardım için minnettardı, özellikle de omzundaki ve yan tarafındaki acıya bakılırsa en az iki kez tıklandığını bildiği için-

Yoluna *daha küçük* bir adam fırladı ve ona doğru koşmaya başladı - ve tek düşünebildiği şey şuydu: *Dans etmek mi istiyorsun? Hadi dans edelim.*

Ölümsüzle göğüs göğüse çarpıştıktan sonra namlusunu yüzüne dayadı ve kafatasının arkasını patlatmak için bir çift kurşun sıktı. Sonra da avcının karların üzerine düşmesine izin verdi. Biri onu tekrar Lash'e saplayana kadar bu şey ölmüş sayılmazdı ama bunun için daha sonra zamanımız olacaktı.

Bir sonrakine. Ve bir sonrakine.

Çalışırken, düşmanın pis kokusuna karışan kendi kanının kokusunu alıyor, vücudunun çabalarından kaynaklanan teri hissediyor, silahlarını kontrol ederken en iyi olduğu şeyi yapmaktan gelen gücü biliyor ve sadece kendi

kendi silahı, ama etrafındakiler. Dövüş tehlikeliydi. Dengeli bir kafa gerektiriyordu. Artık her zaman Nalla'yla birlikte olacak olan bilincinin o parçası dışında tüm dikkatini tüketiyordu.

Ama garip, berbat bir şekilde, Kardeşler'deki işini ne kadar sevdiğini hatırladı-

Ama sonra her şey değişti.

Ahırında bir patlama olduğunda.

Beklenmedik sesle irkilen Nate, adımlarının ortasında durdu... çünkü neye baktığına inanamıyordu.

Sonbahardan beri kaldırmadığı, ısıtılmayan bir barakada duran, yağını, gazını ve tüm Ruid'lerini boşaltması gereken -ve bunu neden yapmamıştı ki!- canavar kamyoneti ahırdan dışarı fırlıyor, kapıları parçalanıyordu.

Direksiyonda sadece bir kişi olabilirdi.

Nalla öfke içindeydi ve yerdeki oyuna dalarken pedallara asılmıştı. Nasıl olup da sadece *küçükleri* vurmayı başardığını bilmiyordu. Ama her nasılsa, Kardeşleri hedef almadı. Sadece saldırıya geçen beyaz, ruhsuz katilleri-

"Kahretsin!" diye bağırdı bir kurşunla vurulduğunda.

Yakın mesafeden nişan almış olana dönerek yuvarlandı ve dizlerinin üzerine çökerek ateş etmeye başladı. Avcı hazırlıklı değildi, o soluk surat, içine on iki kilo kurşun pompalanırken her türlü n'oluyor lan!

Nate ayağa fırladığında, Nalla'nın peşinden gitmeye niyetlendi - evet, ne yapacaktı? Onu yere yatırıp kendini koruma cezası mı verecekti ki göz ucuyla bir şey gördü:

Bir kadın avcının elinde siyah bir hançer.

Silahı başının üzerine kaldırdığında, öldürmek üzere olduğu etkisiz hale getirilmiş kişi net bir şekilde ortaya çıktı.

"Nooooooooooooooooo!" Nate cıglık attı.

Tüm gücünü bacaklarına vererek ileri atıldı, kurşun yağmuru arasında hızla ilerledi, Nalla'nın yerde yatan babasını ya da avcının yüzündeki nefreti görmediği noktaya kadar o bıçağa odaklandı. Sadece bıçağı.

Sadece o tek bıçak... onun için önemli olan her şeyi dengede tutuyor gibiydi.

Nate havaya sıçrayarak bir metre kadar uzaklaştı çünkü koşturaya devam ederse oraya zamanında varamayacaktı. Ama lanet olsun, onun süper gücü ölümsüzlüktü, Ry olamamak değil.

Bıçağı yakalayacak kadar hızlı değildi.

Ama altına girdiği kesin.

Siyah çelik uç son hıza ulaştığında, bir şekilde vücudunu silahla Zsadist'in göğsü arasına kaydırmayı başardı, böylece sırtına bıçak saplandı.

Ve sonra bok başladı.

Yakıcı acıya rağmen Nate yuvarlandı ve Kardeş'in tepesindeyken kontrolü ele aldı. Birincisini savurarak avcının kafasına bir yumruk indirdi, beyninin bir kısmını gösteren çığ bir yara açılmıştı. Ardından 1. pençesini boğazında açılan bir deliğe sokarak onu anında etkisiz hale getirdi.

Tam o sırada kemerinden gümüş bir bıçak çıkardı. "O benim kayınpederim, kaltak!"

Tek ve acımasız bir hareketle bıçağı o boş göğüs boşluğuna sapladı.

Patlama sesi gürültülü, ışık patlaması parlaktı ve koku burnuna hoşuna giden bir acı veriyordu.

Ama aynı zamanda altındaki yaralı erkeği de eziyordu.

Kendini Zsadist'ten dışarı atan Nate zor nefes alıyordu ve kötü kanıyordu ama adrenalin harika bir şeydi, gerçekten öyleydi.

"Vay anasını," diye hırıldadı Kardeş. "Ne zamanlama ama." "Sen iyi misin?"

"Evet."

Hayır, hiç de değil, diye düşündü Nate erkeğin yaralarını ölçerken.

Kolundaki kanama o kadar kötüydü ki, beyaz zemini vişne tanesine çevirmişti.

Silah sesleri duyulurken ve lanet olası kamyonu -neden sadece bir Kia'sı olmamıştı ki?/- çatışmanın ortasında geniş bir yol açarken, Nalla'nın babasını güvenli bir yere götürecekse hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu.

Kollarını Kardeş'in altına sokarak Zsadist'i kaldırdı ve savaş alanında koşmaya başladı. Hem dost lre'lerden hem de *daha küçük* kurşunlardan kaçarak, yere serilmiş avcılarının üzerinden atlayarak ve hayatının aşkının silahlandırmakta ısrar ettiği canavar kamyonun yolundan uzak durarak Z'yi kulübeye, merdivenlere ve yeryüzüne indirdi.

Her şeyi kilitleyecek zaman yoktu.

Koluna hemen bir turnike yapması gerekiyordu. Kardeşi yatağın üzerine koyduktan sonra arkasını döndü ve raftan ilk yardım çantasını aldı.

"Hançerimi geri alabilir miyim?"

Nate dondu kaldı. Sonra omzunun üzerinden baktı. "Özür dilerim, ne dedin?"

Zsadist'in yarı açık gözleri sarıya dönmüştü. "Gel buraya. Hayır, arkana dönme, sadece arkana yaslan."

Nate kendisine söyleneni yaptığında omzunun üst kısmında bir acı parlaması oldu ve tekrar döndüğünde Kardeş'in avucunda siyah bir hançer vardı.

"Bu şeyler boşa harcanamaz. Onları kaybedersen V huysuzlaşır." Ve sonra erkek bayıldı.

"*Siktir.*" Nate kendi acısını görmezden geldi ve üstünde kırmızı çarpı işareti olan beyaz kutuyu karıştırmaya başladı. "Nerede, *buldum.*"

Elleri titriyordu ama deri ceketinin kolunun üzerindeki şeyi yerine oturttu çünkü dış giysiyi çıkaracak zaman yoktu: Bıçak yarısından akan kırmızı gelgit, bir bahçe hortumunun lanet olası bir Rower yatağına akması gibiydi.

Turnikeyi neredeyse kendi parmaklarını kesecek kadar sıkarken, Kardeş'in hâlâ hayatta olmasının bile bir mucize olduğunu biliyordu.

Elleri titreyerek telefonunu çıkardı ve arama yapmaya başladı.

Cevap hızlıydı, Lassiter sağ olsun. "Ben Manny-"

"Nate ocakta. Zsadist'le birlikte evimdeyim. Dövüş biter bitmez Bella'yı buraya getirmelisin. Çok kan kaybetti."

"Nate?"

"Evet, benim." Merdivenlere baktı ve keşke merdivenleri tamamen kapatmış olsaydım diye düşündü. "Buraya gelene kadar ona sentetik üniteler vereceğim, ama çabuk gelmeye hazır olması gerektiğini söyle."

"Tamam, tamam, pekala. İyi hamle ve Jane'i dışarı göndereceğim-"

"Hayır, şu anda hava çok sıcak. Ve ölmesine izin vermeyeceğim. Turnike yerinde, tıpkı bana öğrettiği gibi."

Telefonu kapattıktan sonra yatağın altına uzandı ve ağzı kapalı plastik bir sentetik madde torbası çıkardı. Üstünü delip, kendi paketlediği pipeti kabın içine itti ve ucunu erkeğin solgun dudaklarına dayadı.

"Uyan, Z. İç. İçmek zorundasın. Benim yüzümden ölemezsin, kızına aşığım ve benden nefret etsen de onun sana her zamankinden daha çok ihtiyacı var-"

Birinin merdivenlerden indiği hissi başını kaldırmasına neden oldu ve ilk başta gördükleri hiçbir anlam ifade etmedi.

"Evan?" diye ağzından kaçırdı.

ŞAFTÖR DOKUZ

Evan merdiven boşluğuna iner inmez haklı olmanın memnuniyetini yaşadı. Yolun karşısında, almaya geldiği infazcı, bir kolunda turnike olan ve yatağın altında kan birikintisi olan devasa bir vampirin ağzına pipet sokuyordu.

Ve bir de ne görsün, yaralı erkeği tanıdı. Bu, ilk kez o binada gördüğü yüzünde yara izi olan ve daha sonra onu geçen gece Bathe'ye kadar takip eden kişiydi.

Sonra infazcı kafasını kaldırdı ve iki kez baktı. "Evan?"

Evan şaşkınlığı anlayabiliyordu. Her şeyi bir araya getirdiğinde o da bunu hissetmişti.

"Sen düşmanlardan birisin," dedi infazcıya. "Hiç şüphelenmemiştim. Yine de şimdiye kadar vampirlerin ve *Lesser*'ların gerçek olduğunu bilmiyordum."

"Bu ne lan, Evan." Vampir yavaşça doğruldu. "Ne oldu sana böyle?"

Bilmiyorum, diye kendi kendine cevap verdi.

"Seni öldürmek zorundayım." Başını iki yana salladı. "Bulduğumuz yer, senin ve benim son bulduğumuz yer. Biraz garip, ha."

Ve komik olan, bunun düşündüğünden çok daha az heyecanlı olmasıydı.

Belki de bu erkek onu daha önceden tanıdığı için-
ve birden amcasını öldürmek yerine annesini düşünmeye başladı.

"Bu sen değilsin," dedi vampir. "Hiç böyle olmamıştın."

"Yine de artık kendim gibi değilim." Gözlerinden yaşlar geldi. "Tüm bunların olmasını istememiştim ama eğitmene gittim ve o... aslında bir eğitmen değilmiş."

"Lash."

"Onu tanıyor musun? Ama sanırım bu aptalca. Tabii ki tanıyorsun. O... beni ısırđı ve bu iğrenç şeyi boğazımdan zorla soktu ve o zamandan beri... evrim geçiriyorum."

Vampir başını iki yana salladı. "Seni tanıyorum Evan. Sen bir katil değilsin."

Mickey'nin evindeki sandalyeye bağlanan kadını düşündü, yüzünü yastıkla kapatırken gözlerinin dolduğunu gördü, cesedi taş ocağının soğuk sularına düşerken çıkan şıptırtıyı duydu.

"Evet, ldrdm. şimdi ldrdm."

"Oh, Evan. Bundan kurtulmalısın. O kadar derine batmışsın ki farkında bile değilsin."

"Nasıl-" Silahını tekrar yukarı kaldırdı, kendi kendine indiği gerçeğini gözden kaçırmıştı. "Aptalca bir şey yapma."

"Yaptığın şeyle yaşayabilir misin? Bunu kendine sor."

"Peki ya sen? Kaç cinayet işledin?"

"Ama sizin trnz masumları ldryor. Hayatlarını huzur içinde yaşamalarına izin verilmesi gereken insanları. Aksi takdirde sizi rahat bırakacak olanları avlıyorsunuz çünkü efendiniz sizi kullanan bir sosyopat."

Bir süre sonra Evan umutsuzca, "Bana yalan söyledi," dedi.

"Tabii ki yaptı. Senin gibi insanları sıraya sokmak için bunu yapıyor. Ve 1. dışarı çıktığınızda kapana kısılırsınız ve çıkamazsınız-"

"Benim için çok geç olduğunu biliyorum - bana söyledikleri bu." "Yine de sana yardım edebilirim. Çok geç değil-"

Birden vampirin gözleri yukarı ve sola kaydı ve yüz ifadesi pek değişmese de Evan omzunun üzerinden geriye baktı.

Çok renkli saçlı bir kadın merdivenlerden inerken yarı yolda durdu.

"Evan, ona bakma. Bana bak." Nathaniel şimdi hızlı konuşuyordu. "İstediğin kişi benim. Uğruna geldiğin kişi benim, değil mi? O gece burada Mickey ile birlikteydin, şimdi beni nerede bulacağını biliyordun. Lessening Society'de nerede yaşadığımı bilen tek kişi sensin."

İnfazcıya yeniden odaklanan Evan göğsünde bir acı hissetti. "Onları buraya ben getirdim."

"Beni dinle, yaptığın şeyle yaşayıp yaşayamayacağını kendine sorman gerekiyor. Hâlâ bir vicdanın var ve efendin tarafından aldatıldın ve ben senin intiharına son verebilirim. Geleceğin senin için nasıl olacağını kaldırabileceğini düşünüyorsan kendine yalan söylüyorsun. Bunun için yaratılmamışsın ve bunu biliyorsun. Mickey gibi değilsin, amcan gibi değilsin. Ailen gibi değilsin ve bu yüzden sana bok atıyorlar."

Evan'ın yaşadığı gerçek tam olarak buydu, ama bir şekilde, başka biri tarafından dile getirildiği gibi, hayati bir parçasının çöktüğünü hissetti.

"Bana nasıl yardım edebilirsin?" diye fısıldadı. "Senin için intihara son verebilirim." "Bu mümkün değil."

Ancak o zaman *daha küçük* olan kadının ona verdiği uyarıyı hatırladı... çelik bıçaklar ve göğüs boşlukları hakkında.

"Sen bu hayattan daha iyisin, Evan. Sana saygısızlık eden tüm o pisliklerden daha iyisin. Sen böyle biri değilsin."

Evan silahı indirmeye tam olarak ne zaman karar verdiğinden emin değildi. Ama asansöre binip o siyah yağlı bodruma indiği gecedan beri yaptığı pek çok şey gibi, hareketleri de bilinçli değildi.

Ancak bu kez kontrolü ele geçiren, ona yapılanlardan kaynaklanan bir grup düşüncesi değil, onun başka, ayrı bir parçasıydı.

Başını salladı. "Haklısın."

İşte o zaman infazcı harekete geçti.

Vampir uzandı ve yaralı erkeğin gevşek elinden siyah ağızlı bir hançer aldı. Sonra yatağın ayakucuna doğru adım attı ve öne çıktı.

"Benimle gurur duymalarını istedim," dedi Evan perili bir sesle. "Tek istediğim buydu."

İnfazcının sesi tuhaf bir şekilde nazikti: "Kendine karşı dürüst olmak ve kendinle gurur duymak daha iyidir. Bazı evrimler başkalarını memnun etme maliyetine değmez ve sonunda sizi yalnızca doğruyu yanlış gerçekten bilen vicdanınız kurtarabilir."

Sanki ağır bir yükü indiriyormuş gibi, Evan uzun ve yavaş bir nefes verdi.
"Bu acıtacak mı?"

"Zaten içinde bulunduğun acıdan daha fazla değil."

Evan gözlerini kapadı ve kalçalarının üzerine yaslanarak silahı Roor'un üzerine bıraktı. Çarpmanın gürültüsü kulaklarında yankılanıyordu ve başına geleceklere hazırlanmak için nefes nefese kalmaya başladığının farkındaydı.

Yine de bir huzur da vardı. Kendisine söylenen bir yalan yüzünden bu berbat yolun nasıl başladığını seçememişken... her şeyin ne zaman biteceğini seçebiliyordu.

"Teşekkür ederim," diye
nefes aldı. "Doğru olanı
yapıyorsunuz."

Evan'ın hissettiği bir sonraki şey göğsünde delici bir acıydı-
Ve sonra ısı ve ışık tarafından tüketildi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tadı Yoo-hoo gibiydi.

Zsadist bir ıfık patlamasıyla uyanıp gözlerini açtığında böyle düşündü. Yeniden yönlendirilmeye ihtiyacı yoktu, tam olarak nerede olduğunu biliyordu.

Ve kiminle birlikte olduğunu.

Bir duman dalgası Nate'in önünde kıvrılırken ve *daha azının* kokusu hem yükselip hem de dağılırken, Z kızının erkeğin kollarına atladığını, ikisinin kısa bir merdiven basamağının dibinde kucaklaştığını bulanık bir şekilde gördü. Sonunda biraz ayrıldıklarında, birbirlerine söyledikleri sözleri izledi ve sersemlemiş olmasına rağmen, onları seslendirebildi.

Ne de olsa, o ve Bella hayatlarının çeşitli dönemlerinde benzer şeyler söylemişlerdi, kıl payı iki kişiyi felaketten kurtarmışlardı... neredeyse gerçekleşmeyen kavuşma daha da tatlı olmuştu.

Ağızındaki pipeti emmeye devam ederken, Nalla ve Nate ona dönüp temkinli bir şekilde yatağa yaklaştıklarında kendi hayatındaki belirli bir ana nasıl geri döndüğünü düşündü.

Ben en şanslı erkeğim.

İkinci bir şans hak etmediği halde Bella ona geri döndüğünde aklından geçen sözler bunlardı ve

sevgili kızlarına hamileydi... ve ona değiştiğini göstermek için kötü bir el yazısıyla  kelime yazabilmişti.

"Baba?" dedi Nalla atallaşan bir sesle.

"Ben iyiyim." Pipetin etrafında konuşmak zordu ama beyni tekrar devreye girdiğinde, Yoo-hoo olmayan şeyin ne olduğunu ve neden sentetik kanı içmeye devam etmesi gerektiğini anladı. "Sen... iyi misin?"

"Evet," diye fısıldadı yanında duran, uzun boylu, güçlü ve düşmanın kanıyla kaplı erkeğin elini tutarken.

Nate ciddiyle, "Size söylemem gereken bir şey var, efendim," dedi. "Ama şimdi zamanı mı bilmiyorum."

Bu herif tam burada çiftleşmek için ondan yardım mı isteyecekti? Z merak etti. Eğer... şey, eğer erkek ilk yardımında bu kadar hızlı davranmasaydı,ölüm döşeğinde olabilirdi.

Ya da Nate, Zsadist ile onu çimlerin üzerinde anındaldrebilecek bir bıçak darbesi arasına girmeseydi.

Takım için bir tane almaktan bahsediyoruz.

"Kapa eneni," dedi Z sertçe. "Bunu duymak istemiyorum."

Kızının yüzünün aldığı şekil ona her şeyi anlatıyordu. Yine de sormak zorundaydı, "Onu seviyor musun, Nalla?"

"Evet, baba. İstiyorum." Başını kaldırıp Nate'e baktı. "Onu her şeyimle seviyorum." "Peki ya sen?" Nate'e seslenirken çoğunlukla uyarıyı sesinden uzak tuttu.

Nate. "Onu seviyor musun?"

Erkeğin bildiğini bilse bile. O kulübeden çıktığında Nate'in yüzündeki ifadeyi unutmak mümkün değildi, bağlanmış bir lghter, tüm dünyası olan dşiyi savunmaya hazırđı.

Nate başını salladı ve yere baktı. "Onu seviyorum." Sonra erkek yatağa doğru baktı. "Ama sana söylemem gereken şey bu değil."

Adam cep telefonunu çıkarırken Zsadist kaşlarını çattı. Bir süre bir şeylerle uğraştıktan sonra ekranı dışarı çıkardı.

"Bu benim resmim," diye mırıldandı Z.

Nate başını salladı. "şehir merkezindeki karaborsa krallarından biri senildrmem için beni tuttuğunu düşünüyor. Bunu şu anda bilmeni istedim, yani dışarıdaysan

daha dikkatli olmalısın. Ben icabına bakacağım, merak etme. Amca yirmi dört saat daha yaşayamayacak."

Z, otoparkta ateş edildiğini düşündü. Bathe kulübünün arkasında.

O organize suç tiplerine tetiği çeken o değildi ama birileri öyle olduğuna karar vermişti.

Nalla'nın nefesi kesilirken Zsadist diğer erkeğin gözlerinin içine baktı. "Çok minnettarım."

"Bunu hayat boyu sürececek bir dizi özrün ilki olarak kabul edin." Nate, Nalla'ya başıyla onay verdi. "Artık benim için her şey farklı."

"Bunu göreceğiz."

"Hayatınız üzerine bahse girebilirsiniz."

Siktir et, diye düşündü Z. *Kızının* hayatı üzerine bahse girmiş gibi görünüyordu. Sonra Nalla'sına odaklandı.

Boğazını temizleyen Z, kendini bir uçuruma atlıyormuş gibi hissetti. Ama biliyordu ki, kızını hayatında tutmak istiyorsa... onu özgür bırakmak zorundaydı.

Ve bilirsiniz, sonuçta kötü bir erkek yüzünden hayatını mahvettiğini düşünmüyordu.

"Siz ikiniz benim onayımı aldınız," dedi otoriter bir sesle. "Birlikte kurmayı seçtiğiniz gelecek için."

Nalla boğuk bir ses çıkardı ve sonra, tıpkı küçükken olduğu gibi, gecenin sonunda eve geldiğinde ve görmek istediği tek kişi o olduğunda...

Onun yanına yatmak konusunda dikkatli davranıyordu. Çünkü sebepleri vardı. Ama elinden geldiğince kendini ona doğru fırlattı.

"Seni seviyorum... babacığım benim," dedi gözyaşları arasında. "Sonsuza kadar." "Ben de seni seviyorum," diye yemin etti. "Her zaman."

Zsadist, tek gerçek aşkı ile birlikte yarattıkları akıllı, güzel, inatçı, muhteşem şeyi tutarken omzunun üzerinden baktı.

Nate tam oradaydı, telaşlıydı ve muhtemelen hızlıca göz kırpmak zorundaydı. Ama erkek bunu belli etmeyecekti.

Üzerindeki ilgiyi hisseden Nate, onbaşısına hitap eden bir asker gibi doğruldu. "Oh, işte, bunu sana geri versem iyi olacak. Tekrar."

Nate öne doğru eğildi ve az önce *puflayarak* ortadan kaybolan *daha küçük* olana karşı kullandığı belli olan siyah hançeri yatağın üzerine yerleştirdi. Z'nin hâlâ çalışan tutuşuyla ulaşabileceği bir yere.

Geri adım atmak üzereyken Z sertçe konuştu. "Ona dikkat etsen iyi olur. O benim kızım."

İghter nefesini tuttu. "Evet, efendim. Söz veriyorum." "Çünkü seni öldüreceğim. Bir şekilde, öldüreceğim-" "*Baba,*" diye araya girdi Nalla.

"Gerçekten mi?"

"Ne?" Z gözlerini devirdi. "Tamam. Sadece bunu berbat etme, Nate. Benimle tek bir şansın var."

Nate iki avucunu da yukarı kaldırdı, sanki bir soygundaymış gibi. "Yemin ederim. Bu fırsatı boşa harcamayacağım. Ve teşekkür ederim."

"Tamam o zaman." Z silahı olduğu yerde bıraktı ve hançerli elini uzattı. "Aileme hoş geldin, Nate."

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir duraklama oldu.

"Onu seveceğim ve ona her zaman değer vereceğim," diye fısıldadı Nate. Bu bir bakıma adamın tüm ölümsüz hayatı boyunca sürececek bir yemindi.

İkisi el ele tutuştuğunda... kibarlık olsun diye yapacağınızdan daha uzun süre tutuştular. Yine de birlikte çok zaman geçireceklerdi.

Gelecekte.

EPILOG

Üç gece sonra.

Nate Seyirci Evi'ne vardığında arka tarafta yeniden toplandı. Akşam berraktı ve burada, taşrada, yıldızlar tepelerinde pırıl pırıl parlıyor, dünyanın etrafında dönüyorlardı. Karın üzerinde boklu tekmeleriyle ayakta dururken, yüzünde sert havayı hissederken, bundan sonra olacakları dört gözle beklerken, gökler soğuk ve uzak görünmüyordu. Olasılıklarla dolu, sonsuz güzellikte bir girdap gibi görünüyorlardı.

Bir an sonra, beklediği 1reRies yanında dönmeye başladı, kıvılcımlar katılaşmadan önce bir parıltıya dönüştü. Rahvyn ona bakarken gülümsüyordu, gümüş rengi saçları rüzgârın etkisiyle ruhani yüzünün etrafında canlanmıştı.

"Merhaba," dedi.

Ne kadar basit bir selamlama, diye düşündü Nate. Yine de kelimenin içinde çok şey vardı. Kabullenme. Bağışlama. Toplulukla birlikte gelen sevgi.

"Merhaba." Ona gülümsemek kolaydı ve boğazını temizledi. "Buraya geldiğin için teşekkürler."

"Beni aradığınız için teşekkür ederim."

Yan tarafa bakarak, aslında ahır olmayan, ancak herhangi bir hükümetin şimdiye kadar inşa ettiği her şeye rakip olacak yüksek teknolojili bir izleme tesisi olan ahır ölçtü

ve durdu. Tesislerdeki tüm izlemelerin hesabını yapmamış olsa da, bunu bir izleyici kitlesiyle yapıyor olmaktan memnundu.

Kişinin eylemleri için hesap verebilir olması iyiydi.

"Sadece sizden özür dilemek istedim," dedi. "Bunca yıldır böyle davrandığım için. Nedenlerini açıklamayacağım. Onlar önemli değil."

"Nate, sen-"

Elini kaldırdı ve onu durdurdu. "Bana herkesle barış yapmamı söyledin. Bunu yapacağım ama kalmak istiyorum. Burada, Caldwell'de. Eşimle birlikte."

O ışıltılı gülümseme geri döndü ve sanki bir güneş ışığıyla vurulmuş gibiydi. "İkiniz adına da çok mutluyum."

"Teşekkür ederim. Şanslıyım ki, dünya kadar zamanım var. Telafi etmem gereken çok şey var." Gözlerini kapattı. "Aileme yaptıklarımı düşündüğümde. Kardeşliğe. Shuli-"

"Affetmenin aşk için başka bir kelime olduğunu öğreneceksin, Nate."

Göz kapaklarını kaldırdı. "Kendimi kanıtlayacağım. Herkese."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve bizi terk etmediğin için çok mutluyum."

Şimdi kadına baktığında onun güzelliğini fark edebiliyor ve takdir edebiliyordu ama gerçek aşkının kim olduğu konusunda kafası karışmamıştı. O çayırın kenarında durduğunu hatırladığında bile, Lassiter'in çiçeklerden oluşan halısı bir dönüm büyüklüğündeydi ve onunla yarışamazdı, Nalla'nın gerçekten beklediği kişi olduğunu biliyordu.

"Senden bir şey istemeye hakkım yok," dedi kabaca. "Ama Nalla'm-"

"Evet, onun zamanı geldiğinde sana geleceğim. Ve Fade'de yeniden bir araya geleceksiniz. Lassiter ve ben bundan emin olacağız."

Gecelerdir tuttuğu nefesini serbest bıraktı. "Teşekkür ederim. Onsuz yaşama fikri..."

"Biliyorum. Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Ve beni otuz yıl önceki o geceye geri getirdiğin için teşekkür ederim. Hayat bir armağandır. Ben bunu çok uzun bir süre unutmuşum."

"Sebepleriniz vardı. Ve rica ederim."

Bir aile sarılması gibi sarıldılar ve geri çekildiklerinde kulübenin arka kapısına baktı.

"Barış yapmak," diye mırıldandı. "Bu benim yeni ek işim."

"Bunu iyi yapıyorsun. Kendimi çok daha iyi hissettiğimi biliyorum."

Nate, Nalla'yla birlikte harika bir İlk Yemek yedikten sonra az önce evlerinden ayrıldığı ailesini düşündü. Murhder ve Sarah onun için kandan bile daha iyiydiler çünkü onu oğulları olarak seçmişler, onu savunulamaz bir durumdan kurtarmışlar ve o zamandan beri ona bağlı kalmışlardı. Yine, söylediği ve yaptığı şeyleri düşündüğünde? Utanç midesini bulandırıyor.

Ama değiştğini kanıtlamaya devam edecekti.

Ve Tanrım, Nalla'yı o kadar çok seviyorlardı ki. Onu anında kabul etmişlerdi ve babası annesi için aynısını yaparken, masada arkadaşının sandalyesini çekerken hissettiği duygu, ona tam bir tatmin duygusu yaşatmıştı.

Kaybolmuştu. Şimdi gerçekten bulundu ve sahiplenildi.

"Haklısın," dedi kısık sesle. "Affetme meselesi ve bunun ne anlama geldiği konusunda."

Onu neden hâlâ sevdiklerini anlayamıyordu. Ama babasının ona söylediği ve annesinin de altını çizdiği gibi, o onların, birbirlerine duydukları sevginin, evlerinin bir parçasıydı. Geçmişlerinin, bugünlerinin... ve geleceklerinin. Tüm bunlar hakkında onlara baskı yaptığında, onları dışlamasını nasıl görmezden gelebileceklerini sorduğunda, sadece gülümsemişler ve kendi çocuğu olursa anlayacağına söz vermişlerdi.

Dostum, bunun bir gün kendisi ve Nalla için de bir şekilde gerçekleşmesini umuyordu. Gerçekten de en azından bir yavru evlat edinmek istiyordu.

Kulübeye döndü. "Gazap ve Kardeşlik ile yüzleşme zamanı. Bundan sonra Shuli'yle buluşacağım. Ve sonra listemdeki herkesi geçtiğimi düşünüyorum."

Rahvyn sanki onun gerginliğini hissetmiş gibi uzandı ve elini sıktı. "İyi gidiyorsun. Devam et."

"Babam bana yardım edeceğini söyledi." "Güzel."

El sallayarak ondan ayrıldı ve karda yürüyerek arka kapının yanındaki ışığa doğru ilerledi. Kafasının içinde, gün içinde yazdığı konuşmayı ezbere okumaya çalıştı, pratik yapmaktan yıprandığı kelimeleri bir kez daha gözden geçirdi. Kaç kez gözden geçirmiş olsaydı daha iyi olurdu diye düşünebilirsiniz. Bunun yerine, cümleler bir püre, ilk yinelemesinde derin olan, ancak şimdi sadece saçma bir hack işi olan aşırı atılmış bir salataydı.

Ah, kahretsin, belki de hep böyleydi, ama hissettiği duygular yavan olanı düzyazıya dönüştürmüştü ve sonra tekrarlama koşu bandının ona o lighters ve büyük Kör Kral'ın pasta deliğini açtığı anda sahip olacağı netliği verdiğini tahmin etti.

Her *neyse*, diye düşündü arka kapıdan çıkarılmayı beklerken. Sahip olduğu tek şey buydu ve en azından babası onu Kral'ın huzuruna çıkarmayı kabul etmişti.

Üç portaldan ilki açıldı ve Nate odacık benzeri bir alana adım attı.

Terli avuçlar. Çarpan kalp. Titreyen eller.

İkinci izin verildi, ağır çelik kapı serbest bırakıldı, böylece birkaç adım daha atıp başka bir inceleme için bekleyebildi. Yukarı baktığında çelik tavandaki küçük delikleri fark etti. Gökyüzündeki yıldızlara benzemiyorlardı, üzerinde bulundukları genişliğe kıyasla çok küçüklerdi. Ama keşke denecek bir şey değildi. Buraya kadar gelebilecek kadar aptal bir izinsiz giren olsaydınız? Cansız bir nesneye dönüşmenize yetecek kadar sinir gazıyla vurulacaktınız.

Tekrar öne geçti ve son kontrol noktasıyla yüzleşirken, babasının uzak taraftaki ev mutfağında dimdik durduğunu hayal etti, Murhder'in kızıl ve siyah saçları ve derileri rahat-

Mühür bıraktı, içeri doğru itti... ve ileri adım atar atmaz durdu.

Yolun karşısında Ağa'nın yanında Zsadist vardı, babası değil.

Nate'in arkasında çelik kapı kendini kapatıp yeniden kilitleti ve aniden mutfağın detayları biraz bulanıklaşırken, havadaki kokular keskinleşti: Çörekler. Kakao. OJ.

"Ah, merhaba," dedi.

"Hey, evlat."

"Dinleyin, Kardeşlik'in bana özür dileme fırsatı vermesini gerçekten takdir ediyorum," diye aceleyle konuştuğunu duydu Nate. "Ve tekrar saha programına alınmayı beklemiyorum. Bana teklif edilen her işte çalışmaya hazırım. Benden bir şeyleri temizlememi, gençleri eğitmemi, veri girişi yapmamı isterseniz... Umurumda değil ve eğer hiçbir şey değilse, anlarım."

Nalla'ninkine çok benzeyen o sarı gözler kısıldı ve adamı suçlayamadı. Evet, ikisi arasında her şey iyiydi ama bazı seviyeler vardı, çok fazla seviye.

"Yani, babanı burada bekliyordun, öyle mi?"

Nate başını salladı. "Evet ama Kardeşlik ve Kralımla tek başıma yüzleşmeye hazırım. Bu benim geçmişim, başkasının değil."

Zsadist öne çıktı ve şimdi ikisi göz göze gelmişti. Nate'in bakışları bir an için Kardeş'in boğazına dövme olarak yapılmış olan siyah köle bandına kaydı ve kendi dövmesini düşündü. Kendi dövmesini yaptırmıştı çünkü acısının fiziksel bir ifadesine ihtiyacı vardı. Şimdi Amore'nin eserini hayatta kalan biri olduğunun kanıtı olarak görüyordu.

Ve Z'nin de kendisi için aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti.

"Biliyorsun," diye mırıldandı Nate, "geçmişte başıma gelenlerden kaçmaktan bıktım."

Zsadist başını eğdi. "İşte tam da bu yüzden seni yakalamak istedim. Eğer konuşmaya ihtiyacın olursa... Nasıl bir şey olduğunu bilirim. Kafan kasırga gibiyken normal davranmaya çalışmak. Mary kaynak olarak çok yardımcı oluyor ve kızım, yani, danışmanlık eğitimi aldı ve seni her şeyden çok seviyor. Yine de bazen yalnız olmadığınızı bilmek iyidir. En yakınınızdaki insanlar bile bu durumu tam olarak anlayamıyor ve siz ve ben bizim yaşadıklarımızı yaşamadıkları için mutlu değil miyiz?"

Nate birkaç kez gözlerini kırptırdı. Ve nefes almanın zor olduğunu fark etti. "Bu teklifi kabul edeceğim."

Z tekrar başını salladı. "Güzel. Ben de cevabının bu olacağını umuyordum." Sonra Kardeş dişlerini göstererek gülümsedi. "Şimdi şu işi bitirelim de partinize gidelim."

Taşınan bir kutunun altından gelen ambalaj bandı sesinin mutlu bir şey olacağı kimin aklına gelirdi?

Nalla iki boyutluyu bir üç boyutlu daha yapıp karton küpü dik olarak yırtarken, daha ne kadar yolu olduğunu ölçtü. Ailesinin evindeki odasını sökmek çok çabuk olmuştu. Geriye sadece kıyafetleri, duvarlardaki fotoğraflar ve banyosundaki eşyalar kalmıştı. En çok zamanını alan bu ikincisiydi ve başını döndüren bir yeni başlangıç telaşıyla iki yıllık maskaralar ve minik kırılganlara dönüşmüş göz kalemleri sürüsünü ayıklamıştı.

Çalışma masasının alt çekmecesine yöneldi, Rannel pijama altlarını ve son tişörtünü çıkardı...

Sonra yavaşça doğruldu ve etrafına bakındı.

"İşim bitti mi?" dedi kendi kendine.

Dolabının açık kapılarına dönüp baktığında, çubuğun üzerindeki iki boş tel askıyı, Roor'un üzerindeki ayakkabı kutusunda duran tek bir çift bantlı topuklu ayakkabıyı ve bir şeyin içinden düşmüş tek bir silika jel çantayı gördü. Yolun karşısında, soyulmuş bir yatak, üzerinde sadece bir lamba bulunan komodin ve pedinde şarj olan cep telefonu vardı. Hızlıca süpürülmesi gereken halı ve banyodaki fazla çöp sepeti dışında her şey bitmiş gibi görünüyordu.

Gelen üzüntü dalgası mantıklı değildi. Taşınacağı ve Nate'le birlikte bir yuva kuracağı için çok heyecanlıydı. Ormandaki evlerinin küçük ve mütevazı olması ve Vishous'un düşmana karşı güvende olduklarından emin olmak için bir *mhis* katmanı eklemek zorunda kalması onun için önemli değildi.

Sonunda kendi evini yapıyordu. Sevdiği erkekle birlikte.

Senin yaptığın da buydu. Gençlik sonsuza kadar genç kalmıyordu. Büyümek, ölmek kadar amansız bir süreçti ve eğer şanslıysanız, olgunluğa tek parça halinde ulaşırdınız. Ya da yarı tek parça.

Asıl soru, oradayken ne yaptığınızdı. Ve köken ailenizden kimin hala yanınızda olduğuydu: Bir noktada, çocukluğun bağımlılığı dağıldıktan sonra, kan bağı olan akrabalar arkadaş gibi seçilmeliydi ya da öyle olmalıydı.

İçleri doldurulmuş, bantlanmış ve çıkışa yığılmış taşıma kutularına dönerek, her birini bir çocuğun yapı taşı setinin yetişkin versiyonu olarak gördü, her şey alt sırada dengeliydi, üstler bir merdiven seti gibi yükseliyordu, bir kutu, iki kutu, üç kutu, dört... ve sonra kapıdan çıktı.

Elbette geri dönecekti. Ama bu bir misafir olarak olacaktı, bir sakin olarak değil ve bu ayırım bir daha asla geçilmeyecek bir vadiydi.

Gözyaşlarını geri püskürterek duvarlardan sökmesi gereken tüm kancaları ölçtü. İndirmesi gereken tek bir fotoğraf kalmıştı ve güneşin ufukta süzüldüğü bir sahil manzarasını gösteren resmin yanına gitti.

Yıkılmakta olan bu odada, bir gün batımı gibi görünüyordu. Nate'in duvarında asılı olan şeyi hayal ettiğinde? Görüntü bir gün doğumuna dönüştü.

Eğer bu, bakış açısının her şeyi nasıl değiştirdiğine dair bir yorum değilse, ne olduğunu bilmiyordu.

Uzanarak resmi asılı olduğu yerden aldı ve kalbine doğru tuttu. Tuhaf, onu ne zaman astığını tam olarak hatırlayamıyordu. Ama onu indirdiğini asla unutmayacaktı-

"Merhaba."

Nalla omzunun üzerinden baktı. Bitty kapı aralığında, elleri parkasının ceplerinde, spor ayakkabılarını birbirine sıkıca bastırmış ve omuzları gergin bir şekilde duruyordu. Pembe röfleli saçları dökülmüş ve uçlarından kıvrılmıştı; yanaklarındaki rüzgâr yanığından dış dünyadan yeni geldiği anlaşılıyordu.

"Merhaba," dedi Nalla. Sonra bir dakika bekle der gibi başını kaldırdı. "Senin tişörtlerinden birini buldum."

Fotoğrafi diğerleriyle birlikte duvara yasladı ve çalışma masasına gitti. Bir kenara koyduğu turuncu Syracuse kapüşonlu tişörtü de birçok anıyı barındıran bir başka şeydi.

"İşte." Onu getirdi. "Bir yıl önce geri vermeliydim ama bilirsin, bir kere çekmeceye girdi mi..."

Bitty'nin elleri hafifçe titredi. "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil." Nalla geri adım attı ve etrafı işaret etti. "Gördüğünüz gibi, ben-"

"Gerçekten özür dilerim. Kavga ettiğimiz gece söylediklerim için. Öyle demek istememiştim. Neyim vardı bilmiyorum-"

Nalla avucunu yukarı kaldırdı. "Lütfen. Saçmalıyor ve savunmaya geçiyordum. O fotoğraflar da dahil olmak üzere her konuda haklıydın..." Eğildi ve güneşin doğuşunu/batışını görüntüyü gösterecek şekilde geri çevirdi. "Bu resimler asla gidemeyeceğim yerlere ait."

"Ama onlar aynı zamanda yukarıdaki dünyaya açılan pencereler ve sen onları seviyorsun. Bakmaktan hoşlandığın şeye saldırmaya hakkım yoktu."

"Peki, o zaman?" Gülümsedi. "Guru'nuzu sebepsiz yere yerden yere vuruyordum. Adil olan adildir."

"O benim gurum değil, yemin ederim. Ben sadece..." Bitty'nin gözleri bina bloklarına takıldı. "Ben de bir gün hayatıma devam etmek istiyorum. Sen ve Nate adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler, Bitty. Bunun anlamı çok büyük." "Ben de buraya sana teşekkür etmeye geldim." Nalla kaşlarını çattı. "Ne için?"

"L.W. bana Bathhe'a gittiğim gece ne yaptığını anlattı. O adamlarla."

"Pislikler, sana söylüyorum."

"Görünüşe göre benim tipim de değilmiş. Ama bana göz kulak olduğun için teşekkürler."

"Ben her zaman arkamı kollarım. Gerçek dostlar bunun içindir."

Uzun bir duraklama oldu. Ve sonra Nalla ağzından kaçırıldı,

"Seni özlüyorum-" "Seni gerçekten özledim-"

İkisi de güldü ve kucaklaşmaları her zamanki dostlukları kadar doğaldı, öylesine olmuş bir şeydi. Geri çekildiklerinde, gözyaşları vardı ve duyguların altında, dünyanın tekrar rayına oturduğu, senkronize olmayan şeylerin şimdi tamamen yeniden hizalandığı hissi vardı.

Akraba olmasanız bile bir insanın kız kardeşiniz olabilmesi ne tuhaf...

"Hazır mısınız çocuklar?" Bella kapıda belirdiğinde gülümsemesi rahattı, Pervaza yaslandı ve başını salladı. "Vay canına. Bu bir dönemin sonu. Ve yeni bir dönemin başlangıcı."

"Sadece bir telefon uzağınızdayım." Nalla'nın boğazı yeniden düğümlendi. "Ve her zaman cevap vereceğim."

Ona doğru gönderilen özel gülümseme, sulu gözlerle işaretlendi. "Aynı şey bizim için de geçerli. Şimdi gel, kendi veda partine geç kalmak istemezsin, değil mi?" Birdenbire işler ciddileşti. "Fritz bütün gün yemek pişirdi ve yakında yemeye başlamazsak, dirseklerimize kadar yemek artıkları içinde kalacağız. Gerçi... sanırım bu olabilecek en kötü şey değil."

Nalla güldü ve Bitty'ye baktı. "Geliyorsun, değil mi?"

Kadın sırtıttı, gözlerinin iki köşesi de kırışmıştı. "Bunu hayatta kaçırmazdım."

Gülüştüler ve yine hızlı hızlı konuşmaya başladılar ama sonra Nalla ona baktı *mahmen*. Bella boş odaya adım atmıştı ve yavaşça dönüyordu.

Bitty sesini alçalttı. "Seninle orada buluşuruz, tamam mı?" "Evet, teşekkürler."

Kadın gittikten sonra Nalla öne doğru yürüdü ve *mahmeninin* elini tuttu. "Üzülme. Gerçekten sadece bir telefon uzağınızdayım ve Nate ile benim takvimimizde her Pazar Son Aile Yemeği var. Seni her zaman göreceğiz."

Bella döndü ve gözleri yaşarmasına rağmen gülümsedi. "Oh, üzgün değilim. Her şey hayal edebileceğimden çok daha iyi gitti. Değil mi?"

Nalla kuru bir sırtışla, "Babam artık sevdiğim erkeği öldürmek istemiyor," dedi. "Yani evet, aynı fikirdeyim."

Gülüşmelerinin ardından *mahremi* uzanıp onun yanağına dokundu. "Eğer kasvetliysem, bunun nedeni hayatımın bir döneminin sona ermesi gerektiğidir... senin hayatının geri kalanının başlayabilmesi için. Ve bu gerçekten harika çünkü böyle olması gerekiyor. Gençler ilerler, giderler, kendi yollarını çizerler ve eğer şanslıysanız

-ve tatlım, *çok* şanslıyız, gerçekten öyleyiz- o zaman geldiğinde, seni de yanlarında götürüyorlar. İşte." Bella Nalla'nın başına dokundu. "Ve buraya." Nalla'nın göğüs kafesine dokundu. "Sevgiyle, aileyle ve gelecek nesillere aktardığımız geleneklerle elde ettiğimiz ölümsüzlük."

Nalla sni ed. "Oh, *mahmen*, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum kızım. Umduğum her şeye sahipsin ve Nate'le birlikte harika bir geleceğiniz olacak." Bella canlandırıcı bir nefes aldı.

"Tamam, hadi gidelim. Partinize gidelim. Belki şanslıysak, baban hepimiz için şarkı söyler."

Kollarını birleştirerek Nalla'nın yatak odasından birlikte çıktılar.

"Herkesi ağlatacak bir şarkı seçecek," diye mırıldandı Nalla. "Bunu hep yapar."

"Fritz Kleenex olduğundan emin olacak. O *köpek* her zaman hazırlıklı gelir."

İki saat sonra, Fritz Perlmutter bu iş için endişeleniyordu.

Toplantı, efendisi, Birinci Aile ve Kara Hançer Kardeşliği'nin belirlenen zamanda gelmesiyle, diğer binbaşılar ve yakın çevrenin üyeleriyle birlikte, uygun şekilde eşlerini ve gençlerini de getirmeleriyle, hepsinin dairesel odayı şenlikli ve neşeli bir atmosferi garanti eden kritik bir kitleyle doldurmasıyla çok tatmin edici bir şekilde ilerlemişti.

Ama gerçekten de, hepsinin malikâneye geri dönmüş olmasını diledi.

Sade, modern mobilyalara itiraz ettiğinden değil, tabii ki insan bir şeylere biraz gösteriş katmak istiyordu ve CorningWare, Royal Crown Derby değildi.

Sorun, konukların odanın sınırları içinde kalmalarıydı. Tüm süre boyunca.

Malikaneye döndüğümüzde, tatlı yemeğinin ardından herkes bilardo salonuna geçirdi. Yeşil keçe masalar, deri koltuklar ve televizyondan oluşan bu geniş alan -ki Fritz bunu pek onaylamıyordu, çünkü televizyonun ışıkları cıfcaflıydı ve içeriği çoğunlukla saçmaydı, özellikle de efendi Lassiter uzaktan kumandayı avucunun içine almışken- ve yine pek onaylamadığı ama katlanılması gereken kendin servis yap barı, ev halkının ve misafirlerin iyi bir şekilde meşgul olması için sadece metrekare değil, aynı zamanda eğlence de sağlıyordu.

Böylece yiyecekler solmadan önce temizlenebilir, tabaklar, sterlinler ve cam eşyalar temizlenebilir ve personel diğer görevlerini yerine getirmek için serbest kalabilirdi.

Burada mı? Konukların hepsi yerinde kaldı.

Gözlerini erkekler ve kadınlar arasında gezdirirken, en iyi iki hizmetçisinin endişeli bakışlarını yakaladı. Ticari binanın kapısına doğru eğilmişlerdi.

Sol taraftaki mutfak. Tek yapabildiği başını sallamaktı: *Henüz değil.*

Bakışları, kendi kalbini tüketen endişenin aynısıyla parlıyordu ama yapacak bir şey yoktu. Her ne kadar yetersizlikten nefret etse de başka seçeneği yoktu, çünkü çürüyen bir binadan daha dayanılmaz olan tek şey, bir parti boyunca tabakları ve punç kâselerini temizleyen sunuculardı.

Beklemesi gerekiyordu.

Ceketinin kollarını aşağı çekerek ellerini arkasında kavuşturdu ve efendisinin misafirlerine baktı.

Yüzlerini tam olarak ne zaman fark etmeye başladığını belirlemek onun için bir kült olurdu ama çok geçmeden fark etti. Genç kuşak, günün çifti Nalla ve Nate'in etrafında toplanmıştı; bu çiftin ortak ışıltısı, topluluğun içinde dolaşan ve aradıkları herkesi ısıtmak için duraklayan bir ocak gibiydi.

Onları birbirlerine bu kadar aşık görmek çok güzeldi, sadece kendi adlarına değil, çünkü bu, çok yakında yıllardır yapmadıkları düzgün bir çiftleşme töreni için bir neden olacağı anlamına geliyordu. Şansı yaver giderse Kral ona dağdaki büyük evi bir kez daha açmasını emredecekti ve bu da haftalarca sürecektir bir temizlik ve hazırlık gerektirecekti.

Bu tür çabaları düşündükçe içi kıpır kıpır oluyordu. Ve gelecekteki bu tür mutlu çabaları düşünürken, efendisini aradı - ve orada, yanında köpeği ve kolunun altında *shellanı* ile Wrath vardı.

Fritz bir an için kendini bir kez daha, açtığı ve her şeyi değiştiren, onlarca yılı mahveden kapıya geri dönmüş buldu.

Her şeyin sonucu bir mucize olsa da, suç hala ondaydı. Ve öyle de kalacaktı. Otuz yıl boyunca, onun yüzünden hiç çiftleşme olmamıştı. Takvim ya da festival kutlamaları yapılmadı. Gerçek mutluluk ya da neşe yoktu. Sadece Mezar'da, böylesine kutsal bir yerde bulunmaması gerekenlerin Kardeşlik tarafından karşılandığı bir cenaze töreni yapıldı çünkü hepsi-

Wrath'ın başı keskin bir şekilde döndü, siyah güneş gözlükleri Fritz'in yönünü gösteriyordu.

Sanki büyük K r Kral, sadık hizmetk rının zihnini okuyabiliyor ve ön plana çıkan azabı görebiliyordu.

O muhteşem ba  ileri geri sallandı -sert bir şekilde- sözsüz bir emirdi ama yine de kahkahalar ve konuşmalar arasında, boşlukta hareket eden bedenler arasında dola tı... kaybolan zaman boyunca.

Fritz derin bir nefes aldı. Ve bıraktı.

Sevgili efendisinden gelen bir emri kim göz ardı edebilirdi ki?

Tam nefesini bıraktığı anda, bir gitarın ince akorları odanın her tarafına yayılmaya ba ladı ve sese kapılan insanlar sessizle erek kaynağa doğru döndüler.

Zsadist bir sandalyeye oturmuştu ve bal rengine bir enstrümanı tıngırdatıyordu, kafatası kesimli ba ı e ikti, hançerli eli telleri koparıyordu.

Ve sonra  arkı söylemeye ba ladı, "Adımı bilir misin..."

Oh, o ses. Bir meleğin sesi gibiydi ve o basit melodi eşliğinde söylenen sözler kalabalığın içinden geçerek ilerledi... ve *köpekleri* arkadan çıkardı, Fritz'in üniformalı askerleri sıraya girdi.

"... zaman kalbinizi kırabilir..."

Fritz profesyonel kalmaya  alı sa da, o da anın içine çekildi ve hepsine büyük bir sıcaklık ve sevgiyle baktı. Uzun zamandır hizmet ettiği orijinal Kardeşler'den, babası yapamadığında göz kulak olduğu Kraliçe'sine ve halıyı kana bulayaca ından emin olduğu insan dostu Butch'a... Bella ve John Matthew ve Xhex'e, Rehvenge ve Ehlena'ya... Qhuinn ve Blaylock'a, Payne ve Dr. Manello'ya, Saxton ve Ruhn'a ve tüm Piçler  etesi'ne ve gruba katılan, kaderin eliyle eve akan, ortak bir amaç ve sadakatle burada toplanan, hayatlarını birlikte yaşayan diğer herkese.

Hepsine hizmet etmek büyük bir ayrıcalıktı ve onlara bakarken, yol boyunca kaybettiklerini de düşündü.

"... artık gözyaşı yok... cennette..."

İnsan sözleri ona dokundu ve doğru olmaları için dua etti. Öbür dünyanın da tıpkı şu anki bu parti gibi olduğuna inanmaya ihtiyacı vardı.

Hepsi bir arada.

Sonsuza kadar.

TEŞEKKÜRLER

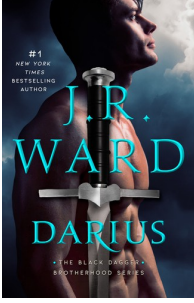
Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok teşekkür ederim! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Jamie Selzer, Sarah Schlick, Jennifer Bergstrom, Carrie Feron, Jennifer Long ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

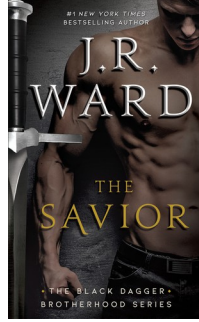
Yazar Köpeğim II Naamah'a, Eğitimdeki Yazar Köpeğim Obie'ye ve kitaplarım için en az benim kadar sıkı çalışan Bar-bar'a da teşekkür ederim!

Bu Seriden Daha Fazlası

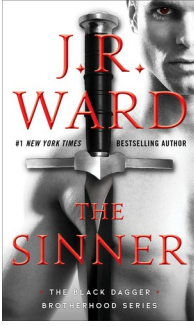

Darius

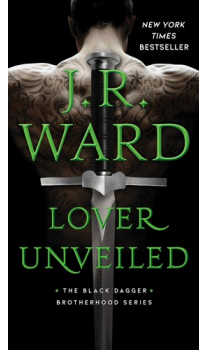
Kurtarıcı

Kitap 17

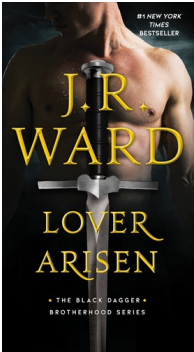
Günahkar

Kitap 18

Aşık Açığa Çıktı

Kitap 19

Aşık Arisen

Kitap 20

Lassiter

Kitap 21

YAZAR HAKKINDA

J. J. R. WARD, *New York Times*'ın 1 numaralı çok satan Black Dagger Brotherhood serisi de dahil olmak üzere altmıştan fazla romanın yazarıdır. Romanlarının dünya çapında yirmi milyondan fazla kopyası basılmıştır ve yirmi yedi farklı ülkede yayımlanmıştır. Ailesiyle birlikte güneyde yaşamaktadır.

BU YAZAR HAKKINDA DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN:

SimonandSchuster.com/Authors/J-R-Ward

SimonandSchuster.com

   @GalleryBooks

J. R. Ward **tarafından**

KARA HANÇER KARDEŞLİK SERİSİ

Karanlık Aşık

Ebedi Aşık

Uyanmış Aşık

Açığa Çıkmış

Aşık

Bağlanmamış

Aşık

Kutsallaştırılmış

Ş

Kara Hançer Kardeşliği: İçeriden

Birinin Rehberi

Aşık İntikamını

Aldı Aşık Benim

Aşık Serbest

Bırakıldı Aşık

Yeniden Doğdu

Aşık Sonunda

Kral

Gölgeler

Canavar

Seçilmiş

Hırsız

Kurtarıcı

Günahkar

Aşıklar Açığa

Çıktı Aşıklar

Doğdu

Lassiter Darius

Sevgili

KARA HANÇER EFSANESİ SERİSİ

Kan

Öpücüğü

Kan Yemini

Kan Öfkesi

Kan

Gerçeği

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ: ESİR KAMPI

Çakal

Kurt

Engerek

KARA HANÇER KARDEŞLİĞİ DÜNYASI

Sevgili Ivie
Gecenin Tutsağı
Kışın Sizi Bulduğu Yer
Kışın Sıcak Bir Kalp

WOLVEN'IN İNİ

Sonsuza
Kadar
Benim

İTFAİyecİLER SERİSİ

Tüketildi

DÜŞMÜŞ MELEKLERİN ROMANLARI

Covet
Crave
Envy
Rapture
Possession
Immortal

BURBON KRALLARI

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

**Umarız bu Simon &
Schuster e-kitabını
okumaktan keyif
almışsınızdır.**

E-posta listemize katıldığınızda ÜCRETSİZ bir e-kitap alın. Ayrıca, Simon & Schuster'dan yeni çıkan kitaplar, fırsatlar, önerilen okumalar ve daha fazlası hakkında güncellemeler alın.

Kaydolmak ve hüküm ve koşulları görmek için aşağıya tıklayın.

[KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Zaten abone misiniz? Bu e-kitabı kaydedebilmemiz ve okumaktan hoşlandığınız şeyleri size daha fazla gönderebilmemiz için e-postanızı tekrar sağlayın. Gelen kutunuzda özel teklifler almaya devam edeceksiniz.

Galeri Kitapları
An Imprint of Simon & Schuster, LLC
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar hayal ürünüdür. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2024 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Gallery Books İştirak Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine başvurunuz.

İlk Galerî Kitaplar ciltli baskısı Nisan 2024

GALERİ KİTAPLARI ve kolofon Simon & Schuster, LLC Simon & Schuster'in tescilli

ticari markalarıdır: 2024'te Yayıncılıkta 100. Yılımı Kutluyor

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi almak için lütfen 1-8GG-50G-1949 veya business@simonandschuster.com adresinden Simon & Schuster Special Sales ile iletişime geçin.

Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi veya etkinlik rezervasyonu için 1-8GG-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Konuşmacılar Bürosu ile iletişime geçin veya www.simonspeakers.com adresindeki web sitemizi ziyaret edin.

İç tasarım Davina Mock-Maniscalco Ceket
illüstrasyonu Craig White
Adobe Stock'tan ceket fotoğrafı Yazar
fotoğrafı © Andrew Hyslop

Kongre Kütüphanesi Yayın İçerik Kataloqlama Verileri mevcuttur.

ISBN 978-1-9821-8008-9
ISBN 978-1-9821-8010-2 (e-kitap)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.